

ΔΙΑΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
900 ΒΕΡΟΙΑΣ
B' 108
Αριθ. είς 686
Εξ αγοράς Δωρεά
Τσάνης Αλ.

GRNTR-00190

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΒΙΒΛΙΑ
Δ Τ Ο

Περιέχοντα κατὰ χρονικὴν προόδον τὰς περὶ
τῶν ἐξόχων Ἑλλήνων Συγγραφέων
βεβαιότερας εἰδήσεις.

Συνερανιζέται ἐκ παλαιῶν καὶ νεωτέρων
Κριτικῶν, καὶ ἐκδοθέντα ὑπὸ

ΑΝΘΙΜΟΥ ΓΑΖΗ
ΤΟΥ

ΜΗΛΙΩΤΟΥ.

ΤΟΜΟΣ Β'.

Περιέχωρ τὸ Δεύτερον Βιβλίον.

Αρ. ΕΙ6. 686
ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ.

Ἔτι τῷ Σωτηρίῳ Χ[Η]ΗΗΗΠΙΙ. 1807.

Ἐκ τῆς Τυπογραφίας Πάνου Θεοδοσίου καὶ Ἰωαννίνας.

Εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ ἑλληνικοῦ ἐθνικοῦ σχολικοῦ...

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΤΟ

Παραχρηστέα κατά χρονομίαν προορίων τὰς μέγας
τῶν ἑσῶν Εὐαγγέλιον Συνοδῶν
ἀποδοτέον εἰς τὴν

Συντακτικὴν ἐκ τῶν ἐκείνων καὶ ἀποδοτέον
Κοινωνίᾳ, καὶ ὡς οὕτως οὖν

ΜΗΛΙΩΤΩΝ

ΤΟΜΟΣ Β.

Παραχρηστέα κατά χρονομίαν προορίων τὰς μέγας

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ

Εν τῇ ἐκδοτικῇ ὑπομονῇ τοῦ

Εν τῇ ἐκδοτικῇ ὑπομονῇ τοῦ

ἡμεῖς οὖν κελεύομεν Βιβλιοθηκὴν ἑορτασ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ Σ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΗΗΔΔ.

ΘΕΟΔΟΤΙΩΝ.

Ηκμαζε μετὰ Χρυσὸν περὶ τὸ 176. ἔτος.

Θεοδοτίων ὁ ἐξ Ἐφέσου, ὁπαδὸς ἦν Μαρκίανος τῷ Ποντικῷ, ὅστις λαβὼν τινὰς διδασκαλίας τῷ Εὐβίανος, ἐκλήθη καὶ Εὐβιωτίτης, τὸ πρῶτον ἦν χειριστὸς, ἔπειτα ὑπάσατο τὸν Ἰσθαῖσμέν. Ἐκ τῆς ἀποῤῥαφης καὶ μίᾳ νεωτέρᾳ μετάφρασις τῆς θείας Γραφῆς, ἣτις ἐγινέτο γνωστὴ εἰς τὸν Εἰρηναῖον, τῷ 176. ἢ 177. Αὕτη ἡ μετάφρασις πλησιάζει εἰς ἐκεῖνον τὴν ὑπὸ πᾶν Εὐδοκίμωνα, ἣτις κρατεῖ χεδὸν τὸν μέσον δρόμον τῆς τε ὑποδεσλωμένης μεταφράσεως τῷ Λύλλᾳ, καὶ τῆς ἐλθούσης τῷ Συμμάχῳ. Ἀπὸ τῶτον ἐγενε καὶ ἡ τῷ Δαυιδ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν μετάφρασις, ἣτις καὶ νῦν παρὰ πῶς κανονικοῖς βιβλίοις τῆς παλαιᾶς Γραφῆς σάζεται, καὶ δὲ λοιπὰ καὶ εἰς τὸν Δαυιδ ἀποσεβόμενα βιβλία, δὲ ἀποσετέθησαν ὑπὸ τῷ Θεοδοτίωνος εἰς τὴν παλαιὰν γραφὴν, ἀλλ' οὔτε πᾶν λοιπῶν ὑποκρύφων βιβλίων δὲ ἐσάθη ἔπος ὁ συλλογὴς, ὥς τινες εἶπον, καθὼς καὶ οἱ βίβλοι τῶν Παραλειπομένων, καὶ τὸ πρῶτον τῶν Μακκαβαίων, δὲ μᾶς εἶναι βέβαιον αὐτὸ ὑπὸ τῆς συνεγράψαν. Τὰ λοιπὰ ὑποσημασμένα πῶς μετα-

φράσσωντα πὺ δέεισκει τινὰς ἐν τῇ ἑξαπλῇ συλλογῇ τῇ
 Ωειγείας, καὶ ἐν τῇ τῇ Φαβερικίᾳ Βιβλιοθ. βιβλ. Γ'. κεφ.
 12. πύμ. Β'. σελ. 334. δέισκεται σὺ Δοκίμιον.

ΗΗΔΔΙ.

ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ.

Η' ὕδα περὶ τὸ 177. ἔτος.

Αἰθναγόρας ἦν Αἰθναῖος Φιλόσοφος. ἔτος διὰ τὰ ἐμπο-
 ρίστην καὶ αὐτισπρατόδῃ κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ὑθέλησε καὶ
 αἰαγνάσῃ ἀπὸ τῶν ἐπιμελῶς τῷ θείῳ Γραφῶν, διὰ τὰ
 πελειώσῃ ἀτυχῶς τῷ κατ' αὐτὸν φιλοκενῶν, ἀπὸ ὅμως
 καὶ κατεσβύσῃ τὸ φῶς τῷ Εὐαγγελίου μετὰ τὰς περιπλοκάς
 τῶν λόγων τε, ἐφωτίσθη ὅτι αὐτὴ περιωσώτερον, ὥστε ὅτι
 διώκῃς τῷ Εὐαγγελίῳ, ἔγινεν ἀληθὴς διδάσκαλος, ἀποσα-
 τόλῃς ἐν Αἰγυπτίᾳ τὸ Χριστιανικὸν διδασκαλεῖον, σὺ-
 δα καὶ τῷ Πλατωνικῷ Φιλοσοφίᾳ ὁμοειδέσῃ καὶ τὸν φι-
 λοσοφικῶν χιτῶνα ἔφερε. Διὸ δὲν πρέπει καὶ ἐκπλήττεται
 τινὰς ὅταν ἐν ταῖς συγγραμμάσιν αὐτῶν συναπαντᾷ ἱερὰ
 Πλατωνικῶν ἰδεῶν, τὰς ὁποίας ὁμοειδέως εἰς τὰς περὶ τὰ
 Τίς τῷ Θεῷ ἐκφράσεις τε μεταχειρίζεται, καὶ αἱ ὁποῖαι ἐπὶ
 γνωρίζονται φανερῶς εἰς τὰς περὶ προνοίας Θεοῦ, καὶ τῆς
 περὶ τῆς γὰρ ἰδέας, τὰ ὁποῖα ἐδόξαζε ἀπὸ τῶν. Ὅτι ὁ-
 μως αὐτὸς ἀπεσάλῃ ὡς ἀπὸ τῶν ἐν Αἰγυπτίᾳ
 Χριστιανῶν, πρὸς τὸν καίσαρα, καὶ ὅτι διὰ ζωῆς φωνῆς
 μετ' αὐτῷ ὁμιλήσας, ὑπερασπιδῇ αὐτὰς, πολλοὶ τῶν νεωτέ-
 ρων Κριτικῶν τὸ ἐπιβεβαῖναι. Περὶ δὲ τῶν λοιπῶν συμ-
 βεβηκότων τῆς ζωῆς τε δὲν ὁμοειδέως περιωσώτερον, ἀλλ' ὅ-
 τε περὶ τῆς θανάτου αὐτῶν καμμία εἰδὼς ἔχομεν.

Συγγραμματα.

Μεταξὺ τῶν Συγγραμμάτων τε, ἡ ὑπὲρ τῶν Χριστιανῶν Πρεσβεία ἔχει τὴν προτίμησιν, περὶ ταύτης δὲ εἶναι ἄλλη ἀμφιβολία, εἰμὴ, αὐτὸς ὁ Ἀθηναγόρας τὴν ἐφύλαξε μόνος τε, ἢ πρὸς τὸν Καίσαρα τὴν παρέδωκεν, ὅστις τότε ἦν Μάρκος ὁ Αὐρήλιος, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Κόμμοδος, ἡ δὲ πρεσβεία συνεγράφη τῷ 177. ἔτει, καθὼς ἰχυρῶς ὁ Μέγχιμ πείπει τὸν Καίσαρα καὶ τῆς γραφῆς ἀπέδειξεν. (α)

Β. Περὶ Ἀναστάσεως νεκρῶν.

Εκτὸς τῶν τῶν δύο Συγγραμμάτων, σῴζεται καὶ μία Μυθιστορία, ὑπὸ τὸ ὄνομα τότε, τὴν ὁποίαν ὁ Γάλλος *Futé Seigneur de Genillé* μεταφράσας εἰς τὸ Γαλλικὸν ἔξεδωκεν. Ὁ Μαρτέσιος θέλει ὅτι ὁ συγγραφεὺς ταύτης εἶναι εἰς τῶν Σοφιστῶν, ὁ δὲ Βερχάρτ θέλει εἶναι ἄλλον παλαιότερον τῆς συγγραφῆς. Τὸ Ἑλληνικὸν ὅμως πρωτότυπον δὲ ἀρέθην ἀκόμη, ὁ Χυέτιος (β), Γίσβερτ Κάπερ (γ) καὶ ὁ Λά Κρότζε (δ), ἀπέδειξαν διεξοδικῶς, ὅτι τὸ τῶν Συγγραμμάτων εἶναι ὑποβολιμαῖον, ὅτι συνεπλέχθη ὑπὸ πολλῶν καὶ διαφόρων συγγραμμάτων, καὶ ὅτι ὁ Συγγραφεὺς τότε ἦτον ἑκδοτος εἰς τὴν Ἀρχιεκκτονικῇ, καὶ χυσοχοικῇ τέχνῃ.

Ἐκδόσεις.

Περὶ τῶν τῶν Ἀθηναγόρου Ἐκδόσεων, ὅρα τὸ τῶν Μάρτυρος Ἰεσίνε Ἀρθρον.

Ἀθηναγόρου Ἀθηναίου Φιλοσόφου, ὑπὲρ Χριστιανῶν Πρεσβεία, καὶ τ. λ. ἔξεδόθη ὑπὸ Εἰρήκου τοῦ Στεφάνου, τῷ 1557. εἰς Σ. Ἐλ. Λατ.

(α) In diss. de vera atata Apologetici Athenagora, in ejusdem Dissert. ad H. E. pertinent. Vol. Alton. 1733. 8. p. 269.

(β) De orig. Fabular. Romanens. p. 44.

(γ) Παρά τῶν Φαβερ. σὺν. Ε'. σελ. 88.

(δ) Παρά τῶν αὐτῶν σὺν. Ε'. σελ. 184.

Du vray & parfait Amour, écrit en Grec par *Athenagoras* Philosophe Athenien, contenant les Amours honnestes de Theogone & de Charide, de Pherecides & de Melangenie, à Paris, chez Daniel Guillemont. 1612. 12. Τοῦτο ὁξεδόθη πρότερον τῷ 1599. καὶ τὰ νῦν συχναίως.

ΗΗΔΔΙΙ.

ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ.

Ἐγεν. τῷ 121. ἀπέθ. τῷ 180. ἔτη.

Μάρκος Αὐρήλιος Ἀντώνιος, εἰς τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ρώμης, ἀπέκτισε μεγαλητέραν φήμην ὑπὸ τῶν μαθήσεων καὶ σοφίαν τε καὶ ὑπὸ τῶν βασιλείαν τε, ἥτις καὶ κοινῶς ὁ χρυσοῦς αἰὼν ὠνομάζετο. Οὗτος κατήγετο ἐξ ἐπιφανῆς γένους τῆς Ρώμης, ἑταῖρος ἡ γυνὴ ἀνάγεται εἰς τὸν Νερμῶν, ἐγεννήθη τῷ 872. ἔτει τῆς Ρώμης, ὅπερ ἐστὶ τὸ τῷ Σωτῆρος 121. ὁ πατήρ τε Ἀννίος Βῆρος ἐκαλεῖτο, ὅστις ὑποδαυνὸν νέος, ἀνεδέχθη τὸν υἱὸν αὐτοῦ ὁ πατήρ τε, ὁ ὁποῖος μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας ἀνέθρεφε τὸν ἔργον αὐτοῦ Ἀντωνίνον, ὥς ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς τὸν ἔλαβεν εἰς τὴν βασιλείαν, καὶ ἐκ τῆς ἀγάπης τῶν ὁποίων ἔδειχνε πρὸς τὸν νέον, Ἀννίον Οὐερσίσιμον τὸν ὠνόμαζεν. Ὁ νέος ἔχων μεγάλῃ ἐπιθυμίᾳ εἰς τὰς μαθήσεις, ἔγινε διόλου ἐκδοτὸς αὐτῶν, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐσπέδαξεν ὅλας τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας τῷ καιρῷ τε, καὶ ἐφημίζετο μεγάλως, ἰδίως δὲ εἰς τὴν Ῥητορικὴν, ἐδιδάσκετο ὑπὸ τῷ περὶ φήμῃ Ῥήτορος τῶν Ῥωμαίων Κορνήλιου Φρόντε, καὶ εἰς τὴν Φιλοσοφίαν ὑπὸ Σέξτε Χαιρωνέως, Γελίου Ῥεσίκε, Κλαυδίου Μαξίμου, καὶ Κίνα Κατέλου. (ἐπέμεινε δὲ πάντα εἰς τὴν Στωικὴν, καὶ ὑπέφερε, παιδίον ἔτι ὢν ὅλας τὰς σκληρότητας αὐτῆς) ὑπὸ δὲ Λεκίου Βολυσίου Μαικιανῶ, ἐδιδάχθη τὴν πολιτι-

κλῶ, καὶ τὴν τέχνην τῷ διοικεῖν. Ἡ μετὰ ταῦτα διοικήσεις
 τῶν συμβεβηκότων, εἰς τὰ ὅποια ἔπεσον ἡ οἰκογενεῖα
 αὐτῶν, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν διαφορετικὰς ἀδικαίαις, διὰ τὰ φέ-
 ρει εἰς ἀρχὴν ὅλα τὰ τῆς μαθησεώς τε. Οὕτως ἀφ' ἑαυτέ-
 βη εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον τῆς Ρώμης, ὁ δὲ ἐνέκρη-
 σεν ὅλας τὰς ἐναντιότητας μετὰ γυναικείας, ἐδιώρθησε τὰ
 τῷ πολιτεύματι, ἐκαλλιτέρεύσε τὰ ἥθη τῶν ὑπηκόων τε, ἀ-
 νήγειρε σχολεῖα, ἔφερε πανταχόθεν τεχνίτας, καὶ διδασκά-
 λους, τὰς ὁποίας μετὰ μεγάλας πληρωμας καὶ χαρίσματα ἑ-
 τίμα, καὶ ἐδίωξε τὰς ἰατρὰς καὶ ἀμελεῖς φιλοσόφους τῆς
 Ρώμης, οἵτινες ἔδον καλὸν ἔφερον εἰς τὴν πατρίδα των,
 καὶ ἐν λόγῳ, ὁ Ἀντωνῖνος ἔπαυσε τὰ ὀνομάζεται Μακά-
 ριος αὐτοκράτωρ, καὶ ὁ πατήρ σὺν πατρίδων, αὐ-
 τῷ ἀφ' οὗ τῶν δὲν κατεπεΐθετο εἰς τὰς ἐχθρὰς τῷ Χριστιανισμῷ,
 καὶ δώσῃ καὶ αὐτὸς τὴν γνώμην τε, εἰς τὴν κατὰ τῶν Χρι-
 στιανῶν διωγμὸν. Ἀπέθανε τῷ ἔξηκός τ' ἔτει τῆς ἡλικίας τῆς.

Συγγραμματα.

Ὁ Ἀντωνῖνος, ἐν ᾧ ἠτύχαζεν ἐκ τῶν περὶ αὐτοῦ τῆς
 διοικήσεως, κατεγίνετο εἰς τὴν μελέτην, καὶ εἰς τὰς φιλο-
 σοφικὰς θεωρίας, ὥστε ὡς συνέλαβεν καὶ τὰ δώδεκα βιβλία
 τὰ μέγιστα τὰ δὲ ὑποσώζοντα, ἐπιγραφομένα κατὰ τὸν Σό-
 λωνα: εἰς ἑαυτὸν. τὰ ὅποια ἐπαινῶνται μεγάλως, καὶ
 παρατρῆται ἐν αὐτοῖς, ὅτι αὐτῷ τῆς γνώσεως τῷ Χρις-
 τισμῷ, δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ γράψῃ κατὰ τὸν τὸν τρό-
 πον. Εὐρίσκονται ἐν αὐτοῖς διασπαρμέναι ὑπολογίαι περὶ
 τῆς σκληρότητος τῷ ὅποιον κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἔδειξε, καὶ
 μία κλίσις μεγάλη περὶ τῆς τῷ Χριστῷ διδασκαλίας. Τι-
 νὲς θέλουσιν ὅτι τὰ σωζόμενα ταῦτα βιβλία εἶναι ἐπιτομὴ
 εὐδὲς μεγάλου Συγγραμματος, ἀλλ' εἶναι πιθανόν, ὅτι ὁ
 Ἀντωνῖνος δὲν συνέγραψε σοικιστικῶς, ἀλλὰ μόνον τὰς θεω-
 ρίας τῶν κατὰ καιρὸν ἀποσυχέσας. Ὁ Βεδδαῖος συνέγρα-
 ψε μίαν εἰσαγωγὴν εἰς αὐτάς. Σώζονται ἔτι καὶ μερικαὶ
 Ἐπιστολαί, ἀλλὰ τὸ γνήσιον αὐτῶν ἀμφιβάλλεται.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Μάρκου Αντωνίνου εἰς ἑαυτόν . M. Antonini de se ipso lib. XII. ἐξεδόθησαν Ἑλλ. Λατ. μετὰ σημειώσεων τῷ Ξυλανδρῷ, ὑπὸ Μαρίνῳ τῷ 1558. εἰς 8. ἐν Τιγερῷ.

---- Καὶ ὑπὸ Θωμᾶ Γατακέρου ἐν Κωνσταντινίᾳ τῷ 1652. εἰς 4.

Καὶ ὑπὸ Μερικῆ Κασαμβρόν ἐν Λόνδρῳ τῷ 1698. εἰς φύλ. Ἐκδοσις ἀρίστη.

Καὶ ἐν Λειψίᾳ τῷ 1729. εἰς 8. ὑπὸ Χρυσόφορου Βόλλε, Christophori Wollé.

Καὶ μετὰ ταῦτα αὐτόθι, τῷ 1796. εἰς 8.

ΗΗΔΔΙΗ.

Α Δ Ρ Ι Α Ν Ο Σ .

Η' κ μ α ζ ε π ε ρ ῖ τ ῶ 180.

Ἀδριανὸς, εἰς πᾶν Σοφιστῶν, ἦτον ὑπὸ τῷ Τύρον τῆς Φοινίκης, μαθητὴς δὲ Ἡρώδου τῷ Ἀττικῷ, καὶ διάδοχος τῷ Χολαίῳ αὐτῷ ἐν Ἀθήναις. Οὗτος ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑπὸ τῷ Καίσαρος Ἀντωνίνῳ, καὶ δῶρα συχνὰ ὑπ' αὐτῷ ἐλάμβανε. μετὰ ταῦτα δὲ ἀπελθὼν εἰς Ρώμην, διδάσκαλος ἐκεῖ ἐξημέτισε, καὶ μουσικὸς Γραμματικὸς τῷ Κομμόδῳ. ἡ μεταξὺ τῶν Σοφιστῶν ὑπόληψίς τε ἦτον πόση μεγάλη, ὥστε καὶ Γόης ὠνομάζετο. Ἀπέθανεν εἰς Ρώμην τῷ ὀγδοηκοσῷ ἔτει τῆς ἡλικίας τε. Ἐκ τῶν λόγων τε σώζονται μόνον μερικὰ ὑποσώματα, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῷ Ἀλλατίῳ.

In Excerptis Græcorum Sophistarum & Rhetorum. Romæ 1641. εἰς 8.

ΗΗΔΔΙΗ.

Φ Ρ Υ Ν Ι Χ Ο Σ.

Η'κμαζε περὶ τὸ 180.

Φρυνίχος Ἀράβιος, εἰς τῇ Σοφισῶν, ἦτον ὑπὸ τῷ Βενετίαν, καὶ ἦν διὰ μετὰ κλέος ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀντωνίνου καὶ Κορμύδα. Οὗτος συνέγραψεν εἰς μέγα Σύγγραμμα, Παιδαγωγικὴ σοφιστικὴ, ἣτοι ὑποθήκη τῆς Σοφιστικῆς, ἐπιγραφόμενον, σωισάμενον ὑπὸ Τελακονταεπτα βιβλία, ἔξων ὁ Φώτιος εἰς μόνον ἀνέγνωσεν, εἰς ἡμᾶς δὲ εἰς τῶν ἀπεσώθη, εἰμὴ εἰς ἕτερον Ἐκλογαὶ Ἀττικῶν Ὀνομάτων, καὶ Ρήμάτων, ἐπιγραφόμενον.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Τὸ πρῶτον ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ εἰς 8. ὑπὸ Ζαχαρίου Καλλιέργου.

Φρυνίχου Ἐκλογαὶ Ἀττικῶν Ὀνομάτων καὶ Ρήμάτων, Phrinichi Eclogæ nominum & verborum Atticorum. μετὰ σημειώσεων ἐξεδόθη ὑπὸ Γωαίνου Κορνηλίου Πάβ. Johanne Cornelio de Pauw. ἐν Tragecti ad Rhem. 1739. 4.

ΗΗΔΔΠ.

Μ Α Ξ Ι Μ Ο Σ .

Η'νθα περὶ τὸ 180. ἔτος .

Μάξιμος δ' ἐκ Τύρκ, εἰς τῶν Σοφιστῶν καὶ Πλατωνικῶν φιλοσόφων, ἤκμαζεν εἰς τὸν καιρὸν τῶ Ἀντωνίνου καὶ Κομμόδου, ὅτε καὶ εἰς Ρώμῃ παρεγένετο· ἀλλ' ὅμως καὶ πρότερον ἐσάθην εἰς Ρώμῃ καθώς τινες ὑπέλαβον, εἶναι ἀμφίβολον, τὸ μόνον εἶναι βέβαιον ἕκτινος χειρογράφου ἐν Παρισίοις, περιέχον τὰς ἐπὶ τῷ πρώτῳ λόγους, ἐπιγραφόμενον: Τῶν ἐν τῇ Ρώμῃ διαλέξεων τῆς πρώτης ἐπιδημίας. ἐπειδὴ καὶ ἡ δεύτερα τῆ ἐπιδημία δὲν ἤμπορεσε τὰ ὑποτεθῆναι πρώτῃ, βεβαιότερον ὅμως εἶναι ὅτι ὁ Μάξιμος ἔτος δὲν ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῶ Ἀντωνίνου, ἀλλ' ἄλλος τις Σπωϊκὸς Κλαύδιος Μάξιμος καλέμενος, ὁ δὲ ἡμέτερος διέτειλε τὸ περιεσσότερον τῆς ζωῆς ἐν τῇ Εἰλλάδι, καὶ περιεσσότερον ἄλλο δὲν μᾶς εἶναι γνωστὸν.

Συγγράμματα .

Σύζονται ἔτι πεσάρανοντα καὶ εἰς λόγους, καὶ Διαλέξεις, τὰ ὅποια Γαῖος ὁ Δάσκαλος πρώτος τὰ ἔφερεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὰ ἐχάρισε τῷ Λαυρεντίῳ Μιδίῳ. τὰ ἐν Παρισίοις χειρόγραφα φυλάττουσι μίαν ἄλλαν τῆξιν, παρὰ τὰ λοιπὰ· ἡ ἐπιγραφή τῶν πρώτων ἐπὶ τῶν λόγων ἐσημειώθη ἀνωτέρω, τῶν δὲ λοιπῶν Φιλοσοφούμενα ἐπιγράφεται. Τὰ συγγράμματα τῶ Μαξίμου ἐπαινῶνται μεγάλως διὰ τὸ ἡδὺ καὶ κομψὸν τῆς ῥητορείας τε, καὶ μάλιξ ὁ Κασσεβῶτος mellitissimum Platoniorum τὸν ὀνομάζει. πε-

εἰ δὲ τῆς ἀλαζονείας τὴν ὁποίαν ὁ Δαβίδιστος τῷ προσά-
πτει, ὁ Φαβρίκιος (α) ἰχυρῶς τὸν ὑπερασπίζεται.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Μαξίμου Τυρίου Λόγοι καὶ διαλέξεις. ἔξεδόθη-
σαν τὸ πρῶτον ἐν Παρισίοις τῷ 1557. εἰς 8.

Καὶ ἐν Λεγδόνῳ Βατ. τῷ 1614. εἰς 8. μετὰ τῶν ση-
μειώσεων τῶ Δαν. Εἰσίων.

Καὶ ἐν Κωνσταντινίᾳ τῷ 1703. εἰς 8. ex off. J. Hayes,
μετὰ πλείων σημειωμάτων, ἑκδόσις ἀρίστη.

Μαξ. ---- Maximi Tyrii Philosophi Platonici dissertationes,
ἔξεδόθησαν ἐν Λοῦδρα (Londini) τῷ 1740. εἰς 4. ὑπὸ
Γωαν. Βάρδ. Ward. ἀρίστη ἑκδόσις, καὶ κατὰ τὴν πᾶσιν δια-
φορετικὴ τῶν ἄλλων.

ΗΗΔΔΠΙ.

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ .

Η"κμαζε περὶ τὸ 180.

Γέλιος Πολυδόκης, ἦτον ἐκ Ναυκράτε τῆς Αἰγύπτου, ὅπου
ἐδιδάχθη ὑπὸ τῶ πατρὸς αὐτοῦ τὴν Κελεσιμῶν, καὶ μετέπει-
τα καὶ ὑπὸ τῶ Σοφιστῶ Ἀδελφῶν τὴν Σοφιστικῶν. ἔχεν μίαν
λεπτοτάτην φωνὴν, ἣτις ἤρθεκε πολὺ εἰς τὸν Καίσαρα Κόμ-
μοδον, καὶ διὰ τῆτο τὸν ἐδίωκεν καθηγητικῶν ἐν Ἀθήναις
τῆς Ρωμαίων, ἀγναλὰ καὶ διδάσκαλος τῶν ἐχρημάτισε, καὶ
περὶ τῆς αὐτοκρατείας τε πρὸς αὐτὸν ἔγραψε καὶ τὸ Ὀνο-
μαστικόν. Ὁ Λεκιανὸς δὲν ἔλειψε τὴν γὰρ μὴ τὸν ἐγγί-

(α) Βιβλ. Ε' α. βιβλ. Δ'. κεφ. 23. §. 8. παρ. Δ'. σελ. 32.

ἔη εἰς τὸν τῷ Λεξιφάνῳ Διάλογον. Παρίτενέ δὲ τὸν βίον αὐτῷ μέχρι τῶν ποσὶτε καὶ ὀγδοήκοντα ἔτων.

Συγγραμματα.

Κατὰ τὰς μαρτυρίας τῆ Φιλοστράτου καὶ Σαΐδα, φαίνεται ὅτι ὁ Πολυδεύκης συνέγραψε πολλὰ καὶ διάφορα βιβλία, ἐν οἷς ἐπαρατηρεῖτο περισσώτερον ὡς Κελτικός τῶν ἄλλων παρὰ ὡς Συγγραφεὺς ἴδιος. Τὸ μόνον ἐκείνο τὸ ὁποῖον ἔμεινεν εἰς ἡμᾶς εἶναι τὸ Ὀνομαστικὸν ἐκ δέκα βιβλίων συνιστάμενον, εἰς τὸ ὁποῖον διείσκονται διάφοροι λέξεις ἐκ διαφόρων συγγραφέων συναγμέναι, διὰ τῶν ὁποίων φανεραίνει τὰς ὀνομασίας πολλῶν καὶ διαφόρων πραγμάτων, ὡς παρ. χάρι. τὰ τοῦ οἴκου σκευή, τὰ τοῦ ράπτου ἐργαλεία, κ. τ. λ. Τὸ δὲ χρονολογικὸν τὸ φέρον τὸ τῷ Πολυδεύκῳ ὄνομα, εἶναι ἄλλα νεώτερα τινὸς Χρυσιανῆ συνωρύμου σύγγραμμα.

Ἐκδόσεις.

Ἰουλίῳ Πολυδεύκῳ Ὀνομαστικόν. ἔξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν Βενετίᾳ παρὰ τοῦ Ἀλδῶ τοῦ 1502. εἰς φύλ.

Καὶ ἐν Φράγκοφουρτ τοῦ 1608. εἰς 4. Ἐκδ. Λατ. ὑπὸ Wolfgangi Seberii. Ἰουλ. Πολυδεύκῳ Ὀνομαστικόν. Julii Pollucis Onomasticon. Ἐκδ. Λατ. μετὰ διαφόρων σημειώσεων, παρατηρήσεων, καὶ πίνακος τῶν Λέξεων. ἔξεδόθη ἐν Ἀμστελδαμίῳ Amstelædami ex off. Wetsteniana, τοῦ 1706 ἐν δυσὶ τόμοις εἰς φύλ. καὶ αὕτη ἔστιν ἡ ἀρίστη ἔκδοσις.

ΗΗΔΔΠΗ.

Θ Ε Ο Φ Ι Λ Ο Σ.

Η'κμαζε περὶ τὸ 181.

Ο Θεόφιλος ἔτος νομίζεται κοινῶς ὡς εἰς τῶν Εἰσδικῶν, ἐπειδὴ μόνος τε γνωρίζεται, ὅτι δὲν ἐπίσδυν Αἰχμασιν νεκρῶν, ἀλλ' ὁ μεταφραστής τε Γερμανὸς ὑποδεικνύει ἐκ τῶν ὑποσωθούτων βιβλίων τε ὅτι ἦτον Ἰεδαῖος, ἐκ τῆς τῶν Σαδ-
δικαίων αἰρέσεως, διότι ὁ Θεόφιλος δὲν ἀναφέρει εἰς κἀ-
νὴν μέρους, ὅτι αὐτὸς πρότερον ἦτον ἐκδοτος εἰς τὴν εἰδα-
λολατρείαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἠγωνίζετο νὰ ἀποσπᾷ τὸν Αὐ-
τόλυκον. Ἐκ τῶ ὄντων ὅμως, καλεῖ τὰς Ἰεδαίας προγενετέ-
ρας τε, καὶ τὸν Ἀβραάμ πατέρα, καὶ τὸν Δαβὶδ πατέρα.
Διὰ δὲ τῆς προσεχῆς ἀναγνώσεως τῆς θείας γραφῆς, γνω-
εῖσας τὴν ἀλήθειαν, ἔγινε Χριστιανός, καὶ τὸν τῆς Ἀντιο-
χείας ἐπισκοπικὸν θρόνον κατὰ τὸ 169. ἔτος διεδέξατο, τὸν
ὁποῖον, κατὰ τὸν Νικηφόρον τελεόνοτα, κατὰ μὲν δὲ τὸν
Εὐτύχιον, εἴκοσι ἔτη ἐκράτισε.

Σ υ γ γ ρ α μ μ α τ α.

Ο λίγον προήτερα ὑπὸ τὸν θάνατόν τε συνέγραψεν ὁ Θεό-
φιλος τρία βιβλία πρὸς Αὐτόλυκον τινὰ πεπαιδευμένον καὶ
ἐραστὴν τῆς ἀληθείας εἰσδικόν. Ο' Δόδβεξ τὰ ἀποδίδει ἁ-
νὴ ἀποχρόντος λόγου, εἰς ἄλλον τινὰ νεώτερον Θεόφιλον
Ἀντιοχέα, ἀκμάζοντα ἐπὶ Σεβήρῃ, καὶ ἀποδιδνύει ὅτι καὶ
τὸ τρίτον βιβλίον ἐγράφη πρὸ τῶν ἄλλων δύο, ὁ δὲ Βόλ-
φιος ἐπιβεβαιῶι ὅτι συνεγράφησαν ὡς ἔχουσιν, καθὼς φαί-
νεται ὑπὸ τῆς ἀρχαίων, πλὴν παρατηρεῖται ὅτι τὸ πρῶ-
τον καὶ τρίτον βιβλίον δὲν εἶναι ὀντελῆ. Ο' Λακταίντιος ἐ-

πέγραψε τὸ τρίτον βιβλίον de Temporibus. ἐπειδὴ καὶ περιέχει ἐπιτομικῶς μίαν χρονολογίαν ἀξ ἀρχῆς κόσμου μέχρι τοῦ Καίσαρος Μ. Αὐρηλίου Βήρου.

Ἐκ τῶν λοιπῶν Συγγραμμάτων τοῦ Θεοφίλου ἔδωκεν ἀπεσώθῃ, τὰ δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα Θεοφίλου ὑπομνημάτων βιβλία τέσσαρα, σωτηράφισαν ὑπότινος ἄλλης νεωτέρου, ἢ καθὼς παρατηρεῖται, ὅτι εἶναι μία συλλογὴ πολλῶν περιόδων ἐκ τῶν τοῦ Κυριακοῦ καὶ Γερωνύμου συγγραμμάτων, ἔργον Μοναχῶν τινῶν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Θεοφίλου Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας βιβλία σρία πρὸς Αὐτόλυκον, ἐξεδόθησαν τὸ πρῶτον ἐν Τιγερὶ τῷ 1546. εἰς φύλ.

Καὶ ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1555. ἐν τοῖς Ὀρθοδοξογράφοις. ἐν σελ. 285.

Καὶ in Auctario Bibliothecae PP. Paris. 1624. εἰς φύλ.

Καὶ ἰδίως, Θεοφίλου Ἀντιοχείας βιβλ. γ'. Theophilli Sexti Antiochensis Episcopi, ἐξεδόθη ὑπὸ Joh. Christ. Wolfii ἐν Ἀμβέργῳ τῷ 1724. εἰς 8.

Καὶ μετὰ τῶν τοῦ Γεσίνου Μάρτυρος τῷ 1742. εἰς φύλ. Had. Com.

ΗΗΔΔΠΙΙ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ.

Ἐγεν. τῷ 129. ἀπέθ. τῷ 189.

ἢ κατ' ἄλλ. τῷ 199. ἔτα.

Αἴλιος Αἰεσιδης ἐγεννήθη ἐν Ἀδριακῇ πόλει τῆς Μυσίας τῆς νυνὶ Βιθυνίας καλεσμένης, τῷ 129. ἔγει ὑπὸ Χρ.

κατὰ τὸν Μασσὸν, ἤκεισεν Ἡράδῳ τὸν Ἀττικόν, Ἀριστοκλῆν τὸν Περγαμινόν, καὶ τὸν κοινὸν διδάσκαλον τῆς Ἑλλάδος Ἀλέξανδρον τὸν Κοτυαῖον, καὶ τὸν Πολέμονα, ὅτε καὶ πρῶτος τῶν μαθητῶν τότε διεφημίζετο. Μετὰ ταῦτα ἀπελθὼν ἐν Σμύρῃ διέτριβον ἐκεῖ, καὶ ἐπαινεῖτο μεγάλως ὑφ' ὅλων τῶν Σοφιστῶν διὰ τὴν πολυμαθεῖαν καὶ δόξαν αὐτοῦ. Δὲν ἐνόμιζε προτέρημα τὸ νὰ λαλῇ τινὰς ἐκ τῶν προχείρων, δι' ὃ αὐτὸς ποτὲ δὲν ὁμίλει χωρὶς μεγάλης προετοιμασίας, καὶ ἔλεγε πρὸς τὸν Καίσαρα Μ. Αἰνῆλιον, ὅτι αὐτὸς δὲν ἦτον ἐκ τῶν ἐμούντων, ἀλλὰ τῶν ἀκριβοούντων. Ἐγνωρίσθη μετὰ τῷ Καίσαρι Μ. Αἰν. Ἀντωνίνῳ περὶ τῷ 176. ἔτος, τὸν ὁποῖον καὶ μετὰ δύο χρόνους παρεκίνησε νὰ ἀνακαινίσῃ τὴν Σμύρνην, ἥτις ὑπέτινος μέγαλα σεισμῷ κατεκαρμένισθη, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον οἱ Σμυρναῖοι τῷ ἔστησαν σὺν χαλκῷ Ἀνδριάντε ἐν τῷ τῷ Ἀσκληπιῷ ναῷ, εἰς ὃν καὶ ὁ Ἀρκεσίδης εἰς ἕν τῶν ἱερῶν, καθῶς καὶ εἰς τὸν τῆς πατρίδος τε ναὸν τῷ Διὶ, διότι δὲν ἠθέλε νὰ ἔμβῃ εἰς ἄλλας κοσμικὰς ἀξίας. Ἡ δὲ θεράσθη μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῷ Ἀντωνίνῳ καὶ Κομμῳδῳ τῷ ἦν αὐτὴ ἀπὸ τὰς δημοσίας ἐκδοχάσεις, συνέκρινε τῆς Ρήτορείας τε. Ἀπῆλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον πένταρες φοραίς, τὴν ὁποίαν καὶ περιηγήσατο μέχρι τῆς Ἀιθιοπίας, καὶ περὶ τῶν ὁποίων μᾶς εἰδοποιεῖ. Περὶ τῆς ἐθνικότητος τε ἀποδεικνύουσιν οἱ λόγοι τε, ἐν οἷς καὶ καυχᾶται περὶ τῆς δεκαετίας τε ἀδελφείας, ὅτι ὁ Ἀσκληπιὸς, ὁ Σέραπις, καὶ ὁ Ἰῶσις τῷ ἐσσυμβέλοισαν τὴν Θεραπείαν, μὴ ὅλον ὅτι δὲν ἰατρούσθη ὁλοτελῶς· παρέτεινε δὲ τὸν βίον αὐτοῦ μέχρι τῆς ἑξήκοντος ἢ ἑβδομηκοντὸς ἔτος τῆς ἡλικίας τε, καὶ ἀπεθανὼν ἐν Σμύρῃ ἐπὶ Κομμῳδῳ τῷ αὐτοκράτορος.

Συγγραμματα.

Οἱ λόγοι τῷ Ἀρκεσίδῳ ἐθεωρῶντο εἰς τὸν καιρὸν τε ὡς ἀρχέτυπον, μετὰ τὸ νὰ ἐκείσονται ἐνσαπαινώσαι εἰς αὐτὰς ὅλαι αἱ ρητορικαὶ ἰδιότητες, αἱ ὁποῖαι παρά Πλάτωνα, Θεακιδίῳ, καὶ Δημοκρίτῳ ἐκείσονται. Ὁ Ἀρκεσίδης ἀπέδειξε τὴν ἀληθῆ καὶ εἰς αὐτῶν, καὶ μὴ ὅλον ὅτι παρεπρήθησαν με-

εἰκὰ σφάλματα, δὲν σμικρύνει ὅμως τὴν ὑπόληψιν αὐ-
τῶν, καὶ μόνον ὅλοι οἱ Κερτικοὶ εἰς τὴν πᾶν παλαιῶν γνώ-
μην. Ἐκ τῶν λόγων τε σώζονται ἀκόμη τρεῖς καὶ πενή-
κοντα, καὶ δύο βιβλία περὶ Τεχνῶν Ῥητορικῶν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἀριστείδους Λόγοι, Aristidis Orationes. ἔξεδόθησαν
ἐν Φλωρεντίᾳ τῷ 1514. εἰς φύλ. ὑπὸ Εὐφροσύνης Βονίνης
Γιατροῦ.

Aelii Aristides Orationum tomus III. Græce & Latine, με-
τὰ διαφορῶν ἀναγνώσεων ἔξεδόθησαν apud. Paul. Stephanum.
1604. εἰς 8.

Ἀριστίδους τὰ σωζόμενα ἅπαντα. Aristides opera
omnia. Εἰς. Λατ. ἐν δυσὶ τόμοις μετὰ σημειώσεων, καὶ
ἐπιδιορθώσεων, Gul. Canteri, Tristari, Palmeri, Fabri,
Spanhemii, Normanni, & Bosii, ἔξεδόθ. ὑπὸ Sam. Jebb.
ἐν Οξωνίᾳ ἐ Theatro Sheldon: 1722. εἰς 4. καὶ αὕτη ἐστὶν
ἡ ἀρίστη.

ΗΗΔΔΙΗ.

Σ Ε Ε Τ Ο Σ .

Η' κμαζε περὶ τὸ 193. ἔτος .

Σέξτος ὁ Ἐμπερικὸς, νομίζεται Ἀφρικανὸς, καθὼς μό-
νος τε μαρτυρεῖ τὴν Λυβίαν διὰ πατρίδα τε, τὸ δὲ ὄνομα
τῆς πόλεως, ἐν ᾗ ἐγενήθη, ἀποσιωπᾶ. εἰς ἄλλο μέρος πάλιν
ὁ αὐτὸς φαίνεται ὅτι δὲν ἦτον ὑπὸ τὴν Λυβίαν, ἐπει-
δὴ καὶ παρομοιάζει τὰ ἦθη τῶν συμπατριωτῶν τε μετὰ τῶν
Γερμανῶν, Ῥωμαίων, Ἰνδῶν, Αἰγυπτίων, Σέρων, Σκυ-
θῶν, Σαρματῶν, Σύρων, Περσῶν, Σπαρτιατῶν, Θρακῶν.

Ταῦτα, καὶ Κιλικίων. Τινὲς συγγένησιν ἐσφαλμένως τὸν ἡμέτερον Σέξτον μὲ τὸν Σπωϊκὸν Σέξτον τὸν Χαιρωνέα, τὸν διδάσκαλον τῶ Ἀντωνίνου. Οὗτος ὅμως ὁ Σέξτος περὶ τοῦ λόγου, ἢ νεώτερος ἐκείνου, ὅστις ἠκούσθη περὶ τῆς τέλης τῆς Κομμώδου, καὶ κατ' ἀρχὰς τῆς τῶ Σεβήρου αὐτοκρατορίας. Αἱ δόξαι τῶ ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἦτον ἐθνικός, καὶ ὅτι ἐχρημάτισεν ἱατρός εἶναι ἀναντίρρητον, καὶ ὅτι ἦτον ἐκ τῶν τῶν Ἐμπειρικῶν αἰρέσεως, μὴ ὅλον ὅτι τινὲς τὸν Σέλασι Μεθοδικόν. Οἱ Φαβέειος παρετήρησεν ὅτι οἱ Ἐμπειρικοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦτον Σκεπτικοὶ εἰς τὰς πείρας των, καὶ ὅχι οἱ Μεθοδικοί, καὶ διατῆτο ὁ Σέξτος πᾶσινται μόνος τῶ εἰς τὴν τάξιν τῶν Σκεπτικῶν.

Συγγράμματα.

Τὰ Συγγράμματα τῶ Σέξτου ἀνήκουσιν εἰς τὴν τῶν Πυρρώνειων, ἥτοι τῶν Σκεπτικῶν, Φιλοσοφίαν, εἰς τὴν ὁποίαν αὐτὸς δίδει σὺν λαμπρὸν φῶς, καὶ τὴν ὑπερασπίζεται μὲ μεγάλην ἀγχίνουαν. Ἐν ταῖς περὶ Πυρρώνος ἀγωγῆς τεσσάρων βιβλίοις τῶ δίδει σὺν τακτικὸν χέθιον τῶν ἀξιωματικῶν ταύτης τῆς αἰρέσεως, περὶ τῶ ὁποῖς σὺ ταῖς λοιποῖς σὺδεκα αὐτῶν βιβλίοις κατὰ τῶν Μαθηματικῶν, διεξωδικώματα πραγματεύεται, ἀντιλέγων πρὸς τὰς γνώμας των. Τὸ πρῶτον βιβλίον περὶ τῶν Μαθηματικῶν, εἶναι κατὰ τῶν Γραμματικῶν, τὸ δεύτερον κατὰ τῶν Ῥητόρων, τὸ Τρίτον κατὰ τῶν Γεωμετρῶν, τὸ δ' κατὰ τῶν Ἀριθμητικῶν, τὸ ε' κατὰ τῶν Ἀστρολόγων, τὸ ς' κατὰ τῶν Μουσικῶν, τὸ ζ' καὶ ἡ' κατὰ τῶν Λογικολογικῶν, τὸ θ' καὶ ι' ἀποκρίτως κατὰ τῶν Φυσικῶν, καὶ τὸ ια' κατὰ τῶν Ἠθικῶν. Αἱ δὲ βραχεῖαι διαλέξεις αἱ Δωδεκὰ κατὰ τῶν Σκεπτικῶν γεγραμμέναι, ἀνοήτως προσίδονται ἐν τοῖς τῶ ἡμετέρῳ Σέξτῳ Συγγράμμασιν.

Ε' κ δ ο σ

Σέξτου Ἐμπειρικοῦ τὰ ἔργα *Opera Sexti Empirici* μετὰ σημειώσεων Ἐρρίκου Σέξτου, ὁ δόξῃ σὺ Παρισίοις τῷ 1621. εἰς φύλ.

----- Ε'κ. Λατ. μετὰ σημειώσεων Ε'ρ. Στεφ. καί τινων ἄλλων παρατηρήσεων καὶ σημ. ἔξεδόθη ὑπὸ Γαυ. Α'λβέρτου Φαβρικίου, Joh. Albertus Fabricius, cū Λειψία Lipsia J. Frid. Gleditschii b. fl. 1718. εἰς φύλ.

-- Διαλέξεν Ἀντιστοχεπτικαὶ, ἐν τῇ τῷ Φαβρικίου Βιβλιοθ. βιβλ. 5'. κεφ. 7. τόμ. IV'. σελ. 617.

ΗΗΔΔΔ.

ΑΓΑΘΗΜΗΡΗΣ.

Μετὰ τὸ 193.

Ἀγαθημήρης ὁ τῷ Ὁρθανος υἱός, τάσσεται ὑπὸ πᾶν Κε-
τικῶν ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Σεξτιμίου Σεβήρου, μὲν ὅλον ὅ-
τι ὑπ' ἄλλων τάσσεται τῷ 16. Αἰῶνι. Σώζονται πῶς δύο
βιβλία μιᾶς μικρᾶς Γεωγραφίας, ὑποτυπώσεων τῆς
Γεωγραφίας ἐν Ἐπιτομῇ, ἐπιγραφόμενα, ἐν οἷς ἄλ-
λως δεισκοῦνται τινὲς ἀγνώριαι εἰδήσεις. Ἐκτὸς τῶν ἄλ-
λων παλαιῶν Συγγραφέων τὰς ὁποίας αὐτὸς ἐμελέτησεν,
ὁ Κλαύδιος Πτολεμαῖος τιμᾶται ὑπ' αὐτῷ μεγάλως.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἀγαθημήρου ὑποτυπώσεων Γεωγραφίας. Βιβλ. I. II.
Ε'κ. Λατ. μετὰ σημειώσεων Σαρ. Τεννελίου, ἔξεδόθη
ἐν Ἀμστερδαμ. τῷ 1672. εἰς 8. apud. Joh. Revestein.

----- Μετὰ σημειώσεων καὶ ἐπιδιορθώσεως ὑπὸ Γαυ. Γρο-
νοβίου, ἐν τῇς ὑπ' αὐτῷ Γεωγράφοις ἐλάσσονι.

Καὶ ἐν τῇς τῷ L. Χάδσον Hudsonii Γεωγράφ. Ἐλάσ.

 ΗΗΔΔΔΙ.

Σ Τ Μ Μ Α Χ Ο Σ.

Περὶ τὸ 193.

Σύμμαχος ἦν Σαμαρείτης. Καταλιπὼν μετὰ ταῦτα τὸ γένος του, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἰουδαίαν, οὗθα καὶ δούτερον περιτομὴν ἔλαβεν, ἔπειτα δὲ καὶ τὸν χριστιανισμόν ἐδέξατο, ἢ κυρίως εἰπεῖν, τὸν Ἑβραϊσμόν. Ἐπεχείρησε τὴν μεταφράσιν τῆς παλαιᾶς Γραφῆς, ὅσπερ ἀπὸ τὸν Ἀκύλαν καὶ Θεοδοτίαναν, εἰς τὴν ὁποίαν περιαισώτερον ἐπαρίσεχον εἰς τὸ νόημα ὡς εἰς τὰς λέξεις. Φαίνεται ὅτι ἔκαμε τὴν μεταφράσιν ἐκ τῆς Σαμαριτικῆς, διότι ὡς ἀπαιτεῖται ὅτι ὅταν οἱ Πατέρες ἀναφέρωσι τὴν ὡς τῆς Σαμαριτῶν, φέρουσιν εἰς μαρτυρίαν πάντοτε τὸν Σύμμαχον, καθὼς καὶ τὸν Ἀκύλαν περὶ τὸν Ἰουδαίων. Τὰ ἀποσώζοντα περὶ ταύτης τῆς μεταφράσεως εἰσὶν ὅν Bernh. de Montfaucon Hexaplis Origenis. Paris. 1713.

Καί τινα ἐν τῇ τῷ Φαβριεῖ Ε'λ. Βιβλ. Γ'. κεφ. 2. §. 10. τόμ. Β'. σελ. 336.

 ΗΗΔΔΔΠ.

Ε Ρ Μ Ι Α Σ.

Πρὸ τῷ 200.

Ερμίας, εἰς τὸν Ἐκκλησιαστικὴν Συγγραφέων, εἶναι μετὰ τῶν ὁμωνύμων τε ὁ ἀγνώρις, ἐπεὶ δὲ ὡς ἐξ ὁμο-

μεν περὶ τῆς ζωῆς τῆς καὶ τῆς καταστάσεώς τῆς. Οἱ Συλλαγοὶς
 τῆς βιβλιοθήκης τῆς πατέρων πάσασιν αὐτὸν εἰς τὸν Δ'. Αἰώ-
 να· ἄλλοι πάλιν εἰς τὸν Ε'. καὶ Σ'. ὁ Λαμβέκιος καὶ ὁ Τένζελ
 τὸν δέδοσαν ὅτι εἶναι ὁ αὐτὸς Ερμίας Σωζόμενος Σαλαμί-
 νειος, ὁ καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἱστορίαν συγγράψας, ὁ δὲ
 Κάις, διασκορπίζει ταύτην τῶν γνώμων ἀποδεικνύων ἐκ
 τῆς ἀποσωθεύτων Συγγραμμάτων, ὅτι ἤκμαζεν εἰς τὸς χρό-
 νους ὅτε ἦν διὰ ἀκόμῃ ἡ εἰδωλολατρεία, καὶ εἶναι πιθανώτα-
 πον ὅτι ἔζη περὶ τὸ τέλος τῶ Β'. αἰῶνος. Σώζεται τὰς ἐν
 Σύγγραμμα Μυκησπρισμὸς τῶν Ἑθνικῶν φιλοσόφων
 ἐπιγραφόμενον, ἐν ᾧ περιπαίζει καὶ διασκορπίζει τὰς γνώ-
 μας πον, διὰ τῆς ἀποδείξεως πᾶν ὄντων, τῆς ψυχῆς, καὶ τῆς
 Οὐα, τὰ συμπεράσματά τῶ ὅμως εἶναι δι' ὅλα σοφιστικά.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς

Ερμίου Φιλοσόφου. Hermiae Philosophi irrisio gentilium
 Philosophorum. Ε'κ. Λατ. ἔξεδόθη ἐν Βασιλείᾳ τῆς 1553.
 εἰς 8 per. I. Oporin.

Καὶ in veteres aliquot Theologos Græcos, Tigurii 1560 fol.

Καὶ in Auctario Bibliotheca pp. Paris. 1614. fol.

Καὶ μετὰ τῆς τῆς Τατιανῆς ἐν Οὐανία τῶ 1700. εἰς 8.

Καὶ μετὰ τῆς τῆς Ἰεσίνε Μάρτ. ὅρα τὸ ἄρθρον Ἰεσίνε.

ΗΗΔΔΔΙΠ.

Λ Ο Υ Κ Ι Α Ν Ο Σ.

Ἡ' κμαζε μετὰ τῶ 122 — 200. ἔτος.

Λεκιανὸς, πατεῖδα εἶχε τὰ Σαμίσατα τῆς Συρίας, ὁ χρό-
 νος κατ' ὃν ἐγενήθη καὶ ἀπέθανε δυσκόλως ἐμπορεῖ τὰ δια-
 εἰδῆ. Οἱ νεώτεροι Ἱστορικοὶ πάσασιν τὸν χρόνον κατ' ὃν ἤκ-
 μαζε μετὰ τῶ 120. μέχρι τῶ 200. ἔτος, ἐπὶ τῆς αὐτοκρα-

πορίας τῆ Ἀντωνίνου, καὶ τῆ Κομμώδου. Οἱ γονεῖς τοῦ ἔντες πτωχοὶ, ἀφιέρωσαν τὸν Λακιανὸν εἰς τὴν Λιθοζοικίῳ τέχνην, τὴν ὁποίαν ἐδιδάσκετο πατρὶς τῶ ἀδελφοῦ τῆς μητρὸς τῆς, λιθοζοῖα περιφύμῳ, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ τέχνη αὐτῇ ἐφάνη δύσκολος εἰς τὸν Λακιανόν, παραιτήσας αὐτὴν ἀπ' ἡλθον εἰς Ἀντιόχειαν, καὶ προσεκολλήθη εἰς τὰς μαθήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἔχων μεγάλῳ ἔφεσιν, εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔκαμε μεγάλως προσόδου, καὶ περιέκλυτος ἐγίνετο. Κατὰ πρῶτον διωρίσθη Σιωνόρος (advocatus), δυσαρעשהὶς δὲ καὶ εἰς τὸ πρὸ ἐπ' ἀγγέλῳ, μετῴχετο μόνον τὴν ῥητορείαν, ὅτε καὶ περιήλθε τὴν Γαλιίαν, Μακεδονίαν, Ἀχαΐαν, καὶ Ἰωνίαν. Καὶ ἐπειδὴ εἰς αὐτὰς τὰς ὁδοπορίας ἐκατάλαβεν ὅτι ἔλαβε κλίσειν τινα καὶ ματαιότητα εἰς ἀξιώματα καὶ εἰς πλῆτη, καὶ ὅχι εἰς ἀρετὰς, καὶ εἰς ἄλλα προτερήματα τὰ ὁποία σολίζεν τὸν ἑσὼ ἄνθρωπον, παραιτήσας καὶ τὴν ῥητορείαν, ἠσπάσθη τὴν φιλοσοφίαν, ἣτις σολίζει πρὸς ἡδὴ τῶ ἀνθρώπῳ, κατὰ τὸ παλαιὸν τῶ Σωκράτους, περὶ τῆς ὁποίας πραγματεύονται καὶ τὰ πλείστα τῶ Συγγραμμάτων καὶ καθὼς ἔπος ἦτον φίλος ὅλων τῶν ἀρετῶν, τοιοτρόπως κατεφρόνει τὴν κακίαν, καὶ ἐξέχει τὴν πικροτάτην χολὴν κατὰ τῆς ἀφροσύνης, καὶ ἀλαζονίας τῆς φιλοσοφίας τῶ αἰῶνος τῆς καὶ τῆς παλαιότερας. Ἡ ἐλπίς τῆς περιπαίξεν τὰ πάντα, ἣτις ἦτον μεμιγμένη μὴ πικρότητας, παρέτρεψεν εἰς ὑποψίαν τὰς παλαιότερας καὶ νεώτερας διὰ τὰ τὸν κατηγορήσεν, ὡς ἄθεον, καὶ μὴ ὅλον ὅτι τινὲς τὸν ὑπερασπίζονται κατὰ τὸ πρὸ, δὲ ἐμπορῶν ὅμως τὰ ἀρνηθῶσιν ὅτι αὐτὸς ἦτον ὅλος ἐκδοτός εἰς τὴν Ἐπικύρειον Φιλοσοφίαν, καὶ ὅτι ἠνέετο τὴν τῆς ψυχῆς ἀθανασίαν, καὶ ὅτι τὰ φυσικὰ πράγματα δὲν τὰ ἐνόμιζεν ἀξία ἐντροπῆς, καθὼς καὶ ἐν τοῖς διαλόγοις τῶ πολλὰς ὁμιλεῖ ἔξω τῶ δέοντος. ὅτι δὲ αὐτὸς δὲ ἐδέχθη ποτὲ τὸν Χριστιανισμόν, γίνεται ὁδὸν ἐκ τῆς ὀλίγης γνώσεως καὶ εἶχε περὶ τῆς Χριστιανικῆς δογματικῆς, τὰ ὁποία συγγέει μετὰ τῶν Ἰουδαϊκῶν. Ἐπὶ τῆς τῆς Μάρκε Ἀντωνίνου αυτοκρατορίας ἐσάθη διοικητὴς εἰς ἓν μέρος τῆς Αἰγύπτου, καθὼς ὁ ἴδιος τὸ μαρτυρεῖ (α). Ἐκ τῶ τῆς Ποδάρεως ἐγκωμίου μανθάνο-

(α) Ἀπολογία περὶ μισθοφορῆς. §. 12.

μον, ὅτι ἔπαχε καὶ ὑπὸ τῆτο τὸ πάθος, ἴσως καὶ ἐκ τῆτο ἀπέθανεν, ὡς συμπεραίνουσιν· τὸ δὲ ὅτι καπεσφράχθη ὑπὸ τῆς κυρῶν, εἶναι μῦθος.

Συγγραμματα.

Ἐκ τῶν τῷ Λουκίανῳ Συγγραμμάτων, σώζεται ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς, ἐν οἷς φαίνεται ὁ ἀπαράλλακτος ἀπλὸς καὶ γλυκύτατος Ἀττικισμὸς καὶ ἡ τῆς πολυμαθείας, καὶ ἀρχινοια, ἐκ τῆς τῆς σπαρτῶν ἀσεισμών τε, καὶ μὴ ὅλον ὅτι δεῦ ἦτον γεννημένος εἰς τὴν Ἀττικὴν, τὸ ὅπως τὴν ἐθαυμάζει καὶ ἀπ' αὐτῆς τὰς ἰδίους, καὶ θαυμάζεται διὰ πάντα. Ὁ μεγάλος ἀειδμὸς τῶν Συγγραμμάτων τε μὲ ἐμποδίζει νὰ τὰ ἀναφέρω ῥητῶς, καὶ σημειῶ μόνον ἐκεῖνα τὰ φέροντα τῷ ἀφορίσμῳ, ὥς εἰσι πάντα. Τίμων ἢ Μισάνθρωπος, εἰς τὸ ζωγραφίζει τὰς κόλακας, καὶ τοὺς κακῶς χρωμένους τὰ πλάττει. Προμηθεὺς ἢ Καύκασος. Θεῶν διάλογοι, ἐν οἷς διηγείται τὰς ἁριστέρας μύθους, καὶ τὰς ἀπρεπεῖς ἐφοδρέσεις τῆς Ποικίλης. Νεκρικοὶ διάλογοι, τὰς ὁποίας ὁ ἀμίμητος Φουρτέλλος καλῶτατα ἐμιμήθη. Χέρων ἢ Θεωρία. ἐν ᾧ φανερῶς ὁ Σούλ τῷ σκληρῶν Σωφροσύνῃ, καὶ ἀθανάτῃ. Βίων πρᾶσις, ἐν ᾧ περιγράφει τὴν ματαιότητα καὶ τὰ ἐλαττώματα τῆς φιλοσοφίας. Ἀλκιὺς ἢ ἀναβιώσας, μία ὑπεράσπισις τῶν ἀρετῶν διαλόγων. Περὶ μισθοφόρων διδασκάλων, Ζεὺς ἀντιλεγόμενος, Ζεὺς Τραγῶπου, ἐν ᾧ ὑποδεικνύει τὴν ἀχρηστοσύνην τῆς δεισιδαιμονίας, καὶ τῇ τῆς Ἑθνικῶν Θεῶν. Τὰ ἀμφιβαλλόμενα τίς εἰσὶν. Ἀλκυὼν, τὸ ἀποδίδεται εἰς τὴν Πλάτωνα, ἢ Λέοντα τοὺς Ἀκαδημαϊκούς, Μένιππος, Ἀστρολογία, Ἑρωτες, Θεὰ Συρία, Δημοσθένους ἐγκώμιον, Κυρικός, ψευδοσοφιστής. Φιλόσπασπις, ὅπως ἀπεδείχθη ὑπὸ τῆς Γέστερ ὅτι εἶναι ἄλλος τινὸς Λουκιανῷ νεώτερος, ἀκμάζοντος ὅπῃ Ἰουλιανῷ, ἀπὸς τὸν ὁποῖον καὶ μία ἐπιστολή τε σώζεται. Χαρίδημος, Νέρων, καὶ Ὀκύπους.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Λουκιανου τὰ σωζόμενα, ἐξεδόθησαν ἐν Φλωρεντία
Ε'κ. τῷ 1496. εἰς φύλ.

Καὶ ὑπὸ τῷ Ἀλδῷ ἐν Βενετία τῷ 1522. εἰς φύλ.

Καὶ ἐν Ασπτία πῶν Παρισίων μετὰ σημειώσ. τῷ 1615
εἰς φύλ.

Λουκιανου τὰ σωζόμενα ἅπαντα. *Luciani opera omnia*, ἐν δυσὶ τόμοις. ἐξεδόθη ὑπὸ Ἰωάννη Βενεδίκτου *Benedicti*, Ε'κ. Λατ. τῷ 1619. εἰς 8. ἐν Σαλμυρίῳ *Salmurii* Typ. Petr. Piederii, Ἐκδοσις καθαρωτάτη.

--- Ε'ν Ἀμσελοδαμίῳ *Amstelodami*. ex typ. P. et J. Blæu, τῷ 1687. ἐν δυσὶ τόμοις εἰς 8. μετὰ διαφόρων σημειώσ. Ἐκδοσις πολλὰ ἐσφαλμένη, τὰ δὲ χόλια ταύτης τιμῶνται.

Λουκιανου τὰ σωζόμενα ἅπαντα. *Luciani opera omnia*, μετὰ χολίων καὶ διαφόρων σημειώσεων, παρατηρήσεων καὶ ἀναγνώσεων, ἐξεδόθη ὑπὸ Ἰωάννη Φριδερίκου Ρεϊτζίε, *Ioan. Friderici Reitzii*, Ἀμσελοδαμί, ἐν Ἀμσελοδαμίῳ, τῷ 1743. ἐν τεσσὶ τόμοις εἰς 4. Ταύτης τῆς ἐκδόσεως ἐξηκολούθησε καὶ ὁ τέταρτος τόμος, περιέχων τὰς Πίνακας πῶν λέξεων καὶ φράσεων, ὅσας ἐξεδόθη ἐν Τραπεζῇ ad Rh. τῷ 1746 εἰς 4. Καὶ αὕτη ἔστιν ἡ ἀριστευτάτη πῶν μέχρι τῆς ἐκδόσεως.

--- Ε'τι ἐξεδόθη ἐν Ἀλγῇ τῆς Σαξωνίας τῷ 1800. ἐν δυσὶ τόμοις εἰς 8. Ἐκδοσις μόνον μετὰ τῶν χολίων.

Καὶ ἐν Ἀργεντινῇ εἰς 10. τόμους εἰς 8.

ΗΗΔΔΔΙΙΙΙ.

Γ Α Λ Η Ν Ο Σ.

Εγεν. τῷ 131. καὶ ἀπέθ. τῷ 200.
ἢ 201. ἔτη.

Κλαύδιος Γαληνός, ὁ περιφημώτατος τῶν παλαιῶν ἱατρῶν μετὰ τὸν Ἱπποκράτην, πατερίδα εἶχε τῷ περὶφημον πόλιν τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Πέργαμον, ἔνθα τῷ 131. ἔπει μετὰ Χερσὸν, τῷ 18. ἢ 19. ἔπει τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Ἀδριανῆ, ἐγενήθη. Ὁ πατήρ τοῦ Νίκων εἰς τῶν περὶφημων Μαθηματικῶν, καὶ Ἀρχιτεκτόνων, ἐδίδαξε καὶ τὸν υἱὸν τοῦ ὅλας τὰς μαθηματικὰς ἐπιστήμας, προσδίδας αὐτῷ καὶ μίαν καλῶς ἀνατροφὴν, ὁ δὲ Γαληνὸς φύσεως ἐπιτηδείας, πρὸς τὰς μαθήσεις αὐτῶν, μέχρι τοῦ δεκάτου τετάρτου ἔτις τῆς ἡλικίας τοῦ ἡμισυ ὅλα τὰ εἶδη, καὶ τὰς αἰρέσεις τῆς φιλοσοφίας, τῷ δὲ 19. ἔπει τὸν ἀφιέρωσεν ὁ πατήρ τοῦ, δι' ἐνὸς ἐνέρι, εἰς τῷ Ἱατρικῷ τὴν ὁποίαν ἐδιδάσκετο ὁ Γαληνὸς ὑπὸ τὸν Σάτυρον, Στρατόνικον, καὶ Αἰσχυρίαναν· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τοῦ ἀπῆλθεν εἰς Σμύρνην, ἔνθα ἤκουσε τὸν ἱατρὸν Πέλοπα, καὶ τὸν Πλατωνικὸν Ἀλβίνον. μετὰ ταῦτα περιῆλθε πολλὰς πόλεις, καὶ πόλεις, καὶ ἰδίως τῷ Λίμονι, διὰ τὰ ἰδῆ τῷ περὶφημον Ἱατρικῷ γῆν, καὶ τῷ Συρίαν, διὰ τὰ διεφθνήθη τὸ Βάλσαμον, καὶ τῷ Ἀλεξανδρείᾳ τὴν καθέδραν πρὸς τῆς Ἱατρικῆς, καὶ τῶν μαθησεων, καὶ μετὰ ἐπὶ τὰ ἐπὶ ἰδοιοποιίας, ὑποσρέψας εἰς τῷ πατερίδα, διέτριψε μόνον τέσσαρα ἔτη, καὶ ἔπειτα ἀπῆλθεν εἰς Ρώμην, ἔνθα εἰς τὸ διάστημα τῶν πέντε ἐτῶν τῆς σφάτης τοῦ ἐκεῖ διατριβῆς, καὶ τῆς μετὰ ταῦτα, διὰ τῆς γυμνάσεως τῆς τέχνης τοῦ, διὰ τῶν ἀκριβῶν τε παρατηρήσεων εἰς τὰς ἀδυνασίας, καὶ διὰ τῶν δότυχων ὑποπελεσμάτων τῶν περὶμαμάτων καὶ τῶν σφοδρῶν σέωσι, ἀπέκτησε μεγάλῳ φήμῳ. Ἡ ἐπακολουθή-

σασα πανάλλι μετὰ ταῦτα τὸν ἐβίασε νὰ φύγῃ ἀπὸ τῶν Ρώ-
μων, καὶ νὰ ἀπέλθῃ πάλιν εἰς τὴν πατρίδα τοῦ 168.
ἔτει ἀπὸ Χρυσῆ. Τῷ δὲ ἐπομίσω ἔτει ὁ Καῖσαρ Μάρκος
Αὐρήλιος, ἢ Λ. ὁ Βῆρος, τὸν ἀνέκαλεσαν, ἢ ὁρᾶν αὐτὸς
εἰς Ἀκυλαίαν, ἢ θέλῃσαι νὰ τὸν λάβῃ μεθ' ἑαυτὸν τοῦ 170.
εἰς τὴν κατὰ τῆς Γερμανίας ἐκστρατείας, ὁ δὲ ἀποφυγὼν
τὸ διὰ παρακλήσεως, ἀπῆλθεν εἰς Ρώμην, ἐνθα καὶ
διέτριψε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς τῷ τελευτήσῃ δούδῃ
κομὸν ἵχνη, αὐτὸν πάλιν εἰς τὴν πατρίδα ὑπέστρεψε, τὸ
μόνον ὅτι καὶ εἰς τὰς χρόνας τῆ Σεβήρα δεισέμετο εἰς Ρώμην
ὅτε καὶ τὴν θνητὴν, ὡς ποτὲ διὰ τὸν Μάρκον Ἀντώνιον
ἐξηργάζετο, ἠτοίμασε καὶ δι' αὐτόν. Κατὰ τὴν Σκίδα, πα-
ρέστεινε τὴν ἡλικίαν αὐτὴ μέχρι τῆς ἐβδομήκοντα ἐτῶν, καὶ
ἀπέθανε τοῦ 200. ἢ 201. ἔτει ἀπὸ Χρυσῆ.

Συγγραμματα.

Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆ Σκίδα, ὁ Γαλλνὸς δούδ' ἔγραφε
μόνον ἱατρικά, ἀλλὰ Φιλοσοφικά τε, Γεωμετρικά, καὶ
Γραμματικά, ὅς ὢν τῇ τελευταίαν τῶν σωζομένων μερι-
κὰ πεμάχια, ὁ δὲ Φαβερίκιος (α) καὶ ἐντελὴ κατάλογον τέτων
ἐξέδωκε, καθὼς καὶ τῇ σωζομένων τῇ ὁποίῳ ὁ ἀξιόμτος
μετὰ τῇ πεμαχίαν, ὑπερβαίνει τὸν ἑκατὸν ἐβδομήκοντα.
Οἱ Χαρτίερ τὰ διαίρεσεν εἰς τάξεις. Θέλουσιν ὅτι εἶναι καί-
τινα ὑποβολιμαῖα, ἀλλὰ ἀδυνατεῖται ὅτι μόνον τὰ Λα-
τινιστὶ σωζόμενα εἰσὶ πιαῦτα. Μεταξὺ τῇ σωζομένων ἡ
φιλοσοφικῆς ἱστορία, ἔχει μεγάλῃ ὁμοιότητα με-
τὰ τὰ ἀρέσκοντα τοῖς Φιλοσόφοις τῆ Πλευτάρχου, μὲν ὅλοι
ὅτι καὶ τὰ δύο εἶναι ἐλλειπῆ, τὸ δὲ περὶ Χρήσεως τῶν
μερῶν τοῦ Ἀνθρωπίνου σώματος, εἶναι ὁ ὠραιότα-
τος ὕμνος πρὸς τὴν Θεότητα, ἐν ᾧ ἀποδεικνύει τὴν πασο-
φίαν τῆ Δημιουργῆ ἐκ τῆς τεχνικῆς κατασκευῆς τῆ ἀνθρω-
πίνου σώματος, καὶ ἔνεκεν τούτῳ ἐφημίσθη μεγάλως ὁ
Γαλλνός.

(α) Εἰς Βιβλίον, βιβλ. Δ'. κεφ. 17. σμ. Γ'. σελ. 509.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Γαληνου βιβλία, Galeni librorum pars prima, II. III. IV. & V. Ἑλλην. ἐξεδόθησαν ἐν Βενετία ᾠδᾷ τῷ Ἀλδῷ τῷ 1525. εἰς φύλ. πωδῇ καὶ ἐπιμελείᾳ Γεωργίου Ἀρχιερέως, καὶ Ὀπίζου.

Γαληνοῦ τὰ σωζόμενα, Galeni opera omnia ἐξεδόθη Ἑλληνιστὶ ἐν Βασιλείᾳ ἐν πρῶτῃ τόμ. τῷ 1538. εἰς φύλ. Jo: Bebel. Ἐν ταύτῃ τῇ ἐκδόσει συνετέρεξαν πολλοὶ τῶν πεπαιδευμένων εἰς τὴν ταύτης ἐπιδιόρθωσιν.

Καὶ μετὰ τῶν τῷ Ἱπποκράτῃ ἐν Παρισίοις τῷ 1679. εἰς φύλ. per Renatum Charterium, ἴδε Ἱπποκράτης.

Γαληνοῦ πεμάχια διάφορα, Galeni opuscula varia, a D. Theod. Gulstone graece recensita, μετὰ διαφορῶν κριτικῶν σημειώσεων ἐξεδόθησαν ἐν Λαγδόνῳ Londini τῷ 1640. εἰς 4. Typ. Rich. Badger.

ΗΗΔΔΔΠ.

Ε Ι Ρ Η Ν Α Ι Ο Σ.

Ε' γιν. τῷ 120. καὶ ἀπέθ. τῷ 202. ἔτη.

Εἰρηνάιος ἐγενήθη εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὄχι εἰς τὴν Γαλιαν, καθὼς τις τῶν παλαιῶν ψαδῶς υπέλαβεν· ὅτι ὅμως ἐγενήθη εἰς Σμύρνην, καθὼς ἄλλοι λέγουσι, καὶ τὸ τοῦ δέν εἶναι πόσον ἀξιοπίστον, ὅσον εἶναι, ὅτι αὐτὸς νέος ὢν ἦλθεν εἰς Σμύρνην, καὶ ἐδιδάσκετο ὑπὸ τοῦ Πολυκάρπου, τοῦ ὁποῖο τὸ γῆρας πίπτει εἰς τὴν νεότητά τοῦ Εἰρηνάιου, καὶ ἔπειτα ἐδιδάχθη ὑπότινος ἀνωνύμου, διαδόχου ὅμως τῶν Ἀποστόλων (α). Πότε ὅμως, καὶ διατὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Γαλ-

(α) Τινὲς εὐόμισαν τὸν Πατίαν, ἀλλ' ἔσως ἢν νεώτερος τοῦ Εἰρηνάιου.

λίαν, δὲν ἐξέδρομον, πλὴν τῆτο εἶναι ἀναμφίβολον, ὅτε εἰς τὸν καιρὸν τῆ μαρτυρίας τῆ Ποθενῆ, ἐπισκόπου τῆ Λιονία, Lion. κατὰ τὴ 177. ἦτον ἐκεῖ, καὶ διάδοχος τῆτο τῆ θρόνῳ ἐγκύετο, ὅτι ὅμως ἐχειροτονήθη εἰς Ρώμῳ, ὡς λέγουν, εἶναι ἀναπόδεικτον. Κατ' ἀρχὰς τῆς ἀρχιερατείας τῆς ἀπέδεξε μίαν ἀγιοπάτριω ζωῇ, καὶ μεγάλῳ ζῆλον ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, αἱ δὲ μετὰ ταῦτα περιστάσεις τῆς ζωῆς του μᾶς εἶναι ἀόηται, καθὼς καὶ ὁ θαλάττης τῆς. ἡ κοιῶτατῃ γνώμῃ εἶναι ὅτι αὐτὸς ἔλαβε τὸν σέφνον τῆ μαρτυρίας τῆς δεκάτω ἔτει τῆς αὐτοκρατορίας τῆ Σεβίρου, ὅπερ ἐστὶ τὸ 202. Ἀπὸ Χρυσῆ.

Συγγραμματα.

Ο Εἰρηνάιος συνέγραφε πολλὰ καὶ καλὰ ἐκκλησιαστικὰ Συγγραμματα, ἐξ ὧν ἔδωκε εἰς ἡμᾶς ἀπεσῶθαι, εἰμὴ, περὶ βιβλία κατὰ αἰρετικῶν, ἦτοι. Περὶ ἐλέγχου καὶ ἀνατροπῆς τῆς ψευδωνύμου γραμμάτης, βιβλία πέντε. Φαίνεται, ὅτι αὐτὰ ὀλίγην ἀφράθειαν ἔχουσιν παρὰ ὅσῳ ἔφερετε τὰ ἔχουσιν εἰς τὴν καθ' αὐτὴ Ἑλληνικὴν διάλεκτον, καὶ κατὰ τὴν γνώμην τῶν Κριτικῶν, τὸ ποιῶν ὕψος τῆ Εἰρηνάιος ἦτον κοινὸν τότε εἰς τὴν Γαλλίαν, τὸ δὲ ὅτι συνέγραψεν Λατινιστὶ, ὡς τινες ὑπέλαβον, δὲν ἔχει τὸ κύρος, διότι αὐτὸς ἔγραφε, δὲν ἠθέλων εἶναι κοινὰ τὰ τῆ Εἰρηνάιος Συγγραμματα κατ' ἐκείνης τῆς χρόνης μεταξὺ εἰς τῆς Ἑλλάδας. Ἐξ αὐτῶν λοιπῶν τῶν πέντε βιβλίων, μᾶς ἐφύλαξε τὸ πρῶτον σῶον, ὁ Ἐπιφάνιος, ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν πεμάχια τινὰ σώζονται, ἐντοπαρμὸς μεταξὺ τῶν πατερικῶν Συγγραμμάτων· τὴν Λατινικὴν μετάφρασιν νομίζουσι τινὲς ὡς πρωτότυπον τῆ Εἰρηνάιος, ἀλλ' αὐτὴ ἡ γνώμη εἶναι ψαλῆς, καὶ ὁ μεταφραστὴς ἀγνοῖται· τῆτο μόνον ὠδῶται, ὅτι ὁ μεταφραστὴς εἰς πολλὰ μέρη βαρβαρίζει, καὶ φαίνεται ὅτι ἠκμαζε ὧδε τὸν 5. αἰῶνα.

Ἐκ τῶν ἐκλελειπότων σώζονται διάφορα πεμάχια, ἐν τῇ Συλλογῇ τῆ Γράβε, Μασσέτ, καὶ Πράφ.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Η πρώτη έκδοσις ἐγένετο μόνον Λατινισί τῷ 1526. ἐν Βασιλείᾳ, εἰς φύλ.

Εἰρηναίου τὰ σωζόμενα, *Irenaei Opera*, ἥτοι τὰ κατὰ Αἰρετικῶν βιβλία Ε. μετὰ τῶν Εἰρηνικῶν Τεμαχίων, ἐξεδόθησαν ὑπὸ Νικολάου Γαλασίου, τῷ 1570. ἐν Παρισίοις εἰς φύλ.

Καὶ ἐν Λατινίᾳ τῶν Παρισίων μετὰ τῶν τῷ Πολυκάρπῳ Εἰρ. Λατ. τῷ 1675. εἰς φύλ.

Καὶ ὑπὸ τῷ Γράβε, ἐν Οξωνίᾳ τῷ 1702. εἰς φύλ.

Καὶ ὑπὸ τοῦ Μασσουέτ, *Renati Massuet*, τῷ 1710. ἐν Παρισίοις εἰς φύλ.

Εἰρηναίου τὰ ἀνέκδοτα, *Irenaei fragmenta anecdota*, ἐκ διαφόρων Βιβλιοθηκῶν καὶ Συγγραμμάτων ἐρανισθέντα Εἰρ. Λατ. ἐξεδόθησαν μετὰ ἀκρίβων Θεολογικῶν σημειώσεων, ὑπὸ Χρυσόφ. Ματθ. Πράφ, *Christoph. Matth. Pfaffi*, ἐν Αἴα Hagæ, τῷ 1715. εἰς 8.

Τὰ αὐτὰ ἐξέδωκε καὶ ὁ Φαβερίκιος, ἐν τῷ Β'. Τόμῳ τοῦ Ἰππολύτου τῷ 1728. ἐν Stargard.

Ἐτι ἰδίως ἐξεδόθησαν μετὰ τοιαύτῳ ἐπιγραφῇ, *S. Irenaei Scripta anecdota*, Graece et Latine, notisque et dissertationibus illustrata, denique Liturgia Graeca, Jo: Ernesti Grabe, labore et studio Christoph. Matthaei Pfaffi, Tom. I. II. Lugdon. Bat. etc. 1743. εἰς 8.

ΗΗΔΔΔΠΙ.

Ο Π Π Ι Α Ν Ο Σ .

Η' κμαζε περί τὸ 204. ἔτος.

Οππιανὸς εἰς τῶν Ποιητῶν, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κόρυκον, ἢ Ἀνάζαρβον εἰς τὴν Κιλικίαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὁ πα-

πῆρ του ἐκαλεῖτο Ἀγνισίλαος, εἰς ὧν πῶν πλεσίων καὶ παιδοδυσίαν ἀνδρῶν, ὁ ὁποῖος ἔδωκε μίαν καλὴν ἀνατροφὴν εἰς τὸν υἱὸν του Ὀππιανόν, καὶ τὸν ἐδίδαξεν ἐπιμελῶς ὅλας τὰς ἐπιστήμας, καὶ ἰδίως τὴν Μουσικὴν, Γεωμετείαν, καὶ Γραμματικὴν. Κακὴ τύχη ὅμως, περιέπεσεν εἰς τὴν οργὴν τοῦ Καίσαρος Σεβήρου, μετὰ τὸ νὰ ἡμέλησεν νὰ εὐργη εἰς προϋπάντησιν καὶ ὑποδεξίωσιν μετὰ τῶν λοιπῶν συμπατριωτῶν τοῦ ἐν ᾧ ὁ Σεβήρος διήρχετο διὰ τῆς Ἀναζάρβης, καὶ ἐξορίσθῃ ὑπὸ αὐτὸ εἰς τὴν Μελίτην μίαν τῶν νήσων τοῦ Ἀδριατικοῦ κέλευθου. Τῷ ἐγένετο τῷ 194. ἔτει. Ὁ υἱὸς τοῦ Ὀππιανὸς ἐσωτρόφωσεν τὸν πατέρα του εἰς τὴν ἐξορίαν, καὶ ἐσάθη ὁ ἐλθὼν ἐκεῖ. Ἐπειδὴ συγγράψας τὸ Κυνηγετικόν τε ποίημα, τὸ ἐφόρσφερε πρὸς τὸν Ἀντανῖνον Καρακάλλαν, τὸ ὁποῖον ἀναγνώσθην δημοσίως, ἴσως εἰς τὸν καιρὸν τῆς Γαβηλαῖν Εὐρῆς τῆς Ρωμαίων, τῷ 204. ἔτει, εὗρε πόσον κρῖνον, καὶ ἀρέσκειαν, ὥστε εἶπον πρὸς τὸν Ὀππιανόν νὰ ζητήσῃ ἐλθὼν ἐκεῖ, ὅτι ἐπιθυμεῖ, δι' αὐταμοιβὴν, καὶ αὐτὸς τότε παρεκάλεσε νὰ ἐλθὼν ἐκεῖ ὁ πατήρ τοῦ τῆς ἐξορίας, καὶ ἔλαβεν ὅχι μόνον τὸ ζήτημα τούτο, ἀλλὰ καὶ διὰ καθ' ἓνα εἶχον, ἓνα χρυσὸν νόμισμα τῆς Ρώμης. Μετὰ ταῦτα ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Ἀναζάρβου μετὰ τοῦ πατρὸς τοῦ, μετ' ὀλίγον ἀπέθανεν ὑπὸ τῆς πανώλης, τῷ τετακτοῦ ἔτει τῆς ἡλικίας τοῦ.

Συγγραμματα.

Ὁ Ὀππιανὸς περιγράφει ὅλον τὸ Κυνηγετικόν τε Ποίημα, εἰς τρία συγγράμματα, ἐξ ὧν ἕκαστον συνίστατο ὅπῃ πρῶτε βιβλία. ἐκείνο τὸ ὁποῖον περιελάμβανε περὶ τῶν πτηνῶν, ὅπερ καὶ Ἰζευστικά ἐπεγράφετο, ἐχάθη τελείως, μὲν ὅλον ὅτι Φραγκίσκος Ἀσκληανὸς εἶπεν ὅτι τὸ εἶχε, καὶ ὅτι ἀρέσθῃ εἰς μίαν βιβλιοθήκην μετὰ τῆς παραφράσεως τοῦ Εὐτακτοῦ (α). Τὰ Ἀλγευστικά σώζονται σῶα, καὶ ἐκ τῶν Κυνηγετικῶν λείπει τὸ πέμπτον.

(α) Τίς ἔπος ὁ Εὐτακτοῦς ἔπειτα ἤκμασεν, ἀγνοῦται.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ο π π ι α ν οῦ ἀλιευτικά, καὶ κυνηγετικά, ἐξεδόθησαν παρὰ τῷ Ἀλδῷ ἐν Βενετία τῷ 1517. εἰς 8. ὑπὸ Φραγκίσκου Ασπλάν.

---- Καὶ ἐν Παρισίοις τῷ 1555. εἰς 4.

Ο π π ι α ν ὸς κυνηγετικῶν βιβ. Δ'. καὶ ἀλιευτικῶν βιβ. Ε'. Oppiani de venatione Libri IV. de piscatu Libri V. Ε'κ. λατ. ἐξεδόθη ὑπὸ Conrardi Rittershusii, μετὰ σημειώσεων, διαφέρων αἰσινώσεων καὶ σχολίων, τῷ 1597. εἰς 8. ἐν Lugd. Bat. ex off. Plantin.

Αὕτη ἐστὶν ἡ μέγχει πῶδε ἀρίστη ἐκδοσις τῆ Ποιητῆμας .

* * *

Εὐστεργίου σοφιστῆ παράφρασις εἰς τὰ τῶ Ο π π ι α ν ὸς Ἰ-ξότικά Ε'κ. λατ. ἐξεδόθη ὑπὸ Ε'ρ. Βινδιγγίς, per Er. Vindingium. Hafn. 1702. εἰς 8.

Η Η Δ Δ Δ Π Ι Ι .

Α Θ Η Ν Α Ι Ο Σ .

Συνέγραψε μετὰ τὸ 204.

Ἀθηνάιος, εἰς πῶν Γραμματικῶν, ἦτον ὑπὸ τῷ περιφθον πόλιν Ναυκράτην τῆς Αἰγύπτου, ἔζη εἰς τὰς χρόνας τῆ Καίσαρος Ἀντωνίνου, καὶ τῶ Φιλοσόφου, συνέγραψεν ὁμῶς μετὰ τὸν Κόμμοδον καὶ τὸν Ο π π ι α ν ὸν (α) τὸν Ποιητῆν, ὅστις ἐλίγον παρὰ τῶ Ἀθηναίᾳ ἡκμαζε.

(α) Ο' αὐτὸς Ἀθῆν. Δαπν. βιβλ. Α'. κερ. 10.

Συγγραμματα.

Τὸ μέχει τῷδε σωζόμενον Σύγγραμμα τῆς Ἀθηναίας Δειπνοσοφιστῶν ἐπιγραφόμενον ὑποδεικνύει μίαν ἐκτεταμένην πολυμάθειαν τῆς αὐτοῦ, περιέχων ἅμα καὶ ἕνα μέγα θησαυρὸν Ἑλληνικῆς Ἀρχαιοπότης. Τετὴ τῆς ἀξιοπότης Συγγραμματος σώζονται μόνον ΙΕ'. Βιβλία, ὅς ἐστιν τὸ πρῶτον, καὶ δεύτερον, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς τρίτης φαίνεται ὅτι εἶναι μία ἐπιτομὴ τῶν πρῶτον τύπων (ὅχι ὅμως ὅλον τὸ βιβλίον) τῆς Ἀθηναίας, καὶ αὕτη ἡ ἐπιτομὴ φαίνεται γὰρ εἶναι πολλὰ παλαιά, ἐπεὶ ὁ Εὐστάθιος ὁ πρὸς Θεσσαλονίκης ἐκεῖνος περικλεῆς Ἐπίσκοπος συχνάκις τὴν ἀναφέρει εἰς τὸ ἀθάνατον πνεῦμα, εἰς δὲ τὰ λοιπὰ βιβλία τῆς Ἀθηναίας φαίνονται εἰς μερικὰ μέρη ἐλλείψεις τινες.

Ἐκδόσεις.

Ἀθηναίᾳ Δειπνοσοφιστῶν βιβ. ΙΕ'. ὁξεδόθησαν τὸ πρῶτον ἐν Βενετίᾳ πρὸς τῶν Ἀλδῶ τῷ 1514. εἰς φύλ. Αὕτη ἡ ἔκδοσις εἶναι πολλὰ ἐσφαλμένη.

--- Ἐξεδόθη ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1535. εἰς φύλ. apud. Jo. Valterum μετὰ τῶν σημειώσεων Ἐράσμου τῆς Βυδαίας, ὑπὸ Ἰακώβου Βεδρόν. Αὕτη ἐπιδιορθώθη εἰς πολλὰ μέρη, προσεθεσίων καὶ δύο Πινάκων πῶν Ἀλέξων, Ἑλληνικαὺτε καὶ Λατινικοῦ.

--- Καὶ ὑπὸ τῆς Ἰσαάκ Κασανβόνου Ἑλλ. Λατίν. μετὰ καὶ τῶν σημειώσεων Ἰακ. Delechampii, ἐν Heidelberg, ap. Hier. Commelin. τῷ 1597. εἰς φύλ.

Ἀθηναίου Δειπνοσοφιστῶν Athenaei Dipnosophistarum libri IV. Ἑλλ. Λατ. μετὰ πῶν σημειώσεων. Ἰακ. Dalech. καὶ ἄλλων τινων Κριτικῶν παρατηρήσεων καὶ καλλιπαισμάτων, μετὰ πῶν αἰσχυρῶν πινάκων, ὁξεδόθη τὸ δεύτερον ὑπὸ Ἰσαάκ Κασανβόνου Isauci Casauboni, ἐν Lugduni, ap. vid. Ant. de Hary. 1612 εἰς φύλ.

Αὕτη ἔστιν ἡ μέχει τῷδε ἀρίστη ἔκδοσις τῆς Ἀθηναίας.

Ἡ αὕτη ἐκδίδεται ἤδη ἐν Ἀργεντοράτῳ εἰς 8. μέχει

Τ. II.

C

τὰς ἐφάνησαν δύο τόμοι. ἤρχισε καὶ εἰς Λαίψαν νὰ ἐκδο-
θῇ εἰς Θ'. τόμ. εἰς δ. Ἑλληνο-λατινο-Γαλλισί, ἀλλὰ πρὸ
πρώτου ἐπὶ ἡδὲ ἐφάνησαν τρεῖς τόμοι, ὁ μὲν πρῶτος περιέ-
χει τὰ πρῶτα βιβλία Ἑλληνισί, ὁ δὲ ἄλλος τὰ αὐτὰ
Λατινισί μετὰ τῶν Κριτικῶν ᾠδαπρήσεων τῶ Κασανβώνη,
καὶ ὁ τρίτος Γαλλισί μετὰ τινῶν κριτικῶν σημειώσεων.

ΗΗΔΔΔΠΙΙΙ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Πρὸ τῆς 211. ἔτους.

Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδισιάς, εἰς τῶν Περιπατικῶν Φιλο-
σόφων, ἐγκυνήθη εἰς τὴν Ἀφροδισίαν πόλιν τῆς Καρίας,
ἐξ ἧς καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβον, ἐδιδάχθη ὑπὸ τὸν Ἑρ-
μῖνον, Ἀριστοκλέα τὸν Μνησίηνον, καὶ Σωσιγένην αὐτὸν
τὴν Φιλοσοφίαν τόσον σοικειωδῶς, ὥστε ὑπερέβη πάντας
τὰς Ἀριστοτελικὰς, καὶ ἐπειδὴ ἐκαταλάμβανε τόσον ἀκριβῶς
τὰς Ἀριστοτελικὰς λέξεις, καὶ μόνον αὐτὰς μετεχειρίζετο χω-
ρὶς νὰ τὰς συγχέῃ μετὰ ἄλλας ἄλλων νεωτέρων, οἱ Ἑλληνες
καὶ οἱ Ἀραβες ἄρῃσαν χαρὸν τὸ τῷ Ἀριστοτέλει ὄνομα, καὶ
αὐτὶ τὰς τὴν Ἀφροδισίαν ἔφερον πάντοτε εἰς μαρτυρίαν, καὶ
αἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὀνομάζοντο, καὶ προσέτι καὶ οἱ νεώ-
τεροι τὸν ἐτιμᾶσαν μεγάλως, καθὼς ὅτι τὸν Πλωτῖνον φαί-
νεται. Ἡ μεγάλη πολυμαθεὶς τότε τῷ ἀνδρὶ τὸν ἀπενά-
τέστησε δημόσιον Καθηγητὴν, ὅχι εἰς τὴν Ρώμην, ἀλλὰ
εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ εἰς Ἀλεξάνδρειαν, προσκαλέσαντες αὐ-
τὸν οἱ Καίσαρες, ὅτε Σεπτέμιος Σεβήρος, καὶ Ἀντωνῖνος Κα-
ρακάλας, πρὸς ὅς καὶ τὸ περὶ Εἰμαρμένης βιβλίον δι-
χαιεῖν σιμερῶν. Εἰς τὰς τῶ Ἀριστοτέλους δόξας ἦτον
ἰχυρῶς προσκολλημένος, ἐκτὸς μόνον εἰς τὰς περὶ Θεῶν, καὶ
περὶ Πρῶτης. Φαίνεται παρ' Ἀθηναίων, ὅτι μετὰ τὸν πύ-
Σεβήρου θάνατον ἔζη ἀκόμη.

Σ υ γ γ ρ α μ μ α τ α .

Α'. Περὶ Είμαρμένης καὶ τοῦ ἐφ' ἡμῖν, ἐν τούτῳ φαίνεται ὅτι ἀγωνίζεται νὰ ἀποσρέψῃ τὸν Σεβήρον ἀπὸ τὴν Ἀστρολογίαν. Ὁ Εὐσέβιος ἀναφέρει μίαν μεγάλην περίοδον τούτου.

Β'. Ὑπόμνημα, εἰς τὸ πρῶτον τῶν Πρωτέρων Ἀναλυτικῶν τῆς Ἀριστοτέλους.

Γ'. Ὑπόμνημα, εἰς τὰ Η'. τῶν Τροπικῶν. Φραγκίσκος ὁ Πατρίκιος ἀποδίδει τὸτο εἰς τινὰ ἄλλον νεώτερον, ὁ δὲ Σουΐδας εἰς τὸν ἡμέτερον Ἀλέξανδρον, ἐν ᾧ ἐπιδιορθώνει διάφορα σφάλματα τῶν τῆς Ἀριστοτέλους ἀντίγραφων, καὶ κάμνει κρίσιν εἰς τὰς διαφορὰς ἀναγνώσεις, καὶ ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι εἶχε διάφορα ἀντίγραφα τῆς Ἀριστοτέλους ἀπὸ χειρὸς.

Δ'. Ὑπομνήματα, ἢ ὑποσημειώσεις, εἰς τὸν περὶ σοφιστικῶν Ἐλέγχων.

Ε'. Ὑπόμνημα εἰς τὰ ΙΒ'. βιβλ. τῶν μετὰ τὰ Φυσικά. τὸτε σώζεται μόνον ἡ Λατινικὴ μετάφρασις Ἰωάν. Γενεσίης Σεπταλβέδα.

ς'. Ὑπόμνημα εἰς τὸ περὶ Αἰδημάτων.

Ζ'. Ὑπόμνημα εἰς τὰ Δ'. βιβλ. τῶν μετεώρων. τὸτο ἀμφιβάλλεται ὑπότινων, ἐπεὶ καὶ παρ' Ὀλυμπιοδωρῶ ἐν τοῖς Μετεωρολογικοῖς δὲ φαίνονται μερικαὶ περικοπαί.

Η'. Περὶ Κράσεως σωμάτων, βιβλίον καὶ τῆς Στωϊκῆς διδασκαλίας.

Θ'. Περὶ ψυχῆς βιβλία Β'. Δύο διαφορετικά, πλὴν ὅχι τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον.

Ι'. Φυσικῶν Σχολίων, βιβλ. Δ'.

ΙΑ'. Προβλημάτων Φυσικῶν καὶ Γαλιλαίων. βιβλία Β'. Ἀμφιβαλλόμενα.

ΙΒ'. Περὶ Πυρετῶν πρὸς Ἀπολλώνιον Γατρὸν, ἐκ τῶν Ἀμφιβαλλομένων.

ΙΓ'. Ὑπόμνημα, ἢτοι χόλια εἰς τὰ τεῖα βιβλία τῆς Ῥητορικῆς τῆς Ἀριστοτέλους ἀνήκοντι καὶ ταῦτα ἐνὶ Χειρισμῷ Συγγραφεῖ.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Τὰ τῷ Ἀλεξάνδρῳ Συγγραμματα δὲ ἐξεδόθησαν ἀκόμῃ
εἰς τὸ σῶμα, ἀλλὰ πάντοτε ἰδίως.

Ἀλεξάνδρου Ἀφροδισιέως. περὶ Εἰμαρμυῆς, ἐξεδόθη τὸ
πρῶτον ἐν Βενετίᾳ τῷ 1534. φύλ.

Καὶ τῷ 1658. εἰς 8. ἐν Londini Ε'κλ. λατ.

--- Εἰς τὰ πρῶτα Ἀναλυτικὰ τῷ Ἀριστοτ. ἐξεδόθη ἐν
Βενετίᾳ τῷ 1520. εἰς φύλ. καὶ ἐν Φλωρεντίᾳ τῷ 1521.
εἰς 4.

--- Εἰς τὰ Τροπικὰ, ἐν Βενετίᾳ τῷ 1513. εἰς φύλ.

--- Εἰς τὰς σοφιστικὰς ἐλέγχας, Βενετ. 1520. εἰς φύλ.

--- Εἰς τὰ μετὰ τὰ φυσικὰ, ἐν Ρώμῃ 1527. εἰς φύλ.

--- Εἰς τὸ περὶ Αἰδημάτων Βενετ. 1527. εἰς φύλ.

--- Εἰς τὰ περὶ Μετεώρων Βενετ. 1527. εἰς φύλ.

--- Περὶ Κράσεως, καὶ Ψυχῆς, αὐτόθ. 1534. εἰς φύλ.

--- Περὶ Προβλημάτων φυσικῶν, κ. τ. λ. αὐτόθ. 1536.
εἰς φύλ. καὶ ἐν Παρισίοις τῷ 1540. εἰς 12.

--- Περὶ Πυρετῶν, ἐν Βενετ. 1498. εἰς φύλ.

Μερικὰ ἐκ τῶν ἀρίστων καὶ εἰς τὰς τῷ Ἀριστοτέλει
παλαιὰς ἐκδόσεις.

ΗΗΔΔΔΠΠΠ.

Κ Λ Η Μ Η Σ.

Ἀπέθανε πρὸ τῷ 218. ἔτος.

Τίτος Φλάβιος Κλήμης, ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθῆνας, ὅστις
κοινότερον Ἀλεξανδρῶς ὀνομάζεται, διὰ τὸ διατελεῖν ἐπι-
πολὺ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἦτον Ἐθνικὸς Φιλόσοφος, καὶ μετὰ
ταῦτα ἔγινε Χριστιανός. Περιελθὼν κατ' ἀρχὰς ὅλην τὴν
Ε'κλᾶδα, τὴν Καθαβείαν, τὴν μικρὰν Ἀσίαν, κατῴκη-

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῖας

σεν τέλος πάντων εἰς τὴν Αἴγυπτον, οὗτα ἤκατε πολλοὺς Χριστιανὰς Διδασκάλους, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ὁ ἴδιος ἀποσιωπᾷ, ὁ δὲ τελευταῖος αὐτῶν ὁποῖον ἐν Αἰγύπτῳ ἔμεινεν, ἐκαλεῖτο Πανταῖνος, Καπυχητὴς τῶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Χριστιανῷ χολεῖν, καὶ οὐταῦτα ὁ Κλήμης, καθὼς καὶ εἰς τὰ ἄλλα μέρη, καταγινόμενος τὴν Φιλοσοφίαν τὴν ἰποίαν Ἀπὸ διαφόρων φιλοσοφικῶν αἱρέσεων ἔμαθον, ἐκατάλαβε δι' αὐτῆς τὴν ἀλήθειαν ἣτις ὁδηγεῖ τὸν ἀνθρώπον εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ εἰς τὴν γνώσιν τῆς Θεότητος. Οὗτος ἐπίστανται ὅτι ἡ τῶν βαρβάρων καὶ Ἑλλήνων Φιλοσοφία περιεῖχε τὸ ὅλον τῆς αἰανίνης ἀληθείας, καὶ ὅστις ἤθελε τὴν ἀπαράστη ὅλῃ ὁρᾶν καὶ ἐκ τῆς φέρῃ εἰς εὐ, ἤθελεν συσῆσθαι ἐν Σύστημα, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι μακρὰν τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας. Ταύτῃ τὴν διδασκαλίαν τὴν ἔλαβεν ὁ Κλήμης ἀπὸ τὸν Πανταῖνον, καὶ εἶναι ἡ βάσις τῶ ἐγκωμίου, τὸ ὁποῖον εἰς τὸν καιρὸν τῶ Πανταῖνου προσέφερον εἰς τὰς προσάτας τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ χολεῖν τῆς Χριστιανικῆς Φιλοσοφίας. Ἀποσταλὴς εἰς τὸν ὁ Πανταῖνος τῷ 189. ἔτει, ὑπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐπισκόπου Δημητρίου, εἰς τὰς Ἰνδίας, διεδέχθη τὸ χολεῖν τῆς Καπυχησεως ὁ Κλήμης. Εἰς τὸ τοῦ ἐπάγγελμα δὲν ἔφθασε τινὰς ποτὲ, ὥστε καὶ ἔδειξε τὴν ἀγριότητα, πολυμαθείαν, ὅσῳ ὁ Κλήμης. αὐταὶ οἱ δύο ἀρεταὶ ἐσύραν πλῆθος μαθητῶν εἰς αὐτὸν, ὅς ἂν εἰς ἡν καὶ ὁ Ωριγένης, ὅστις καὶ διάδοχος τῆς ἐγένετο, ὅτε ὁ Κλήμης καταλιπὼν τὴν Ἀλεξανδρείαν εἰς τὸν καιρὸν τῶ κατὰ τῶν χριστιανῶν ὑπὸ τῶ Σεβήρου διωγμοῦ, διέτριβεν εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ εἰς Ἀντιόχειαν, ἕως ἃ ἐπέστρεψεν. Ὁ Εὐσέβιος προσέτι κατὰ τὸ 195. ἔπος τὸν ὀνομαζέει καὶ ἱερέα. ὁ χρόνος κατ' ὃν πρὸς Κύριον ἀπεδήμησε, δὲν μᾶς εἶναι γνωστὸς, συμπεραίνουσιν ὁμῶς, ὅτι τὸ ἐγένετο ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὅπῃ τῆς αὐτοκρατορίας Ἀντωνίνου τῶ Καρακάλα.

Συγγραμματα.

Περὶ τῆς πολυμαθείας καὶ ἀφραδίας τῶ Κλήμους, ἰκανῶς ἀποδεικνύσιν τὰ εἰσέτι σωζόμενα αὐτῶ Συγγραμματα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν παρατήρησιν τῶ Δανιὴλ Εἰσίου αὐτῶν.

εἰσὶν τὲς τρεῖς βαθμοὶ τῆς μουσικῆς διολατρίας τῶν παλαιῶν Φιλοσόφων, τὴν ἀπομάθασιν δηλ. τὴν μὴν-
σιν, καὶ τὴν ἐποπτείαν. τὰ σωζόμενα τέτε εἰσὶ.

Α'. Προσρηπτικὸς λόγος, ἡτοι νεθεσία πρὸς τοὺς Ἐθνικὰς, οἱ ᾧ ἀνασκηδάζει τὰ τῆς θρησκείας πων, καὶ τὲς ᾧ ἐκτελεῖ τὰ δεχθῶσι τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν. Λεῖπει ὅμως ἡ ἀρχὴ τέτε τῶ λόγῳ, καὶ ἄλλαι τινες περικοπαὶ εἰς πολλὰ μέρη.

Β'. Παιδαγωγὸς, ᾧ ἐλέχων μίαν ὠραιότητα Χριστιανικὴν ἡθικὴν, καίτινας ἄλλας κανόνας, πῶς πρέπει νὰ διδάσκωνται καὶ νὰ ζῶσιν οἱ παῖδες τῶν χριστιανῶν. Συμπίπτει ὑπὸ τῆς βιβλίας, καὶ τελειώνει μὲ εἰς ἕνα ὕμνον πρὸς τὸν Χριστόν.

Γ'. Οἱ Στρωματεῖς, ἡ σὼν κατὰ τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν γνωστικῶν ὑπομνημάτων στρωματεῖς. Η'. ἡτοι συνεγράψαν τῷ 194 ὁ Κλήμης ἀποδεικνύει ἐν τέτοις τὴν ὁμοίτητα διαφόρων διδασκαλιῶν τῶν Ἐθνικῶν Φιλοσόφων, Ἰουδαίων, καὶ Χριστιανῶν. τὸ σύγγραμμα τέτο εἶναι ἀπαικτὸν, καὶ σκοτεινὸν εἰς πολλὰ μέρη. Τὸ ὅσον βιβλίον τέτων, δὲ ἔχει ἀναφορὰ μὲ τὰ λοιπὰ, εἶναι δὲ πρὸς τέτοις καὶ ἐλλειπές.

Δ'. Λόγοι ἄλλοι τινές, καὶ ἐκλογαὶ ἐκ τῶ Θεοδότῃ, καὶ τῶ ἀποφητῶν, καίτινα ἀσασμάτια.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως σὰ εὐρισκόμενα ἄπαντα. ἔξεδόθησαν ὑπὸ Πέτρου Βικτωρίου. Ex bibliotheca Medica, τῷ 1550. εἰς φύλ.

Clementis Alexandrini Opera Graece et Latine. Μετὰ σημειώσεων καὶ ἐπιδιορθώσεως Δανιὴλ Β'ϊνσίς ἔξεδ. ὑπὸ Φρειδερίκου Σουλβεργίε, τῷ 1641. ἐν Κολωνίᾳ, εἰς φύλ.

--- Opera quae extant. ἔξεδόθη ἐν Οἰωνίᾳ μετὰ τῶν σημειώσεων Ἰωάννη Ποττερίε τῷ 1715. εἰς φύλ. e theatr. Sheld.

--- Opera quae extant. ἔξεδόθη ἐν Βονερίᾳ, τῷ 1772. ἐν δυσὶ τόμοις, ἔκδοσις ἀρίστη.

ΗΗΔΔΔΔ.

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ.

Η'κμαζε περὶ τὸ 222. ἔτος.

Ο Ἰππόλυτος ἔτος ἔδωκε μεγάλας αἰτίας συμπερασμάτων μεταξὺ εἰς τὰς πεπαιδευμένους, ἐπειδὴ ἡ Ἱστορία τε εἶναι πολλὰ ἀμφίβολος, καὶ τὰ ὅποια δὲ ἐξέδρομεν ἀκόμη μῦτε τὴν πατριδα τε, τὸ γένος τε, τὸ ἀξίωμα τε, τὴν καταγωγὴν, καὶ τὸν θάνατόν τε με βεβαιότητα. Οἱ Συγγραφεῖς τῆς Γαλλικῆς τῶν πεπαιδευμένων Ἱστορίας τὸν Θέλεισι Γάλλον, ἐπιφέροντες μίαν τε μαρτυρίαν, ἣτις σώζεται ὡς Φωτίω (α), ὅτι ἦτον μαθητὴς τῆς Εἰρηναίου, καθὼς τὸν ἐπιμαρτυροῦσι καὶ τὰ συγγραμμάτα. Ἄλλοι πάλιν ἔχοντες ἐναντίας τὸν Θέλεισιν Ἀσιατικόν, καὶ ἱερέα τῆς Ἀραβίας, μὲν ὅλον ὅτι δὲν ἔχουσι τινα παλαιὰ μαρτυρίαν. Ο ἰτίλος τῶ ἐπισκοπικῶ ἀξιώματος ὅπερ τῷ ὑποδίδεται, ἔδωκε καὶ αὐτὸς ὅχι ὀλίγας αἰτίας ἐξετάσεων. οἱ πλησιέστεροι Συγγραφεῖς τῶ καιρῶτε δὲ διομαζέουσι τὸν τόπον τῆς ἐπισκοπῆς τε. ἡ κοινωτέρα γνώμη κατὰ τὸ χρονικὸν τῶ Συγγέλω, τὸν θέλει διὰ Ἐπίσκοπον τῶ Ῥωμαϊκῶ Πόρτε (λιμνός) εἰς τὴν Ὀσίαν. ὁ Στέφανος δὲ Μοῦνέ ζητεῖ τῶτον τὸν λιμνὴν εἰς τὴν Ἀραβίαν, καὶ μὲν ὅλον τῶτε δὲν οἶσκει ὅτι ἐκεῖ ἦτον τότε θρόνος ἐπισκοπικός. Ο περικληὺς Εὐμάν τὸν θέλει Ἐπίσκοπον ὅχι ἱερατικῆς ἀξίας, ἀλλὰ κοσμητικῆς, ἣτις εἶδεντο τότε εἰς τὰς προσάτας τῶ ὡδαθαλασσίων, καὶ λιμνῶν, καὶ εἶναι πιθανόν, ὅτι ὁ Ἰππόλυτος τρίτος Ἐπίσκοπος ἐσάθη, προσάτης δηλ. καὶ ἐπιθεωρητὴς τῶ λιμνός τῆς Ὀσίας, ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ

(α) Κωδ. 121.

τὸν Εὐσέβιον, καὶ Γεράσιμον, οἳ τινες περὶ Ἐκκλησίας ἔδωκ' αἰαφέρειν. Καὶ μ' ὅλον ὅτι οἱ Συγγραφεῖς τῆς Ἱστορίας τῆς πεπαιδευμένων τῆς Γαλλίας, τὸν θέλουσι μαθητὴν τοῦ Εἰρηναίου, ὡς εἶπομεν, καὶ μετὰ ταῦτα Ἐπίσκοπον κατὰ μέρος, δὲν ἠμπορῶν γὰρ τὸ ὑποδείξειν, καὶ πότε μὲν εἰς τὴν Ἀσίαν, πότε εἰς τὴν Εὐρώπῃ κηρύττονται τὸν φέρουσιν, πότε δὲ καὶ τὸν Ὀριγένῳ μαθητῇ του θέλουσιν. ὅτι ὁμῶς διέτελει εἰς τὴν Εὐρώπῃ εἶναι αἰαμβιβόλον. Αἱ παλαιαὶ καὶ νέαι γνώμαι τὸν θέλουσιν ὅτι ὑπέφερε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, ἀλλ' ὁ τόπος, καὶ ὁ χρόνος εἶναι καὶ εἰς αὐτὸς ἀδύητος. Ἡ σιωπὴ τῶ Εὐσεβίου, (α) καὶ τῶ Γερανίου (β) οἳ τινες περὶ αὐτῶ τῶ Ἰππολύτου καὶ περὶ τῆς συγγραμμάτων αὐτοῦ αἰαφέρειν, καθ' ὑποβόλλει καὶ ταῦτο εἰς ἀμφιβολίαν.

Σ υ γ γ ρ ά μ μ α τ α.

Ο Ἰππόλυτος ἦτον ἐπιτηδείατος εἰς τὴν Ῥητορείαν, καὶ Φιλοσοφίαν, καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐπισήμας ἔμπειρος. ἐπλάτυσεν τὴν Ἐκκλησίαν μὲ διάφορα Συγγράμματα, τὰ ὅποια ὑπὸ τῶν παλαιῶν μεγάλως ἐτιμῶντο καὶ ἐφημίζοντο, ἐκ τῆς ὁποίαν ὀλίγα τινα εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθησαν, καὶ τῶν τὰ περιαισώτερα εἰσὶν ὑποβολιμαῖα. Ἡ περὶ τῶ Πάχα ἐκκαλεσθεῖς σου, ἐβρέθη τῷ 1551. ἐν Ῥώμῃ, μεταξὺ τινῶν ἐρειπίων γεγραμμένη ἐπὶ τινος ἀρχιερατικῆς θρόνου, ἐκ μαρμαρά, μὲ Ἑλληνικὰ γράμματα.

Ε' κ δ' ὁ σ ε ι ς.

Τὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶ Ἰππολύτου τὰ πλεῖστα σωζόμενα, ἐξεδόθησαν ἰδιαιτέρως, κατὰ διαφόρους καιροὺς, καὶ ἐν διαφόροις μέρεσιν. εἰς δὲ μόνον πύχος συναθροισθέντα ἐξεδόθησαν, S. Hippolyti opera, ὑπὸ Ἰωάν. Ἀλβέρτου Φαβελίνου, Jon: Alberti Fabricii, ἐν δυοὶ τόμοις τῷ 1716. καὶ 1718. ἐν Ἀμβούργῳ, Hamburgi.

(α) Ἐκκλησ. Γς. βιβ. ς'. κεφ. 20. ἔ 22.

(β) Περί τῶν ἐνδείξαν ἀνδρῶν κεφ. 61.

ΗΗΔΔΔΔΙ.

ΑΙΛΙΑΝΟΣ.

Η'κμαζε περὶ τὸ 222. ἔτος.

Κλαύδιος Αἰλιανὸς, ἦτον ἐκ τῆς Πραυνεσῆς τῆς ἐν Ἰταλίᾳ, ἐχέσης τὸ πολιτικὸν δικαίωμα τῆς Ρώμης, δι' ὃ καὶ ὁ Φιλόστρατος (α) Ρωμαῖον αὐτὸν καλεῖ, καὶ ὁ αὐτὸς Αἰλιανὸς Ρώμῳ, λέγει, τὴν πατερίδα (β). Ὁ Φιλόστρατος διηγεῖται ἔτι, ὅτι ἤκουσεν ἰδοὺ τὸν Αἰλιανὸν ὅτι αὐτὸς δὲν ὤξηλθε ποτε τῆς Ἰταλίας, ἀλλ' ἔτε εἰς θάλασσαν ἐπλώσε μήτε τὴν ἐγνώριζε, καὶ τὲρ ἦτον εἰς αὐτὸν μία ἰδιάζουσα τιμὴ εἰς τὴν Ρώμην. Ὁ Αἰλιανὸς ὁμῶς διηγεῖται μόνος τε ὅτι ὑπῆρχεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ αὕτη ἡ ἀντιλογία ἀλλέως δὲν ὤξηγεῖται, παρὰ, ὅτι ὁ μὲν Φιλόστρατος ἐγραφε ταύτῃ τῷ εἰδῶσιν ἀποπτερά, καὶ μετὰ ταῦτα ἀπέπλωσεν ὁ Αἰλιανὸς εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Εἰς τὴν Εὐλάδα δὲν ἦτον ποτὲ, καὶ μὴ ὅλον ὅτι διέτριβε πάντοτε ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν Ἑλληνικῶν διάλεκτον εἶχε πόσῃ δυνάμει, ὥστε μελίγλωσσος, καὶ μελίφθογγος ὠνομάζετο, καὶ μὲν τὸ Σοφιστῆς ἐτιμάτο. Ἦκουσε τὸν ῥήτορα Πausανίαν, καὶ ἐθαύμαζεν Ἡράδην τὸν Ἀττικὸν εἰς τὴν ἀπλότητα τῆς τέχνης τῆς ῥητορείας τε. Ὁ Αἰλιανὸς συνέγραφε μετὰ τὸν Ἀθύναιον, ἐκ τῶ ὁποῦ καὶ πολλὰ ἔλαβεν, ἔζη δὲ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὅπῃ καὶ ὁ νεώτερος Φιλόστρατος. Ὁ Σείδας τὸν ὀνομάζει ἀρχιερέα, διότι συνέγραφε πλείστα θεῖα ἀράγματα, περὶ Χριστηνῶν, καὶ ποιῆς ἐκείνων οἵτινες ἀρρύνται τὴν τῷ Θεῷ Πρόνοιαν,

(α) Ἐν βίῳ Σοφισ. Βιβλ. Β'. κεφ. 31.

(β) Ποικίλ. ἱστορ. Βιβλ. Β'. κεφ. 38.

καὶ ἰδίως περὶ Προνοίας. παρέτεινε δὲ τὸν βίον αὐτῷ ὑπὲρ τὰ ἐξήκοντα ἔτη, καὶ ἀπέθανεν ἄγαμος.

Συγγραμματα.

Ο Αἰλιανὸς ὡς ἀνεπιτήδειος εἰς τὴν Ῥητορείαν, κατεγίνετο εἰς τὸ συγγράφειν βιβλία, εἰς ὃ καὶ διδοκίμησε. τὸ ὕψος τῆς ὁμοιάζει σχεδὸν μὲ τὸ τῆς Δίωνος. Σώζονται ἔτι τέσσαρα Συγγραμματα ὑπὸ τὸ ὄνομά τῃς, περὶ τῶν ὁποίων ἀμφισβητεῖται ἂν εἶναι ὅλα γνήσια.

Α'. Ποικίλης Ἱστορίας βιβλ. ΙΔ'. ὅπερ ὡδ' αὖ πῶς παλαιοῖς διαφόρως ἐπιγράφεται, Περὶ ποικίλης ἀφηγησέως. Ἱστορικῆς διαλέξεως, καὶ, Σύμμικτος Ἱστορία. Περὶ τῆς ἐδεμίας ἀμφιβολίας, ὅτι εἶναι τοῦ ἡμέτερου Συγγραφέως· μερικοὶ λέγουσιν ὅτι τὸ βιβλίον δευτέραν θεωρίαν ἔχει τὸν ἴδιον Συγγραφέα, ἀφ' ἧς συνεγράφη φαίνεται ὅμως ἐκ τῆς ἀρολογίας, καὶ ὀπιλόγης ὅτι εἶναι ἐλλειπές, καὶ ἐκ τῆς Σπβαίης, καὶ Σεΐδα, οἵτινες ἀναφέρουσι πολλὰ τὰ ὅποια τὴν σήμερον δευτέρα σώζονται.

Β'. Περὶ ζώων, ἢ περὶ ζώων ιδιότητος. βιβλ. ΙΖ'. Τοῦτο εἶναι μία συλλογὴ τῆς ἐμπειρίας τῆς ἀπὸ ἄλλης Συγγραφῆς, καὶ τὰ περισσώτερα ἐκ πᾶν τῆς Λευστέλης, ὅτι ὅμως καὶ τὸτο εἶναι ἔργον τῆς χειρὸς τῆς δευτέρας ἀμφιβολία.

Γ'. Τακτικά, μερικοὶ θέλουσιν ὅτι εἶναι τοῦ Αἰλιανοῦ μας, ἀλλ' οἱ ὡφελωτότεροι τῶν Κριτικῶν ὑποδεικνύουσιν, ὅτι ὁ Συγγραφεὺς τῶν Τακτικῶν ἦτον ἕτερος ἄλλω τὸ γένος, καὶ ἡξίωσε καλῶς τὴν τῶν Ἑλλήνων Τακτικῶν, ἐχὶ δὲ καὶ τὴν τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἐκ τῆς κρίσεως ὅτι ὁ Συγγραφεὺς αὐτῶν ἦτον σχεδὸν παλαιότερος τῆς Αἰλιανῆς περίπτως ἑκατὸν ἔτη.

Δ'. Ἐκ τῶν Αἰλιακοῦ ἀγροικῶν ἐπιστολῶν. Αὐταὶ εἰσὶ γυμνάσματα τοῦ Αἰλιανῆς ὑπάρχοντος ἔτι ἐν τῇ σχολείῳ, ὡς λέγουσιν.

Ε' χ δ ό σ ε ι ς .

Αἰλιανού τὰ σωζόμενα ἅπαντα. Ε'λ. Λατ. ἔξε-
δόθησαν τὸ πρῶτον ἐν Τιγούρι τῷ 1556. εἰς φύλ. ὑπὸ
Κορράδου Γεσνέρι.

Αἰλιανού Ποικίλης ἱστορίας. Claudiani Aeliani va-
ria Historia ἔξεδόθη μετὰ διαφορῶν σημειώσεων καὶ ἐπιδιορ-
θώσεως ὑπὸ Ἰακ. Περιζωνίου Sac. Perizonii. ἐν Λεγδ. Βα-
ταβ. τῷ 1701. εἰς 8. ἐκδοσις ἀρίστη.

Καὶ μετὰ ταῦτα ἔξεδόθη ἡ αὐτὴ μετὰ καὶ τινων ἐτέρων
σημειώσεων, ὑπὸ Ἰωάν. Ε'ρρ. Αεδερλίνα, τῷ 1713. εἰς 8.
Καὶ ἐν Λεγδόνῳ Βαταβ. ὑπὸ Α'βραάμ Γρονοβίου Abraham
Gronovio, Lugd. Bat. τῷ 1731. εἰς 4. καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ σὺντε-
λεστέρα.

Καὶ ἐν Παρισίοις τῷ 1805. ὑπὸ τῷ Κερτικωπάτῃ Κοραῖ,
τῷ ἡμετέρῳ ὁμογενεῖ, καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἀρίστη.

---- Περὶ ζώων ιδιότητος, de natura Animalium,
Libri XVII. ἔξεδόθη ἐν Γενέβῃ Genevae, τῷ 1611. εἰς 12.

Καὶ ἐν Λονδίνῳ, τῷ 1744. εἰς 4. ὑπὸ Α'βραάμ Γρονοβίου.

--- Τακτικὰ Tacica, ἔξεδόθησαν ὑπὸ Sixti Arcerii ἐν
Λεγδ. Βατ. τῷ 1613. εἰς 4.

---- Ἐπιστολαί, ἔξεδόθησαν εἰς τὰς συλλογὰς πῶς
Ε'λληνικῶν Ἐπιστολῶν.

ΗΗΔΔΔΔΠ.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ.

Η' κμ. περὶ τὸ 228. ἔτος.

Σῆξτος Ἰούλιος Ἀφρικανός, εἰς πᾶν Ἐκκλησιαστικῶν Συγ-
γραφέων, τὸν ὁποῖον ὁ μὲν Σουΐδας φιλόσοφον Αἴδυν

καλεῖ, ὃ δὲ Φαβερίκιος (α) Σύρον ἐκ τῆς Ἑμαῖς, ἥτις καὶ Νικόπολις μετὰ ταῦτα ὀνομάσθη· ὅτι ὅμως εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν ἀρκετὸν χρόνον διέτριψεν εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, διότι ἐσαύθη ὡς πρέσβυς εἰς τὸν καίσαρα Ἐλαγάβαλον (Ἡλιογάβαλον), διὰ τὴν ἀσκαίνισιν αὐτῆς τῆς πόλεως, τῷ 221. ἔτει. ὃ δὲ Εἰβεδ Γεχα τὸν ὀνομάζει Εἰπίσκοπον τῆς Ἑμαῖς. ὦν πρότερον ἑθνομὸς, ἐδόχθη μετὰ ταῦτα τὸν Χριστιανισμόν. ὃ θάνατός του γίγνεται ὑπὸ τοῦ Κάου τῷ 232. ἔτει.

Συγγραμματα.

Ο. Γεράνυρος (β) δίδει μίαν ὡραιότητα μαρτυρίαν περὶ τῆς πολυμαθείας Γελία τοῦ Ἀφρικανῶ. Τὰ περισσότερα τῶν Συγγραμμάτων τὰ ἀπώλοντο, τὰ δὲ σωζόμενα εἰσὶ.

Α'. Σπουδασματα, τὲτο τὸ σύγγραμμα συνίσταται ἀπὸ διαφορὰς εἰδήσεις καὶ μελέτας, τὰς ὁποίας ὁ Ἀφρικανὸς, ὑπὸ διαφορὰς Συγγραφῆς εἰς αὐτὴν συμπεράσασθαι, καὶ πρέπει τὰ λυπηθῶμεν διὰ τὴν τῆς φθορᾶς, τὸ σωζόμενον τὰ εἶναι μία ὅλητοις καὶ πρωτοτύπῃ, τὸ ὁποῖον κάποιος νεώτερος μετὰ προδιήκης ἐξέδωκε, καὶ ἐν τοῖς χειρογράφοις εὐρίσκεται κατὰ πολλὰ διεφθαρμένον.

Β'. Χρονογραφία, ἀρχομένη ὑπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τῷ 221. ἔτι μετὰ Χριστοῦ. Καὶ τῆς τὸ Σύγγραμμα ἀπώλετο, ἐκτὸς τινῶν περιεκτῶν ἀποσπασμάτων ὡς τῷ Εὐσεβίῳ, καὶ ἑτέροις τισὶ νεώτεροις χρονογραφεῦσι. Τὸ δὲ Λατινιστὶ σωζόμενον, de Divisionibus et generationibus gentium, δεῖ εἶναι τὸ Ἀφρικανῶ, ἀλλὰ τὸ Ἰππολύτου.

Γ'. Πράξεις μαρτυρικαί, ἐκείνων δηλ. ὅπῃ ὑπέφερον τὸν μαρτυρικὸν θάνατον εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἀδριανῶ. μετὰ τοὺς τὸ θέλει διὰ νότον.

Δ'. Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀριγέννην περὶ τῆς ἱστορίας τῆς Σωσάνης, ἐν ᾗ νομίζει πύττω τὴν Ἰστορίαν ἴδωκεν,

(α) Ἐκκλ. Βιβλιοθ. Βιβλ. Ε. Κερ. Α'. §. 3. Τόμ. Ε'. σελ. 254.

(β) Περὶ εὐδοξ. ἀνθρ. Κερ. 63.

εἰς τὴν ἀπεκείνην ὁ Ωριγένης ἐν τῇ μετὰ τὴν Β' σσ. συνα-
μιλίᾳ, παρ' ᾧ ἐκατοικῶσεν ὁ Ἀφρικανός, ὅτι δεῖ ἀρῆσαι α-
φρόνως τὰ ἀπορρίπτονται τὰ παρὰ τῆς Ἐκκλησίας δεχό-
μενα βιβλία.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

„ Γουλίου Ἀφρικανοῦ σπουδάσματα, ἐξεδόθησαν
μετὰ τῶν παλαιῶν Μαθηματικῶν, ἐν Παρισίοις τῷ 1693.
ἐν σελ. 275.

„ Ἐπιστολὴ πρὸς Ὀριγένην, ἐξεδόθη μετὰ τῆς τῆς
Ἀδελφῆς εἰσαγωγῆς ἐν Augu. Vind. τῷ 1602. εἰς 4.

Καὶ μετὰ τῆς Ἀποκρίσεως τῶν Ωριγένης ἐν τῷ τῶν Ω-
ριγέους Διαλόγῳ κατὰ Μαρκιανίαν, τῷ 1674. εἰς 4.
ἐν σελ. 220.

„ Πράξεις μαρτυρικαί, in Theod. Ruinarti actis Se-
lect. Martyr. p. 20 .

Καὶ Actis SS. Antr. ad d. XVIII. Sul. p. 358. Tom. IV.

ΗΗΔΔΔΔΠΙΙ.

Δ Ι Ω Ν .

Ε' γεν. τῷ 155. καὶ ἀπέθ. μετὰ τὸ 229. ἔτος.

Κάσιος Δίων Κοκκηϊανός, ἐγεννήθη κατὰ τὸν Ρ' εἰς μέρος
τῷ 155. ἔτι ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας (α). ὁ πατὴρ τῶν Κά-
σιος Ἀφρονιανός ἐκαλεῖτο, ὅστις καὶ διοικητὴς τῆς Σικελίας
ἐξημαρτίσεν, ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆς εἶχε τὸ γένος ἀπὸ Δίωνος
τὸν Χρυσόσομον, ἐξ ἧς τὸ Κοκκηϊανός ἐπίθετον ἔλαβεν. Ο'

(α) Φώτιος Κ. α. 71.

Ζαναρᾶς, καὶ ὁ Κεδρηνὸς ὀνομάζουσι τῶτον Ρωμαῖον, διότι
 διέτειλε τὸ περισσότερον τῆς ζωῆς τε εἰς τὴν Ρώμην, καὶ
 διὰ τὰ πολιτικὰ ἀξιώματα, μετὰ ὅποια αὐτὸς ἐκεῖ ἐτιμή-
 θη. Περὶ τῆς Ἰσορίας τε, μόνος του μαρτυρεῖ, καὶ ὅτι αὐ-
 τὸς δὲν ἐδόθη παιδιόθεν εἰς τὴν ἀπουδίαν· ἀλλὰ μετὰ
 ταῦτα ἀφ' ἧς ἐκατάλαβε τὴν ταύτης ἡδονὴν, εἰς τὴν ἀρα-
 κτικὴν Φιλοσοφίαν δὲν ἔκαμε πόσας ἐξετάσεις, ὅσας εἰς
 τὴν Ῥητορίαν, εἰς τὴν Ἀστρολογίαν, Χρησμολογίαν, καὶ Ὀ-
 νειροκριτικὴν. Ἡκολούθησε τὸν πατέρα τε εἰς τὴν Σικελίαν,
 εἴσα καὶ τὸ διοικεῖν ἐδιδάχθη, ἐπιστραφεὶς δὲ εἰς Ρώμην,
 τῷ 180. ἔτει συνετάχθη τῷ Ρωμαϊκῷ Συμβουλίῳ, τῷ
 δὲ 193. ἔτει ἐτιμήθη μετὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ Πραίτωρος, ὑπὸ
 τοῦ Περτίνακος, μετὰ τὸν ὅποιον καὶ συχνάκις συναντρεφέτο.
 Μετὰ δὲ τὸν αἰφνίδιον τάτῃ θάνατον, ἔχασεν ὅλας τὰς ἐλ-
 πίδας τε ὅτι Σεβήρῃ, καὶ ἔμεινε πάλιν εἰς τὸν τῶν Συμβέ-
 λων ἀξίωμα, φέρων τίτλον Κοισέλε, ἐφ' ἡσυχάζον εἰς
 Ρώμην, καὶ συνάγων ὕλῃ διὰ τὸ Σύγγραμμά τε. Μετὰ
 ταῦτα ἠκολούθησε τῷ Καρακάλλῃ, μὲν καὶ ἄλλων συμβέλων,
 ἕως εἰς Νικομήδειαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Μακρίνου τῷ 218. ἔτει, ἔ-
 γινε Διοικητὴς τῆς Σμύρνης, καὶ τῆς Περγᾶς, ἀλλὰ μετὰ
 τρεῖς χρόνους, ἡ τύχη τε πάλιν μετατραπείσα τὸν ἔφερεν ἀ-
 πὸ τοῦ ἀξίωμα εἰς ἄλλο ὑψηλότερον, διότι ἐτιμήθη ὑπὸ
 Ἀλφραῶδου τοῦ Σεβήρου τῷ 222. ἢ 223. ἔτει, Ὑπάτος τῆς
 Ρώμης, καὶ μετὰ ταῦτα Προκόνσουλός, ἔπειτα Ἀνθύπατος τῆς
 Ἀφρικῆς, καὶ μετὰ ταῦτα ἐστάθη εἰς τὴν Δαλματίαν, καὶ
 ἀνωτέρω Παννονίαν, καὶ ταῦτα πάντα ἐχρῆστο μέχρι τοῦ 227.
 ἔτος, ὅπως φαίνεται εἰς Ρώμην, ἡ Πραιτωριανὴ φυλακὴ
 ἐζήτησε παρὰ τοῦ καίσαρος τὸν θάνατόν τε· ἀλλ' ὁ καίσαρ
 δὲν ἤκουσε τὸ ζήτημά της, καὶ τὸν ἐτίμησεν ἐκ δευτέρου
 ὑπατοῦ τῆς Ρώμης. καὶ ἐπειδὴ ἡ Πραιτωριανὴ φυλακὴ δυ-
 σαρρεσίθη περισσότερον κατὰ τὸτο, ὁ καίσαρ διὰ τὸν κίν-
 δυνον, ἀπέστειλε τὸν Δίωνα εἰς τὰ ἔξω μέρη τῆς Ρώμης,
 διὰ τὰ μὴ ὑποπέσῃ καὶ ἔτος εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ Οὐπιανοῦ.
 Τελειωθέντος δὲ τοῦ χρόνου τῆς ὑπατείας, ὁ Δίων ἐπανήλ-
 θεν εἰς Ρώμην, ἀπὸ τινος κινδύνου, καὶ διέτειρε μετὰ τοῦ
 καίσαρος ἐν Καμπανίᾳ, εἴσα ὑποπέσας εἰς μίαν τῶν πο-
 δῶν ἀδελφείαν, καὶ λαβὼν τὴν ἀδελφὴν ὥστε τοῦ καίσαρος ὑ-

πέρι τὸν εἰς τὴν πατρίδα τῆς, καὶ ἐκεῖ διέτριψε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς τῆς· μέχρι τίνος ὁμοῦ παρέτεινε τὸν βίον τῆς, μᾶς εἶναι ἔτι ἀγνώστον.

Συγγράμματα.

Διάφορα Συγγράμματα προῆλθον ὑπὸ τῇ γραφίδι τοῦ Δίωνος. ὁ αὐτὸς ἀναφέρει ἐν Συγγράμματι περὶ Εὐνυνίων, καὶ μίαν Ἱστορίαν τῆ Κορρυδαίης, τὸ πρῶτον ἀπώλετο, τὸ δὲ δεύτερον εὐρίσκεται διασπαρμένον ὡς καὶ ἄλλοι ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ τῇ Ἱστορίᾳ. Αὕτη συνίστατο ἀπὸ ὀκτὼ δεκάδων, ἥτοι ὑπὸ ὀξυδοῦκοιτα βιβλία, ἀρχομένη ὑπὸ τῇ Αἰνείᾳ, καὶ λήγουσα ἕως εἰς τὰς χρόνους τῆς Δίωνος. ἦτον ἔργον εἰκοσιδύο ἐνιαυτῶν, ὀκτὼ εἰς τὴν συλλογὴν, καὶ δώδεκα εἰς τὴν συντάξιν. Ἡ μέχρι τῆς καίσαρος Ἱστορίας ἦτον σωτὸμος, ἡ μετὰ ταῦτα δὲ διεξωδικωτέρα, ἡ δὲ τῶν καιρῶν διεξωδικωτάτη, περιγράψασα καὶ τὰ μικρότατα συμβεβηκότα. ἡ περιλήψις τῶν βιβλίων δὲ εἶναι τῆς Δίωνος, ἀλλὰ μήτε τὰ ὀνόματα πᾶν ὑπάπων, μὴ ὅλον ὅτι καὶ ἐν τοῖς παλαιότατοις χειρογράφοις εὐρίσκεται, ἡ δὲ ὑπὸ τῶν 61. μέχρι τῶν 80. βιβλίων προσετέθη ὑπὸ τοῦ Λοβουλαίου. Ἡ Ἱστορία τῆς Δίωνος ἐσώζετο σῶα μέχρι τῆς Ζωναρᾶς, μὴ ὅλον ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπέτυχεν πολλὰς ἐλλειψεις Κώδικας, ἀλλὰ τότε οὐκ ἔχον, ἐκολοβώθη δι' ὅλου. Τὰ πρῶτα τεράκοντα πεντὲ βιβλία, δὲ εἶναι, εἰμὴ μερικὰ τεμάχια, τὰ ὅποια Φάλβιος Οὐρσίγιος ἐκ τινῶν χειρογράφων συνελλέξατο. τὸ ἐκ τῆς τετακτοῦς πέμπτης τεμάχιον, θέλουν οἱ περὶ αὐτοῦ ὅτι εἶναι ἐκ τῆς τετακτοῦς ἑκτῆς, τὰ δὲ μετὰ ταῦτα μέχρι τῆς τέλους τῆς πεντηκτοῦς βιβλίου σώζονται σῶα, ἐκ δὲ πᾶν λοιπῶν μένοντινα ὑποπλάσματα, ἐκτὸς τῆς πεντηκτοῦς πέμπτης, ἐκ τοῦ ὁποῦ σώζεται ἐν ἀρκέτῳ τεμάχιον, τὰ δὲ μέχρι τῆς ἑξήκτοῦς εἰσὶν ὀπτιομήτις ἐκ πᾶν τῆς Δίωνος, ἀγωνύμητις, ἀπὸ δὲ τῆς ἑξήκτοῦς μέχρι τέλους εἶναι ἡ ἐπιτομή τοῦ Ζιφιλίου ἐκ πᾶν τῆς Δίωνος. εἰς τὰς νεωτέρας εὐρέθησαν καὶ τινα ἄλλα ἐξ αὐτῶν τῶν βιβλίων λείψανα, τὰ ὅποια προσετέθησαν εἰς τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις. Ὁ Δίων ἐπιεινῆται ὑπὸ τῆς Κριτικῆς, διὰ τὸ ἀληθές, καὶ πραγματικὸν τῆς Ἱστο-

είας τε, μὲν ὅλον τὸτο δὲ εἶναι καὶ χωρεῖς σφάλματα, διό-
τι φησὶν περὶ αὐτοῦ ὅτι πολλὰ ἀνέγραψεν ἀπὸ τὸν Πλούταρ-
χον, διὰ τὸ ὅποιον ἄλλοι ὑπερασπίζοντες τον θέλουν ὅτι
τὸτο προῆλθεν ἀπὸ τούτων ἀντιγραφῶν, οἵ τινες εἰσήγαγον
αὐτὰς τὰς τῷ Πλουτάρχου περικοπὰς· καὶ ὅτι εἰς πολλὰ
μέρη παράκαυρα μεταχειρίζεται τὴν ῥητορικὴν τε περιγ-
φὴν μάχας· καὶ ὅτι κρατεῖ τὴν Ἱστορίαν του μὲν ἀνερα,
θαύματα, ἡθικά καὶ πότες τῶν ἀξιοματικῶν, καὶ μὲν ἄλ-
λα φησὶν μικρὰ συμβεβηκότα, ἀάξια τῆς Ἱστορίας, καὶ ὅτι
περιπαίξει πᾶν Κικέρωνα, Σένηκα, καὶ ἄλλους μεγάλους Συγ-
γραφεῖς, καὶ ὅτι περὶ στρατιωτικῆς ὀλίγην ἰδέαν εἶχε.

Ε' κ θ ό σ ε ι ς .

Δίωκος Ρωμαϊκῶν Ἱστοριῶν ἔξεδόθη τὸ πρῶτον
ἀπλῶς ἐν Παρίσι τοῖς τῷ 1548. εἰς φύλ.

Κασσίου Δίωκος Κοκκηπιανοῦ. Ρωμαϊκῶν Ἱστοριῶν,
τὰ σωζόμενα ἅπαντα Cassii Dionis Cocceiani historia Roma-
na quæ supersunt, μετὰ τῶν σημειώσεων τῷ Φαβερικίῳ, ἐπι-
διορθώσεως, προδηκῆς ἐκ πολλῶν χειρογράφων, καὶ ἀκρι-
βῶν πινάκων, Ε'κ. Λατ. ἔξεδόθησαν ὑπὸ Ἑρμάνου Σα-
μυὴλ Ρεϊναρίου, Hermannii Samuelis Reinari, ἐν Ἀμβέρῳ
Hamburgi, τῷ 1752. ἐν δυσὶ τόμοις εἰς φύλ. καὶ αὕτη ἐ-
στὶν ἡ ἀρίστη.

ΗΗΔΔΔΔΙΙΙ.

Α Ψ Ι Ν Η Σ .

Η' κμαζε περὶ τὸ 236. ἔτος.

ΑΨίνης, εἰς πᾶν Ρητόρων ἐκ τῆς Γαδαρᾶ πόλεως τῆς Φοι-
νίκης, ἠκούσε τὸν Ρήτορα Ἡρακλεῖδην εἰς Σμύρνην, καὶ τὸν

Βασιλίσκον εἰς Νικομήδειαν, ἦν δὲ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τῆς καίσαρος Μαξιμίνας, τὸν ὁποῖον τῷ 236. ἔτος διεδέχθη ὁ Γορδιανός. Σώζονται καὶ τέττα δύο Συγγράμματα Α.) Τέχνην Ῥητορικὴν. Β.) Περὶ σῶν σχηματισμῶν προβλημάτων, ἐκδοθεῖσα ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν Ῥητόρων ὑπὸ τοῦ Ἀλδα τῷ 1508. σὺ σελ. 682. καὶ 727. καὶ ἐν τῇ τοῦ Ρεΐσκίε.

ΗΗΔΔΔΔΠ.

Η Ρ Ω Δ Ι Α Ν Ο Σ.

Ἡ Ῥωδεῖ περὶ τὸ 238. ἔτος.

Ἡ Ῥωδιανός, εἰς τῶν Ἱστορικῶν (τῶν ὁποῖα τὸ ὄνομα δοῦν πρέπει νὰ συγχέηται μετὰ τινος ἄλλης Γραμματικῆς ὁμωνύμου τε ὁ ὁποῖος ἦτον φίλος τοῦ Καίσαρος Μάρκου Ἀντωνίνα), ἦτον αξιωματικὸς τῆς Ρώμης, ὡς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ. Οὗτος συνέγραψε μίαν Ῥωμαϊκὴν Ἱστορίαν εἰς Ἡ. βιβλία, ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μάρκου Ἀντωνίνα, ἕως εἰς τὸν Γορδιανὸν τὸν νεώτερον, διηγόμενος συμβεβηκότα τὰ ὁποῖα αὐτὸς εἶδεν, ἦκουσε, καὶ ἔμαθε, ἐν ᾧ ἦν εἰς τὰς ἐκτελέσεις τῶν αξιωματικῶν. Ὁ Φώτιος (α) τὸν ἐπαινεῖ μεγάλως, ὡς καὶ τῆς καλῆς ἀποδείξεως κείσεως τῶν πραγμάτων, καὶ τῆς γλυκείας ἀφραδίας τοῦ ὕψους, τὸ ὁποῖον καὶ οἱ νεώτεροι ἐπιβεβαιῶντες λέγουσιν, εἶδε νὰ ἐπρόσεχον ὁ Ἡρωδιανός ἔγω καὶ κατὰ τὴν χρονολογίαν.

(α) Βιβλιοθ. Κώδ. 99.

Συγγραμματα.

Εκτός πάν ὀκτώ βιβλίων τῆς Ρωμαϊκῆς Ἱστορίας, δὲ ἰ-
ξόρομεν αὖ ἔγραφε καὶ ἄλλα τινα, καὶ ταῦτα πάλιν φαίνον-
ται κολοβά εἰς δύο μέρη. Ἐγὼ ἐξετάζων περὶ τοιαύτων
ἐκλείπομαι, εὗρον παρά τινι φίλῳ μου δύο περιεκτικὰ ἀν-
τιγεγραμμένας ἐκ τινος κώδικος τῆς Βιβλιοθήκης τῆς ἐν Ἐ-
λασσῶνι τῆς Θεσσαλίας Μοναστηρίου, τὰς ὁποίας καὶ ἀποστί-
θηναι ὥς.

Βιβλ. Β'. πρὸς τὸ τέλος τοῦ Β'. Κεφαλ.

„Καὶ τὸ στρατιωτικὸν εἰς τὴν βασιλείαν αὐτὸν ἡγαγον
αὐλῶν.

Βιβλ. Δ'. Κεφ. Δ'. τῆς μετὰ διὰ σοργλῶ, καὶ δὲ δι' ἐπιβουλῆν.
Εὐρηται.

„Τῆς μετὰ ἐν μητρὸς μεταπεμφαμένης τῆς παίδας, ὁ
„μετὰ Γέτας πειθεῖς τοῖς τῆς μητρὸς λόγοις, μόνος ἀφεί-
„κετο, ὁ δ' Ἀντωνίνος πονηρὸς ὢν ἤκε πρὸς τὴν μητέρα
„μετὰ τῶν χιλιάρχων. Ἐν δὲ τῷ παραίνειν αὐτὸν τὴν μη-
„τέρα, νόει τοῖς χιλιάρχοις τὸν τῷ Γέτα θάνατον. Οἱ δὲ
„Γέτας ἐπιτίθει τοῖς τῆς μητρὸς σῆθεσι, καὶ βοᾷ, Μᾶτερ!
„Μᾶτερ! σῶσον, καὶ τῆς μετὰ κωλύσεως διὰ σοργλῶ, καὶ
„δὲ Ἀντωνίνου μὴ πειθομένης δι' ἐπιβουλῶν, ὁρμήσαντες οἱ
„χιλιάρχοι, αὐτὸν κατέκτειναν. Γέτας μετὰ τρωθεῖς. κ.τ.λ.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἡρωδιανοῦ τῆς μετὰ Μάρκον Ρωμαϊκῆς Ἱστορίας βι-
βλία Η'. ἐξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ τῷ 1503: παρὰ τῷ
Ἀλδῶ εἰς φύλ.

Εἴτι ἐξεδόθησαν μετὰ ταῦτα εἰς πολλὰ μέρη, ἐξ ὧν ἡ
μετὰ τῶν Ἐλασσῶν Ρωμαϊκῶν Ἱστορικῶν ὑπὸ τῷ Συλ-
βεργίῳ τῷ 1590. εἰς φύλ. εἶναι ἡ ἀρίστη.

„Ἡρωδιανοῦ Herodiani Historiarum libri VIII. Εἴλλ.
Λατ. μετὰ σημειώσεων, ἐπιδιορθώσεως, καὶ πίνακος, καὶ
Λεξικῶν, ἐξεδόθη ὑπὸ Βαλτασάρου Σχεῖδίου Baltasari Schei-

dii, cū Ἀργεντοράτῳ τῷ 1662. ἐν δυσὶ τόμ. εἰς 8. καὶ αὐτὴ ἐστὶν ἡ ἀρίστη. Καθὼς καὶ ἡ τῆς Οἰωνίας τῷ 1699. εἰς 8.

--- Εἰς ἐδόθη ἐν Λειψία τῷ 1800. Ἑλληνιστὶ μόνον, μετὰ καὶ τὰ Ἑλληνο-Γερμανικὰ Λεξικὰ εἰς τὸ τέλος, καὶ ἄλλων τινῶν Γερμανικῶν σημειωμάτων, πρὸς χρῆσιν τῶν σχολείων, καὶ αὐτὴ ἀρίστη.

ΗΗΔΔΔΔΠΙ.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ

Ο' ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΟΣ.

Ε'ζη ἀκόμῃ περὶ τὸ 244. ἔτα.

Φλάβιος Φιλόστρατος, ἦτον υἱὸς Φιλοστράτου υἱὸς τῷ Σεβήρου. Διατείνας εἰς τὴν νεότητά τιν εἰς τὴν Λῆμνον, καλεῖται ὑπό τινων διὰ τὸν Λῆμνιον ὅτι ὁμῶς ἐχρονήθη καὶ εἰς τὴν Λῆμνον, ὥς τινες λέγουσι, δὲ εἶναι βέβαιον. Μερικοὶ συγχέουσι τὸν μετὰ τινος ἄλλου Φιλοστράτου παλαιότερου, ὅστις καὶ περὶ τῆς Τύρου πολιορκίας συνέγραψεν. Οὗτος ἦκεσε τὸν Ναυκρατίτην Πρόκλον, Δαμιανὸν τὸν Εἰφέσιον, καὶ Ἰππόδρομον Λακριαῖον, ἀνδρας, οἳ τινες κατ' ἀρχὰς τῆς Σεβήρου αὐτοκρατορίας μεγάλως ἐφημίζοντο. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῷ Η' συχίῃ καὶ τῷ Σεΐδα, ὁ Φιλόστρατος ἦκεσε κατ' ἀρχὰς τὴν Ῥητορικὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, μετέπειτα δὲ ἀπῆλθεν εἰς Ῥώμην ἐπὶ τῆς τῷ Φιλίππῳ αὐτοκρατορίας, ἣτις πίπτει τῷ 244. ἔτα. Ἡ καίσαρις Γαλία τὸν συγκατέταξε μετὰ τῶν πεπαιδευμένων ἐταρειῶν, καὶ ἐγυμνάζετο ὑπ' αὐτῆς εἰς τὰς ἐπισήμας, καὶ διὰ προτροπῆς ταύτης, συνέγραψε καὶ τὸν βίον τῷ Ἀπολλωνίῳ.

Συγγράμματα.

Α'. Α'πολλωνίου Τυανέως βίος. βιβλία Η'. ἐν ᾧ ζωγραφίζεται ὁ Α'πολλώνιος ὡς Θεός, καὶ ὡς ἑαυτός τῃ Χρυσῇ, τολάχισον καὶ ὁ Ἰερουκλῆς ἔδωκεν αἰτίαν εἰς τὸν τὸν σκοπὸν, καθὼς ἀποδεικνύει ὁ Εὐσέβιος, καὶ ἄλλοι. ἄλλαι δὲ περιέχει τὸ τὸ Συγγράμμα πλεῖσα τῆς παλαιᾶς Πυθαγορικῆς, καὶ Ἀσιατικῆς Φιλοσοφίας, καὶ δίδει φῶς εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν Ἱστορίαν ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς Νέρωνος μέχρι τῆς Νέρβα. περιέχων ἐτι καί τινας ἀξίας κανόνας περὶ τῆς κοινῆς ζωῆς, καὶ περὶ Δημοκρατίας.

Β'. Ἡρωϊκά, εἷς διάλογος, εἰς τὸν ὅποιον περιγράφονται εἷς καὶ ἑκοσι ἥρωες τῆς Γρωᾶδος. Τὸ εἶναι μία κειτικὴ εἰς πῦν Ὅμηρον, καὶ ἰδίως περὶ τῶν ἐφ'ὧρέσεων καὶ χαρακτῆρος τῶν, ὡς αὐτὸς ἀναφέρει.

Γ'. Εἰκόνες. ΞΕ'. περιγραφή τῶν εἰκόνων τῶν ἐν τῇ Ἀλφῇ τῆς Νεαπόλεως, εἰς δύο βιβλία. Ὁ Μιέρσιος ἀποδίδει τὸ εἰς τὸν Παλαιὸν Φιλόστρατον.

Δ'. Βίος Σοφιστῶν ἐν δυσὶ βίβλοις, τὸ τὸ συνῆγαγε πρὸς τὸν Κόνσταντον Ἀντώνιον Γορδιανόν, ὅστις ὑπάτασε τῷ 239. μέχρι τῷ 241. ἐν ᾧ διαίρει τὰς Σοφιστὰς εἰς δύο τάξεις, εἰς μὲν τὴν πρῶτην τοὺς ἐν ταῦτῳ ὄντας Ῥήτορας καὶ Φιλοσόφους, εἰς δὲ τὴν δευτέραν τὰς Ῥήτορας μόνον.

Ε'. Ἐπιστολαὶ ε'. Ἐπιγράμματα. Ζ'. Ἀποπτάσματα ἐκ τῶν περὶ Διαλέξεως, καὶ Νόμου.

Ε' κ θ ό σ ε ι ς .

Φιλοστράτου Ἀληνίν τῷ σωζόμενα, Φιλοστράτου τῷ νεωτέρῳ εἰκόνες, καὶ Καλλιστράτου (α) ἐκφρασις, μετὰ τῶν τῷ

(α) Περὶ πάντων τῶν Καλλιστράτου ἀναφῆρη ὁ Ο'λεάσιος ἐν τῇ τῷ Φιλοστράτου Προλόγῳ καὶ ὁ Φαβρίκιος, Βιβλιοθ. Ε' μ. βιβλ. Δ'. κεφ. 24. σέμ. Γ'. σελ. 86. ὁ μὲν τὸν Σέλην Διδάσκαλον τῷ Δημοδωτῇ

Εὐσεβίῳ Καισαρέως ἀντιρρήτικῶν κατὰ τὴν Ἱεροκλέους καὶ Ἀπολλωνίου, Ἑλληνο-λατινιστὴν ἐξεδόθησαν ὑπὸ Fed. Morelli ἐν Παισιῶσι τῷ 1608. εἰς φύλ.

„Τῶν Φιλοστράτων τὰ σωζόμενα, *Philostatorum quae supersunt omnia*, κ. τ. λ. μετὰ σημειώσεων καὶ παρατηρήσεων ἐξεδόθ. ὑπὸ Γοττφρίδου Ὀλεαρίου *Gottfriedii Olearii*, ἐν Λειψία τῷ 1709. εἰς φύλ. καὶ αὕτη ἔστιν ἡ ἀρίστη.

Ἀξία εἰδήσεως εἶναι καὶ ἡ Γαλλικὴ μετὰφράσις τῶν Εἰκόνων, ἐπιγραφομένη *Les images ou tableaux de platte peinture des deux Philostrates, & les statues de Callistrate*. Mis en François par *Blaise de Vigenere* & c. -- nouvelle edition. à Paris, chez Sebast. Cramoisy. 1637. εἰς φύλ.

ΗΗΔΔΔΔΠΙΙ.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ

ὁ Νεώτερος.

Οὗτος ὁ Φιλόστρατος ἦτον υἱὸς τῆς ἀδελφῆς τῆ ἀνώτερου Φιλοστράτου, εἶχε δὲ πατέρα κάποιον Νερτιανόν, καὶ πατερίδα τὴν Λέσβον. Ὁ θεῖος τε Φιλόστρατος διηγείται περὶ τῆς (α) ὅτι ἔτι ὡν εἰκοσιδύω ἔπῳ, ἐξεφώνησεν εὖα λόγον ἐν τῷ προχείρῳ, καὶ τῷ εἰκοσῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς ἡλικίας τε διὰ εὖα ἄλλον λόγον ὅπῃ πρὸς Ἀντωνίνον τὸν Καρακάλλαν ἐξεφώνησεν, ἀπήλαυσε τὴν ἐλάττωσαν παντὸς πολιτικῆς χρέως. Ἐξῆς ἀκόμη μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἡλιογάλβε, ὅστις πίπτει

ὅς τις ἠκμαζε περὶ τὴν ΡΗ'. Οὐλυμπ. ἔ' ἐν τῇ Σικελίᾳ πληρωθεὶς εἰς τὴν μάχην ἀπέθανεν, ὁ δὲ, Σοφιστῶν, ὑόντινος Λέοντος, ὅστις ἠκμαζεν εἰς τὸν καιρὸν τῷ Πλεσάρχῳ.

(α) Ἐν Σοφισ. Β'. 27. ἔ' 30.

τῷ 221. ἔτει. Ὁ θεῖος τε Φιλόστρατος ὁμιλεῖ (α) περὶ τὰ τε, καὶ φαίνεται ὅτι ἤδη ἦτον ἀπεθαμμένος, τὸ ὁποῖον συνεγράφη ἢ περὶ τὰ 239. ἢ 241. ἐπὶ, ὅθεν πορίζεται, ὅτι ὁ ἡμέτερος Φιλόστρατος ἀπέθανε πρὶν τῷ 241. ἔτει.

Συγγράμματα καὶ Ἐκδόσεις.

Συνέγραφε καὶ ἔπος Εἰκόνας, καθὼς καὶ ὁ θεῖος τε, αἵ τινες ἐξεδόθησαν μετὰ τὰς τῶ θεῖου τε. Ἴδε αὐωτέρω.

ΗΗΔΔΔΔΠΠΗ

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Σ.

Ἡ΄κμαζε περὶ τὸ 250. ἔτος.

Ἀμμόνιος εἰς τῶν Χριστιανῶν Συγγραφέων, ἦτον ὑπὸ τῆς Ἀλεξανδρείαν, ὁ ὁποῖος συγγέεται κοινῶς μετὰ τὸν Φιλόσοφον Ἀμμόνιον τὸν Σάκκαν, ὅσις ἠγωνίζετο νὰ σώσῃ τὴν φιλοσοφίαν τῷ Πλάτῳ, καὶ Ἀριστοτέλει, καὶ τῷ Νεργόντι Διδάσκαλος ἐξημέρισεν. Οὗτος λοιπὸν ὁ Ἀμμόνιος, περὶ ἧς ἡ Ἰστορία μας, δεῦν εἶναι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον καὶ ὁ Πορφύριος κατακρίνει ὅτι ὑπὸ Χριστιανός, εἰς τὰ τῶν ἐθνικῶν ἐξάπῃ, καὶ ὁ Εὐσέβιος πλανηθεὶς τὸν ὑπερασπίζεται. Οὗτος ἐγεννήθη καὶ ἀπέθανε Χριστιανός περὶ τὰ μέσα τῶ τέτταρτου αἰῶνος. Κατέλιπε δὲ καὶ ἄριστα Συγγράμματα περὶ τῆς Μωϋσέως καὶ Ἰησοῦ Συμφωνίας, καὶ Ἀρμονίαν Εὐαγγελικὴν, ἐξ ἧς ὁ Εὐσέβιος ἔλαβεν αἰτίαν νὰ σωθῇ τὰς Εὐαγγελικοὺς καυόνας σου, ἐξ ὧν ὀλίγα τινα σώζονται ἐκδοθέντα.

(α) Εἴνδα αὐωτέρω πρὸς τὸ τέλος.

Εν ταῖς Ὁρθοδοξογραφοῖς. Καὶ ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων.

ΗΗΔΔΔΔΠΠΗ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Η' κμαζε μετὰ τὸ 250. ἔτος.

Διογένης ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς τῆς Ἱστορίας τῶν Φιλοσόφων, φέρει τὸ ἐπώνυμον Λαέρτιος, περὶ τὰ ὅποια οἱ Κριτικοὶ ὁδὸ εἶναι σύμφωνοι. Μεριστοὶ θέλουσι τῆτο ὡς μίαν ἐπωνυμίαν τῷ γενέσθαι, τὴν ὁποίαν εἶας τῶν προπατόρων τῶν γεννηθέντων εἰς τὴν Λαέρτιαν πόλιν τῆς Σικελίας, ἀπέκτισε ταύτην, καὶ τὴν μετέδωκε καὶ εἰς τὰς ὑπογόνους τε. Ἄλλοι πάλιν θέλουσι, ὅτι ὁ Διογένης ἐγεννήθη εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, καὶ διὰ τῆτο κατὰ τὸν Βυζαντινὸν Στέφανον (α) Λαερτίδης λέγεται. Ὡς πρὸς τὸν χρόνον κατ' ὃν ἔζησε, κυριόδει καὶ περὶ αὐτοῦ ἡ ἀβεβαιότης. Μεριστοὶ πᾶσαι τῆτον τὸν χρόνον ἐπὶ τῆς αυτοκρατορίας Μάρκου τοῦ Ἀντωνίνου, ἄλλοι πάλιν ἐπὶ τῆς τῆς αὐτοῦ Κομμόδου, καὶ ἄλλοι ἐπὶ τῆς τῆς Σεβήρου, ἥτις πίπτει περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης αἰῶνος, ἢ ὅπῃ τῆς τῆς μεγάλης Κωνσταντίνου, ὡς λέγεται. Ἀλλ' ὁ Γάλλος ἀπέδειξεν ἰχυρῶς ὅτι ὁ Λαέρτιος περὶ τὴν μεγάλην Κωνσταντίνου ἤκμασεν, ἐπεὶ καὶ ὁ Σάπαιρος, ὁ σὺς τὰ πλεῖστα ἐκ τῶν τῶν Λαερτίου ἔλαβον, ἐφρονόουν ὅπῃ τῆς μεγάλης Κωνσταντίνου, καὶ προσέτι ἀποδεικνύει ὅτι καὶ ὅπῃ Μ. Ἀντωνίνου, ἀλλ' ὅπῃ Σεβήρου ἤκμαζεν. Ὁ Εὐμαῖος, διορίζει ἀκόμη ἀκριβέστερα τὸν καιρὸν τῆς Λαερτίου, ἐπεὶ παρατηρεῖ ὅτι ἡ ἐκλεκτικὴ Φιλοσοφία, ὀλίγον τι

(α) Εἰς Λ. Χολλίδαι.

προσέγραψε Ἐθεμελιάδῃ ὑπὸ τῷ Ποτάμου, περὶ τῶ ὁποῖου
ὑποδεικνύουσιν ὅτι Εὐμαῖνος, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Βράκερος, ὅ-
τι ἔπος ὁ Ποτάμος, ἤμαζε χερδὸν κατ' ἀρχὰς τῷ Γ'. αἰώ-
νος, ὁ δὲ Λαέρτιος ἀναμφιβόλως περὶ τὰ μέσα. Περὶ δὲ
τῶν λοιπῶν περιπάσεων τῶ Λαερτίου δεῦρ' ἐξέλρομεν ἄλλο,
εἰμὴ ὅτι αὐτὸς εἶχε μεγάλῳ ἰδεῖν ὅλων τῶν φιλοσοφικῶν
συστημάτων. Ὅτι ὅμως ἦτον Ἐπικύρειος, ὡς λέγουσιν, δεῦρ'
εἶναι ἀρκετὰ ἀποδείκνυσθαι.

Συγγραμματα.

Σύζεται τῷ Λαερτίῳ τὸ Σύγγραμμα, ὅπως φέρονται. Φι-
λόσοφος Ἱστορία περὶ βίων, δογμάτων, καὶ ἀπο-
φθεγμάτων τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ εὐδοκημισάντων,
βιβλία Δέκα. Τὰ τοιαῦτα συγγραμμάτια πεπαιδευμένῳ
γυναικί, τῆς ὁποίας κρύπτει τὸ ὄνομα, καὶ περιέχει εὐα-
κάλλιστον θησαυρὸν ἐδιδόσεων τῆς φιλοσοφικῆς Ἱστορίας, διὰ
τὸ ὁποῖον χρεώσεμεν εἰς αὐτὴν μεγάλας χάριτας. Τὸ Σύγ-
γραμμα εἶναι πολύτιμον, μὴ ὅλον ὅτι ὁ Συγγραφεὺς δεῦρ'
προσέτεκεν ἀρκετὰ μὴτε εἰς τὴν ὀρθότητα, καὶ κρίσιν, ἀλλὰ
μὴτε εἰς τὸ ὕψος, καὶ μάλιστα εἰς τὰ ὀπηρεύματα ὅπως ἐν
αὐτῷ εἰσάγειται. Καταρχὰς ἔχει μίαν εἰσαγωγὴν περὶ
τῆς ἀρχῆς τῆς Φιλοσοφίας, καὶ περὶ τῶν διαφορῶν αὐτῆς
Αἱρέσεων, ἔπειτα πραγματεύεται ἐν ἑπτὰ κεφαλαίοις πε-
ρὶ τῶν Ἰωνικῶν Φιλοσόφων, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς περὶ τῶν
Ἰταλικῶν, καὶ τελευτᾷ τὴν τελειώνει εἰς τὸν Ἐπικύρειον, ἀπο-
πληρῶν περὶ αὐτοῦ τὸ δέκατον ὅλον Βιβλίον.

Ἐκδόσεις.

Διογένους Λαερτίου, ἐξεδόθησαν τὸ πρῶτον ἐν Βα-
σιλείᾳ τῷ 1533. εἰς 4.

Καὶ ὑπὸ τῷ Κασαουβώνου μετὰ σημειώσεων Εἰλ.
Λατ. τῷ 1593. εἰς 8.

Διογένους Λαερτίου περὶ Βίων, Δογμάτων, καὶ Ἀ-
ποφθεγμάτων τῶν ἐν Φιλοσοφίᾳ εὐδοκημισάντων, Βιβλ. Γ'.
Diogenis Laertii de vitis, dogmatibus, &c. Εἰλ. Λατ. μετὰ

σημειώσεων καὶ ἀπειβῶν παρατηρήσεων, πολλῶν πεπαιδευμένων ἀνδρῶν, καὶ μετὰ τῶν εἰκόνων τῶν Φιλοσόφων, καὶ πίνακος τῶν λέξεων, ἐν δυοσὶ τόμοις εἰς 4. ἔξεδόθησαν ἐν Ἀμστέλδαμῶ Amstelædami, apud Hænicum Wetstenium, 1692. Ἐκδόσις ἀρίστη.

„ Κατὰ τὸ κείμενον τῆς ἀνωτέρω ἔξεδόθη ἐν δυοσὶ τόμοις εἰς 8. ὑπὸ Paullo Daniele Longolio, τῷ 1739. ἐν Curia Regnitianæ.

ΗΗΠ.

ΩΡΙΓΕΝΗΣ.

Ε'γυν. τῷ 185. καὶ ἀπέθ. τῷ 253. ἔτη.

Οὗ Ὁριγένης ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, τῷ 185. ἔτει ὑπὸ Χρ. κατήγετο δὲ ὑπὸ Χριστιανῆς γονεῖς, καὶ ὁ πατήρ τε τὸν ἐδίδαξε τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἦκε μετὰ μέγαλον ζῆλον, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐφθασεν εἰς μίαν τέτοιαν κατάρτησιν, ὅπως ἔκαμνε διάφορα ὑψηλὰ ἐρωτήματα πρὸς τὸν πατέρα τε, ὥστε δεῦν ἠμπορεῖσε ὁ πατήρ τε νὰ τὰ λύσῃ. Μετὰ ταῦτα ἦκασε Κλήμεντα τὸν Ἀλεξανδρέα, καὶ τὸν Φιλόσοφον Ἀμμόνιον τὸν Σάκκων (α) καὶ ὅταν ὁ πατήρ τε περὶ τὸ 202. ἔτος ἐπὶ Σεβήρῃς ὑπέφερε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, ἤθελε καὶ ἑτοῖς μετὰ χαρᾶς νὰ τὸν ἀκολοθήσῃ, ἀλλ' ἡ μήτηρ αὐτῆς μετὰ μεγάλης βίας δεῦν τὸν ἐμπόδιζε. Καὶ ἐπειδὴ ὅλα των τὰ ὑποστατικά ἐδημιούνησαν, ἔσπερεν ὁ Ὁριγένης διὰ τῆς διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος, νὰ θρέψῃ τὴν μητέρα τε μετὰ τῶν ἀδελφῶν. τῷ 18. ἔτει τῆς ἡλικίας τε ἀνεδέχθη τὸ χολεῖον τῆς Ἀλεξανδρείας, μετὰ τὴν

(α) Ὅρα ἀνωτέρω σὺν Ἀῤῥων Ἀμμόνιος.

φυγῶν τῷ Κλήμεντος, εἰς τὸ ὅποιον μετχειρίζετο καὶ τὴν κοσμικὴν Φιλοσοφίαν ὡς εἷα ὄργανον, διὰ τὰ ἐξαπλώσῃ τὸν Χριστιανισμόν, ἀλλ' ἔπειτα παραιτηθεὶς ταύτης, ἐδίδασκε μὲν μέγαλον ζῆλον τὴν Χριστιανικὴν Φιλοσοφίαν, ὥστε οἱ περισσότεροι τῶν μαθητῶν τε ἔλαβον τὸν τῷ μαρτυρεῖν σέφαρον. Μεταξὺ τῶν μαθητῶν τε ἦτον καὶ πολλοὶ παρθενοί, καὶ διὰ τὰ ἀποφύγειν τὴν ὑποψίαν τῶν ἐθνικῶν, ἢ κατ' ἄλλως, διότι τὸν ἐβίαζον πρὸς γάμον, ἢ κατ' ἄλλους διὰ τὰ ἀπολεθῆσθαι τὸ ρήτον τῷ Ευαγγελίῳ (α) δυνέχισε τὸν ἑαυτὸν τε, ἢ δι' ἰατρικῶν, ἢ διὰ τῆς μαχαίρας. Εἶχε μεγάλοι ζῆλον καὶ μεγάλῳ σθερότητα διὰ τὰ ἐξαπλώσῃ τὴν Διδασκαλίαν τῷ Χριστῷ, καὶ διὰ τῆς μεγάλης κόπης, ὑπομονῇ, καὶ γενναϊότητι ἀπέκτισε τὸ ὅπιδιον τὸ τὰ καλῆται ἀδαμάντινος, καὶ χαλκένσερος, ἐπειδὴ δὲν ἐσάδῃ ἄλλος τοῖστος ζήλωτις τῷ Χριστιανισμῷ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐκτὸς τῷ Ἀποστόλῳ. Τὸ παράδειγμα τε ἐβίαζεν ὡς καὶ τὸς γέροντας τὰ τρέχωσιν εἰς τὰ μαρτύρια. Μετὰ τὸν Δαῖαντον τῷ Σεβήρῳ ἀπῆλθεν εἰς Ρώμην, καὶ ὀπισκέφθη τὰς ἐκεῖ ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐβιάδῃ τὰ ὑποσρέψῃ εἰς τὸ χολεῖσθαι, συμπαραλαβὼν εἷα τῶν μαθητῶν τε τὸν Ἡρακλᾶν βοηδόν, διὰ τὰ ἔχει κυρὸν τὰ σπεδάξῃ καὶ τὴν Εἰβραϊκὴν Διάλεκτον* μετὰ ταῦτα ἀπενάθη εἰς Ἀραβίαν διὰ τὰ κηρύξῃ ἐκεῖ, ἀλλ' ὑπέσχετο ταχέως, καὶ ἔπειτα τὰ φύγει τὴν μαρίαν τῷ Καρακάλλῳ, ὅθεν ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης, εἷα καὶ ἀνταμῶδι μετὰ τῷ Ἐπισκόπου Θεοκτίστῳ, καὶ τῷ Ἱεροσολύμων Ἀλεξάνδρῳ, οἵτινες καὶ πρὸς βύπερον τὸν ἐχειροτόνησαν καὶ τὸν ἀπέστειλαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, διὰ τὰ διορθώσῃ μερικὰς αἱρέσεις ὅπῃ ἐκεῖ ἀνεφύησαν. Τὸτο παρώργησε Δημήτριον τὸν Ἀλεξανδρείας, καθὼς καὶ τὸ δυνέχισμα, καὶ συναθροίσας δύο συνόδους τὸν κατέκριναν, καὶ τὸν ἀπεδίωξαν τῆς Ἀλεξανδρείας, ὃ δ' Ὡρειγῆς πορεύθεις εἰς Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης τῷ 231. σωτηρίῳ ἔτει, ἐσησεν ἐκεῖ τὸ χολεῖσθαι, καὶ πολλοὶ τὸν ὀπισκέπτοντο, ὥς ὡν εἰς ἣν καὶ Γρηγόριος ὁ Θαυματουργός. Εἰς δὲ τὸν

(α) Ματθαῖος Κεφ. 18. 12.

καιρόν τῷ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τῷ Σεβήρῳ κατὰ τῆς Χριστιανῶς
διωγμῷ, καταφυγὴν εἰς Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, ἐ-
κρύπτετο ἐκεῖ ὑπὸ μίαν παρθένον Ἰελίαν, ἣτις ἐφρόντιζε
καὶ κατὰ τὴν τροφὴν αὐτῆς, καὶ διὰ βιβλία, ἐκείθεν δὲ ἀπήλ-
θεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ εἰς τὴν Βόσταν, οὗθα καὶ ὀπισκέ-
φθη τὸν Ἐπίσκοπον Βήρυλλον. Εἰς τὸν σκληρὸν διωγμὸν
τῷ Δεκίῳ ἐβλήθη ὁ Ὀρειγόνης εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ὑπέφερε
γονυαίως τὰ μαρτύρια, μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῷ Δεκίῳ, ἐ-
λπίσθησθε, μικρὸν μετὰ ταῦτα ἀπέθανε τῷ 253. σωτη-
ρίῳ ἔτει, καὶ τῷ 69. τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. (α)

Συ γ γ ρ ᾱ μ μ α τ α.

Ὁ Ὀρειγόνης ἦτον ἐμπειρότατος εἰς τὴν θείαν γραφὴν, καὶ
περιβόητος εἰς πᾶν εἶδος μαθήσεως. Συνέγραψεν ὑπὲρ τὰς
ἐξ χιλιάδας ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα, ἐν οἷς μετρῶν-
ται, ὡς φαίνεται, καὶ οἱ λόγοι αὐτοῦ, καὶ αἱ ἐπιστολαὶ αὐτοῦ, ἀλλ' ἐν
τέτῃ τῷ μεγάλῳ αἰσθμῇ ὀλίγα τινα εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθησαν,
καὶ τὰ περισσότερα ἐκ τῶν σωζόμενων μόνον Λατινισί. Τὰ
σωζόμενα λοιπὸν εἶναι.

Α'. Βιβλία Ἑξάπλᾳ. ὁ Ὀρειγόνης ἐν ᾧ ἦτον κεκρυμ-
μένος εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, ἐπεχειρίθη
καὶ συνάψῃ ὅλας τὰς μεταφραστὰς τῆς θείας γραφῆς, καὶ ἔ-
καμειν ἐξ αὐτῶν τρεῖς συλλογὰς, ἡ μία ἐκαλεῖτο Τετρα-
πλᾳ, ἐπεὶ δὴ συνίστατο ὑπὸ τέσσαρας εὐαγγελίων, περιέχουσα
τὴν μετέφρασιν τῶν ἑβδομήκοντα, τῆς Ἀκύλα, τῆς Συμμά-
χου, καὶ τῆς Θεοδοτίωνος. ἡ δ' ἄλλη Ἑξάπλᾳ, περιέχουσα
εἰς δύο εὐαγγελίων τὸ Ἑβραϊκόν, μὲ Ἑβραϊκὰ, καὶ Ἑλληνικά
γράμματα. ἡ δὲ τρίτη Ὀκταπλᾳ, περιέχουσα τὴν πέμ-
πτῃ καὶ ἑκτῇ ἐκδοσιν, τὴν τότε ἀπὸ ὀλίγου ἐν Ἱερικῷ καὶ
Νικοπόλει εἰρεθεῖσαν· ἀλλ' αὕτη ἡ συλλογὴ ἀπώλετο, ἐκ-
τὸς μόνον μερικῶν τεμαχίων.

(α) Ὅρα διεξοδικώτερον περὶ τοῦ Ὀρειγόνους ἐν τῇ τῷ Μελετίῳ
Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ, Τόμ. Α'. σελ. 241. καὶ 242. καὶ 243. τῶν
σημειώσεων αὐτοῦ Βεντόου.

Β'. Ἐξηγητικά. Ο' Ωριγένης διὰ τὰ καταπεύσθαι τὸ μαθητὴν τῶ Ἀμβρόσιον, συνέγραψεν ἐξηγήσιν ὅλης τῆς θείας γραφῆς, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἑπτὰ ταχυγράφους, καὶ ἐν ταύτῃ ἔδωκεν εἰς ὅλης καὶ ἑξαφον. Ἐκ τῶν πολλὰ ὀλίγα ἀπεσώθησαν.

Γ'. Κατὰ τοῦ Κέλσου βιβλ. Η'. τὸτο συνέγραψεν διὰ παροτρυνῆς τῶ Ἀμβρόσιου τῷ 247. καὶ εἶναι μία δευτέρου τοῦ Χρυσιστοστομοῦ.

Δ'. Φιλοκαλία, τὸτο εἶναι ἐκλογαὶ ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τῶ Ωριγένης, τὰς ὁποίας ὁ Βασίλειος, καὶ Γρηγόριος Ναζιανζ. ἐσωάζαν.

Ε'. Ὀμιλίαι. 5'. Προτρεπτικὸς πρὸς μαρτύριον Ζ'. Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀφρικανὸν περὶ τῆς Σωτηρίας, αὐτὴ συνέγραψεν τῷ 228. ἔτι. Η'. Διάλογος κατὰ Μαρριανόντων. Θ'. περὶ Ἑβραϊκῶν ὀνομάτων. Ι'. Ἐ' Λεγχοὺς κατὰ πασῶν τῶν Αἱρέσεων. τὸτο ἀμφιβάλλεται. ΙΑ'. περὶ Ἀρχῶν βιβλ. Δ'. Τὸ δὲ περὶ τῶ Πατρὸς, εἶναι τῶ Ι' πολυτέ, καὶ τινα ἄλλα ἀμφιβαλλόμενα.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Ωριγένους τὰ σωζόμενα ἅπαντα Origenis Opera omnia, Ἐλλ. Λατ. ἔξεδόθη ὑπὸ Καρόλου Δελαρὲ, Caroli Delarue, ἐν τεισὶ τόμοις ἐν Παρισίοις, ὁ μὲν Α'. καὶ Β'. τῷ 1733. ὁ δὲ Γ'. τῷ 1740. εἰς φύλ.

Ο' ἐκδοτὴς πρῶτης ἐν ᾧ ἐγένετο ὁ τύπος ἀπέθανε, καὶ προσμύεται ἀκόμη ὁ Δ'. καὶ Ε'. Τόμος, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν περιέχει τὴν Ἱστορίαν τῶ Ωριγένης, ὡς λέγουσι.

 ΗΗ|I.

Κ Α Λ Λ Ι Ν Ι Κ Ο Σ.

Μετὰ τὸ 254.

Καλλίνικος, εἰς τῶν Σοφιστῶν, ἐγεννήθη ἢ εἰς τὴν Συρίαν, ἢ εἰς τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν, ἐδιδάχθη δὲ εἰς Ρώμῃ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τῆς Γαλλίων. Σώζεται τὰς ἐν Σύγγραμμα, Ἐκ τῶν εἰς τὰ πάτρια Ρώμης ὑπερχαφόμενον, ἐν ᾧ ἀποδεικνύει ὅτι ἐκεῖνοι ὅπῃ δὲ εἶδον τὴν Ρώμην, παρομοιάζεν μὲς εἷς τυφλὸν, ὅπῃ δὲ εἶδε τὸν Ἡλίον. Δύσκειται τῶτο

In Leon. Allatii Excerptis Rhetorum & Sophistarum. p. 256.

ΗΗ|II.

Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ι Ο Σ.

Α'πέθ. τῷ 264. ἔτα.

Διονύσιος ὁ Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος, ἦσαν ἐθνικὸς, καὶ ἐδέχθη τὸν Χριστιανισμὸν, μαθητὴς ἐγένετο τῷ Ὀριγένης, καὶ διάδοχος τῷ Ἡρακλᾷ εἰς τὸ κατ'ἐκκλησιαστικὸν ἑορταζόμενον τῆς Ἀλεξανδρείας, τῷ 248. ἔτει, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ Ἐπίσκοπος ταύτης πορευθεὶς εἰς δύο διαγμῶς κατὰ τὸν Χριστιανισμὸν, ἐστάθη γενναϊότατος, καὶ ἐν τῇ ἐξορίᾳ ᾗν δὲν ἔλειπε τὰ σκεῖζα μὲς τὰς ἐπιστολάς τε τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Χριστοῦ, τῷ

δὲ 260. ἔτει, ἀφ' ἧς ἠσύχασεν ὁ διαγῆμος, ὅπως ἔβλεπον εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἡ αἵρεσις τῆ Ἐπισκόπου τῆς Ἀντιοχείας Παύλου τῆ Σαμωσατέως, τὸν παρεκίνησε νὰ συναθροίσῃ μίαν Σύνοδον, ἀλλ' αὐτὸς διὰ τὴ γῆρας καὶ διὰ τὴν ἀδυναμίαν δὲν ἦτον παρὼν, καὶ πρὶν νὰ λυθῇ αὐτῇ, αὐτὸς πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Συγγραμματα.

Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τῆ Διονυσίου σώζονται μόνον μερικὰ πεμάχια, τὰ δὲ περισσότερα εἰσὶν ὑποβολιμαῖα. Α'. Τὸ σόμνημα εἰς Διονύσιον τὸν Ἀρεοπαγίτην, τῆτο εἶναι εὐδὲς πολλὰ νεωτέρῃ Διονυσίῳ Ἀλεξανδρέως Σοφιστῇ Σύγγραμμα, καὶ ψευδῶς ἀποδίδεται εἰς τὸν ἡμέτερον Διονύσιον. Β'. Ἐπιστολὴ πρὸς Παῦλον τὸν Σαμωσατέα. Ταύτῃ ὁ μὲν Φαβρίκιος τὴν θέλει γνησίαν, οἱ δὲ περισσότεροι, νόθον. Γ'. Ἐπιστολαί.

Ἐκδόσεις

Ἐπιστολαί, ἐξεδόθησαν τῷ 1608. εἰς 8. ἐν Ρώμῃ, καὶ ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων, ἐκδ. Lugd. ἐν τῷ μ. Γ'. σελ. 339. καὶ μετὰ τῶν ῥολίων τῆ Ζωναρά, καὶ Βαλσαμῶνος, ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν Συνοδικῶν.

ΗΗΠΙΙΙ.

ΠΛΩΤΙΝΟΣ.

Ἐγεν. τῷ 205. καὶ ἀπέθ. τῷ 270.

Πλωτῖνος εἰς τῶν Ἐλεγκτικῶν Φιλοσόφων, ἐγεννήθη εἰς τὴν Λυκόπολιν τῆς Αἰγύπτου, τῇ δὲ ὀγδόῃ ἔτει τῆς ἡλικίας

ἐν ἡλθον εἰς Ἀλεξανδρείαν μετὰ τῆς τροφῆς αὐτῆς, ἥτις τῷ
 ἔδιδε τὸ γάλα ἀκόμῃ, καὶ τῷ εἰκοσῷ ὀγδόῳ ἔτει ἐκυριεύθη
 ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἑρωτα τῆς Φιλοσοφίας, μὴ ὑποφείρων ὁ-
 μως αὐτὸν εἰς τῶν Φιλοσόφων, τέλος οὖν φίλος τε τὸν
 ἔφερε πρὸς Ἀμμώνιον τὸν Σάκκαν, ὅστις κατ' ἐκείνης τῆς
 χρόνος ἠγωνίζετο νὰ εὐώσῃ πᾶς δυνάμις Φιλοσοφίας τῆτε Πλά-
 τωνος καὶ Ἀριστοτέλους, διὰ τὴν νὰ λείψεν ὑπὸ τὸ μέσον αἱ φι-
 λονεικίαι. Ὁ Πλωτῖνος προσκολληθεὶς εἰς αὐτὸν ἐδιδάσκετο
 αἰδέκα χρόνους ταύτῃ τῇ Φιλοσοφίᾳ, ἔπειτα ἐδόθη καὶ
 εἰς τῇ σπουδῇ τῆς τῶν Περσῶν καὶ Ἰνδῶν Φιλοσοφίας, δι-
 ῶν δίκαιαν διὰ τοῦτο τῇ τῆς Γορδιανῆς ἐκστρατείας, τῇ
 ὁποίᾳ αὐτὸς ἠκολούθησεν, ἀλλ' αὕτη δι' αὐτὸν ἦτον παραμι-
 κρά ἀφέλεια, διότι ἀποθανὼν ὁ Γορδιανὸς ἐν Μεσοποτα-
 μίᾳ, ὁ Πλωτῖνος δρέδῃ βιασμένος εἰς τὸ νὰ καταφύγῃ
 εἰς Ἀντιόχειαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ῥώμην, οὗθα ἤρχισε νὰ
 διδάσκῃ, καὶ νὰ ἐκδίδῃ συγγράμματα, λαβὼν αἰτίαν ἐκ τῶν
 μαθητῶν τε ἐρωτημάτων. εἶχε οὖν πληθὺς μαθητῶν, ἐξ ὧν
 ἦτον καὶ πολλοὶ τῶν ἀξιοματικῶν, μὲν ὅλον ὅτι ὁ καρπὸς ἐ-
 γίνετο πολλὰ ὀλίγος. Εὗρε μεγάλῃ χάριν παρὰ τοῦ Καί-
 σαρος Γαλληνῶ, καὶ παρὰ τῇ Καισαρίδι Σαβονιανῇ, πᾶς ὁ-
 ποῖος ἐπιμελεῖτο νὰ τῆς θεραπεύῃ, προβάλλων εἰς αὐτὴς,
 ὅτι μίαν κατηδαφισμένην πόλιν τῆς Καμπανίας νὰ τῇ ἀ-
 νεγείρῃ ἐκ τῶν ἐρείπιων, καὶ νὰ συστήσῃ ἐκεῖ μίαν Δημο-
 κρατίαν μετὰ τῶν μαθητῶν τε, ἢ ἐποῖα νὰ διοικῇται κατὰ
 τῆς νόμους, καὶ κανόνες τῆς Πλάτωνος· ἀλλὰ τὸ πρόβλημα
 τοῦτο ἀπερρίφθη ὑπὸ τῶν συμβέλων τῆς Καίσαρος. Ἐχὼν
 δὲ φιλάδελφον σῶμα, καὶ μὴ φροντίζων τελείως διὰ τοῦτο,
 καὶ ἐπισπωρόθεντων πολλῶν κακῶν καὶ ὀξείων χυμῶν τῆς αἰ-
 ματος, ὑπέπεσε τέλος πάντων εἰς κρίσματα (οἰδήματα)
 καὶ ὁποῖα σεισηπώθεντα ἐπροξένον μεγάλῃ δυσωδίᾳ, ὥ-
 στε εἰς τῶν φίλων τε ἐπλησίαζε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, δι' ὃ
 καὶ ἐβιάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ τῆς Ῥώμης κατὰ τὸ 269. ἔτος,
 καὶ ἀπῆλθεν εἰς οὐ ὑποστατικὸν εἰς πεισθεὶς φίλῳ εἰς τὴν
 Καμπανίαν, οὗθα μὲ πόνης καὶ λύπας ἐπελήωσε τὸ ζῆν.

Συγγράμματα.

Ο Πλωτῖνος συνέγραψε πεντηκοντατέσσαρα βιβλία, τῶν ὁποίων τὰς τίτλους καὶ τὸν καιρὸν καθ' ὃν συνεγράφησαν ὁ Πορφύριος ἐσημειώσατο. Αὐτὰ εἶναι εἰς ἕξ Ἑννεάδας, ἡτοι εἰς ἕξ Συλλογὰς, σωμασμοῦας ὑπὸ ἐννέα βιβλία. Ο Πλωτῖνος ἦτον πολλὰ ἀμελὴς εἰς τὸ συγγράφειν, μήτε ἐδίδοε ποτὲ προσοχὴν εἰς τὸ ὕφος τε, ἀλλὰ τὸ ἀφῆσεν εἰς τὴν ἐπιδιόρθωσιν τοῦ μαθητῆ τοῦ Πορφυρίου, ὅστις λαβὼν ταύτην τὴν ἐλεύθερίαν, προσέθηκε καὶ τινὰς προσθήκας. Τὸ ὕφος τε εἶναι σκοτεινόν, αἰνιγματῶδες, καὶ δύσκολον. Οἱ παλαιότεροι ἐνόμιζαν ὅτι ἐν αὐτοῖς ὑποκρύπτεται μία βαθεῖα σοφία, καὶ ἔλαβαν κλίσιν νὰ τὴν ἐξετάζωσι, καὶ νὰ τὴν ἀπαδάξωσι, ἀλλ' οἱ νεώτεροι ἀφ' ἧς εἶδον τὸ σκοτεινόν, καὶ αἰνιγματῶδες ταύτης, εὐλίγον φροτίζουσι περὶ αὐτῆς, καὶ διὰ τοῦτο μίαν καὶ μόνον φοράν ἐτυπώθησαν τὰ Συγγράμματά τε.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Πλωτίνου Φιλοσόφου τὰ σωζόμενα ἅπαντα. *Plotini Opera Philosophorum omnium Libri LIV.* Ἑλλ. Λατ. ἔξεδόθη ἐν Βασιλεῖα τῷ 1580. εἰς φύλ. ad Perneam Lesythum. εἰς μερικὰ σώματα δέσκεται *impensis Ludovici regis.* 1615. δοῦν εἶναι ὅμως ἄλλο σημεῖον νὰ γνωρίσωμεν, ὡς καὶ ἐκ δευτέρου ἔξεδόθη, ἢ μόνον τὸν τίτλον τῆ βιβλίου παρήλλαξαν.

ΗΗ ΠΙΙΙΙ.

Γ Ρ Η Γ Ο Ρ Ι Ο Σ.

Α'πέθανε μετὰ τὸ 270.

Γρηγόριος, ὁ διὰ τῆς Θαυματουργίας ἐπιθέτω γνωστός, ὃς ἀσώτερον Θεόδωρος ἐκαλεῖτο, κατήγετο ἀπὸ ἐπισήμης γένεως ἐθνικῆς ἀπὸ τῆς Νεοκαισάρειας τῆς Καππαδοκίας· ἔμασε τὸν πατέρα τὴν ἰδ'. ἔπει τῆς ἡλικίας τε, ἣ δὲ μήτε αὐτὴ τὸν ἀφιέρωσεν εἰς σὺν Σωτήριον, ἢ τὸν ἐβάλετο σπουδάζειν τῷ Ρητορικῷ, εἰς τῷ ὁποίῳ προχωρῶν κατ'ἐκάστῳ, ἔδιδε μεγάλας χρησὰς ἐλπίδας· ἐν ταύτῃ δὲ ἐσπούδαζε καὶ τῷ Λατινικῷ διάλεκτον, ὥς διὰ μέσου ταύτης νὰ τιμηθῇ μὲ κανὼνα πολιτικὸν ἀξίωμα, καὶ μάλιστα μὲ τὸ τῆς Βιρυτῆς, ὡς διεφημίζετο ὀξυάλπτως. Ἀλλ' ἐπειδὴ κατὰ τύχην διερχόμενος τὰ μέρη τῆς Παλαιστίνης, ἦλθεν εἰς τῷ Καισαρείαν ταύτης, εἶδα εἶρῃ πῖν Ὁρειγνῶν, ὅσις τότε εἶχον ἀποκαταστήσει τὸ ἐκεῖ χολεῖον τε, ἔμεινε παρ' αὐτῷ μετὰ τῶν ἀδελφῶν τῶν Ἀθηνοδώρων. Ὁ Ὁρειγνῆς διδάξας αὐτὸν ὅλα τὰ εἶδη τῆς Φιλοσοφίας, τὸν ἐφάρειν ἐκκολάττα εἰς τῷ Χριστιανικῷ Πίστει. Ὁ Γρηγόριος περὶγράφει μόνος τε, τῶν τὸν εὐκόλον δρόμον τῆς Διδασκαλίας, τὸν ὁποῖον ὁ Διδάσκαλός τε μετεχειρίσθη, εἰς τὸν πανηγυρικόν τε πρὸς Ὁρειγνῶν Λόγον· ἔμεινε δὲ παρὰ τῷ Ὁρειγνῶνι πρὶν τε χρόνος, ἀπὸ τῶν 231. μέχρι τῶν 238. ἔτις, καὶ ἐν τῷ μεταξύ διέτριψε καὶ εἰς τῷ Ἀλεξανδρείαν, ὅτε δηλ. ὁ Ὁρειγνῆς ἦτον κεκρυμμένος, διὰ τὸν κατ' ἐκείνους τὸς χρόνους διαγμὸν τῷ Χριστιανισμῷ. Μετὰ ταῦτα ἐπανελθὼν εἰς τῷ πατρίδα τε, καὶ ἀκούσας ὅτι ὁ τῆς Ἀμασείας τότε Ἐπίσκοπος Φαίδιμος, ἐβέλετο νὰ τὸν προχειρίσῃ Ἐπίσκοπον, ἀνχώρησεν εἰς τῷ ἐρημίαν. Ἐπὶ αὐτῷ ὅμως τέλος πάντων

Τ. II,

Ε

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βερόιας

νά καταπειθῇ, καὶ ἀνδεύχθῃ τὸ Ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα τῆς Νεοκαισαρείας, τῷ 264. ἔτει. Οἱ ἐπαρχιωταὶ τε τότε δεῖν ἦσαν περισσότεροι ὑπὸ δεκαπέντε, ἀλλ' ὁ Γρηγόριος ἠργάζετο ἀδιακόπως τὸν ἀμπέλωνα τῆς Κυρίου τε, καὶ πόσον τὸν ἠύξησεν, ὥστε ἕως εἰς τὸν θάνατόν τε πολλὰ ὀλίγοι ἐθνηκοὶ ἔμειναν. Εἰς τὴν κατὰ τὴν Σαμωσατέως Πύλιν συναθροισθεῖσαν Σύνοδον τῷ 264. καὶ εἰς τὴν ἑξῆς τῷ 269. ἔτει, ἦτον ὁ Θεῖος μας Γρηγόριος παρὼν· ὅσις θεαρέτως πολιτοῦσθεις, καὶ διὰ τὸν πολλῶν θαυμάτων, τὰ ὅποια διὰ τῆς χάριτος τῆς Κυρίου ἀπετέλεσεν, ἀκνέει τὸ ἐπάνυτον θαυματουργὸς (α). ἀπέθανε δὲ ὅπῃ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Καίσαρος Αὐρελιανῆ, μετὰ τὸ 270. ἔτος.

Συγγραμματα.

Τὰ Συγγραμματα τῆς Γρηγορίας, εἶναι πολλὰ ὀλίγα, τὸ Πρῶτον εἶναι ὁ Πανηγυρικὸς πρὸς Δωριγέννην λόγος. Β'. Μετάφρασις εἰς τὸν Ἑκκλησιαστικὴν. Γ'. Ἑρμηνεία τῆς Πίστεως, Δ'. Ἐπιστολὴ κατ' ὁμοίαν πρὸς Πάπαν Ἐπίσκοπον τῆς Ρώμης. Ε'. Περὶ ψυχῆς πρὸς Τατιανὸν, καὶ τινες Ὁμιλίαι.

Ἐκδόσεις.

Γρηγορίου τῆς Θαυματουργῆς τὰ ἔργα. S. Gregorii Thaumaturgi Opera omnia ἐκδόθη ὑπὸ Γεράρδου Βοσίου, Gerardi Vossii, ἐν Μογυντίᾳ Moguntiae, τῷ 1604. εἰς 4.

„Γρηγορίου --- καὶ Μακαρίου τῆς Αἰγυπτίου, καὶ Βασιλείου Σελεύκειας, τὰ ἔργα ἅπαντα. τῶν ἁγίων. SS. PP. Gregorii --- Macarii Aegyptii, & Basilii Seleucia Episcopi Opera omnia, μετὰ τῶν ἀναγκαίων Πινάκων καὶ σημειώσεων, καὶ τῆς τῆς Ζωνάρᾳ Ἑρμηνείας εἰς τὴν κατ' ὁμοίαν Ἐπιστολὴν, ἐκδόθησαν ἐν Παρισίοις τῷ 1621. εἰς φύλ.

(α) Ὅρα διεξοδικῶς τὸν βίον αὐτοῦ παρὰ Γρηγορίῳ τῷ Νύκτι.

ΗΗΠΠ.

ΛΟΓΓΙΝΟΣ.

Α'πέθανε τῷ 273. ἔτη.

Διονύσιος ὁ Λογγίνος, ὅσον περίφημος ἐσάθη εἰς τὴν ζωὴν, ἄλλο πόσον δυστυχὴς διὰ τὰς μεταγενεστέρους ἐξ αἰτίας τῶν Ἰσορικών, οἵτινες δὲν περιέγραψαν τὸν βίον τε. Ἐπειδὴ ἡμεῖς δὲν ἐξέδρομον μήτε τὸ γένος τε, μήτε τὴν πατρίδα τε, μήτε τὸν χρόνον καὶ ὃν αὐτὸς ἐγεννήθη. Οἱ Σείδας προσέθησαν αὐτῷ καὶ τὸ Κάσσιος ὄνομα, καὶ διὰ τὸ μερικοὶ τὸν νομίζουσιν ἔχοντα τὴν Κασίαν Λογγίνα, τὸν ὁποῖον καὶ ὁ Πλάταρχος ἀναφέρει (α). Οἱ Ἀγγλος Σέλλερ, καὶ οἱ εἰς τὰ ἐρείπια τῆς πόλεως Παλμύρας, μᾶς δίδει μίαν εἰδήσιν, ἐν ἣν παραρτήματος, περὶ τῆς Λογγίνας, ὁ ὁποῖος συμπεραίνει ὅτι τὸ ὄνομα Κάσσιος, ἔφερε Κάσσιμος ἵα ἀναγινώσκεται, ἐπειδὴ τὸ τὸ ὄνομα εἶναι πολλὰ γνωστὸν εἰς τὴν Ἀραβίαν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἐν Μεδιολάνοισι ἐκδοσιν τῆς Σουΐδα, μετὰ τὴν τῶν ὀνομάτων ἐκείνων, ἐξ ὧν τὸ Λεξικὸν τῆς Σείδα συνετέθη, δέλεσται καὶ εἶναι Λογγίνος Κάσσιμος (β). Μία Ἐπιγραφή ἐν μαρμαρῷ ἀνεκδομένη εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀποδεικνύει τὸν Λογγίνον ὅτι ἦτον ὀνόματι Σαμώσατος τῆς Συρίας. Εὐρίσκονται ὁμῶς καὶ τινες τῶν πεπαιδευμένων, οἵτινες τὸν θέλουν διὰ Σύρον, καὶ ἡ μάχη αὐτὴ ἦτον ὀνόματι Εὔμισαν τῆς Συ-

(α) Συμπτοσικ. Βιβλ. Δ'.

(β) Ὅτι ὁ Λογγίνος σκώριζε Ἀπορήματα Ὁμηρικὰ, πᾶν μαρτυρεῖ ὁ σχολιαστὴς ἐν Γλ. Β. ἘΠροβλήματα Ὁμήρου καὶ Λύσης, ἔ. Περὶ τῶν παρ' Ὁμήρου πολλὰ σημαντικῶν Λέξεων, ἔ. Ἀστικῶν Λέξεων ἐκδόσεως Β. καὶ Λέξεων Ἀντιμάχου ἔ. Ἡρακλείωνος.

είας, τῆς ὁποίας τὸν ἀδελφὸν ὁ Ρήτωρ Κορνήλιος Φρόντος κληρονόμον αὐτῆ ἀπεκατέστησεν. Ὁ Λογγβαῖνος συμπεράνει ὅτι ὁ Λογγίνος ἦτον ὑπὸ τῷ Φάσκιῳ τῆς Βιθυνίας, ἐπεὶ δὴ ὁ Συγγραφεὺς τῆ βίου τῆ Νικάνδρου, ἀναφέρει ὅτι Διονύσιον, ὅστις περὶ τῆς Ποιήσεως τῆ Ἀντιμάχου συνέγραψε, καὶ ὁ Σεΐδας ἀναφέρει, ὅτι ὁ Λογγίνος συνέγραψε, *Λέξεις Ἀντιμάχου*. Ἄλλοι πάλιν θέλουσι ὅτι ὁ Λογγίνος ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἐλλάδα, ἢ εἰς μίαν ἐπαρχίαν γειτονίαν τῆς Ἐλλάδος, ἐπεὶ δὴ καὶ ὁ Λογγίνος λέγει περὶ τῆ Κικέρωνος: εἰ καὶ ἡμῖν ὡς Ἐλλησικὴ ἐφέσταται γνώσεως. Ὁ πατήρ τε εἶναι ἀγνώριστος, μετ' αὐτῆ ὁ Λογγίνος εἰς τὴν νεότητά τε περιήλθε πολλὰς πόλεις καὶ τόπους, καὶ ἐν ταύτῃ τῇ διακρίσει, ἐγνώρισε τῆς ὀπτιμότητος Διδασκάλους τῶν Ἑπιστημῶν, καὶ μεγάλως ἐφιλοώθη μετ' αὐτῶν. Μεταξὺ τῶν, ἦτον Ἀμμόνιος ὁ Σάκεας, καὶ ὁ Περικλῆς, τῶν ὁποίων τὰ μαθήματα ὁ Λογγίνος διὰ πολλὴν καιρὸν ἤκουσεν· ἐκτὸς τῶν, ἤκουσε τῶν τε Περιπατητικῶν, καὶ τῶν Στωικῶν Φιλοσοφίαν, καὶ τὸν μέγαν σίβαν εἶχεν εἰς τὰς ἀρχιελάς αὐτῶν, ὥστε καθ' ἕνασιν ἐν αὐτῶν τὰς ἐτίμα μετ' ἐν λαμπρὸν συμπόσιον. Περισσότερον ὁμοῦ ἐδόθη εἰς τὴν Γραμματικὴν, Κριτικὴν, καὶ Ῥητορικὴν, καὶ ἐκ τῶν ἀπέκτισε πολλὴν μεγάλην φημί, ὥστε μέγιστον Κριτικόν, τὸν ἀνόμενον, καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας τῷ ἐφοσκόφῳ τὰ συγγραμματα τῶν πεπαιδευμένων καὶ τὰ διδασκῶν. Ἦτον πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Παιδείας ἱμπεριότατος, καὶ πόσον ἐκράτει εἰς τὴν μετῴν τε τὰς περὶ τούτῳ εἰδήσεις, ὥστε καὶ Ζῶσαν Βιβλιοθήκην, ἢ σὸ Ταμεῖον τῶν πεπαιδευμένων, τὸν ἀνόμενον (α). Ἦτον μετ' ἐξαπλώθη εἰς ὅλα τὰ μέρη, καὶ ἡ Καισαρεὶς Ἰμβρία, ἀκούσασα περὶ αὐτῆ, μέρος μὲν διὰ τὰ σβύση τὴν δίφω τὴν ὁποίαν εἶχε πρὸς τὰς μαθήσεις, μέρος δὲ διὰ τὰ δώση καὶ καλῶ ἀνατροφῇ εἰς τὰ τέκνα τῆς, τὸν ἐφοσκάλεσε μετὰ

(α) Λογγίνος δὲ κατὰ τὸν χρόνον ἐκείνον Βιβλιοθήκησιν ἦν ἱμπεριότατος, καὶ περιπατῶν Μουσίων, ἔκριναν γὰρ πῶς παλαιὰς ἐπιστημῶν. Εὐστάθ. εἰς Πορφύρ.

μεγάλης τιμῆς εἰς τὴν Παλμύραν. Ἐλθὼν δὲ ὁ Λογγίνος, εὐθὺς τὸν ἐτίμησαν Σύμβουλον τῶν βασιλικῶν ὑποθέσεων, τὴν ὁποίαν πάντοτε αἱ συμβεβηλὼς εἶχον ἐντυχὴν ἀποτελέσματος. Αὕτη ἡ τιμὴ ἔφερε τέλος πᾶσι εἰς τὸν Λογγίνον τὴν δυσυχίαν, καὶ τὸν θάνατον. Ἐπειδὴ ὁ Καῖσαρ Αὐρελιανὸς συγκροτήσας πόλεμον μετ' αὐτῆς τῆς ἀσίας Κλαυδίου, καὶ νικήσας ὁ Αὐρελιανὸς, ἡ Καισαρεὶς εὐρέθην βίασιν νὰ φύγῃ ὑπὸ τὴν Παλμύραν μετὰ τῶν πισοτάτων συμβεβηλῶν τῆς, καὶ κατὰ δυσυχίαν ἔπεσον εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἐχθρῆς, καὶ διὰ τὴν ἐλπίδα τῆς ζωῆς τῆς, κατὰ τὸ ζήτημα τῶν Αὐρελιανῶν, παρέδωκεν αὐτῶν τὴν συμβεβηλὴν τῆς, μεθ' ὧν ἦτον καὶ Λογγίνος, καὶ τὴν κατεδίκασεν εἰς τὸν διαξίφην θάνατον, καὶ ὁ Λογγίνος ὑπῆγε χαίρων μὲ μίαν φιλοσοφικὴν, καὶ ἡραϊκὴν γενναϊότητα εἰς τὸν θάνατον κατὰ τὸ 273. ἔτος τὸ Σωτήριον.

Συγγραμματα.

Ὁ Λογγίνος συνέγραφε εἷς μέγαλον ἀειθμὸν Συγγραμμάτων, περὶ τῶν ὁποίων ὁ Φαβρίκιος, καὶ ὁ Εἰνίκου (α) διεξοδικώτατα πραγματεύονται, τὰ ὅποια ἀπώλοντο, καὶ μόνον ἐν τῷ Περὶ ὕψους λόγῳ, μετὰ καί τινων πεμαχίων, καὶ τῷτο κολοβόν, εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθη.

Ε' κ δ ὁ σ ε ι ς.

Διονυσίου Λογγίνου, περὶ ὕψους ὑπόμνημα. ἔξεδόθη Ἐλνινεὶ τὸ πρῶτον ἐν Βασιλείᾳ, τῷ 1554. εἰς 4.

---- Dionysii Longini de Sublimitate Comentarior. Ἐλννο-Λατινο-Γαλλισί, μετὰ Γαλλικῶν σημειώσεων, ἐπιδιορθώσεως, καὶ ἐτέρων καλλωπισμάτων, ἔξεδόθη ἐν Traj. ad Rhen. τῷ 1694. εἰς 4. ὑπὸ Γακώβου Τολλίου.

(α) Fabric. Biblioth. Gr. lib. 4. cap. 31. §. 9. Vol. 4. pag. 409. Carl. Heinr. Heineken leben des Longinus. ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ Ἐλννογερμανισί ἐκδόσει τῷ Λογγίνῳ.

---- Εξεδόθη ἐν Οξωνίᾳ τῷ 1710. εἰς 8. e Theatro Sheldon.

---- Εξεδόθη μετὰ καὶ τινων πμαχίων, καὶ κριτικῶν σημειώσεων, καὶ ὀπδιορθώσεως ὑπὸ Ζαχαρίου Πέαρκε Zacharias Pearce. ἐν Λόνδρᾳ Londini, J. Tonson, & J. Watts. τῷ 1724. εἰς 4.

Αὕτη εἶναι ἡ τῷ Λογγίνῳ ἀρίστη ἔκδοσις. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὕτη ἔσα λαμφοτάτη καὶ πολύτιμος, καὶ ἀκολούθως ὅχι κοινὴ εἰς ὅλους, παρεκινήθη πάλιν ὁ αὐτὸς ἐκδοτὴς καὶ τιμὴ ἐξέδωκεν ἐκ δούτερος τῷ 1732. εἰς 8. μετὰ τινος ἐτι ὀπδιορθώσεως καὶ ποροδνήκης, φέρων ὅλα τὰ σημειώματα ὑπὸ κατὰ τὴν κειμένην. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἐν Ἀμσελοδαμίῳ ἤρχισε νὰ ἐκδίδεται ἡ αὐτὴ εἰς 8. καὶ ἀφ' ἧς ἐτυπώθησαν μερικαὶ κόλλαι, ἐφάνη ἡ εἰς 8. τῆς Οξωνίας, ἔβαλον τὰ σημειώματα εἰς τὸ τέλος, καὶ τὸ εἰσέτι ἀνέκδοτον ὑπόμνημα τῷ Φραγκίσκῳ Πόρτε. αὕτη ἡ τῷ Ἀμσελοδαμίῳ τρίτη τῷ Πέαρκε ἔκδοσις ἐφάνη τῷ 1733. apud R. & J. Westenius & G. Smith.

--- Εξεδόθη ἐν Βερῶνᾳ τῷ 1733. εἰς 4. Ἑλληνο-Λατινο-Ἰταλο-Γαλλισί.

---- Εξεδόθη ἐν Δρέσδῃ Ἑλληνο-Γερμανισί, Dionysii Longini von Erhabenen, Griechisch und Deutsch. μετὰ τῷ βίῳ τῷ Συγγραφέως, καὶ περὶ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ, καὶ ἐρῶντος περὶ τῶν τί ἐννοεῖ ὁ Λογγίνος διὰ τῶν Ὑψίς, ὑπὸ Καρόλου Ερρίκου Εἴγκε Carl. Heinr. Heineke Dresden. 1742. εἰς 8. αὕτη εἶναι πολλὰ χρήσιμος ἔκδοσις εἰς τὰς εἰδότας τὴν Γερμανικὴν Διάλεκτον.

ΗΗΠΙ.

ΑΡΧΕΛΑΟΣ.

Περὶ τὸ 278.

Ἀρχέλαος ὁ Ἐπίσκοπος Καρρῶν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, γίνεται γνωστὸς δι' αὐτὸς διαλέγει τὸν ὁποῖον ἔκαμε μετὰ τῷ Μαῖν, τῷ 278. εἰς Συριακῶ διάλεκτον, τὸν ὁποῖον μετὰ μιᾶς ὁπισθοῦς τὸ ἐπρόσφερε ἀπόστινα Διόδαρον. Ἡ γεμότης τὸν μετέφρασεν εἰς τὸ Ἑλληνικόν, ἢ κάλλιον εἰπεῖν, τὸν ἐπέπεσον, καὶ μία παλαιὰ Λατινικὴ μετάφρασις ἀπεσώθη. μερικοὶ τὸν θέλουσι πεπλασμένον. μερικαὶ περικυπταὶ τὰς σώζονται ἐν πῶς εἰς τὸν Σωκράτην τὸν ἐκκλησιαστικὸν σημειώμασι· περιωρόπαι ὅμως ἀποσπασθεῖς ἐκ πῶν τῶ Κυρίλλῳ Ἱεροσολύμων, καὶ Ἐπιφανίῳ Συγγραμμάτων, προστεθέντων ἐν τῷ Β'. Τόμῳ πῶν τῶ Ἱππολύτου. ἐν σελ. 134. ἐκδ. τῶ Φαβερνί.

Ε Π Ο Χ Η

Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Α .

Η Η Π Π Ι Ι .

Η Σ Υ Χ Ι Ο Σ .

Πρὸ τῷ 300. ἔτους.

Ησύχιος ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ὁ Συγγραφεὺς τῷ Ἑλληνικῷ Λε-
 ξικῷ, ἔδωκεν αἰτίαν εἰς πολλὰς καὶ διαφορὰς ἐρρίνας, καὶ
 μὲν ὅλον τὸ ἀκόμη ὑδεμία βεβαιότης εἶναι περὶ τῆς ζωῆς
 τῆς, καὶ ἡλικίας του. Μεριστοὶ τὸν Θέλουσι Χεισιανόν, καὶ
 ἔτιοι πάλιν εἶναι ἀσύμφωνοι ὡς πρὸς τὸν χρόνον κατ' ὃν ἔ-
 ζησε, διότι οἱ μὲν τὸν Θέλουσι διὰ ἐκείνον τὸν Ἡσύχιον
 τὸν ὁποῖον ὁ Γεράνυμος καὶ ἄλλοι ὡς ἐκδοτὴν τῆς Θείας Γρα-
 φῆς ἀναφέρουσιν, ὁ ὁποῖος ἔζη περὶ τὸ 300. ἔτος, καὶ ὅτι
 εἰς τὸ Λεξικόν τῆς ἔγιναν μερικαὶ προδῆκαι μετὰ ταῦτα, ἄλ-
 λοι πάλιν τὸν τάσκει περὶ τὸν Πέμπτον, καὶ Ἑκτον Αἰῶ-
 να, καὶ ὑπορρίπτει τὰς προδῆκας τῷ Λεξικῷ τῆς, ἀλλὰ καὶ
 ἔτιοι τὸν Θέλουσι, ἀλλ' ὅτις ὑποδείξεως, Χεισιανόν. Πρὸς
 τὰς ὁποίας ἄλλοι πάλιν ἀντιλέγουσιν, μετὰ ταῦτα μόνον τὸν
 ὑποδείξει τῷ Λεξικῷ τῆς, ὅτι ὁ Συγγραφεὺς τῆς, μήτε εἰς
 τὸ Προοίμιόν τῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρει περὶ τῆς μέσων ἔξ
 ὧν ἐρανίδη τὸ Σύγγραμμά τῆς, μήτε περὶ τῆς Γλωσσῶν
 ἔξ ὧν πλημμυρεῖ ἡ Θεία Γραφή, μήτε περὶ τινος ἄλλης ἐκ-
 κλησιαστικῆς Συγγραφῆς, ἢ λέξεως ἀναφέρει, ὥστε ἔξ αὐ-
 τῆς νὰ συμπερανῶμεν ὅτι ἦτον Χεισιανός. Καὶ πάλιν εἰς
 τὸ ἴδιον Προοίμιον δεῦν ἀναφέρει ὁ Ἡσύχιος τινὰ τῆς μετὰ

τὸ 300. ἔτος Συγγραφῶν· ὅθεν συμπεραίνεται ὅτι ὁ Ἡσύχιος ἤμαζε περὶ τὰ τέλη τῆς Τρίτης Αἰῶνος, ἢ τὸ λοιπὸν ὅλον μὲν εἰσέτι ἀμφίβολον. Τὸ Λεξικόν τε συνεκροτήθη ἐκ τῶν Λέξεων τῶν Ἀπώριος, Ἀπολλωνίου, Θέωνος, Διδύμου, Ἀεσαρχῆ, Διογενιανῆς, Ἡλιοδώρου καὶ Ἡρώδιανῆς τῆς Γραμματικῆς, ποδοὶς καίτινας λέξεις ἐκ τῆς τῶ Ὀμήρου, Κωμικῶν, Τραγικῶν, ἢ Λυρικῶν Ποιητῶν, καὶ ἐκ τῆς Ρητορικῆς, Ἰατρικῆς, καὶ Ἰσορικῆς, εἰς δὲ πᾶς ὑσέρως χρόνους προσετέθησαν καίτινες λέξεις ἐσφαλμένως, ὥς μὴ ποτ' ὤφελον!

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἡσύχιου Λεξικόν. *Hesychii Dictionarium*, τὸ πρῶτον ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ πρὸς τῷ Ἀλδῷ, τῷ 1514. εἰς φύλ.

Αὕτη ἡ ἐκδοσις ἐσάθη ἡ πηγὴ ὅλων τῶν μετὰ ταῦτα ἐκδόσεων ἐκ τινος χειρογράφου, τοῦ οποίου ἐφυλάττετο ἐν τῇ τῷ αἰγίῳ Μάρκῃ Βιβλιοθήκῃ. μὲν ὅλον τὸ εἰσέφρυσαν πολλὰ σφάλματα εἰς τὸν τύπον.

Μετὰ ταῦτα ἐξεδόθη ἐν Βασιλεῖᾳ, τῷ 1520. εἰς φύλ. ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτῷ ἐπερίσδυσαν ἀκόμη πᾶς τυπογραφικὰ σφάλματα καὶ μάστιχα εἰς τὰς Διφθόγγας.

--- Ἐξεδόθη ἔτι ἐν Λεγδόνῳ Βαταύῳ τῷ 1668. εἰς 4. μετὰ διαφορῶν σημειώσεων ὑπὸ Κορνηλίῳ Σχεβελίῳ. ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ ἐκδοσις δεῦν εἶναι ἀνδρὶ σφαλμάτων.

--- Ἐξεδόθη μετὰ σημειώσεων πολλῶν πεπαιδευμένων ἀνδρῶν μετὰ ἐπιδιορθώσεως, ὑπὸ Ἰωάννου Ἀλβέρτου. *Ioanni Alberti*, ἐν Λεγδόνῳ Βαταύῳ. *Lugduni Batav. apud Sam. Luchtmanus, et fil.* ἐν δυσὶ τόμοις εἰς φύλ. τῷ 1746. καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἀρίστη ἐκδοσις.

 ΗΗΠΠΙΙΙ.

Α Ν Α Τ Ο Λ Ι Ο Σ.

Περὶ τοῦ 300. ἔτος.

Ἀνατόλιος, εἰς πῶν Γατρῶν, περὶ τῶν ὁποίων ἐν τοῖς Γεωπονικοῖς μνεία γίνεται, ἐσάθη διδάσκαλος τῷ Γαμβλίχῳ, ἀροτῇ γὰρ ὑπάγῃ εἰς τὸν Πορφύριον. Οὗ Φαβελίκιος πρῶτος ἔκαμε γνωστὸν ἐν τῷ Σύγγραμμά τούτου περὶ Συμπαθείας, καὶ Ἀντισυμπαθείας, τὸ ὁποῖον καὶ ὤξεδωκεν ἐν τῇ αὐτῇ Ἑλληνικῇ Βιβλιοθήκῃ, τόμῳ Δ': σελ. 295. (α).

ΗΗΠΠΙΙΙ.

Π Ο Ρ Φ Υ Ρ Ι Ο Σ.

Ἐγεν. τῷ 233. καὶ ἀπέθ. τῷ 300. ἔτει.

Πορφύριος ὁ περὶφημότατος Φιλόσοφος τῷ Αἰῶνος τῷ, ἐγενήθη εἰς τὴν Βάβυλνα μιᾶς χώρας τῆς Συρίας, ὠνομάσθη δὲ

(α) Περὶ τοῦ 282. ἔτος ἠκμαζε καὶ τις ἄλλος Ἀνατόλιος Φιλόσοφος, μαθηματικός, καὶ Ρήτωρ, ὅστις ἔξ Διδάσκαλος ἦν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πρὸς πατρὶδος αὐτοῦ σχολῆς ἐχρημάτισε, μετὰ ταῦτα δὲ πολιτοικηθείσης τῆς Ἀλεξανδρείας, κατέφυγεν εἰς Αἴγυπτον τῷ 262. ἐνθα καὶ διοικητὴς αὐτοῦ καὶ ἐπιστάτης ἦν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκάων, ὑπὸ τοῦ Γαλλοῦ ἐγενήθη, τῷ δὲ 270. ἐλθὼν εἰς Λαοδικεῖαν τῆς Συρίας, Ἐπίσκοπος αὐτοῦ ἐπικατέστη. ὅπου σάζεται ἡ Λατινιστὶ Canonem Paschalem καὶ τὴν λεγόμεναι Μαθηματικῶν ἐν τῇ τοῦ Φαβελίκου Βιβλιοθήκῃ, τόμῳ Β'. σελ. 275—277.

μετέπειτα Τύριος διὰ τὴν χειρτερίαν τῆς πόλεως Τύρου· ἢ δὲ τὸ γένος Ἰουδαῖος, ἐγενήθη τῷ 233. ἔτος, καὶ ἐκαλεῖτο εἰς τὴν μυτακὴν τὴν γλῶσσαν τῷ Σύρων Μάλλχος, ὁ δὲ διδάσκαλός τε Δογγίνος εἰς τὴν πευτόσημον Ἑλληνικὴν λέξιν μετατρέψας, Πορφύριον αὐτὸν ὠνόμασεν. Κατ' ἀρχάς εἰς τὴν πατρίαν χεῖρον ἀνιὼν τῆς τρυφεράς του νεότητος, ἤκουσε τὸν Δειγρόν, μετὰ τὰ ὅποια καὶ ὑπῆρχεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἄρῶν τὸν Δογγίνον μετὰ κλέους διδάσκοντα, ἔμεινε παρ' αὐτῷ καὶ ἤκουσε τὴν Ρητορικὴν, ὅτε καὶ μετὰ Ἀμμωνίᾳ τῇ Πλατωνικῇ Φιλοσόφῃ ἐγνωρίσθη. Μετὰ ταῦτα ἀπελθὼν εἰς Ρώμην τῷ τετρακοσῷ ἔτει τῆς ἡλικίας τε, ἤκουσε τὸν μέγαν ἐκείνου Φιλόσοφον Πλωτίνον, τῷ ὁποίῳ τὰς σκοτεινὰς ἰδέας τόσοι ἀκριβῶς ἐξέταξε, καὶ τόσοι μετὰ κόπῃ εἰσεχώρει εἰς τὰς ἰδέας τε, ὥστε ὁ Πλωτίνος τὸν ἠγάπησε μεγάλως, καὶ τῷ συνέπεσθαι ὅλην τὴν ὀπιδιόρρωτον τῇ ὕψι τῇ Συγγραμμάτων τε, καὶ εἰς τὸν καιρὸν ὅπῃ ἦτον ὑπομεμαρυνόμενος, δυνάμει καὶ μετὰ αὐτῷ εὐλοκίᾳ ἀλλοιοχρησία. Ἐπειδὴ ὁ Πορφύριος ὦν μελαγχολικῆς κρᾶσις ὑποσηζομένης μὲν τὴν Πυθαγορικὴν καὶ Πλατωνικὴν ἡθικὴν, ἐφθασεν εἰς τοιαύτον βαθμὸν, ὥστε ἐμίσησε τὸν ἑαυτὸν τε, καὶ διὰ τὴν ἐλπίδα τὴν ψυχὴν τοῦ ὑπὸ τὴν φυλακὴν τοῦ σώματος τε, ἀπεφάσισε νὰ θανατωθῇ μόνος τε, ἀλλ' ὁ Πλωτίνος τὸν ἐσυμβέβησε νὰ ἀπέλθῃ εἰς Σικελίαν, ὅπῃ διὰ τῆς περιηγήσεώς τε, καὶ ἄλλων τοιαύτων χειρῶν διατριβῶν νὰ ὑποδιώξῃ ταύτην τὴν αὐτοχειρίαν ἰδέαν. Διαπλῶσας λοιπὸν εἰς Σικελίαν, καὶ περιελθὼν πᾶς τὴν πᾶν τὴν ὁποίαν περιγράφει ὁ Ὀμηρος, ἐγνωρίσθη ἔπειτα μετὰ τινος Πρόβα, ὅτε καὶ τὴν θείαν Γραφὴν ἀνέγνωσε. Μετὰ ταῦτα ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ ἐκ τῆς Ἀφρικῆς πάλιν ὑπέστρεψεν εἰς Ρώμην, καὶ ἐδίδασκε τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ τὴν Ρητορικὴν, τῇ δὲ ἐξήκοσῳ ὀγδὼν ἔτει τῆς ἡλικίας τε, ἦλθεν εἰς ἕκαστον, ὅτε καὶ τὸν Θεὸν εἰς τὴν ἰδίαν μορφὴν τε εἶδεν ὡς λέγει· (α) ἀλλ' αὕτη ἡ ἕκαστος ὑποδίδεται εἰς τὴν μελαγχολικὴν τε κρᾶσιν. Μετὰ ταῦτα τὸ συμβεβηκὸς δίδως ἔγραφε

(α) Εἰς τὸν βίον τοῦ Πλωτίνου.

τὸν βίον τῷ διδασκάλου τε Πλωτίνῳ, καὶ μετ' ὀλίγης χρό-
νῳ ἀπέθανε.

Συγγράμματα.

Ο Πορφύριος ἦτον ἐμπειρότατος εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῆς Μαθη-
σεως, καὶ τῶν ἀρχαίων τεχνῶν, τῆς Ἀριθμητικῆς, Γεωμετρίας,
Μουσικῆς, Ἀστρονομίας, Φιλοσοφίας, καὶ τῆς κατ' αὐτὸν Ἰσο-
είας, τῆς Θεολογίας, καὶ πῶν κατ' αὐτὸν αἰρέσεων, καὶ θεω-
ρίας, καὶ περὶ ὅλων τῶν συνέγραψεν ἐρμηνείας, (α)
περὶ πῶν ὁποίων ὁ Ὀλσεῖν (Holstein) διεξοδικῶς καὶ ἀκρι-
βῶς παραγμυτεύεται (β)· τὰ περισσότερα ὁμῶς τῶν ἐχάθη-
σαν. Τὰ σωζόμενα τέτε εἶναι. Α'. Βίος Πυθαγόρου,
τῆτο εἶναι ἐλλειπές. Ο'. Γάμβλιχος ἔλαβε πολλὰς περικο-
πὰς ἀπὸ τῆτο, καὶ τὰς μετεχειρίσθη εἰς τὸ ἰδικόν τε. Β'.
Βίος Πλωτίνου, καὶ περὶ τῶν Συγγραμμάτων αὐ-
τοῦ. Γ'. περὶ Ἀποχρῆς ἐμφύχων. Δ'. Ἐπιστολὴ
πρὸς Ἀνθηδόνην τὸν Αἰγύπσιον. Ο'. Εὐσέβιος καὶ ὁ
Θεοδώρητος ἐφύλαξαν ἐξ αὐτοῦ μεγάλα πράγματα. Ε'. Γνω-
μαί, ἡτοι εἰσαγωγαὶ εἰς τὰ τῷ Πλωτίνῳ Συγγράμματα. ς'.
Ὀμηρικὰ ζήτήματα ΔΔΔΠ. πρὸς Ἀνατόλιον. Ζ'. Ἡθικὴ
ἐρμηνεία τῆς Πλάνης τῷ Ὀδυσεύει. Η'. Νυμφῶν Ἀν-
στρον, μία ἀλληγορικὴ καὶ φιλοσοφικὴ παραγματεία. Θ'.
Τεμάχιον ἐκ τῶν Α'. βιβλίων περὶ τῆς Στυγὸς, τῆτο τὸ ἐφύ-
λαξεν ὁ Σπβαῖος. Ι'. Εἰσαγωγὴ εἰς τὰς πέντε φωνάς, ἡ
κατηγορίας. Τῆτο ἐγράφη πρὸς τὸν μαθητικῶς Χρυσάκιον
ἐν Σικελίᾳ. ΙΑ'. Ἐρμηνεία εἰς τὰς κατηγορίας τῷ Ἀρι-
στοτέλει, κατ' ἐρωτηματοκρίσιν. ΙΒ'. Ὑπόμνημα εἰς τὰ Ἀρ-
μονικὰ τῷ Πτολεμαίῳ. ΙΓ'. Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Τετράβι-
βλον τῷ Πτολεμαίῳ.

(α) Οὐπο πωσσιμιγὲς πρὸς ἅπασαν ἀρετὴν ὁ αὐτὸς αὐτὸς χρηματι-
γέρονε, καὶ τὸ κάλλος αὐτοῦ τῶν Λόγων αὐτοῖς μᾶλλον ἢ τὰ δογματικὰ
πλέον εἰς αὐτὰ ἀπιδάν, ἢ τὴν δαύαμιν πᾶ λόγῳ. Εὐνάπιος εἰς τὸν
βίον Πορφυρ.

(β) Εἰν τῷ Προομίῳ τῆς ὑπ' αὐτὸν ἐκδόσεως τῷ Πορφυρίῳ.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Τὰ τῆ Πορφύρει Συγγράμματα δὴ ἐξεδόθησαν ἀκόμη εἰς τὸ σῶμα, ἀλλὰ παντοῦ διασπαρμένως, καὶ ἰδίως.

Πορφυρίου Φιλοσόφου, ὡς βίβ. Πυθαγόρου, τῆ αὐτῆ Γνωμῆ, καὶ Νυμφῶν Ἀντρον, μετὰ σημειώσεων παρατηρήσεων, καὶ τῆ βίβ. τῆ Πορφύρει, ἐξεδόθησαν ὑπὸ Λυκά Οἰσενίς, ἐν Ρώμῃ τῷ 1630. καὶ τῷ 1655. ἐν Κωνσταντινίᾳ εἰς 8. Ἐν ταύτῃ τῇ β'. ἐκδόσει προστετέθη καὶ τὸ περὶ Στυγὸς Τεμάχιον.

Malchus sive Porphyrius, Μάλχος, ἦτοι Πορφύριος περὶ βίου Πυθαγόρου, μετὰ τῶν σημειώσ. τῆ Οἰσενίς Lucas Holstenii, καὶ Γαμβλίχου περὶ βίβ. Πυθαγόρου, ἐξεδόθ. ἐν Ἀμστελδομίῳ τῷ 1707. εἰς 4.

Πορφύρει περὶ βιοτῆς Πλωτίνου, μετὰ καὶ τῶν τῆ Πλωτίνου Συγγραμμάτων ἐξεδόθ. ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1580. εἰς φύλ.

Καὶ ἐν τῇ τοῦ Φαβερίου Ἑλλην. βιβλίῳ. Τόμ. 4. σελ. 90.

--- Περὶ ἀποχῆς ἐμφύχων βιβλ. III. τῆ αὐτοῦ Γνωμῆ, Μιχαὴλ Εφεισίς χάρις εἰς τὰ τέσσαρα βιβλία τῆ Λειστοτέλους περὶ Ζώων Μορίων, ἐξεδόθ. ἐν Φλωρεντίᾳ τῷ 1548. εἰς φύλ. ὑπὸ Πέτρου Βικωρίου.

„ Ἐτι τὸ περὶ ἀποχῆς Ἐμφύχων, μετὰ καί τινων τεμαχίων, ἐξεδόθη ἐν Κωνσταντινίᾳ τῷ 1655. εἰς 8.

--- Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀνθόνην Αἰγύπτιον, περὶ Θεῶν καὶ Δαιμόνων, καὶ Γαμβλίχου περὶ Μυσταίων Αἰγυπτ. ἐξεδόθη ἐν Οἰωνίᾳ τῷ 1678. εἰς φύλ.

--- Ὀμηρικὰ Ἰητήματα, καὶ Νυμφῶν Ἀντρον, εἰς Ὀδυσσεϊαν, ἐξεδόθη ἐν Ρώμῃ τῷ 1518. εἰς 4. καὶ ἐν Λεγδόφ Βαταύϊων ὑπὸ Γεωρ. Κολάμβου τῷ 1745. εἰς 8.

--- Ἐσαγωγὴ περὶ τῶν πέντε Φωνῶν, ἐξεδόθη μετὰ τῆς τῆ Λειστοτέλους, τῷ 1495. καὶ ἔτι μετὰ τὸ τοῦ Λειστοτέλους ὄργανον.

--- Εἰρμηνεῖα εἰς σὰς σοῦ Ἀριστοτέλους κατηγορίας, ἐξεδόθη τῷ 1543. εἰς 4. καὶ ἔτι ὑπὸ Γεωρ. Βερνάρδου Φελικιάνου ἐν Παρισίοις τῷ 1548. εἰς 8.

--- Τ' πόμνημα εἰς τὰ ἁρμονικὰ τοῦ Πτολεμαίου, ἐξεδόθη ὑπὸ Γωαῦ. Βαλλισίε, in ejusd. Opp. Tom. III.

--- Εἰσαγωγή εἰς τὴν Τετραβιβλον τοῦ Πτολεμαίου, ἐξεδόθη ὑπὸ Γερων. Βολφίε ἐν Βυρλίεα τῷ 1559 εἰς φύλ. μετὰ τῶν τῷ Πρόκλῳ εἰς Πτολεμ.

ΗΗΠΔ.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ.

Α'πέθανε περὶ τὸ 309.

Πάμφιλος, ὁ ἐκ Βηρυτῆ τῆς Φοινίκης, ἦτον εἰς τὸ ἄκρον πεπαιδευμένος, καὶ συμβοῖθαι κατὰ πάντα τρόπον διὰ τὴν ἀποδόου τῆς, συναζοντας ὅπμωλως τὰ συγγράμματα τῶν πεπαιδευμένων, μιμέμενος τὸ ᾠδῶδες Δημητεῖς τοῦ Φαλάειδος, καὶ τῷ Πεισιγράτῃ. Εἰς τὴν πατερίδα ἐτιμάτο μὲ τὸ ἀξίωμα ὁ Πρῶτος τῆς Κοιότητος, ἀλλὰ διὰ νὰ εἶναι ἐλδ'δερος, παρηπῆθη τῶν, καὶ ἀφιέρωθη εἰς τὴν μελέτην τῆς θείας Γραφῆς. Μετὰ ταῦτα ἐλθὼν εἰς Καισάρειαν, συνήθροισε μίαν βιβλιοθήκην, καὶ τὴν ἀφιέρωσεν εἰς τὴν ἐκκλῆσιαν, συστήσας καὶ ἐν χολεῖον εἰς τὸ ὅποιον παρεδίδοε τὴν θείαν Γραφήν, τῆς ὁποίας ἔκαμε καὶ πολλὰς ἐκδόσεις κατὰ μίμησιν τῷ Ωρειγνῷ, τὸν ὅποιον μεγάλως ἐτίμα. Εἰς τὴν Συρίαν καὶ Παλαιστίνην μετεχειρίζοντο ὡς ὅπμ τὸ πλεῖστον τὰ ἀντίγραφα τῆς θείας Γραφῆς, τὰ ὅποια αὐτὸς ἔχιδιδοε. φθάσας δὲ εἰς βαθὺ γῆρας εἰς Καισάρειαν, τὸν διὰ μαρτυρίαν θάνατον ἐνδόξως ὑπέφερε, περὶ τῷ 309. ἔτει.

Συγγράμματα.

Η ὑπόληψις αὐτοῦ εἶχε πρὸς τὸν Ωρειγνῷ τὸν παρεκίνησε νὰ γράψῃ μίαν ἀπολογίαν πρὸς βοήθειαν τῷ Ωρειγνῷ, εἰς πέντε βιβλία, εἰς τὴν ὅποιαν ὁ Εὐσέβιος μετὰ τὸν

Θανάτον τε ἐπορόδεσεν ἔτι καὶ ἕκτον βιβλίον. Σώζεται ἔτι ὑπὸ τὸ ὄνομά τε, καὶ μία Ἐκθεσις τῆς Ἀποστολικῆς Διατάξεως.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἐξεδόθη ὑπὸ Βερν. Μοντφωνὸν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῶν Συνόδων, τῷ 1715. ἐν Παρισίοις.

Καὶ ὑπὸ τῆ Φαβερνίκου ἐν τοῖς τῆ Ἱππολύτου συγγραμ. Τόμ. Β'. σελ. 205.

ΗΗ|Π|ΔΙ.

Μ Ε Θ Ο Δ Ι Ο Σ .

Α' πετμήθη τὴν κεφαλὴν τῷ 311.

Ο' Μεθόδιος, ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν Ἐπιφανίον καὶ Εὐβελος, ἦτον Ἐπίσκοπος τῆ Οὐλύμπου εἰς τὴν Λυκίαν, ἢ τῆς Παταρών, (α) μετέπειτα δὲ προεβιβάσθη εἰς τὴν ἑπισκοπὴν τῆς Τύρου, ὑπέφερε καὶ ἔτος ἐνδόξως τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ἐπὶ Διοκλητιανῶν εἰς τὴν Χαλκίδα τῆς Κοίλο-Συρίας, τῷ 311. Σωτηρίῳ ἔτει.

Σ υ γ γ ρ ά μ μ α τ α .

Ο' Μεθόδιος συνέγραψε πολλὰ καὶ διάφορα ἐκκλησιαστικά βιβλία, ὧν ὡν σώζονται. Α'. ἐν τῇ Περὶ Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν μερικὰ τινὰ πεμάχια ὡς καὶ τῷ Ἐπιφανίῳ, καὶ Φωτίῳ. Β'. Ὑπόμνημα εἰς τὴν Γένεσιν, καὶ ἐν τῇ

(α) Κατὰ τὸν Σείδαν ἦτον μία ἔ ἡ αὐτὴ πάλις ἥτις ἔφερε ἔ ἡ πάλι δὴν σκῆπτρα ὀνόματα.

τὰ μερικάτινα πεμάχια ἀπελείφθησαν ὡς αὐτῶν τῶ Φωτίῳ.
Γ'. Περὶ τοῦ Ἀντεβουσίου. Δ'. Συμπόσιον δέκα Παρ-
τέρων. Οὗτος ὁ διάλογος εἶναι πολλὰ νεοθρυμνός. Ε'.
Ὁμιλία περὶ Συμεῶν καὶ Ἀννης, μερικοὶ θέλουν τὸ
τὸ νὰ εἶναι ἄλλῃ τινὸς νεώτερος Μεθοδίου, ζ'. Ὁμιλία εἰς
τὰ Βαῖα. Ζ'. Ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν.
ὃ τὸ εἶναι ἄλλῃ Μεθοδίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως
ζηματίσαντος.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Μεθοδίου Πατέρων, S. Methodii Paterensis, τὰ σω-
ζόμενα, ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις μετὰ τῆς Ἀμφιλο-
χίας, τῷ 1644. εἰς φύλ.

--- Ἐν τῇ Βιβλιοθ. τῆς Πατέρων. Τόμ. Γ'. σελ. 673-735.

Ἐξεδόθησαν δὲ καὶ ἰδίως, τὸ μὲν Συμπόσιον, ἐν Ρώμῃ
τῷ 1656. εἰς 8. καὶ ἐν Παρισίοις τῷ 1657. εἰς φύλ. καὶ τὰ
λοιπὰ ἐν ταῖς Ὀρθοδοξογραφαῖς.

ΗΗ □ Δ Ι Ι .

Π Ε Τ Ρ Ο Σ .

Α' πέθανε τῷ 311.

Πέτρος ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος, ὁ ὁποῖος εὗρεται
τῆς ἀγιότητος καὶ τῆς παιδείας καὶ ἐπαινέται μεγάλως ὑ-
πὸ τῶ Εὐσεβίου. Εἰς τὸν καιρὸν τῶ καὶ τῶν χριστιανῶν διωγ-
μῶ ὑπὸ τῶ Διοκλητιανῶ, φυγὼν ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας ἐγλύ-
πωσε τὴν ζωὴν του, ἀλλ' ἔπειτα εἰς τὸν ὑπὸ τῶ Μαξιμιανῶ,
ἔπρεπε νὰ ὀπισφραγίσῃ τὴν τῶ Χρυσῆ διδασκαλίαν μετὰ τὸ
αἵμά του, τῷ 311. Σωτηρίῳ ἔτει. περὶ τῷ 306. σωζόμενα
ἐν βιβλίῳ περὶ Μετανοίας, ἐκ τῶ ὁποῖο σώζονται ἀκόμη
ἱεκαπέντε Κανόνες.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Πέτρου Ἀλεξανδρείας, Κανόνες περὶ Μετανοίας, μετὰ τῶν χολίων τοῦ Βαλσαμάνος, καὶ Ζωναρά, ἔξεδόθη. ἐν τῇ Πανδέκτῃ τῶν ἱερῶν Κανόνων, ἐν Οὐρανίᾳ τῷ 1672. ἐν τῷ Β'. σελ. 8. Καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς Συλλογαῖς τῶν ἱερῶν Κανόνων.

Η Η Π Δ Ι Ι Ι .

Χ Α Λ Κ Ι Δ Ι Ο Σ .

Πρὸ τῷ 325.

Χαλκίδιος ὁ Συγγραφεὺς τῆς ὑπομνήματος εἰς τὸν τῷ Πλάτωνος Διάλογον πρὸ Τιμαίου, ἄφησε πῶς μεταγενεστέρες εἰς ἀμφιβολίαν, ἀν' ἦτον Χριστιανός, ἢ ἑθνικός. Οἱ περιωπότεροι τῶν Κελικῶν θέλουσιν ὅτι ἦτον Χριστιανός, ἐπεὶ καὶ εἰς τὸ ὑπόμνημά πῦ ἀείσκονται ἔχειν Χριστιανισμῶ, ἄλλοι πάλιν θέλουσιν ἀμφίβολον τὴν τοιαύτῃ περιοπλῇ· ὅτι ὁμῶς ἐχρημάτισε καὶ διάκονος τῆς ἐν Καθαργυρῇ Ἐκκλησίας, καὶ τῷτο μᾶς εἶναι ἀμφίβολον, καὶ ἀναπόδεικτον. Τὸ ὑπόμνημα τῷτο ἔγινε πρὸς τινα Ὅσιον, τὸν ὁποῖον θέλουσιν ὅτι ἦτον ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Κοδρέβης, ὅστις ἦτον παρὰν καὶ εἰς τὴν παρῶτην τὴν ἐν Νικαίᾳ Σύνοδον.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Τὸ παρῶτον ἔξεδόθη ἐν Παρισίοις, τῷ 1520. εἰς φύλ.

Πλάτωνος Τιμαίος, μετὰ τῆς ὑπομνήματος πρὸ Χαλκιδίου ἔξεδόθη ἐν Λαυδόνῳ τῷ 1617. εἰς 4.

Καὶ μετὰ τῷ Ἰππολύτου, τῷ 1718. ὑπὸ Ἰ. Α. Φαβρίκ, ἐν τῷ Β'. τῷμ. σελ. 225.

Τ. II.

F

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΗΗ Π Δ Ι Ι Ι.

Ι Α Μ Β Λ Ι Χ Ο Σ.

Α'πέθανε πρὸ τῷ 333. ἔτος.

Ἰάμβλιχος εἰς τῶν περιφήμων Συγγραφέων, τῷ ὁποίου τὸ ὄνομα πολλαῖς συγχέεται μετ' ἄλλων τινὸς παλαιότερον, καὶ νεώτερον συνωνύμου Ἰαμβλίχου, κατήγετο ὑπὸ μίαν ὁπίστημον γενεὰν τῆς Χαλκίδος εἰς τὴν Κοίλο-Συρίαν· ὁ χρόνος κατ' ὃν ἐγεννήθη εἶναι ἄγνωστος. Ὁ Σκίδας πᾶσαι τὰς ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Κωνσταντίνου τῷ μεγάλῳ, ὅπῃ τῆς ἐποίας, καὶ μάλιστα πρὸ τῷ 333. Σωτηρίας ἔτι φαίνεται ὅτι ἀπέθανεν ὁ Ἰάμβλιχος, πρὸ τῆς ἐλθῆναι εἰς τὴν Καισαρείαν αὐτῷ, ὁ μαθητὴς τῆς Σώπατρος. Ἀφιέρωσε τὸν ἑαυτὸν τῷ εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Πλατωνικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε διδάσκαλον τὸν Πορφύριον, καὶ πᾶσι μεγάλῳ ὑπόληψιν ἔλαβεν, ὥστε ὁ καῖσαρ Ἰουλιανὸς ἔλεγεν, ὅτι ὁ Ἰάμβλιχος ἦτον κατώτερος τῷ Πλάτῳ κατὰ τὸν χρόνον μόνον, ἀλλ' ὅχι κατὰ τὴν μάθησιν. Συνίδαισε ταύτῃ τὴν Φιλοσοφίαν μετὰ τὴν τῶν Πυθαγορείων, Αἰγυπτίων, καὶ Χαλδαίων· ἡ ὑπόληψις τῆς πύξινος ἀκόμῃ περισσότερον, μετὰ τὴν φήμην τῆς ἀγιοπίας, καὶ τῆς θαυματουργικῆς τῆς δυνάμεως· ἐπειδὴ ὁ μόνον θαυμασμὸς ἄξιον, ἀλλὰ καὶ θαυματουργὸν τὸν ἀνόμενον, καὶ αἱ τοιαυταὶ θαυματουργίαι ἀπεδίδοντο τότε εἰς τὰς ἐθνικὰς Φιλοσόφους, διὰ τὴν ἐμποδίζον τὸν τρόπον τινὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας. Αὕτη ἡ φήμη, καὶ ἡ καθαρά ὀξήγησις τῶν μαθημάτων τῶν, συνοίθεισε πολλὰς μαθητὰς πανταχόθεν. Ἡ εὐλαχίειά τῆς δὲ τὸν ἐσυγχώρει νὰ κρυφῇ οὐδὲ τῶν μυστηρίων τῆς Φιλοσοφίας τῆς, καὶ αὕτη ἀπεκατέστησε τὰς μαθητὰς τῶν ὅπου ἡμέραν καὶ νύκτα νὰ μέναι πάντοτε μετ' αὐτοῦ.

τῷ, καὶ τὰ ὑπηρετῶσιν εἰς τὴν τράπεζάν τε (α) ἥτις χεδὸν ἦτον παρομοία μὲ τὴν Πυθαγορείαν.

Συγγραμματα.

Περὶ τῶν Συγγραμμάτων τῷ Γαμβλίχῃ, ὁ Φαβερίκιος ἐξέδωκεν (β) εἰς διηροδικὸν κατάλογον, ἐξ ὧν τὰ περιελαβόμενα εἰσὶν Ἀ'. Περὶ Μυστηρίων τῶν Αἰγυπτίων. Ὁ Γαμβλίχος συνέγραψε τὸτο ὑπὸ τὸ ὄνομα τῷ Ἀβαμμῶν, ὡς μίαν ἀπόκρισιν τῆς τοῦ Πορφύριου ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Προφῆτην Ἀνθρον, καὶ παραγράφεται περὶ τῆς τῶν Ἑθνικῶν θεωρίας, καὶ ἐξηγεῖ τὰς δυσκολίας ὅσαι ἀπαντῶνται εἰς τὴν Θεολογίαν, καὶ Πνέυματολογίαν, κατὰ τὰ ἀξιώματα τῶν Αἰγυπτίων, Χαλδαίων, καὶ Ἑλλήνων. Παρατηρῶνται ἐν αὐτῷ καί τινα ἰχνη Χριστιανισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἴσχυται ἀπ' αὐτῶν.

Β'. Περὶ τῆς τοῦ Πυθαγόρου Φιλοσοφίας βιβλία δέκα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν διὰ τὴν τύπην μέχρι τῆς δ'. α. Βίος Πυθαγόρου. β. Ὀμιλίας περὶ Φιλοσοφίας, γ. Μαθηματικὴ κοινὴ διδασκαλία, ἐκ ταύτης μερικὰ τινα τμήματα Λατινιστὶ ἐξεδόθησαν. Ὁ Γάλλος, καὶ ὁ Τεννέλιος ὅμως ὑπερέδωσαν μίαν σύνθετὴν Ἑλληνικὴν τῶν ἑκδόσεων. δ. Ὑπερμνημα εἰς τὰ Ἀριθμητικά. Νικολάου Γερασίου, καὶ τὸ ζ'. Θεολογούμενα Ἀριθμητικά.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Γαμβλίχου Χαλκιδέως περὶ Μυστηρίων. Iamblichū Chalcidensis de Mysterioriis, ἐξέδοθη μετὰ σημειώσεων Ἑλληνο-Λατ. ὑπὸ Θωμά Γάλλε σὺν Ὁξωνίᾳ τῷ 1678. εἰς φύλ. κατὰ τὸ χειρόγραφον Ἰσαὰκ τῷ Βοσσίου.

--- Περὶ τοῦ Πυθαγορικοῦ βίου, de vita Pythagorica. Ἑλληνο-Λατίν. μετὰ σημειώσεων. Λυδ. Κασέρε καὶ ἐπι-

(α) Εὐνάπιος ἢ: ὡς βίος αὐτοῦ.

(β) Ε. λ. Βιβλ. βιβ. Δ'. κεφ. 28. Τόμ. Δ'. σελ. 282.

διορθώσεως, καὶ τῇ Πορφύρῃ ὡς τῇ αὐτῇ, ἔξεδόθη ἐν
 Ἀμσελοδαμίῳ, τῷ 1707, εἰς 4.

--- Τ' πόμνημα, ἢ εἰσαγωγή εἰς τὰ Ἀριθμητικά, καὶ
 Μαθηματικὴ Διδασκαλία, Λατινιστὶ ἔξεδόθη ἐν Ἀρρεμίᾳ,
 τῷ 1668. εἰς 4.

--- Τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, ἔξεδόθη
 ὅσων ἐν Παρισίοις τῷ 1543. εἰς 4.

ΗΗ Π Δ Π.

Δ Ε Ε Ι Π Π Ο Σ.

Ἡκμασε μετὰ τὸ 333.

Ο Δέξιππος ἀριθμεῖται μετὰ τῶν ἐκλεκτικῶν Φιλοσό-
 φων, μὴ ὅλον τὸτο εἶχε περισσοτέραν κλίσιν εἰς τὰ Ἀριστο-
 τελικά, ὡς εἰς τὰ Πλατωνικά, δι' ὃ καὶ μετὰ τὸ ὀπίθετον Πε-
 ριπατικὸς διακρίνεται ὑπὸ τὸν Ἰσοκρίτον Δέξιππον. ἦν δὲ
 μαθητὴς τῆς Ἰαμβλίχης, ὅστις ἀπέθανε πρὸ τῆς 333. ἔτους.
 Σώζονται καὶ τέταρτα βιβλία ἐρωτημάτων εἰς τὰς Κατι-
 γορίας τῆς Ἀριστοτέλους, τὰ ὅποια εἰσέτι εἰσὶν ἀνέκδοτα διὰ
 τῆς τύπης. Ἡ Λατινικὴ μετάφρασις ἔξεδόθη ἐν Βρυτείᾳ τῷ
 1546. καὶ 1566. ad Calcem Porphyrii in praedicamenta, καὶ
 ἐν Παρισίοις ἰδίως, τῷ 1549. εἰς 8.

ΗΗΠ ΔΠΙ.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ.

Εγεν. τῷ 264. κ' ἀπέθ. τῷ 340. ἔτει.

Ο Εὐσέβιος ἐγεννήθη εἰς τὴν Παλαιστίνην περὶ τὰ τέλη τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Γαλλίου, τιμηθεὶς δὲ μετὰ ταῦτα πρῶτος τῆς ἐν Καισαρείᾳ Κοινοπότης, ἐφιλιώθη μεγάλως μὲ τὸν Πάμφιλον, ὅσις καὶ αὐτὸς τότε ἐπισήμως ἐτιμᾶτο μὲ τὸ ἴδιον ἀξίωμα. Ἐλαβε τὸ ἐπίθετον τὸ καὶ ὀνομάζεται καὶ ἔπος Πάμφιλος, χρηματίσας καὶ διδάσκαλος τῆς ὑπὸ τοῦ Παμφίλου συστηθείσης ἐκεῖ σχολῆς. Μετὰ δὲ τὸν ὑπὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διαγμὸν, μικρὸν τι μετὰ ταῦτα εἰρηνωσάσης τῆς Ἐκκλησίας, ἀποχειρίθη Ἐπίσκοπος τῆς Καισαρείας, τῷ 314. Σωπεῖν ἔτει. Ἐμίχθη μετὰ ταῦτα εἰς τὰς τὴν Ἀρείν φιλονεικίας, καὶ θέλων γὰρ τὸν υπερασπιστὴν πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπον, ἐπέσειρε μερικὰς ὀψικοπὰς εἰς τὰ Συγχεύματα τε, αἱ ὁποῖαι τὸν ἀποδεικνύουσιν ὑποπτον· μὴ ὅλον ὅτι ὑπέγραψεν εἰς τὸ ἐν Νικαίᾳ Σύμβολον τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Ἡ τὸν παρὼν καὶ εἰς τὰς κατὰ τὴν Εὐσαθείᾳ Ἀντιοχείας, καὶ Ἀδανασίᾳ Σιυόδας, καὶ πρὸς τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον τὰς περὶ τοῦ Ἀδανασίᾳ ἀναφορὰς ἀπέστειλεν. Ὁ Κωνσταντῖνος ἐόρταζε καὶ τότε τὸν τετακοστὸν ἔτος τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ, ὅτε καὶ ὁ Εὐσέβιος τὸν Ἐγκωμιαστικὸν Λόγον πρὸς Κωνσταντῖνον ἐξέφωνε, ὡς τῷ ὁποίῳ εἶρε μέγαν χάριν, καὶ συχνὰς ἐπιστολάς παρ' αὐτοῦ ἐλάμβανε, καὶ πολλὰς μετ' αὐτοῦ συνέφαγε, καὶ φιλικώτατα συνωμιλᾷσθε, τὴν καὶ τὸν χρόνον διατείνοντες. Ἀποθανὼν δὲ ὁ Κωνσταντῖνος, ὀλίγον μὲν ταῦτα τὸν ἐκολέθη καὶ ὁ Εὐσέβιος. Ὁ Βαλέσιος τᾶντι τὸν θάνατον αὐτοῦ τῷ 340. Σωπεῖν ἔτει.

Συγγραμματα.

Αντιπρόσωπος ὁ Εὐσέβιος πιάσεται μεταξύ τῶν πρώτων πε-
 παιδωμένων τῷ αἰῶνος τῷ, τῷ ὁποίῳ αἱ ἐκδεδόσεις εἰς τὴν
 Ἱστορίαν, καὶ ἰδίως εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν, μένουσιν ἀ-
 θάνατοι, μὴ ὅλον ὅτι δὲ ἐφόσσετο καλῶς εἰς τὰ καθήκον-
 τα εἰς Ἱστορίαν. Ἐμπαχειρίδης εἰς βοήθειαν τῶν συγγραμ-
 μάτων τῷ τῷ βιβλιοθήκῳ τῷ Παμφίλῳ, καὶ τῷ τῷ Ἱε-
 ρουσαλίμ. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τῷ μᾶς σώζεται ἀκόμη
 εἰς μεγάλους Αἰθμούς. Α'. Χρονικόν, ἡ παντοδαπὴ Ἱ-
 στορία, ὡς λέγει ὁ Αυγουστίνος (α) εἰς τῷ ὁποίῳ τὸν καιρὸν
 τὰ ἀντίγραφα ἦσαν πάντα. Τὸ σιωπῶν ἀπὸ δύο μέ-
 ρη, ὅτε τὸ πρῶτον, Χρονογραφία, καὶ τὸ δεύτερον Κα-
 τὰν χρονικὸς ἐπεγράφητο· εἰς τὸ πρῶτον ἐπραγματεύε-
 το πρὸς Ἀρχαιολογίας σχεδὸν ὅλων τῶν Ἑθνῶν, εἰς διάφο-
 ρα τμήματα. τὸ δὲ δεύτερον ἦν μία χρονικὴ καταγραφή,
 ἀπὸ τῆς Κλήσεως τοῦ Ἀβραάμ, μέχρι τῷ 325. ἔτους τοῦ
 Σωτηρίου. Τὸ Ἑλληνικὸν πρωτότυπον σχεδὸν ἐχάθη· ἐκ
 τῶν ὀλίγων (τεμαχίων) ἐσώθησαν ἐκσπαρμένα εἰς ἄλλους
 Συγγραφεῖς, τὰ ὁποῖα ὁ Σκαλιγέρος συνάξας, μεταφρά-
 σας καὶ μερικὰ, ἐκ τῷ Λατινικῷ ἐξέδωκεν. Ὁ Σκαλιγέρος
 δὲ τὰ ἐσωμάζετο καλῶς, καὶ ὑπεχέθη ὁ Ἰταλὸς Γερώνυμος
 δὲ Πράτο, (β) τὰ κάμει μίαν ἄλλην καλλιτέραν συλλογὴν,
 ἔχων αὐτὰ χεῖρας καίτινα ἄλλα γνήσια τοῦ Εὐσεβίου, καὶ
 τὰ μεταφράσῃ καὶ τὸ Λατινικὸν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν πάλιν,
 ἀλλὰ μέχρι τῷδε δὲ ἐφαίνῃ ἀκόμη. Β'. Προπαρασκευαίῃ
 Εὐαγγελικῆς, βιβλ. ΙΒ'. πρὸς Θεόδοτον Ἐπίσκοπον Λαο-
 δικίας. ἐν τῷ ἀποδεικνύει πῶς πρέπει τὰ προετοιμαζέ-
 ται τινὰς διὰ τὰ δεχθῇ τὴν Χριστιανικὴν Πίσιν, καὶ τὸ ὅρθοι
 ταύτης. Εὐρίσκονται ἐν τῷ πολλὰ περικοπαὶ δια-
 φόρων χαρσιῶν παλαιῶν Συγγραμμάτων. Γ'. Εὐαγγελι-

(α) Ἐπιστολ. Λί.

(β) De Chronicis libris duobus ad Eusebio Caesar. scriptis
 et editis dissertatio-Venona. 1750. ἡς 8.

κῆς ἀποδείξεως, τοῦτο συνίστατο ὑπὸ ἑκοσι βιβλία, σώζονται μόνον τὰ δέκα, καὶ ταῦτα πάλιν ἐλλειπῆ. Ὑποδεικνύει ἐν αὐτῇ τῷ Χριστιανικῷ Πίστει ἐκ τῆς παλαιᾶς Γραφῆς. Δ'. Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας βιβλία 1'. ἀρχομένη ὑπὸ Χρυσῆ μέχρι τῆ 324. Σωτ. ἔτ. Αὕτη εἶναι τὸ δευτέρου ὅλων τῶν ἄλλων Ἐκκλησιαστικῶν Ἱστοριῶν. Ε'. Βίος μαρτύρων, οὔτινες ἐμαρτύρησαν ὑπὸ τὸ 303. μέχρι τῆ 310. ὅπῃ Διοκλητιανῶς εἰς τῷ Παλαιστίνῳ. 5'. Κατὰ Ἱεροκλέους διοικητῆ τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅσις διήγειρε τὸν Διοκλητιανὸν νὰ κινήσῃ τὴν κ' τῶν Χριστιανῶν διωγμὸν, καὶ κατὰ τὰ βιβλία, εἰς τὸ ὁποῖον παραβάλλει Ἀπολλώνιον τὸν Τυανία, μὲ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ζ'. Κατὰ Μαρκελλοῦ Ἀγκύρας Ἐπισκόπου, βιβλία Β'. Η'. Περὶ ἐκκλησιαστικῆς Θεολογίας, βιβλ. γ'. Θ'. Ἐπιστολὴ πρὸς τὰς Καισαρεῖς περὶ τῆς ἐν Νικαίᾳ βιβαιοθέσεως ὁρθοδόξου πίστεως. Ι'. περὶ τόπων καὶ πόλεων Ἑβραϊκῶν. ΙΑ'. Ὑπόμνημα εἰς τοὺς ψαλμοὺς. ΙΒ'. Τεμάχια ἐκ τῶν εἰς τὸ Ἀΐσμα τῶν Ἀσμάτων ὑπομνήματος. ΙΓ'. Βίος Προφητῶν. ΙΔ'. Ὑπόμνημα εἰς Ἡσαΐαν. ΙΕ'. Κανόνες, ἥτοι Πίνακες δέκα εἰς τῷ Εὐαγγελικῷ ἁρμονίαν, μετὰ τῆς ὁπισθολῆς πρὸς Καρπιανόν. Ις'. Τεμάχια Διαφωνίας Εὐαγγελίων. ΙΖ'. Λόγος ἐγκωμιαστικὸς πρὸς Κωνσταντῖνον. ΙΗ'. Βίος τῷ μεγάλῳ Κωνσταντίνῳ, βιβλία Δ'. ἐν τῇ τῇ δηγεῖται ὅσα ὁ Κωνσταντῖνος περὶ τῆς Ἐκκλησίας ἔπραξε. Τὸν κατηγορεῖ ὅμως ὅτι κατὰ πολλὰ μακρύνει τὰς ἐπαίτας. ΙΘ'. Τεμάχια περὶ τὰ μαρτυρεῖ τὰ Παμφίλῳ. Κ'. Τεμάχια ἐκ τῶν βίων τῶν Μαρτύρων. ΚΑ'. Ἐπιστολὴ πρὸς Κωνσταντίαν Ἀνέστη, τῷ σύζυγον τῆς Δικινίης. ΚΒ'. Ἀπολογία περὶ τῶν Ὁμολογιῶν, καί τινα ἄλλα τεμάχια, τὰ ὁποῖα τινες τὰ ἀποδίδουσι τῷ Εὐσεβίῳ.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Εὐσεβίου Χρονικόν. Thesaurus temporum, Eusebii, μετὰ σημειώσεων Ἰωσήφ τῷ Σκαλιγέρε, ἐξεδόθη ἐν Ἀμστελδανίῳ, τῷ 1658. εἰς φύλ.

--- Εὐαγγελικῆς Προϋπαγωγῆς βιβ. ΙΕ'. ἐξεδόθη ἐν Παρίσις τῷ 1628. εἰς φύλ. καὶ ἐν Κολωνίᾳ τῷ 1688.

--- Εὐαγγελικῆς Ἀποδείξεως, βιβλ. Ι'. ἐξεδόθ. μετὰ σημειώσεων τῷ 1628. εἰς φύλ. ἐν Παρίσις, καὶ τῷ 1688. ἐν Λειψία μετὰ τῆς κατὰ Γεροκλέους Ἐπιστολῆς.

--- Προσίμιον τῆς Εὐαγγελικῆς προπαρασκευῆς ἐκ τῆς ἐν Βυκερεσίοις βιβλιοθήκης Γωαί. Νικολάου Μαυροκορδάτου, ἐξεδόθη ἐν τῇ τῇ Φαβρικήν Ἑλλην. Βιβλ. Τόμ. 5'. σελ. 30.

--- Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, βιβλ. Ι'. μετὰ τῶ ἐγκωμιαστικῷ Λόγῳ πρὸς Κωνσταντῖνον καὶ τῷ βίῳ αὐτοῦ, ἐξεδόθη ἐν Κωνσταντινίᾳ τῷ 1720 καὶ ἐν Τεβερῷ τῷ 1748.

--- Βίοι τῶ ἐν Παλαιστίνῃ μαρτυρησάντων, ἐξεδ. ἐν ταῖς τῇ Ρεϊνάρτε Μαρτύρων πράξεσι.

--- Ἐπιστολὴ κατὰ Γεροκλέους, ἐξεδόθη ἐν ταῖς τῶν Φιλοσρατῶν, καὶ ἐν τῇ τῇ Εὐσεβίῃ Εὐαγγελικῆς Ἀποδείξεως τῆς ἐν Λειψία ἐκδόσεως.

--- Περί πόσεων ἑβραϊκῶν, ἥτοι Οἰοναστικὸν τῶ ἑβραϊκῶν πόσεων καὶ πόσεων, ἐξεδόθη μετὰ σημειώσεων Γωαί. Κλερίου ἐν Ἀμστελδαμῷ τῷ 1707. εἰς φύλ.

--- Ὑπόμνημα εἰς τὰς ψαλμούς, ἐξεδόθη εἰς τὴν Συλλογὴν τῇ Μοντφωνκὸν τῶ Πατέρων, ἐν τόμ. Α'.

Εὐσεβίου, Πολυχρονίου, καὶ Ψελλοῦ, Ἑρμηνεῖαι εἰς τὸ Ἀΐσμα τῶν Ἀσμάτων, ἐξεδόθησαν ἐν Αὐγδόνῳ Βατ. τῷ 1617. εἰς 4.

--- Ὑπόμνημα, εἰς Ἡσαΐαν ἐξεδόθη ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν Πατέρων τῇ Μοντφωνκὸν. ἐν τῷ Β'. τόμ. σελ. 347.

--- Κατόνες, ἥτοι Πίνακες δέκα Εὐαγγ. Ἀρμον. πρὸς Καρπιανόν, ἐξεδόθησαν πάντοτε εἰς τὸ τέλος τῇ Ἱερῇ Εὐαγγελίῃ τῇ ἐν ταῖς Ἐκκλησιαστικαῖς ἀναγιγνωσκομένῃ.

--- Εὐαγγελιῶν διαφωνία, ἐξεδ. ἐν ταῖς Ἑρωτήμασι Ἀναστασίου τῇ Σινάϊτ, καὶ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων Φραγκίσκου Κομπεφισσίου ἐν τῷ Α'. τόμ. σελ. 781.

--- Βίος τῇ μάρτυρος Παμφίλης, ἐν τῇ τῇ ὑπὸ Φαβρικήν τῇ Ἰππολύτου ἐκδόσει, τόμ. Β'. σελ. 217.

--- Τεμάχια ἐκ τῶν βίων τῶν Μαρτύρων, ἐξεδόθ. εἰς τὰ Πρακτικὰ τῶν Πατέρων, τόμ. Α'. σελ. 420.

--- Ἐπιστολὴ πρὸς Κωνσταντίαν, ἐξεδ. ἐν ταῖς ση-

μειώσεσι Γωάν. Βοϊβινίου εἰς τὰ τοῦ Νικηφόρου Γρηγορά,
σελ. 795.

--- Ἀπολογία ὑπὲρ τῶ Ὁρτογένης, ἴδε τὸ ἄρθρ. Πάμ-
φιλος.

Καί τινα ἄλλα περὶ αὐτὴν τὴν μεγάλην Βιβλιοθήκην τῶν
Πατέρων.

ΗΗΠΔΙΙ.

Σ Ε Ρ Α Π Ι Ω Ν.

Α'πέθανε τῷ 358.

Σεραπίων, ἦτον Αἰγύπτιος τὸ γένος, Μοναχὸς τὸ χῆμα,
καὶ Καπυχητὴς εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ Ἐ-
πίσκοπος τῆς Οὐαίδος ἐν Αἰγύπτῳ ἐγένετο. Οὗτος ἦτον
ἕνας ἀπὸ τῶν ἀρτίσβειν, οἵ τινες ἀπεστάλησαν πρὸς τὸν Κων-
στατῖνον ὑπὲρ τῶ Ἀθανασίου, καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ Ἐπι-
σκόποι τῶ Ἀθανασίου σώζονται. Ὁ Γερώνυμος ἐπαινεῖ με-
γάλως τὴν πολυμαθειαν, καὶ τὴν διφραδειαν τῶ λόγων
αὐτοῦ. Σάζεται αὐτῷ ἐν βιβλίῳ κατὰ τῶ Μανιχαίων, τὸ ὁ-
ποῖον καὶ ὁ Φώτιος ἀναφέρει.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Σεραπίωνος κατὰ Μανιχαίων, ἐξεδόθη in H. Canisii Le-
ction. antiqu. edit. J. Basuagio. Τόμ. Γ'. σελ. 35.

 ΗΗ Π Δ Π Ι Ι Ι.

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΣ.

Η' κμαζε περι τὸ 358.

Ἀρυσταίνετος, ὁ ἐκ τῆς Νικαίας τῆς Βιθυνίας, ἦτον ὅπῃ τῷ
 Καίσαρος Κωνσταντίνῳ Ἐπίτροπος ταύτης τῆς ἐπαρχίας, ὅ-
 σις εἰς τὸν σεισμόν τῷ 358. ἔως καταπλακωθεὶς εἰς τὴν
 Νικομήδειαν, ἀπέθανεν. Ὁ φίλος τε, ὁ ῥήτωρ Διβανίος τὸν
 ἐπαινεῖ μεγάλως, ἕνεκεν τῆς ῥητορείας τε καὶ τῶν χρηστῶν
 ἡθῶν τε. Ἀποδίδεσθαι ὅμως εἰς αὐτῷ δύο Βιβλία ἐρωτε-
 κῶν Ἐπιστολῶν, τὰ ὅποια εἶναι ἀπλωτισμένα ὅπῃ τὰ
 αἰραιότατα αὐτῶν τῶν τῷ Πλάτῳ, καὶ ἑτέρων περιφήμων αὐ-
 τῶν Συγγραμμάτων. Οἱ Κ. Πῶβ, μὲ τὴν συνήθη
 ἀλαζονικὴν καὶ ἀδιάκριτον ἰχυρογνωμίαν τε θέλει, ὅτι ὁ
 Συγγραφεὺς τέτων πᾶν Ἐπιστολῶν ἦτον κάποιος Σοφιστῆς,
 καὶ ἐκ τῆς πρώτης Ἐπιστολῆς, ἔλαβον αἰτίαν νὰ ὑποθέσῃ
 Συγγραφία τέτων τὸν Ἀρυσταίνετον.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Ἀρυσταίνετου Ἐπιστολαὶ ἐρωτικά. Τινὰ τῶν παλαιῶν
 Ἡρώων ὀπιόφια, ἐξεδόθ. ἐν Ἀντιπερπίᾳ τῷ 1566. εἰς 4.
 Ἀρυσταίνετου Ἐπιστολαὶ Ἑλλην-Λατίν. ἐξεδόθησαν
 ἐν Παρισίοις, τῷ 1639. εἰς 8.

--- Ἐπιστολαὶ Ἑλλην-Λατίν. μετὰ σημειώσεων Γωσίῳ
 Μερκελίου, ἐξεδόθησαν ὑπὸ Γ. Κ. δὲ Πῶβ, (de Pauw).
 Trajecti ad Rh. 1736. εἰς 8.

ΗΗΙΔΠΙΙΙ.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ.

Απέθανε τῷ 360.

Εὐστάθιος ὁ ἐκ τῆς Σίδης τῆς Παμφιλίας, ἦτον κατ' ἀρχάς Ἐπίσκοπος τῆς Βεροίας τῆς ἐν Συρίᾳ, καὶ παρὰν εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ ἀ. Συνοδόν, ὅπου τὴν ὁποίαν ἐτέθη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας, καὶ ἐχθρὸς μεγάλος τῷ Ἀρειανῶν, οἱ τινες συωήρηνσαν νὰ συλαχθῇ μία ἄλλη Συνοδος εἰς τὴν Ἀντιόχειαν κατ' αὐτὴν, διὰ μίαν συκοφαντίαν ὅπως κατ' αὐτὴν οἱ Ἀρειανοὶ ἐπλάσαν, ἣτις τὸν ἐκάθρε, καὶ ὄξωρίσθη εἰς τὴν Θράκην εἰς τὰ καὶ ἐγνωρίσθη ἡ ἀδωότης τε. ἀπέθανε δὲ περὶ τὸ 360. ἔτος τὸ Σωτήριον.

Συγγραμματα.

Ο Εὐστάθιος ὁμίλησε κατὰ πρῶτον ἐν ὀνόματι τῆς Συνόδου εἰς τὴν Νίκαιαν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον, καὶ αὕτη ἡ ὁμιλία, φαίνεται ὅτι ἦτον γεγραμμένη ὑπὸ τὸν Νεοκαισαρείας Γρηγόριον, καὶ ὄξεφωρήθη ὑπὸ τῷ Εὐστάθιῳ, ἢ ἄλλως πως τὴν ὑποδίδωσιν εἰς τὸν Γρηγόριον. Σώζεται ἐτι καὶ ὡς Ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἐξαήμερον, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ὡς χροικὸν τὸ ὅποιον ἀρχεται ὑπὸ Κτίσεως Κόσμου ἕως εἰς τὸν καιρὸν τῷ Κελτῶν. Εὐρίσκονται ὅμως αἰτίαι ἀμφιβολίας, αὗ οὗ Εὐστάθιος εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῆς, ἐπειδὴ κατ' ἀρχὰς τῷ Συγγράμματος λέγει, τῶν ἀγίων σις ἀκριβεστάτην τῶν χρόνων ἱστορίαν ποιησάμενος. ὑπονοῶν τὸν ἄκρως ἀντικείμενόν τε Εὐσέβιον τῆς Καισαρείας, καὶ ὅτι ἀναφέρει μετὰ τὸ τῷ Ἰωάννῃ Πρωτοπατριάρχῃ τῷ Ἰακώβῃ, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὅλον τὸ ἐναντιῶν.

ται εἰς τὴν πολυμάθειαν καὶ ἀφράδειαν τῆς Εὐσταθίου, τὴν ὁποίαν ὁπβεβαιοὶ ὁ Σαζόμενος (α). Τὸ βεβαιότερον εἶναι τὸ περὶ Ἐγγαστριμύθου κατὰ τὴν Ὁλιγόνους, καὶ μερικὰ ὑποπασματῖα, τὰ ὁποῖα σωμαζῶς ὁ Φαβερίκιος ἐν τῇ αὐτῇ Βιβλιοθήκῃ ἐξέδωκεν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Εὐσταθίου, ὁμιλία πρὸς Κωνσταντῖνον τὸν Αὐτοκράτορα, ἐξεδόθη μετὰ τῆς Ἀλατίης, ἐν Λαυδόνῃ, τῷ 1629. Καὶ ἐν τῇ συλλογῇ τῆς πραικτικῆς τῆς Πατέρων, τόμ. Β'. σελ. 555. καὶ τῆς Φαβερίκιου τόμ. Η'. σελ. 168.

--- Ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἑξαήμερον, καὶ τὸ, Περὶ Ἐγγαστριμύθου κατὰ Ὁλιγόνους, Καὶ τὸ τῆς Ὁλιγόνους περὶ Ἐγγαστριμύθου, ἐξεδόθησαν μετὰ σημειώσεων τῆς Λέοντος Ἀλατίης, τῷ 1629. εἰς 4. ἐν Λαυδόνῃ.

--- Συγγραμμάστια τινα, ἐξεδόθη. ἐν τῇ μεγάλῃ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων ἐν τόμῳ 27. σελ. 22. καὶ 41. Καὶ ἐν τῇ Φαβερίκιου βιβλιοθ. τόμῳ Η'. σελ. 172.

ΗΗΠΔΔ.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ.

Α'πέθανε τῷ 360.

Εὐσέβιος ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ἐμέσης εἰς τὴν Φοινίκην, συμβουλὸς τῶν Ἡμεραιωνῶν ἐχημάτισεν, κατὰ τῷ 360. ἔτει. Ἐκ τῆς γνωσίωμάτῃ συγγραμμάτων, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ὁ Γερώνυμος εἰς αὐτὸν σώζεται. Τὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν σαζόμενων,

(α) Ἐκκλ. Γ'τομ. βιβλ. Β'. κεφ. 13'.

καὶ Λατινιστὶ ἐκδοθέντα ἐν τῇ μεγάλῃ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πα-
τέρων εἰσὶν ὑποσώματα διαφόρων Λατίνων Ἐκκλησιαστι-
κῶν Συγγραφέων.

ΗΗΠΔΔΙ.

ΔΩΡΟΘΕΟΣ.

Α'πέθ. μετὰ τὸ 361.

Δωροθέος εἰς πεπλασμένος Ἐπίσκοπος τῆς Τύρου, θέλει-
σιν ὅτι ἐμαρτύρησεν ἐπὶ Γελιανῶ τῷ 107. ἔπει τῆς ἡλι-
κίας τῆς. Οὗτος τῷ ὅντι δὲν ἐχρημάτισε ποτὲ συγγραφεύς,
ἀλλ' ἄλλος τις ὃς τις ἠκμαζε πρὸ τῆς 525. Προκόπιος ὀνο-
μαζόμενος, συγγραφεύς μίαν πραγματείαν περὶ τῶν Ἐβδα-
μήκοντα Ἀποστόλων, ὑπέβαλεν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Δωροθέου,
ἢ ὅποια ἐπλάθει διὰ τὰς μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κων-
σταντινουπόλεως καὶ τῆς Ρώμης φιλονικίας.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Δωροθέου Ἐπισκόπου Τύρου περὶ τῶν Ο'. Ἀποστόλων,
ᾧ ἐδόθη μὲν τὸ χρονικὸν τῆς Παχάλη ἐν Παρισίοις, τῷ 1688.
εἰς φύλ. ἐν σελ. 426.

--- Ἐν τῇ μεγάλῃ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων ἐν τῷ Γ'.
τόμ. σελ. 426.

 ΗΗΙΙΔΔΙΙ.

Μ Α Ξ Ι Μ Ο Σ.

Η"κμαζε πρὸς τῷ 363.

Μάξιμος εἰς τῷ Φιλοσόφῳ, ἦτον ὑπὸ τὸ Βυζαῖτιον, χρηματίσας Διδάσκαλος Ἰελεῶν τῷ Αυτοκράτορος, ὁ ὁποῖος δὲν πρέπει νὰ συγχέεται μὲ ἄλλον τινὰ Μάξιμον Ἐφέσιον, ὅστις καὶ αὐτὸς ἐδίδαξε τὸν Ἰελεῶν. Σώζονται καὶ τὰς μίαν πραγματεία *Περὶ Ἀλύτων Ἀντιθέσεων*, καὶ ἡ Ἀερολογικὸν Ποίημα *Περὶ Καταρχῶν*, ὅ ἐστὶ, αὐτὴ καθεστῆς, κατὰ τὴν δέσιν τῆς Σελῶν, λαμβανῇ εὐτυχὲς τέλος.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Μαξίμου περὶ Ἀλύτων Ἀντιθέσεων, ἐξεδόθη μετὰ τῆς Ἐπιστολῆς Διονυσίου Ἀλικαρνασ. πρὸς Πομπηϊὸν ἐν Παρισίοις τῷ 1554. εἰς 8.

„ Καὶ ἐν τῇ Φαβερικίῃ Βιβλιοθ. τόμ. 3. σελ. 570-586.

--- *Περὶ Καταρχῶν*, ἐξεδόθη ἐν τῇ τῷ Φαβερικίου Βιβλιοθ. ἐν τόμῳ Η'. σελ. 415-448.

ΗΗΙΔΔΙΙΙ.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.

Εγεν. τῷ 331. ἀπέθ. τῷ 363.

Ἰουλιανός, ἢ καθὼς ἐν ταῖς παλαιαῖς Ἐπιγραφαῖς. Φλάβιος Κλαύδιος Ἰουλιανός, ἦτον υἱὸς Ἰουλίου Κωνσταντίου, ἀδελφοῦ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, τὸν ὁποῖον μετὰ τῆς δούτερας αὐτοῦ γυναικὸς Βασιλίνης τῷ 331. ἔτει ἐγέννησεν. Ἀνετράφητο ὁ Ἰουλιανὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει μέλει τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, διαδεχθεὶς δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ τὴν αὐτοκρατορίαν, συνέβη μία σκληρὰ δυστυχία εἰς ὅλας τὰς Συγγενεῖς τοῦ Ἰουλιανῆ, ἐκ τῆς ὁποίας μένος ὁ Ἰουλιανὸς διὰ τὸ τρυφερόν τῆς νεότητός τε ἐγλύπτεσεν. Ἦτον ἐκ φύσεως κατὰ τὸ αἰσθημα τὸ σώματός τε πολλὰ ἄχρημος, κατὰ δὲ τὸν νῦν σολισμὸς μετ' ὅλῳ τῷ ἐπιτηδεύοντι, ὥστε μετὰ μέγαλον θαυμασμόν τῶν διδασκασκάλων τε, εἰς ὀλίγον διάστημα καιρῶ, ἀπέκτισεν ἕνα μέγαλον θησαυρὸν μαθήσεων. Ἦ ἐπισκοπία τῆς πατρὸς τε ἦτον διωρισμένη εἰς ἅποιον ὀνόματι Μαρδόνιον, οἱ δὲ διδάσκαλοι αὐτοῦ ἦσαν Χριστιανοί, καὶ ἐπρόσεχον μέγαλως ὅτι ὁ Ἰουλιανὸς ποτὲ γὰρ μὴ σιωπᾷσιν ἀντιτάσσεται μετὰ Ἐθνικὰς πεποιθόμενος. Νικοκλῆς ὁ Λακεδαιμόνιος τὸν ἐδίδαξε τὴν Γραμματικὴν, καὶ Ἐκέβελος τὴν Ῥητορικὴν. Ἦ ὑποψία τοῦ Κωνσταντίνου, βλέπων τὸν Ἰουλιανὸν τῷ ἀγχινοίᾳ, καὶ τῷ τῷ πλήθους φέρῳ αἰτῶν ἀγάπῳ, τὸν παρεκίνησε νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν Ἰουλιανὸν ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅθεν τὸν ἀπέστειλεν εἰς Νικομήδειαν, ἀπαγορεύσας εἰς αὐτὸν σφοδρότατα, νὰ μὴ ἤθελον ἔμβῃ ποτὲ εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Λιβανίου, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς τότε διωχθεὶς ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐδίδασκεν ἐκεῖ τὰ μαθήματα. Ὁ Ἰουλιανὸς

ἔπρεπε τὰ ὀπιβεβαιώσει μεθ' ὅρα, καὶ νὰ φυλάξῃ ἀκριβῶς, διὰ τὸν κίνδυνον τῆς ζωῆς τῆς, παύσει τὴν ποροαγῶν. Δὲ ἐμβῆκε ποτὲ εἰς αὐτὸ τὸ χολεῖον, ἀλλὰ κατ' ἰδίαν ἐσπεύδαζεν ὀπιμειλῶς πρὸς συγγραμμάτα τῆς, καὶ ἔλαβε μίαν μεγάλην κλίσιν εἰς τὸν τὸν Συγγραφέα. Ἐγνωρίσθη τότε καὶ μετὰ τὸν Ἐθνικὸν Φιλόσοφον Μαξιμόν τὸν Ἐφέσιον, ὅστις ἦτον ἑκδοτὸς εἰς τὴν Μαγείαν, καὶ ἐκολούθει συχνὰ τὸν Ἰουλιανὸν μετὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς αὐτοκρατορικῆς θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διεγείρων αὐτὸν καὶ εἰς μῖσος κατὰ τῶν Χριστιανῶν· ὅπου τῶν καὶ ὅπου ἄλλως ἀκόμη ἐδιδάχθη τὴν Ἐκκλησιαστικὴν, καὶ Πυθαγορικὴν-Πλατωνικὴν-Συγκρητιστικὴν Φιλοσοφίαν, καὶ ἰδίως τὴν Θεουργίαν τῶν τῶν αἰρέσεων. Μὲν ὅλον τὸ ὑπέκρυπτε τὸ μῖσος κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ σπουδάξῃ καλλίτερα τὴν μουσικὴν Θεολατρείαν, καὶ τὴν Χρησμολογίαν, εὖθι καὶ συμανεστέρετο μετὰ τὰς δύο φασήρας τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Γρηγόριον, καὶ Βασίλειον, οἱ τινες καὶ αὐτοὶ τότε ἐκεῖ ἐσπεύδαζον πρὸς μαθήματα, καὶ ἀνέγινωσκε μετὰ τὸν Βασίλειον, ὅχι μόνον τὴν κοσμικὴν Ἱστορίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν θείαν Γραφίαν, ἀγκαλὰ καὶ εἰς τὸν Γρηγόριον δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑποκερδή, καὶ μὴ ὅλον ὅτι δὲν τὴν ἐφανερώσε ποτὲ τῆς σκοπῆς τῆς. Μετὰ ταῦτα καταλιπὼν τὰς Ἀθήνας, καὶ περιελθὼν πόλιν ἄλλους τόπους μαθήσεως ἔνεκον, ὅπου καὶ ἐγνωρίσθη μετὰ πολλὰς ἑθνικὰς Φιλοσόφους, καὶ μάγους, ὑπέστρεψεν εἰς Κωνσταντινούπολιν περὶ τὸ 355. ἔτος, ἀλλὰ δὲν διέτριψε πολὺ χρόνον, ἐπεὶδὴ ὁ Κωνσταντῖνος, ἀνηγορεύσας αὐτὸν Καίσαρα, ἐπαρῆκε νὰ ρίψῃ τὸ γένειον καὶ τὸν Φιλοσοφικὸν μανθῶν, καὶ νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὰ Μεδιόλανα, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου ἐδουμάζετο καὶ ὡς Φιλόσοφος, καὶ ὡς στρατιώτης, καὶ μέχρι τότε τῶν χρόνων κατεγίνετο εἰς τὰς μαθήσεις, καὶ εἰς τὸ συγγραφεῖν. Ἡρῆτο δὲ μετὰ ταῦτα νὰ βῇ εἰς παρὰ τὰς μαθήσεις τῆς, καὶ νὰ καταγίνεται εἰς μεγάλα κατορθώματα, περὶ τῶν ὁποίων ὁ σκοπὸς μας δὲν εἶναι, ἀλλὰ μόνον νὰ τὸν θεωρήσωμεν ὡς εἶναι τῶν πεπαιδευμένων, καὶ τῶν Συγγραφέων. Ἡ μεταβολὴ τῆς διοικήσεώς τῆς, καὶ ἡ φανερά ἀπάρνησις τῆς Χριστιανισμοῦ τῶν ἔδωκεν τὸ ὀπίσθιον Παραβάσις, καὶ Ἀποστασίας, περὶ τῶν ὁποίων εἰς αὐτὴν τινὰς

ἀπερβεσάτας εἰδήσεις, καὶ πῶς Ἰσλαμικοῖς καὶ Ἐκκλησιαστικοῖς συγγραφῶσιν. Ὁ θάνατός τε συνέβη τῇ 363. Σωτηρίῳ ἔπει ὑπὸ μίαν πληγὴν, τὴν ὁποίαν ἔλαβον εἰς τὸν κατὰ τῆς Περσίας πόλεμον.

Σ υ γ γ ρ ά μ μ α τ α.

Περὶ τῆ ἡθικῆ χαρακτῆρος τῆ Ἰταλιανῆ, περὶ τῆς κατὰ
 δόσεως τῆς διοικήσεώς τε, περὶ τῆ πρὸς τὰς Χεριστιανὰς φερ-
 σίματος τε, ἃς εἶναι ὅπως καὶ αὐτὸς ἦτορ, περὶ τέτων ὁ λό-
 γος μὲν δὲ εἶναι· μὴ ὅλον τὸ το μόνει ἡ φύμητε αἰαμφίλεκ-
 τος, ὅτι αὐτὸς ἐσάθη εἷας ὑπὸ τῆς μεγάλης νόας τῆς Ἀρ-
 χαιοτήτος. Ἡ τὸν ἀκέραιος ἐκ νεότητός τε εἰς τὴν ἀσπιδίῳ τῶ
 τεχνιῶν, καὶ ὀπισθημῶν, ἤκασε τὰς μεγαλυντέρας πεπαιδευμέ-
 νος τῶ αἰῶνος τε, καὶ τὰς ὑπερέβη καὶ τὰς μαθήσεις· ἦτον προ-
 νομοεινέσματος Φιλόσοφος τῆς τότε Φιλοσοφίας, καὶ τὰ Συγγραμ-
 ματὰ τε τὸν ὑπεδεικνύουσιν εἶνα Ρήτρα μὲν μεγάλῳ περὶ δῶ,
 εἰ μόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν πᾶν Ἀθη-
 ναίων ἄλλον δούτερον Δημοδοτή· εἶνα καλὸν Ποιητὴν μὲν (ω-
 ραὶ καὶ καρπογόνοιον φαντασίῳ· καλὸν Λατῖνον, ἐρετλῆ, δε-
 ιόν καὶ γλαφυρόν Εὐκλῆμα, Ἰσοεικώπατον, καὶ Ἀρχαιολόγον.
 Τὰ σωζόμενα τῆς Συγγραμματα εἶναι.

- Α'. Εγκώμιον πρὸς Κωνσταντῖνον τὸν Αὐτοκράτορα.
Β'. Περὶ τῆς βασιλείας καὶ πῶς ἀράξουν τὰ Κωνσταντίνου.
Γ'. Εγκώμιον πρὸς τὴν βασιλίαν Εὐσεβίαν.
Δ'. Εγκώμιον πρὸς τὴν μητέρα τὴν Θεᾶν.
Ε'. Κατὰ Κυρκίαν.
ς'. Πρὸς Ἡράκλειον Κυρκίον.
Ζ'. Ἐπιστολὴ πρὸς Σαλῆσιον. Η'. Πρὸς Θεμισίον Φιλόσο-
φον τὸν διδάσκαλόν τε. Θ'. Ἀπολογία. Ι'. Καίσαρες, τὰ
πο εἶναι εὐσταθεῖον ποίημα ἐπ' αὐτῶν εἰς τὴν πρὸς αὐτὴν Καί-
σαρα. ΙΑ'. Ἀντιοχικός, ὅποι Μισοπάγων, καὶ πῶς ὁμοίως
εὐσταθεῖον κατὰ τῶν Ἀντιοχέων. ΙΒ'. Ἐπιστολαὶ διάφοροι,
καὶ ἄλλα τινά.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ιουλιανού Αυτοκράτορος τὰ Σωζόμενα . Iuliani imperatoris Opera, quae extant. ἔξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τῷ 1583. εἰς 8.

--- Τὰ σωζόμενα, Ἑλληνο-Λατινιστὶ ἔξεδόθ'. ἐν Παρισίοις μετὰ σημειώσεων τῷ 1630. εἰς 4. αὕτη εἶναι οὐτὴν λεστέρα τῆς πρώτης.

--- Τὰ σωζόμενα, μετὰ τῆς τῷ Κυρίλλου ἀντιρρήσεως κατὰ τῷ Ἰουλιανῷ, μετὰ σημειώσεων Διονυσίου Πεταυίᾳ, καὶ Ἐzekiῆλ Σπανχεμίου, ἔξεδόθ'. ἐν Λειψίᾳ τῷ 1696. εἰς φύλ. καὶ αὕτη ἔστιν ἡ μέχρι τῶδε ἀρίστη.

Ἐξεδόθησαν δὲ καὶ ἰδίως τὰ συγγραμμάτα τε, ἔξ ὧν οἱ Καίσαρες. Ἡ' ἔκδοσις τῆς Γότθας 1741. εἰς 8. εἶναι ἀρίστη. Ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς Ἀνεκδότοις τῷ Μερατόρη. 1709. Πατάυ. εἰς 4. ἐν σελ. 325. Δείσκονται ἔτι τρεῖς Ἐπιστολαὶ, αἱ ὁποῖαι δὲν Δείσκονται εἰς τὰ ἅπαντά τε, τὰς ὁποίας καὶ ὁ Φαβερίκιος ἔξέδωκεν ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τε, ὁ τόμος Ζ'. βιβλίῳ Ε'. σελ. 84.

ΗΗΠΔΔΙΙΙΙ.

Ι Μ Ε Ρ Ι Ο Σ .

ΕΨη ἀκόμη τῷ 363.

Ἰμέριος εἰς τῷ περιφήμων Σοφιστῶν ἦτον ὑπὸ τῷ Πρέσβει τῆς Βιθυνίας, ἦν δὲ ἐν τοῖς χρόνοις Κωνσταντίᾳ, καὶ Ἰουλιανῷ. μετὰ τὸν ὅποιον καὶ εἶχε φιλίαν, μετὰ δὲ τὸν τῷ Ἰουλιανῷ θάνατον, ἀπῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ διέτριβεν ἐκεῖ, καὶ μετὰ τὸν Προαιρέσιον (μετὰ τῷ ὁποίῳ ὁ Ἰμέριος εἶχε μεγάλην ἄμυλλαν διὰ τὴν Ῥητορείαν) ἐδίδασκε τῷ Ῥητορ

κλή· φθάσας δὲ εἰς μακρὸν γῆρας, ἔχασσε τὸ φῶς τε, καὶ ἀπέθανεν ὑπὸ λάβῃν, καταλαβέσης αὐτὸν εἰς τὸ γῆρας. Οἱ Φώτιος μᾶς γνωστοποιεῖ πολλὰς λόγους τὰς τῶ Σοφιστοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων συνάξας ὁ Εὐρύκοις Στέφανος μερικὰ πεμάχια, τὰ ἐξέδωκε μετὰ τῶν τοῦ Πολέμονος. Ζήτει εἰς τὸ Ἀρθρ. Πολέμων. Polemonis et aliorum quorundam declamationibus 1567. fol.

Η Η □ Δ Δ Π.

Θ Ε Ω Ν.

Η"κμαζε περὶ τὸ 365.

Θέων, εἰς τῶν περιφώνων Μαθηματικῶν, ἦτον ὑπὸ τῷ Ἀλεξανδρείαν τῆς Αἰγύπτου, καὶ μέλος τῆς περιφώνου Μισοείας. Ἐσάθη ὅχι μόνον περιφώνος διὰ τῷ πεπαιδευμένῳ καὶ πολυμαθεσάτῳ θυγατρὶ τῷ Γρατίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν μαθηματικῶν, καὶ ἀστρονομικῶν τε γυμνάσεων. Περιελάφει μίαν ἐκλείψιν τῆς ἡλίου, τῷ ὁποίῳ παρετήρησε τῷ 365. Σωτηρίῳ ἔτει· πόσον ὅμως ἔζησε μετέπειτα εἶναι ἀγνωστον. Οἱ Σειδὰς τὸν τάσσει ὅτι τῆς μεγάλῃ Θεοδοσίᾳ.

Σ υ γ γ ρ α μ μ α τ α .

Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τε σώζονται ἀκόμη. Α'. Εὐκδοσίς, περὶ τῆς ὁποίας ἴδε εἰς Εὐκλείδην. Β'. Ἡμερολόγιον, ἢ Εὐφημερίς, καὶ μερικὰ τεμάχια ἐκ τῆς εἰς τὸν ἀποχειρον Κανόνα τῆς Πτολεμαίᾳ ὑπομνήματος. Γ'. Σχόλια εἰς Ἀρατον· ταῦτα εἰσὶν ὁπισθοδρομικά. Δ'. Τρόμνημα εἰς τὴν τῆς Πτολεμαίᾳ μεγάλῃ Συναξίν. Η' τῆς Θεωνος ἐξηγήσεις δεῦν εἶναι εἰς ὅλα τὰ βιβλία τῆς μεγάλῃς Συναξίως, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ Πρῶτον, Β'. Α'. καὶ μέρος τῆς Ε'. τὸ ε'. Ζ'.

Η'. Θ'. Ι'. καὶ ΙΓ'. εἰς τὸ Γ'. εἶναι ἢ τῷ Νικολάῳ Καβασί-
βα, καὶ ἢ ἀρχὴ τῷ Ε'. εἶναι ἢ τῷ Πάππῳ· ὁ Θέων σω-
ξεῖ τὸ πρὸ τὸ ὑπόμνημα, καὶ τὸ εἰς τὸν Καρόνα, πρὸς Χη-
σιν τῷ υἱῷ αὐτοῦ.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Περὶ τῶν Σχολίων τῶν εἰς Ἀράτον, ἴδε τὸ Ἀρθρ. Α'-
ρατος, καὶ περὶ τῶν εἰς Πτολεμαῖον ὑπομνήματος, ἴδε εἰς
Πτολεμαῖον· ἰδίως δὲ ἐξεδόθησαν.

„Θέωνος Ἐφημερίς, καὶ περὶ τῶν εἰς τὰς προχείρου
Καρόνας τῷ Πτολεμαίῳ, ἐξεδόθησαν ἐν Οξωνίᾳ μετὰ τῶν
τῷ Κυρειαῳ. Theonis Fasti Græci priores, & ejusdem frag-
mentum in Ptolemæi Πτοχ. Καν. in Henr. Dodwelli Appendi-
ad dissertationes Cyprianicas Oxoniæ. 1684. σ. 8. & cum Cy-
priani variis editionibus.

Καὶ ἐν Ἀμσελαδαμίᾳ τῷ 1735. εἰς 4.

ΗΗΠΔΔΠΙ.

Κ Α Ι Σ Α Ρ Ι Ο Σ .

Α'πέθανε περὶ τὸ 369.

Καισάριος ὁ ἀδελφὸς Γρηγορίου τῷ Ναζιανζίνῳ, ἐμαθήτευσεν
εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ τὴν Ἰατρικὴν,
ἐλθὼν δὲ μετὰ ταῦτα εἰς Κωνσταντινέπολιν, ἐκίψατο μεγά-
λῳ φήμῳ, ὥς ἡ Ἰουλιανὸς ὁ αὐτοκράτωρ τὸν ἔλαβε διὰ ἀρ-
χιατρὸν τῶν, καὶ τὸν ἐτίμησε Ταμίαν εἰς τὴν Βιθυνίαν· με-
τὰ δὲ τὸν θάνατον τῷ Ἰουλιανῷ ὀπισθραφεὶς εἰς Κωνσταντινέ-
πολιν, ἐτιμήθη πάλιν μετὰ τῷ ἴδιᾳ ἀξιώματι ὑπὸ τῷ Οὐά-
λεντος, καὶ Ταμίας εἰς τὴν Νίκαιαν, περὶ τὸ 368. ἔτει.
ἀλλ' ὅτε συνέβη ὁ μέγας ἐκεῖνος σεισμὸς εἰς τὴν Βιθυ-

νίαν, καὶ ἡ Νίκαια κατεκρημνίσθη, ὁ Καισάρης ἐγλύψθη
 θαυμασίως, ἀπέθανον ὅμως ὀλίγον μετὰ ταῦτα κατ' ἀρ-
 χᾶς τῷ 369. ἔτος.

Συγγραμματα.

Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶ Καισαρίου Ἑρωτήματα Θεο-
 λογικὰ, καὶ Φιλοσοφικὰ ΡγΕ'. τὰ ὅποια ἀναφέρει
 καὶ ὁ Γλυκᾶς. Ἀμφιβάλλουσιν ὅμως αὐτὸ ποῖτον Σύγγραμ-
 μα εἶναι τῶ Καισαρίου, ἐπεὶ καὶ ὁ ἀδελφὸς τῶ Γρηγόριος
 εἰς τὸν ὑπὸ τῷ αὐτῷ ὀνόματι λόγον ἔδωκε ἀναφέρει περὶ Συγγραμμά-
 των τῶ Καισαρίου. Ὁ Συγγραφεὺς τῆς φαίνεται ἐκ τῶ τί-
 τλε τῶ βιβλίου ἐν χειρογράφοις, ὅτι ἐμαθῆναι εἰς Κων-
 σταντινούπολιν εἴκοσι χρόνους, καὶ ἀναφέρει Γρηγόριον τὸν Νύ-
 σσης Ἐπίσκοπον, ἐν ᾧ ὁ Γρηγόριος ἀρχιεράτῳ μετὰ τὴν
 θάνατον τῶ Καισαρίου τῷ 370. ἔτει, καὶ ἀποδεικνύει τὸ ἴ-
 διον Σύγγραμμα ὅτι εἶναι ἔργον χειρὸς ἰχυρῆ τιπὸς Θεολό-
 γου, καὶ ὅχι ἱατροῦ, ἢ τελάχισον, αὐτὸ ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ
 Σύγγραμμα εἶναι τῶ Καισαρίου, τὸ ἐν τῇ ΟΗ'. ἐρωτήσει,
 ὅταν ἀναφέρῃ περὶ τῶ ἀνδρωπίνου σώματος, λέγων ἐπισί-
 :, ὅν τὸν λόγον καταλείψω τοῖς περὶ ἱατρικὴν
 ἐσχολακόσι " δὲ εἶναι ἰδίων τε, ἀλλὰ μήτε τῶ ἀδελφῶ
 τῶ Γρηγορίου, καθώς τινες ἐνόμιζον εἰς τὸν καιρὸν τῶ Φωτίου.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Καισαρίου ἐρωτήματα Θεολογ. καὶ Φιλοσ. ἔξεδόθησαν
 τὸ πρῶτον Ἐκκλ. Λατ. μόνον 85. ἐν Αὐγύστῳ τῷ 1626.
 εἰς 4.

Ἐτι ἔξεδόθησαν ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων τῆς τῆ
 Παρισίου ἐκδόσ. τῷ 1654. ἐν τῷ ΙΑ'. τόμ. ἐν τῇ τῶ Λεϋν-
 κλαίου. τόμ. Δ'. σελ. 751.

ΗΗΠΙΔΔΠΙΙ.

Τ Ι Τ Ο Σ.

Α'πέθ. περὶ τὸ 371.

Τίτος ὁ Ἐπίσκοπος Βόσρας, Βότζρας, ἢ Βασερέθ, παρω-
τάσης τῆς Ἀραβίας, πρέπει νὰ υπέφερε πολλὰς καὶ με-
γάλας καταδρομὰς εἰς τὸν καιρὸν τῆς Γελιανῆς, καθὼς γί-
νεται ὁ λόγος ἐκ τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐπιτάγματος, τὸ ὅποιον καὶ
μέχρι τῆς σήμερον σώζεται (α). Ἡ τὴν παρὼν εἰς τὴν ἐπὶ
Γελιανῆς Συνώδον τῆς Ἀντιοχείας, καὶ ἀπέθανε τῷ 371. ἔ-
τει. Οὗτος συνέγραψε τέσσαρα βιβλία κατὰ Μανιχαίων,
ἐξ ὧν τὸ τέταρτον ἀπώλετο. Τὸ εἰς τὸν Λεκανὺν ὑπόμνημα
δὲν εἶναι ἰδικόν τε, ἀλλ' ἄλλε τινὸς νεωτέρου συντάγμα, ἢ
δὲ εἰς τὰ Βαίκα Οἰμιλία, εἶναι καὶ αὐτὴ ἀμφίβολος.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Πάντα ταῦτα ἐξεδόθησαν ἐν ταῖς πῶν Πατέρων Βιβλιο-
θήκαις, καὶ ἐν H. Canisii Lection. ant. edit J. Basnagii Tom.
I. pag. 56.

(α) Εἰς τὰ σωζόμενα τῆς Γελιανῆς, σελ. 435.

Η Η Ι Η Δ Δ Π Ι Ι Ι.

Α Θ Α Ν Α Σ Ι Ο Σ.

Ε'γεν. τῷ 296. καὶ ἀπέθ. τῷ 373.

Αθανάσιος ὁ μέγας Διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, ὡς συμπεραίνεισι τῷ 296. ἔτει. ἐδόθη ἐκ νεότητος εἰς τὴν πατρὶν τῆς Γραμματικῆς καὶ τῆς Ρητορικῆς, καὶ κυρίως εἰς τὴν τῆς Θείας Γραφῆς. Εἶναι ἕνας μῦθος ἐκεῖνο, ὅπῃ διηγῆται ὁ Ραφῖνος περὶ τῶ Βαπτίσματος, ὅτι ἂν ἔτι παιδίον καὶ παῖζων ἐβάπτισε πρὸ ἄλλων παιδία. Ὁ Ἐπίσκοπος Ἀλέξανδρος τὸν ἔλαβε διὰ Νοτάριόν τε, καὶ μετέπειτα τὸν ἐχειροτόνησε Διάκονον, καὶ Πρεσβύτερον. Εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ πρῶτην Συνόδον, ἠγωνίσθη μετὰ πάσης ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ διὰ ταῦτα ἔστυρε κατὰ τὸ ἑαυτὸν τὸ μῖσος τῶν Ἀρειανῶν, καὶ τῶν Εὐσεβιανῶν, οἱ τινες μετὰ ταῦτα σκληρῶς τὸν κατέτρεχον εἰς ὅλως τὴν ἁγῶν τὴν ζωὴν. Τῷ 326. κοινῇ ψήφῳ, προεχειρίσθη Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν καὶ ἐποσάττει γενναίως, οἱ δὲ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας δούλῳ λειποῖν ὅπῃ νὰ τὸν κατατρέχουσι θανασίμως, καὶ μετὰ τὰς ψεύδεις τῶν διαβολῶν, τὸν κατηγόρησαν εἰς τὰς τοπικὰς Συνόδους τῆς Καισαρείας, τῆς Τύρου, καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, φόνου, τυραννίας, μοιχίας, μαγείας, καὶ καύσεως τῆς Θείας Γραφῆς, καὶ ἐμποδισμῶς σίτω τῇ νὰ μὴ φερθῇ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ὥστε κατέπεισαν τὸν Κωνσταντῖνον νὰ τὸν ἐξορίσῃ εἰς τὸ Τεῖερ πόλιν τῆς Γαλλίας, μετὰ δὲ δύο χρόνων ἐξορίας, Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς τῆς μεγάλης Κωνσταντίνου τὸν ἠλολθέρωσεν ἄποσείλας αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον, ἀλλ' ἡ ἐν Ἀντιοχείᾳ Σύνοδος τῷ 341. ἔτει, τὸν ἐξώρισεν ἐκ δούτερος εἰς Ρώμην, ὅθεν ὑπὲρ Συνόδου τῷ 347. ἔ-

τει πὰς ποροβληθείσας κατ' αὐτὴ συνοφαντίας γενναίως καὶ κατὰ λόγον διέλυσε, καὶ ἀδωάθη ὑπὸ πύτης τῆς Συνοδῆς, καὶ διὰ μεσιτείας Κωνσταντὸς ἀδελφοῦ τῷ Κωνσταντίνῳ, ἔλαβε πάλιν τὸν θρόνον τε, πλὴν ὅχι μὲ βεβαιότητα καὶ ἡσυχίαν, ἐπεὶδὴ ἔσπερε νὰ φύγῃ κρυφίως διὰ τὰ γλυπύση τῷ ζωῷ τε, ἕως ὅπῃ τέλος πάντων ὕερον ὅπῃ πολλὰς ἀγῶνας καὶ κινδύνους ὑπὲρ τῆς αὐτοκρατορίας τῷ Οὐάλεντινῳ, διεσκέδαθη τὸ νείκος, ἔλαμψεν ἡ εἰρήνη εἰς τῷ Ἐκκλησίαν, καὶ ὁ πολυάθλος Ἀθανάσιος ἡσύχασεν ὑπολαύσας τὸν θρόνον τε, καὶ μετ' ὀλίγον μὲ εἰρηνικὸν τέλος πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε τῷ 371. ἔπειτα κατὰ τὸν Σωκράτην, κατὰ δὲ τοὺς Νεωτέρους τῷ 373.

Συγγραμματα.

Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τῷ Ἀθανασίῳ σῴζεται ἀκόμη σῶας μεγάλος ἀριθμὸς. Ἡ πεντάτη ἑκδοσις τῶν Συγγραμμάτων τε, περιέχει 43. γνησίων, 13. ἀμφιβόλων, καὶ 34. ὑποβυλμαίων ὑποθέσεων Λόγους, καὶ ὁ περίφημος Μοντφωνκὸν, ἐκποιτοποίησεν ἀκόμη σῶδεν Λόγους, καὶ τῷ εἰς τὰς Ψαλμὸς Ἑρμηνείαν, οἱ ἐκ τῷ Βενεδίκτῳ ἐξέδωκαν πρότερον μίαν ἄλλαν Ἑρμηνείαν. ἥτις κρύπεται ὡς ῥόθος. Ἐκ τῶν Γνησίων αὐτῶν Συγγραμμάτων, τὰ περισσότερα εἶναι κατὰ τὸν Ἀρρίαν, καὶ οἱ δύο αὐτῶν Λόγοι κατὰ Ἑλλήνων, ὅ ἐστιν Εἰδωλολατρῶν, ἢ Ἑθνικῶν, εἰσὶν ἄξιοι ἀναγνώσεως.

Ἐκδόσεις.

Ἀθανασίου τῷ μεγάλῳ τὰ σωζόμενα. S. Athanasii -- Opera omnia. μετὰ σημειώσεων ἐξεδόθησαν ἐν δυσι τόμοις τῷ 1601. εἰς φύλ. ex officina Commeliana.

--- Ἐπὶ ἐν Κολωνίᾳ (Λειψία) τῷ 1686.

--- Ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις ἐν δυσι τόμοις τῷ 1698. εἰς φύλ. ὑπὸ Ἰακώβου Λοπὶν, καὶ Βερνάρδου Μοντφωνκόν.

--- Συγγραμμάτα τινα ἀνεκδοτά, ἐξεδόθησαν ἐν τῇ Νέᾳ Συλλογῇ τῶν Πατέρων ὑπὸ τῷ Βερν. Μοντφωνκόν τῷ 1706. ἐν τῷ μ. Β'. σελ. 1.

---- Εξήγησις εἰς τὰς Ψαλμοὺς, (ἡ γνήσιος) ὁξεδόθη
 ἐν Ρώμῃ τῷ 1746. εἰς φύλ. ὑπὸ Νικολάου Αὐτωνέλλου, ἡ
 νυνος χειρογράφος τῆς Βαρβερινικῆς Βιβλιοθήκης.

ΗΗΠΔΔΠΙΙΙΙ.

ΕΥΤΡΟΠΙΟΣ.

Α'πέθανε πρὸ τῷ 375.

Εὐτρόπιος ὁ γνωστὸς Συγγραφεὺς τῆς Ρωμαϊκῆς Ἱστορίας,
 τὸν ὁποῖον μερικοὶ νεώτεροι Φλάβιον Εὐτρόπιον ὀνομάζουσιν,
 ἔδωκε μεγάλας ἀφορμὰς ἐξετάσεων, διότι μερικοὶ τὸν θέ-
 λουσιν Ἑλληνα, ἄλλοι δὲ Ἰταλὸν σοφιστὴν, καὶ αὕτη εἶναι
 ἡ κοινωτέρα γνώμη, καὶ ἄλλοι τὸν θέλουσιν ἐκείνον, πρὸς τὸν
 ὁποῖον ἀνέλθονται μερικαὶ ἐπιστολαὶ τῷ Συμμάχῳ (α) τὸν
 ὁποῖον καὶ θέλουσιν ὅτι ἦταν ὑπὸ τῷ Γαλατίαν (β) ὅστις
 καὶ τὸν ἀτυχῇ στρατὸν τῷ Γορδιανῷ περιγράφει. Περὶ τῆς
 ζωῆς τῆς ἐδῶ ἐξέδρομεν, ἀλλὰ τὸ μόνον ὅπερ ὁ ἴδιος πε-
 ριγράφει, ὅτι εἰς τῷ ἐκστρατείαν τῷ Γελιανῷ κατὰ τῶν
 Περσῶν, ἦτον καὶ αὐτὸς παρὼν, ὅτι ἔμweis ἦτον καὶ εἰς ἐφ-
 φίκιον μόνος τὸ μαρτυρεῖ, ἀλλὰ τί ὀφείκιον εἶχε δὲν τὸ
 λέγει. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ τὸν νομίζωσι διὰ ἐκείνον τὸν
 Εὐτρόπιον, ὅστις καὶ Ἀνθύπατος τῆς Ἀσίας τῷ 380. ἐχρη-
 μάτισε, ἀλλὰ μήτε δι' ἐκείνον τὸν ὁποῖον ὁ Ἀμμωνιὸς Μαρ-
 κελλίνος ἀναφέρει.

(α) Βιβλ. Γ. Ἐπιστολ. 47.

(β) Βιβλ. Γ. Ἐπιστολ. 53.

Συ γ γ ρ ά μ μ α τ α .

Σώζεται τέττε τῷ Εὐτροπίῳ μία Ἐπιτομή τῆς Ρωμαϊκῆς Ἱστορίας, ἡ ὁποία ἀρχεται ἀπὸ κτίσεως Ρώμης μέχρι τῷ 1119. ἔτος αὐτῆς, ἥτοι μέχρι τῷ θανάτῳ τῷ Γεβιανῷ, εἰς Δέκα βιβλία. Ὁ Εὐτρόπιος ἐπεχειρήθη τῷτο τὸ Σύγγραμμα διὰ προσαγωγῆς τῷ αὐτοκράτορος Οὐάλλοντος. Αὕτη συνεγράφη Λατινιστῇ, καὶ εἰς τὰς παλαιὰς χρόνας εὗρε μεγάλῳ φήμῳ, δι' ὃ καὶ μετεφράθη εἰς τὸ Ἑλληνικὸν δύο φορές, ἡ μία ἔγινεν εἰς τὸν καιρὸν τῷ Γεσινιανῷ, ὁπότινα Καπίπονα Λακίον, ἥτις καὶ ἐχάθη· ἡ ἄλλη, ἥτις καὶ σώζεται, ἔγινεν ὑπὸ τινα ἀγνώριστον Συγγραφέα Παιανίου, ὅς τις δοῦν ἦτον πολλὰ νεώτερος τῷ Εὐτροπίῳ, ὡς λέγουσιν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Εὐτροπίου Ἐπιτομή Ρωμαϊκῆς Ἱστορίας, μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς μεταφράσεως τῷ Παιανίῳ, *Eutropii Breviarium Historiae Romanae cum Graeca Pranii metaphrasi*, καὶ μετὰ σημειώσεων τῷ Συλβεργίῳ, ἐξεδόθη ἐν τῇ συλλογῇ τῶν Ἑλασσόνων Ρωμαϊκῶν Ἱστορικῶν, ἐν τῷ Γ'. Τόμῳ.

---- Ἐν Κίζα (Cizra) ὑπὸ Χεισοφόρου Κελλαρείς ἰδίως τῷ 1678 εἰς 8.

---- Ἐν Οἰωνίᾳ τῷ 1703. εἰς 8. Θεατρ. Σελδ. ὑπὸ Θωμᾶ Εἰάρνε.

---- Ἐν Λεγδόνω τῷ 1729. εἰς 8. μετὰ διαφόρων σημειωμάτων, καὶ αὕτη ἔστιν ἡ ἀρίστη.

---- Ἐν Βισόνῃ, μετὰ τῆς ἀπλῆς παραφράσεως ἐξεδόθη εἰς δύο τομίδας ὑπὸ Νεοφύτου τῷ Δέκα, τῷ 1807. ἐκδοσ. ἀρίστη.

 ΗΗ Π Δ Δ Δ.

Π Α Υ Λ Ο Σ.

Η' νθη περὶ τὸ 378.

Παῦλος εἰς τῶν Ἀστρολόγων, ἦτον ὑπὸ τῷ Ἀλεξανδρείαν. συνέγραψε περὶ τὸ 378. ἔτει μίαν Εἰσαγωγὴν εἰς τὴν ἀποτελεσματικὴν, ἥτις εἰς τῷ διώματι καὶ ἐνέργειαν τῶν Ἀστερισμῶν, εἰς τῷ ὁποίῳ δέσονται καὶ χάλια αὐτὸς Χρυσιανῶν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Παύλου Ἀλεξανδρέως εἰσαγωγὴ εἰς τῷ Ἀποτελεσματικῷ, *Pauli Alexandrini introductio in Doctrinam de viribus & effectis astrorum*. ἐξεδόθη ἐν Βιπεμβέργῃ τῷ 1586. εἰς 8.

 ΗΗ Π Δ Δ Δ Ι.

Ε Φ Ρ Α Ι Μ.

Α' πέθανε τῷ 378.

Εφραίμ ἦτον Σύριος τὸ γένος, ὑπὸ τῷ Νίσιβιν τῆς Μεσοποταμίας· ἐγεννήθη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου· ἐκ νεότητός τε ἠγάπησε τῷ μοναχικῷ ζωῇ, καὶ ἔγινεν ἠγάμε-

ρος εἰς εἷς Μοναστήριον, καὶ Διάκονος τῆς ἐν Ἐδέσῃ Ἐκκλησίας, εἷς εἰς μίαν μεγάλην ἔλκειψιν σίτη, ἔκαμε μεγάλην βοήθειαν εἰς τὰς πτωχάς, παρακινήσας τὰς πλεσίας καὶ αἰοῖξαν τὰς θυσιαυρὰς αὐτῶν. Κατεγγίνετο εἰς ὅλῳ τῷ τῷ ζῳῷ, εἰς προσδελῶν, διδασχάς, καὶ μελέτῳ τῆς θείας Γραφῆς. Ὁ καιρὸς κατ' ὃν πρὸς Κύριον ἐξεδήμῃσεν εἶναι ἀβέβαιος, κατὰ τὴν μαρτυρίαν ὅμως τῷ Γερωνύμῳ, φαίνεται ὅτι τὸ ἐγένετο τῷ 378. Σωπείῳ ἔτει, ὅπῃ τῷ Αὐτοκράτορος Οὐάλεντος.

Συγγραμματα.

Ὁ Ἐφραίμ εἶχε μίαν φυσικὴν ἐξαιρετον ῥητορείαν καὶ γλαφυρότητα εἰς τὰς λόγους τὰς. Σώζονται ἔτι αὐτῷ πολλὰ συγγραμματα εἰς τὴν Συριακῇ Ἑλληνικῇ, καὶ Λατινικῇ διαλεκτῶν.

Ἐκδόσεις.

Ἐφραίμ τῷ Σύρι πρὸ σωζόμενα. *S. Ephraem Syri Opera omnia.* ἐξεδόθη Ἑλλ. Λατ. μετὰ χολίων Γεράρδου Βοσσίου, ἐν τρισὶ τόμοις, τὸ τρίτον, ἐν Κολωνίᾳ τῷ 1616. εἰς φύλ.

--- Καὶ ἐν Ὁξωνίᾳ Ἑλληνιστὶ μόνον τῷ 1709. εἰς φύλ.

---- Ἐξεδόθη Συριστὶ, Ἑλληνιστὶ, καὶ Λατινιστὶ μετὰ σημειωμάτων ἐν Ῥώμῃ ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τῆς Βατικάνης, εἰς ἑξ τόμους, ἑξ ὧν οἱ τρεῖς περιέχουσι τὸ Λατινικὸν καὶ Ἑλληνικόν. οἱ δ' ἄλλοι τρεῖς τὸ Λατινικὸν καὶ Συριακόν. τῷ 1732 — 1746. εἰς φύλ.

ΗΗΠΙΔΔΔΙΙ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ.

Εγεν. πῶ 316. ἀπέθ. πῶ 379. ἔτα.

Βασίλειος ὁ μέγας Διδάσκαλος τῆς ἀληθείας (α) ἐγεννήθη εἰς τὴν Νεοκαισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, τῶ 316. Σωτηρίῳ ἔτει. Τὸ γένος τε εἶναι δι' ὅλα περιφημον ἔχον τὴν ἀρετὴν τε καὶ ἱερατικὴν ἀξίαν τε, καθὼς Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς εἰς τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ Λόγον, καὶ Γρηγόριος ὁ Νύσσης ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ διεξοδικώτατα ἰσορροῶσιν. Ἡμεῖς χωρὶς νὰ κρατήσωμεν τὸν λόγον μας ἐδῶ ἀναφέρομεν ἐν συντομίᾳ, ὅτι ὁ Βασίλειος ἐπαύδαξε τὴν Ῥητορικὴν καὶ τὰς ωραίας τέχνας εἰς Ἀντιόχειαν εἰς πολλὰς περιφήμους Διδασκάλους, ἔπειτα εἰς Κωνσταντινέπολιν εἰς τὸν περιφημον Σοφιστὴν Διοβάσιον, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὰς Ἀθήνας, συμμαθητάς αὐς μετὰ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνῶ, καὶ Ἰουλιανῶ τοῦ Αὐτοκράτορος, ἀκροατὴς γενόμενος τῶν Ἰμερίων, καὶ Προαιρεσίᾳ ἐπανελεῖν δὲ εἰς Καισάρειαν, ὑπῆγε μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Αἰγυπτὸν, καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν, προεχειρίσθη Ἀναγνώστης καὶ Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας τὸν Καισαρέαν. Ἐπειδὴ ὅμως ἦλθον εἰς λογοτεχνίαν μετὰ τοῦ Εὐσεβίου Ἐπίσκοπου Καισαρείας, ὁ Βασίλειος ἀνεχώρησεν ἡσύχως, καὶ ἐκλέξας τὴν μοναχικὴν ζωὴν, διέτελεν εἰς τὰς ἐρημίας τοῦ Πόντου. Φιλιωθέντες δὲ πάλιν, ὑπέσχετο ὁ Βασίλειος εἰς τὴν Καισάρειαν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Εὐσεβίου προεχειρίσθη Ἐπίσκοπος ταύτης τῆς Ἐκκλησίας τῶ 370. ἔτει, τὴν ὁποίαν ὀκτὼ χρόνους ποιμαίνας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν τῶ 379. Σωτηρίῳ ἔτει, τῇ α'. Ἰαννουαρίᾳ.

(α) Ζαχαρίας Μιτυλῶ. σελ. 224. ἐκδ. Βαρδ.

Συγγράμματα.

Ο Βασίλειος ἐκοδόμησε τὴν Ἐκκλησίαν τῇ Χρυσῇ, ὅχι μόνον μετὰ τὸ παράδειγμά τε καὶ μετὰ τὴν ὁμιλίαν τε, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὰ Συγγράμματά τε, τὰ ὅποια πλημμυρῶσιν ὅτι πολυμαθεῖαν, καὶ ἀρετὴν. Ἐκ τῶν σωζέται ἀκόμη εἰς μέγας ἀριθμὸς, ἀλλ' ὅμως ὀπικρατεῖ μία μεγάλη ἀμφιβολία εἰς αὐτὰ, καὶ σχεδὸν δὲ μὴ μὴτε εἰς αὐτὰ φιλονεικίας. Α'. εἰς τὴν Ἐξαήμερον ὁμιλίαι Θ'. ἢ Ι'. καὶ ΙΑ'. περὶ Δημιουργίας Ἀνθρώπου, ὁποῖα ῥίπτονται, ὡς μὴ ἀναφερόμεναι ὅτι τὴν Παλαιάν, καὶ ὅτι αὐταὶ προστεθήσονται ὅτι τὸν ἀδελφόν τε Γρηγόριον. Β'. Ὅμιλῖαι ΙΖ'. εἰς τοὺς Ψαλμοὺς. μετὰ ὧν αὐτῶν εἶναι εἰς φιλονεικίαν. Γ'. Ὅμιλῖαι διάφοροι ΛΑ'. Δ'. Περὶ τοῦ Βαπτίσματος βιβλία Δ'. Ε'. Περὶ Παρθενίας. ς'. Ἐξηγήσεις εἰς τὰ ις'. πρῶτα κεφάλ. τῇ Ἡσαΐᾳ, καὶ αὐτὴ ἀμφιβάλλεται. Ζ'. Κατὰ Εὐνομianoῦ βιβ. Ε'. Η'. Περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος πρὸς Ἀμφιλόχιον. Ο' Φαβερίκιος μεγάλως ἐπανεῖ τὸ τὸ Συγγραμμά. Θ'. Ἀσκητικά. Ι'. Ἐπιστολαὶ 423. ΙΑ'. Ἐκλογαὶ ἐκ τῶν τῇ Βασιλεῖς Ὅμιλιῶν. Τὰ δὲ Νόθα ὡς πολλὰ τὸν ἀριθμὸν τὰ παρατρέχουσιν.

Ἐκδόσεις.

Βασιλείου τοῦ μεγάλου τὰ σωζόμενα. D. Basilii M. Opera. ἔξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν Βασιλεῖα τῷ 1532. εἰς φύλ. ἑλλητικῆς ὅμως, καὶ ἐν Βενετίᾳ τῷ 1535.

---- Ἐξεδόθη εἰς τελεσέρας ἐν Παρισίοις Ἐλλ. Λατ. μετὰ σημειώσεων τῷ 1618. εἰς φύλ. ὑπὸ Φρόντε Δουκαῖ, καὶ Φεδ. Μορελλίῳ.

„ Βασιλείου τῇ μεγάλῃ τὰ σωζόμενα ἅπαντα S. Basilii M. Opera omnia, quae extant. μετὰ σημειώσεων, ἀντιβαλθεῖσα ὁμοῖοις ἀντιγράφοις, ἔξεδόθη ἐν Παρισίοις ὑπὸ Ἰουλιανῶ Γαρνιέρε, Juliani Garnieri ἐν τριῶ τόμοις εἰς φύλ. τῷ 1721—1730. καὶ αὐτὴ εἰς ἡ μέχει τῷδε ἀρίστη.

ΗΗ[α]ΔΔΔΙΙΙ.

Π Α Π Π Ο Σ.

Η'νθει περὶ τὸ 379.

Πάππος εἰς τῶν Ἀλεξανδρινῶν Μαθηματικῶν, ἔζη, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆ Σεΐδα, ὅπῃ τῇ μεγάλῃ Θεοδοσίῃ. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τε, καὶ ὅποια τὸν ἀποδεικνύουσιν ἐμπειρότατον εἰς τὴν Μαθηματικὴν, σώζεται ἔτι ἐν χειρογράφοις τὸ, Μαθηματικῶν Συλλογαί, ἀπὸ τὰ μέσα τῶ δούτερου, μέχρι τῶ ὀγδοῦ βιβλίου. Τὰ ἐκδοθέντα λοιπὸν μέχρι τῶδε εἰσὶ. Α'.) Τῶ δούτερου βιβλίου Πρότασις ΙΕ'. μέχρι τῆς ΚΖ'. Β'.) Προσίμιον τῶ Ζ'. βιβλίου, καὶ Γ'.) Δήμματα τινὰ τῶ Ζ'. βιβλίου.

Ε' κ θ ό σ ε ι ς .

Πάππου Ἀλεξανδρέως Μαθηματικῶν συλλογαί, ἐξεδόθησαν ὑπὸ Καρόλου τῶ Μανουελαῖν τῷ 1659. ἐν Βορῶνιᾳ, εἰς φύλ.

ΗΗ ΔΔ ΔΙΙΙ.

Κ Τ Ρ Ι Λ Λ Ο Σ.

Α'πέθανε τῷ 386.

Κύριλλος εἰς πᾶν Ἀγίαν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἦτορ κατ' ἀρχάς Διάκονος, καὶ Πρεσβύτερος τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἐκκλησίας, καὶ μετέπειτα ἀφ' ἧς ἡλύθ' ἐρωάθη ὁ ἐπισκοπικός ὕψους Θρόνος διὰ τῶ ἐπισκόπου Μαξίμου, διεδέχθη τῆτον ὁ Κύριλλος ὁ συνδρομῆς τῶ ἐπισκόπου τῆς Ἀντιοχείας Ἀκακίου, ἀλλ' ὅμως μετὰ παρέλθουσιν χρόνῳ, κατήντησαν ἀμφοτέρω ἔτοι οἱ δύο πατέρες εἰς φιλονικίαν ὅτι τὰ πρωτεύοντα τῶ Θρόνῳ, ὅτι τὸ ὅποιον ὁ Ἀκάκιος ψυχρανθεὶς μεγάλως, δὲν ἔπαυσε κατατρέχειν τὸν Κύριλλον, ἕως ἧς τὸν εἶδον ὅπου διωγμῶν τῶ Θρόνῳ, ἐπειδὴ ὁ Ἀκάκιος ἐκλινεν εἰς τὸν Ἀρειανισμόν, καὶ ὁ Κύριλλος μὲ τὸ μέσον τινῶν φίλων τε ἀπῆλυσεν πάλιν τὸν Θρόνον τε, καὶ ἔσπερον δίδως γὰ τὸν παραιτήσῃ μέχει τῆς δευτέρας οἰκουμενικῆς Συνόδου τῷ 381. ἔτει, ὅτε λαβὼν αὐτὸν ἔμεινεν ἀκλόνητος μέχει τῶ τέλους τῆς ζωῆς τε, τὸ ὅποιον ἐγένετο τῷ 386. ἔτει.

Σ υ γ γ ρ ᾶ μ μ α τ α .

Τὰ Συγγραμμάτα τε ὀνομάζονται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Κυρίλλεια, καὶ ὀπηρεῖονται ἔτω. Α'. Κατηχήσεις Φωτισμένων, ΙΗ'. Β'. Κατήχησις Μυσταγωγικῇ. Γ'. Ἐπιστολὴ πρὸς Κωνσταντῖον Βασιλέα. Δ'. Τεμάχιον ἐκ τῆς εἰς τὸν Παραλυτικὸν Ὀμιλίας. Ε'. Τεμάχιον ἐκ τῆς Ὀμιλίας τῶ Β'. Κ.φ. τῶ Ἰωάνν. ς'. Ὀμιλία εἰς τὴν Ἀπάντησιν τῶ Κυρίου, περὶ τῶ εἶναι φιλονικία. Ζ'. Ἱστορία ἡτοι Θεωρία Ἐκκλησιαστικῇ, καὶ Μυσταγωγικῇ. Τῶ εἶναι σύγ

γραμμά Γερμανῶ Πατριάρχῃ Κωνσταντινέπολ. τῷ περὶ τῷ
1255. ἔτος πατριαρχδ'σαντος.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Κυρίλλου Ἱεροσολύμων τῷ σωζόμενα ἅπαντα. S. Cy-
rilli Jerusal. Opera omnia, μετὰ σημειώσεων. ἐξεδόθη ὑπὸ
Θωμᾶ Μίλλες ἐν Οξωνίᾳ, Θεατρ. Σελδ. τῷ 1703. εἰς
φύλ.

----- Ε'ξεδόθη ἐν Παρισίοις ὑπὸ Ἀντωνίου Αὐγέρινου
Ταππέ Τουττέ, τῷ 1720. εἰς φύλ. Αὕτη ἡ ἔκδοσις εἶναι
ἡ καλλιτέρα, δὲν ἔχει ὅμως τὴν Ἐκκλησιαστικὴν, ἢ Μυσα-
γογικὴν ἴσοειαν.

ΗΗ|ΔΔΔΠ.

Θ Ε Μ Ι Σ Τ Ι Ο Σ .

Ε'ζη ἀκόμη τῷ 387. ἔτα.

Θερίσιος ὁ Σοφιστής, ἐργονήθη εἰς εὐ μικρὸν χωρίον τῆς
Παφλαγονίας· ὁ πατήρ τε Εὐγένιος τὸν ἐδίδαξεν ὁ ἴδιος τὰς
ἐπισήμας καὶ τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ διὰ τὸ πὺν ἐπαινέει μεγά-
λως εἰς τὸν ἐπιτάφιόν τε λόγον. Εδίδασκε τὴν Φιλοσοφίαν
μὲ μεγάλῃ φήμῃ εἰς Κωνσταντινέπολιν ἑκοσι χρόνους, ἔ-
πειτα ἀπεσάλη εἰς Ρώμην ὑπὸ τῷ Αυτοκράτορος δ'α αναγ-
καίας πολιτικῆς ὑποθέσεως, καὶ πάλιν ὑποσέφας διέτριβε
παντοτε εἰς Κωνσταντινέπολιν. Ὡς πρὸς τὴν Φιλοσοφίαν, ἡ-
παν ὁπαδὸς τῷ Ἀριστοτέλει, δὲν κατεφρόνει ὅμως τῶν
Πλάτωνος, καὶ Πυθαγόρα. Ἀνεγίνωσκε συνεχῶς τὰς Πλα-
τωνος, καὶ τὸν ἐμιμήθη ὡς πρὸς τὴν Ρητορείαν καὶ ὑποφράδειαν,
καὶ δ'α τὸ πρὸ ἀνωμάθη Εὐφραδὴς, κατὰ τὴν ἰδίαν τὴν
μολογεί. „Πλάτωνα συνῶν τῷ Δεσποτῇ, καὶ

Τ. II

Η

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Ἱερόσιας

ριστοτέλει συνδρασιόμενος. Ἡ πολυμαθεία τε, καὶ ἡ
 Ρητορεία τε ἐθαυμάζετο ὑπὸ τε Χερσιανῶν καὶ ἑθνικῶν, ὥς
 ὦν Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, εἰς μίαν τε ἐπιστολὴν Βασι-
 λεῖα λόγον αὐτὸν ὀνομάζει. Οἱ Αὐτοκράτορες τὸν ἐτίμων με-
 γάλως, ὁ μὲν Κωνσταντῖος τὸν ὠνόμαζε σολισμόν τῆ Βα-
 σιλείας τε, καὶ τὸν ἐτίμησε Σύμβουλον, τῷ 355. καὶ τῷ 361.
 ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἐπιστολῆς, καὶ εἰς ἀνώτερον βαθμὸν τὸν ἐπο-
 βίβασεν, ὁ δὲ Ἰουλιανὸς Ἐπαρχὸν τὸν ἐτίμησεν, ὁ δὲ Θεο-
 δόσιος ἀναστάσας πάλιν εἰς αὐτὸν τὴν ἰδίαν τιμὴν, τῷ
 384. τὸν ἀπέσειλε μετὰ τῷ ἡγετῇ Ἀρκαδίῳ εἰς τὰ μέρη τῆς
 Δυσσεως ὥς νὰ τὸν διδάσκη. Ὁ Θεμιστίος λέγει μόνος τε, ὅ-
 τι πεσάρακοντα χρόνος ἐδάδωσε τὴν αὐτοκρατείαν μετὰ
 ξιώματα, καὶ μετὰ ἀρεσβείας, καὶ αὐτὸν ἀειδμήσωμεν ὑπὸ τῷ 347
 ἔτος ὅταν ὁ Κωνσταντῖος τὸν ἀντάμωσεν τὸ πρῶτον εἰς τὴν Ἀγ-
 γυραν τῆς Γαλατίας, ὁ Θεμιστίος ἔζη ἀκόμη τῷ 387. ἔτει.

Συγγραμματα.

Σύζονται ἔτι ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τῶ Θεμιστίου. Α'. τελε-
 κοντα καὶ τρεῖς λόγοι Β'. παράφρασις τῆ Α'. καὶ Β'. τῶν α-
 ναλυτικῶν πρῶτον τῶ Ἀριστοτέλους. Γ'. Παράφρασις τῶν Φυ-
 σικῶν τῶ Ἀριστοτέλους. Δ'. Παράφρασις τῶν περὶ ψυχῆς Γ.
 Βιβλ. τῶ Ἀριστοτ. Ε'. Παράφρασις εἰς τὸ περὶ Μνήμης
 Αναμνήσεως, Τ' πνε, καὶ ἐξηγήσεως, τῶ Ἀριστοτ. ς'. Πα-
 ράφρασις εἰς τὰ Δ'. Βιβλ. τῶ Ἀριστοτ. περὶ Οὐρανῶ. Τὸ
 ποτὸ μετέφρασεν ἐκ τῶ Εβραϊκοῦ ὁ Ἰουδαῖος Μωσῆς ὁ Ἀ-
 λατῖνος πάλιν εἰς τὸ Ἑλληνικόν. Ζ'. Παράφρασις εἰς τὴν
 μετὰ τὰ Φυσικὰ τῶ Ἀριστοτέλ. Καὶ τὸ μετεφράδην ἐκ τῶ
 Εβραϊκοῦ ὑπὸ τῶ Μωσέως Φίντζ πάλιν εἰς τὸ Ἑλληνικόν.

Ἐκδόσεις.

Θεμιστίου ἅπαντα, καὶ Ἀλεξάνδρου Ἀφροδι-
 σέως, περὶ ψυχῆς καὶ περὶ εἰμαρμένης, ἔξεδόθησαν ἐν Βε-
 ρουσίᾳ τῷ 1534. εἰς φύλ. ὑπὸ Βίκτωρος Τεργκαβέλλου.

Θεμιστίου Λόγοι ΑΓ'. ἔξεδόθ. ἐν Παρισίοις τῷ 1684.
 εἰς φύλ.

ΗΗΠΙΔΔΔΠΙ.

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Σ.

Μετὰ τὸ 389.

Ἀμμόνιος εἰς τῶν Γραμματικῶν, ὁ συγγραφεὺς τῆ πολυτίμῃ Συγγραμματος περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων Λέξεων, νομίζεται ὑπὸ τῶν πολλῶν γὰ ἦναι ὁ αὐτὸς καὶ ὁ Εὐλάδιος, ὅσις καὶ αὐτὸς ἦν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Γραμματικὸς, ὅσις περὶ τὸ 389. κατέφυγεν εἰς Κωνσταντινέπολιν κατ' ὃν καιρὸν καὶ ἡ ἡμετέρας τῆ Θεοδοσίᾳ ἐκρημνίσθησαν οἱ Ναοὶ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ τὸν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας Συγγραφεὰ Σωκράτῃ εἶχεν εἰς μαθητείαν, ἀλλ' ὁ Βαλκωναῖρος (Valkenar) τάσκει τῶτον παλαιότερον, καὶ Συγγραφεὰ τῆ, Περὶ σπῆς Καθολικῆς Προσώδιας, ὅσις ἠκμαζε κατ' ἀρχὰς τῆ δούτῃς αἰῶνος, καὶ τὸν ὅποιον ὁ Ἀμμόνιος Σταβυλὴν, καὶ ἡμέτερον ὀνομάζει, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ἀμμόνιος τῶτον εἶχε καὶ Διδάσκαλόν τε· ὁ δὲ Φαβρίκιος ἐξ ἐναντίας θέλει ὅτι ἀμφότεροι ἦσαν Γραμματικοὶ ἐκ τῆς τῆ Ἀριστάρχῃ σχολῆς, καὶ καὶ τῶτο φέρει τὸ τοιοῦτον ὀπίθετον. Μερικοὶ δὲ ποδίδεσσι τῶτο τὸ βιβλίον εἰς Ἰωάννῃ τὸν Φιλόπονον, καὶ ἄλλοι πάλιν εἰς τὸν Ἐρεμίαν Φίλωναν, ἀλλ' ὁ Βαλκωναῖρος ἀποδεικνύει τῷ γνησιότητι αὐτῆ εἰς τὸν Ἀμμόνιον τῶτον, καὶ τὸν ὑπερασπίζεται μεγάλως.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἀμμόνιος περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων Λέξεων· ἐξεδόθη πάντοτε εἰς τὸ τέλος τῶν Γραικο-Λατινικῶν Λεξικῶν.

---- Ἀμμόνιος κ. τ. λ. ἰδίως ἐξεδόθη μετὰ τῆ Λισβώ-
τακτος περὶ Γραμματικῶν χιμμάτων, καὶ τῆ περὶ Πινδάρου

των Λεξικῶ. Περὶ Βαρβαρισμῶ, καὶ Σολομισμῶ, κ. τ. λ.
ὑπὸ Λεοδοβίκου Κασσάρου Βαλκοναίρου, μετὰ τῷ ὑπομνήμα-
τος καὶ τῶν αὐτῶ σημειώσεων, ἐν Λαγδόνη Βαταν. τῷ 1739.
εἰς 4.

ΗΗΠΔΔΔΠΙΙ.

Γ Ρ Η Γ Ο Ρ Ι Ο Σ.

Ἐγεν. τῷ 300. καὶ ἀπέθ. τῷ 391.

Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ἐγεννήθη εἰς μίαν Καίμικον τῆς δι-
τέρας Καππαδοκίας Ἀρειανζὸν καλεσμένην, μακρὰν τῆς Να-
ζιανζῆ. Ὁ Πατήρ τιν ἦτον Ἐπίσκοπος τῆς Ναζιανζῆ πό-
λεως. Ὁ Γρηγόριος ἐμαθήτεύσε κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Καί-
σάρειαν τῆς Παλαιστίνης, ἔπειτα εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ εἰς
τὰς Ἀθήνας, οὗτα καὶ ἐφιλιώθη μεγάλως μετὰ τὸν Βασίλειον,
καὶ ἐγνωρίθη μετὰ τὸν Ἰβηλιανόν. Ὅταν ἀρχιεράτωσεν ὁ Βα-
σίλειος, τὸν ἐχειροτόνησεν Ἐπίσκοπον τῶν Ζασίμων,
ἢ Σασίμων, Ἐπισκοπῆς τῆς Καισαρείας, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ
ὁ τίπος ἐκεῖ ἦτον νοσῶν, ὁ Γρηγόριος παραιτήθη, καὶ
διεδέχθη τὴν Ἐπισκοπὴν τῷ πατρί τιν, τῷ δὲ 378.
ἔτει ἀπεκατέστη Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῆς
ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου, βεβαιωθεὶς καὶ ὑπὸ τῷ μεγάλῳ Θεο-
δοσίῳ. Εὐθύς λοιπὸν καθὼς ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον εἰρήνεύ-
σε τὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ τὰς ταραχὰς τῶν Ἀρειανῶν, ἀλλὰ
ἰδὼν πολλὰς ἐχθρὰς κατ' αὐτῶ, παραιτήθη τῷ θρόνῳ τῷ
381. καὶ διέτειβεν ἡσυχῶς πλησίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως,
καὶ ἀπέθανεν εἰς μακρὸν γῆρας, κατὰ μὲν τὸν Γεράκιμον
τῷ 389. κατὰ δὲ τὸν Σαΐδον καὶ ἄλλους τῷ 1 γ'. ἔτει τῆς αὐ-
τοκρατορίας Θεοδοσίου τῷ μεγάλῳ, δ' εἰς τῷ 391. ὑπὸ Χελσῆ.

Συγγραμματα.

Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τῆ Γρηγορίου, σώζεται ἀκόμη εἷας μεγάλος ἀριθμὸς, τὰ ὅποια ὑποδεικνύουσι μίαν λαμπρὰν καὶ γλαφυράν Ῥητορίαν, καὶ μίαν θαυμάσιον πολυμαθειαν. Ὁ πρῶτος Τόμος τῶν Συγγραμμάτων τε περιέχει τριακοσιταπέντε ὁμιλίας ἁφθόρων ὑποθέσεων, ὧν αἱ δύο εἶναι κατὰ Ἰουλιανὸν, αἱ τινες καὶ Σηπτακτεντικοὶ Λόγοι ἐπιγράφονται, οἱ ὅποιοι συνεγράφησαν μετὰ μεγάλην θερμότητα καὶ διακονίας παγαρακοντέσθαις Ἐπιστολάς· ὁ δὲ δεύτερος περιέχει Ποιήματα, ὧν τὰ μὲν ἐξηκοντατέσθαις εἶναι Εξάμετρα, τὰ δὲ ἑβδομηκοντακτὴ, ἁφθόρων μέτρων. Ὁ Τρίτος ἐκκοινοποίησεν ἀκόμη ἑκοσι, καὶ ὁ Μυρατόρης 228. γνωμικὰ, ἀνέκδοτα ἐτι ὄντα τῆ Γρηγορίου.

Ἐκδόσεις.

Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ, S Gregorii Nazianzeni Opera, ὧς ἐδόθη τὸ πρῶτον Ἑλληνιστὶ ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1550. εἰς φύλ.

---- Ἐξεδόθη Ἑλληνο-Λατινιστὶ μετὰ τῶν Λατινικῶν ὑπομνημάτων ἐν δυοσὶ τόμοις εἰς φύλ. ὑπὸ Φιδ. Μορελλίου τῷ 1630.

Ἡ αὐτὴ ὧς ἐδόθη καὶ ἐν Κολορίᾳ (Λειψία) τῷ 1690. εἰς φύλ. πλεονέκτιστα ἐσφαλμένη.

---- Ἐξεδόθη ὁ πρῶτος Τόμος ἐν Παρισίοις τῷ 17. μετὰ σημειώσεων καὶ ἀκριβῶν ἀναθετήσεων, ἀλλ' ὁ δεύτερος ἀκόμη δὲν ἔφαίνετο.

---- Ποιήματα ἀνέκδοτα ὧς ἐδόθησαν ὑπὸ Γκαλβ. τῆ Τολλίου ἐν τοῖς αὐτοῖς insignibus itinerarii Italici, ἐν Traj ad Rhen. 1696. σ. 4. p. 1—105.

---- Γνωμικὰ, ἢτοι Ποιήματα καὶ Ἐπιγράμματα μετὰ σημειώσεων· ὧς ἐδόθησαν ὑπὸ Ἀντ. Μυρατόρη, ἐν τοῖς αὐτοῖς ἀνέκδοτοις Ἑλληνικοῖς Muratorii Anecdota Græca Pat. pag. 1—127.

ΗΗΠΔΔΔΠΙΙΙ.

ΜΑΚΑΡΙΟΣ.

Α'πέθανε περὶ τὸ 391. ἔτος.

Μακάριος ὁ μέγας, ἦτον ὑπὸ τῷ Θηβαΐδα τῆς Αἰγύπτου, μαθητὴς τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου, Μοναχὸς τοῦ ἡῆμα, καὶ ἀσκητὴς τῆς Εὐρήμου Σκήτι, ὅσις διὰ τὴν μεγάλω τῇ ἀσκησιν καὶ νέον ἔτει ὄντα τὸν ἀνόμαζον Παιδαριονέροντα· τῷ πεσαρακοσῷ ἔτι τῆς ἡλικίας τῇ τὸν ἀποσεχείεσαν Πρεσβύτερον. Ζήσας ἐν ταῖς Εὐρήμοις ἐξήκοντα χρόνους ἀπὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Συγγραμματα.

Τὸ τὸ ὄνομα τέτε σώζονται πενήκοντα Οἰμιλίας, περὶ τῶν ὁποίων ἀμφισβητεῖται ἀν' ἰδικαί τῃ ἦναι, ἢ Ἀντωνίου τοῦ μεγάλου. Μερικοὶ θέλουσιν ὅτι ὁ Ἀντωνίου τὰς συνέγραψε Συναγίσ, καὶ ὁ Μακάριος τὰς μετέφρασεν, ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸ Λατινικὸν σώζονται τινὲς Οἰμιλίας τοῦ Ἀντωνίου, αὐτὴν πρὸς τὰς πισθίσωμεν γνησίας· καὶ μετὰ συγγραμμάτια Ἀσκητικά, καὶ τινὰ ὁποφδέγματα.

Ε'κ δ' ὁ σ ε ι ς.

Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου Οἰμιλίας, ἐξεδόθησαν Εἰκονιστὶ ἐν Παρισίοις τῷ 1559. εἰς 8. καὶ μετὰ τῶν τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θαυματουργοῦ, ἐν Παρισ. 1622. εἰς φύλ.

--- Οἰμιλίας. Εἰκονο-Λατινιστὶ ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ τῷ 1698. καὶ πάλιν τῷ 1702. εἰς 8. αὐτόθι.

--- Συγγραμμάτια (Macarii Aegypt. Opuscula, & Apo-

phthegmata) καὶ Ἀποφθέγματα ἐξεδόθησαν ἐν Λειψία τῷ
1699. καὶ τῷ 1714. εἰς 8.

ΗΗΠΠΔΔΔΠΙΙΙΙ.

ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΣ.

Ἀπέθανε πρὸ τῷ 392.

Ἀπολλινάριος ἦτον υἱὸς τοῦ Γραμματικῷ Ἀπολλινάριου,
ὅστις καὶ μετὰ ταῦτα Πρεσβύτερος τῆς ἐν Λαοδικίᾳ Ἐκκλη-
σίας ἐχημάτισε, καὶ ὑπὸ τῶν παλαιῶν ὡς Γραμματικὸς,
Ποιητὴς, Ῥήτωρ, καὶ Φιλόσοφος περιγράφεται. Ὁ υἱὸς τε λοι-
πὸν ἐμαθῆτόσε τιτῷ Ῥητορικῶν εἰς τιτῷ πατερίδα τε, καὶ
μετὰ ταῦτα διὰ τὴν Ἀναγνώσεως τῆς Κοινοῦτος ἐκλέχθη καὶ Ἐ-
πίσκοπος ταύτης· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα παρεκλίνας τῆς Ὀρθο-
δοξίας, ἐγένετο ἀρχηγὸς μιᾶς αἵρέσεως, τῇ ὁποίᾳ ἡ δι-
δασκαλία κατεκρίθη ὑπὸ τῆς ἐν Ῥώμῃ Συνόδου τῷ 378.,
καὶ ὑπὸ τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ τῷ 379., καὶ ὑπὸ τῆς ἐν Κων-
σταντινουπόλει τῷ 381. (α) Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ
καὶ τῶ πατρόσ τε δεῖν σώζεται ἄλλο, εἰμὴ μία Μετάφρασις
τῶν Ψαλμῶν εἰς σίχας Ἑβραϊκὰς, ἡ ὁποία καὶ ἀμφιβέβη-
ται διὰ τὸν μερικόν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἀπολλινάριου ἐξήγησις τῶν Ψαλμῶν, *Apollinarij*
interpretatio Psalmorum. ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τῷ 1552.
εἰς 8. Εἰς 8.

---- Ἐξεδόθη Ἐκκ. Λατ. μετὰ τῷ Πίνακος τῶν Λέξεων

(α) Ὅρα διεδοκίμως περὶ πάντων Μελετ. Ἐκκλησ. Γερ. σμ. Α'.
σελ. 387.

ἐν Παρισίοις τῷ 1580. καὶ ἐν Κολογία ἡ αὐτὴ τῷ 1613.
εἰς 8. καὶ ἐν τῇ Βιβλιοθ. τῶν Πατέρων τῷ 1654. ἐν τῷ
Δ'. σελ. 162.

ΗΗΙΙΙΔΔΔΔ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.

ΕΨη ἀκόμη τῷ 394. ἔτα.

Γρηγόριος ὁ μικρότερος ἀδελφὸς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου,
ἐγκαινίσθη εἰς τὸν Πόντον τῆς Καππαδοκίας. Ἐδόθη ὅλως
εἰς τὴν Ῥητορικὴν καὶ οἰδοκίμησε τόσον μεγάλως, ὥστε ἐ-
παινῆται τὸ ὕψος αὐτοῦ ὡς γλαφυρώτατον ὑπὸ ὅλης τῆς Συγ-
γραφεῖς, καὶ εἶκον τῶν μεγάλων αὐτοῦ ἐκτελέσεων, τὰς ὁποίας
πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἐφόσφερον, ὀνομάζεται·
ὁ τῶν πατέρων πατήρ· ὁ τῶν Νυσσαίων Φωστήρ·
ἀνὴρ μετὰ τὸν ἀδελφὸν δεύτερος ἔντε λόγους καὶ
στροφὰς. Ἡ ρητορεία αὐτοῦ ἐφύτρωσεν εἰς τὰ βάθη τῆς
καρδίας αὐτοῦ. Κατὰ τῶν αὐτῶν ποιεῖται ἀναγνώσις, καὶ ὁ
ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ Βασίλειος, καὶ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς, τὸν
ἐβίαζαν εἰς τὸ νὰ ἐκφωνῇ πάντοτε λόγους. Ὁ Βασίλειος
μετέπειτα τὸν ἀνέβιβασεν εἰς τὸν τῆς Ἐπισκοπῆς Θρόνον
τῆς Νύσσης τῷ 372. ἀλλ' οἱ Ἀρειανοὶ τὸν ἀπέβαλον τῷ
ἐπομείνῳ ἔτει, τῷ δὲ 378. ἀπήλαυσε πάλιν τὸν Θρόνον τοῦ
ἐκ τοῦ Αὐτοκράτορος Γρατιανῶ. Ἡ τὸν παρὰ εἰς τὴν ἐν Κων-
σταντινουπόλει Σινόδον τῷ 381. καὶ 394. ἔτει· πόσον ἔζη
δὲ μετὰ ταῦτα μᾶς εἶναι ἀγνωστον.

Συγγραμματα.

Τὰ Συγγραμμάτα αὐτοῦ σώζονται σχεδὸν ὅλα· μερικὰ ἔχθη
Ὀβριγνισμῶ ἐσέφρησαν ἐν ταῖς συγγραμμάσιν αὐτοῦ ὑπὸ

τῶν Αἰρετικῶν . Ο΄ Φαβρίκιος ἐξέδωτο οὐα κατάλογον τῶν Συγγραμμάτων τε , ὁ ὁποῖος συνίσταται ὑπὸ ὀγδοήκοντα διαφόρων ὑποθέσεων Ομιλίας , καὶ ὑπὸ τινα μικρὰ συγγραμμάτια , ὅς ὦν ἐξηκονταοικτὼ ἐξεδόθησαν ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐκδόσει , καὶ μερικαὶ Ἐπιστολαί , αἱ τινες ἦσαν ἀνεκδότοι . Μερικὰ ἐκ τῶν εἶναι ἀμφισβητήσιμα .

Ε΄ κ δ ό σ ε ι ς .

Γρηγορίου Νύσσης , τὰ σωζόμενα ἅπαντα Gregorii Nyss. Opera omnia , ἐξεδόθη Ε΄λλ. Λατ. ἐν Παρισίοις μετὰ σημειώσεων ἐν δυοσὶ τόμοις τῷ 1615. εἰς φύλ.

Appendix, Προδίκη εἰς τὰ σωζόμενα τῶ Γρηγ. Ν. ἐξεδόθη αὐτόθι τῷ 1618. εἰς φύλ.

„ Η΄ αὐτὴ ἐκδοσις ἐγένετο αὐθις ἐν Παρισίοις τῷ 1638. ἐν τρισὶ τόμοις , ἀλλ΄ ὅχι τόσον καλὴ , ὅσον ἡ πρώτη .

„ Ὑπόμνημα διπλὴν εἰς τὰς Ψαλμὰς , ἐξεδόθη τῷ 1740. εἰς τὰ τε Γαλ. Gretserii opp. Ratisb. ἐν Τόμ. ΙΔ΄ .

---- Ἀντιρρητικός κατὰ Ἀπολλινάριον . Κατὰ Ἰεραδαίων . Λόγος εἰς τὸν ἅγιον Στέφανον . Περὶ τῆς ἀγίας Πνεύματος . Ἐπιστολαί ΙΔ΄ . ἐξεδόθη Ε΄λλ. Λατ. ὑπὸ Λαυρεντίου Ἀλεξάνδρου Ζακαίου Zacagni , in ejusd. Collect. monument. vet. Eccles. Græca . ἐν τὸμ. Α΄ . σελ. 123 .

--- Διάλογος περὶ ψυχῆς , καὶ περὶ Ἀναστάσεως , ἐξεδόθη ὑπὸ Ἰωαν. Χεισοφ. Βολφίου Wolfii ἐν τῷ αὐτῷ Ἐλληνικοῖς Ἀνεκδότοις τὸμ. Β΄ . σελ. 284 .

ΗΗΠΠΔΔΔΔΙ.

Α Μ Φ Ι Λ Ο Χ Ι Ο Σ.

Ε΄ζη ἀκόμη τῷ 394. ἔτα.

Ἀμφιλόχιος ὁ ἐκ τῆς Καππαδοκίας, ἦν κατ' ἀρχὰς Μα-
ναχὸς, ἔπειτα προεχειρίσθη Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἰκονίῳ
Εκκλησίας τῆς Λακαονίας. Ἡγωνίσθη ἀνδρείως κατὰ τοὺς
Ἀρειανῶν, κατὰ τῶν ὁποίων ἐνήργησε καὶ τὴν ἀπαγόρευ-
σιν τῶν συνάξεων τῶν Φῶδ' τῷ Βασιλεῖ Θεοδοσίῳ. Ἡ τὴν
παρὼν εἰς θεφόρος Συνοδὸς* εἰς μὲν τὴν ἐν Σίδῃ τῷ 383
ἦν ὁ πρόεδρος ταύτης, καὶ εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ
394. Τί τὸ μετὰ ταῦτα περὶ τῆς, δὲν δρεῖσκομεν ὑδεμίαν
εἰδήσιν* συμπεραίνουσιν ὅμως ὅτι τὸ ἐπομενῶν ἔτει ἐξεδή-
μησε πρὸς Κύριον.

Σ υ γ γ ρ α μ μ α τ α.

Οἱ Ἀμφιλόχιος συνέγραφε πολλὰ καὶ ἐξαίρετα Συγγράμ-
ματα, τὰ ὅποια χεῖδον ὅλα ἐχάθησαν, τὰ νυνὶ σωζόμενα
ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀμφιλοχίᾳ, θέλῃσι, καὶ μάλιστα ὁ Οὐδίνος
(α) ὅτι εἰσὶν οὗτος ἄλλῃ νεωτέρῃ Ἀμφιλοχίᾳ, ὅσιν ἡκμα-
ζον εἰς τὰς χρόνας τῆς Φωτίᾳ, ἢ τελάχιστον δὲν ἡμπορεῖ-
μεν νὰ διακρίνωμεν ποῖα εἶναι τῆ παλαιῇ, καὶ ποῖα τῇ
νεωτέρῃ. εἰς ἵ λοιπόν.

Α'. ὁκτὼ Οἰμολίαι. Β'. Γαμβοὶ πρὸς Σέλεσκον* ἔποι
περιέχουσι μίαν ἡθικὴν, καὶ μίαν διήγησιν περὶ τῶν βί-
βλων τῆς θείας Γραφῆς, σωσάμενοι ἐκ 333. σίχας.

(α) Oudin. Comm. de SS. Eccl. Tom. III. pag. 216.

Μερικοὶ τὰς ἀποδίδωσιν εἰς Γρηγόριον τὸν Ναζιανζινόν.
Γ'. Γνωμαί, καὶ ἄλλα πεμάχια. Δ'. περὶ ἐνανθρωπήσεως
τῆ Χρυσῆ. Ε'. Περὶ τῆ μὴ ἀπελπίσεσθαι. ς'. Βίος καὶ
θαύματα τῆ ἁγίης Βασιλείου. ζ'. Βίος τῆ ἁγίης Εὐφραΐμ
τῆ Σύρε. η'. Ἐπιστολὴ Σωοδική.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἀμφιλοχίου Ἰκονίε, καὶ Μεθοδίου Πατάρων τὰ σω-
ζόμενα, καὶ Ἀνδρέου Κρήτης SS. Patrum Amphilocheii Icon.
Methodii Patarensis, & Andr. Cretensis Opera omnia, μετὰ
σημειώσεων, ἐξεδόθη. ἐν Παρισίῳ Ἐλ. Λατ. τῷ 1644.
εἰς φύλ.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἐκδόσει δέξινονται μόνον τὰ Ε'. πρῶται Συγ-
γράμματα.

---- Ἰάμβοι πρὸς Σέλοδον, ἐξεδόθη. μετὰ πῶν τῶ Γρη-
γορίῳ τῷ Ναζιανζινῷ, πῆμ. Β'. σελ. 190. καὶ ἰδίως τῷ
1609. εἰς 8.

---- Βίος Εὐφραΐμ τῆ Σύρε. ἐξεδόθη μετὰ πῶν Συγ-
γραμμάτων τῆ Εὐφραΐμ ἐν Ρώμῃ.

---- Ἐπιστολὴ Σωοδική. μετὰ σημειώσεων ἐξεδόθη
ὕπὸ Ἰ. Β. Κοτελερίε ἐν τοῖς ὑπ' αὐτῷ Monument. Eccles.
Graeca. Tom. II. pag. 99.

 ΗΗΠΔΔΔΔΙΙ.

Α Ρ Σ Ε Ν Ι Ο Σ.

Α'πέθανε πρὸ τῷ 395.

Ἀρσένιος ὀνομάζεται παρὰ τῷ Κάυε (α) εἰς τὴν Ρωμαίων Πατρίκιον, ὃ ὅποιος ἐδίδασκε τὰς ὑψίστων τῶν μεγάλων Θεοδοσίων, καὶ ἔπειτα ἐγένετο Μοναχός. Οὗτος συνέγραψε πεσσαράκοντα τέσσαρα Ἀποφθέγματα, τὰ ὅποια ἐξεδόθησαν in Jo. Bapt. Cotelerii Monum. Eccl. Græca Tom. I. p. 353. καὶ Διδασκαλία πρὸς Μοναχοὺς ἐκδοθεῖσα in Franc. Combesii Auctar. noviss. Bibl. Patr. Græc. Part. I. pag. 301

 ΗΗΠΔΔΔΔΙΙΙ.

Λ Ι Β Α Ν Ι Ο Σ.

Ε'γεν. τῷ 314. ἔζη ἀκόμῃ τῷ 395.

Λιβανίος ὁ περιφημότατος πῶν Σοφιστῶν, ἐγεννήθη ὑπὸ τῷ παλαιῷ καὶ ἐπίσημον γένος εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ὡς τῷ ποταμῷ Ὀρόντῃ τῷ 314. ἔτει. Ἀφιερῶθη δι' ὅλα εἰς τὴν σπουδὴν πῶν μαθημάτων τῷ ΙΕ'. ἔτει τῆς ἡλικίας τε, κατ' ἀρχὰς ὅμως ἐπέτυχεν ἀρχαίας διδασκαλίας, τὰς ὁποίας

 (α) G. Cave. H. L. SS. Eccles. Tom. I. pag. 278.

ὁ ἴδιος Εἰδωλα Σοφιστῶν ὀνομάζει, ἀλλὰ μὲ τὴν βοήθειαν αἰὸς ἄλλης καλλιτέρας, ἀποχωρήσας εἰς τὸ νὰ ἀναγινώσκῃ τὰς παλαιὰς Συγγραφάς, κατέφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, οὗθα ἔχει τὰς τέσσαρας χρόνας, ἀπῆλθεν ἔπειτα εἰς Νικομήδειαν, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Κωνσταντινέπολιν ὅτε καὶ ἐγνωρίσθη μὲ Νικολῆν τὸν Λακεδαιμόνα, καὶ μὲ τὸν Σοφιστὴν Βεμάρχιον, τὰς ὁποίας καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον ὑπερήθη. Ἐπειδὴ ἀφ' ἧς ὁ Λιβανίος εἰς μάτῳ ἐξήγησε μίαν διδασκαλικὴν καθεδρὰν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἤρχησεν ἐν Κωνσταντινέπολει ἔξ' αὐτῆς Ρητορικῆς τὴν νὰ γίνεται εὐδοξος, καὶ νὰ ἀφιημίζεται, καὶ ἐν τούτῳ ἀπέκτισεν ὑπὲρ τὰς ὀρχοῦντας μαθητὰς. Τὸτο διήγειρεν εἰς ζηλοτυπίαν τὸν Βεμάρχιον, ἐπειδὴ ἐβλεπον ὅτι ἡ Ρητορεία καὶ ἡ ὑπόληψις κατ' ἡμέραν ἐξέπιπτον, ὅθεν συκοφαντήσας τὸν Λιβανίον, καὶ κατηγορῶν αὐτὸν ὡς μάγον, ἐβιάσθη ὁ Λιβανίος νὰ παραιτήσῃ τὴν Κωνσταντινέπολιν διωχθεὶς παρὰ τῆς Εὐκλείας, τῇ 346. ἔτει. Ἀπελθὼν δὲ εἰς Νικομήδειαν τῆς Βιθυνίας, πάλιν ἔξ' αὐτῆς Ρητορικῆς τοῦ ἀπέκτισε μεγάλῳ φήμῳ, ὥστε καὶ ὁ Ἰελιανὸς ἔτι νέος ὢν, τὸν ἐθαύμαζε καὶ τὸν ἐτίμα μεγάλως. Μετὰ ταῦτα ποτὲ μόν' εἰς Νικομήδειαν, ποτὲ δὲ εἰς Κωνσταντινέπολιν διέτριβε. Λαβὼν δὲ τὴν ἀδειαν παρὰ τοῦ Καίσαρος Γάλλου (α) ἔξ' αὐτῆς τέσσαρας μῆνας ἀπῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα τὴν Ἀντιόχειαν τῇ 354. ἔτει. κατ' αὐτὸν ἔμας τὸν καιρὸν συμβέβη καὶ ὁ θάνατος τοῦ Γάλλου, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὸν Ἰελιανὸν νὰ μείνῃ εἰς τὴν πατρίδα τὴν ἑως εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς τῆς, τὸ ὁποῖον καὶ ἐσωρεύσῃ ὑπὲρ τοῦ Ἀρχαίου τῇ 395. Σατωρίῳ ἔτει.

Συγγραμματα.

Ὁ Λιβανίος εἶχε ἐν πολλὰ ὄν, ὀνεργητικώτατον, καὶ ἀμέραν ἀλάμον, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται ἔτι καὶ νυνὶ πολλοί.

(α) Οὗτοι ὁ Γάλλος ἦσαν ἀδελφὸς τοῦ Ἰελιανῷ ὁμοπάτριος, ἀρχιεπίσκοπος δὲ ὁ καίσαρος τοῦ Κωνσταντίνου, τὸν ὁποῖον ὁ Κωνσταντίνος ἀδίκως ἐφόνευσεν. Ὁρὰ Ζωσίμου. Γεοργ. Β'. ἔ. Γ.

παι συγγράμματα. Κατηγορεῖται, διότι ἐπεμελήθη ὑπὲρ τὸ δέον τῶν τέχνων τῆ ὕψους, ἡ ὁποία προξενεῖ ζημίαν εἰς τὴν χάριν καὶ γλαφυρότητα τῶν ἐκφράσεών τε· ἐγίνοντο σχεδὸν σκοτεινὸς ὁ λόγος τῆς μεγάλης τε ὀπιτηδύσεως. Μένουσιν ὅμως τὰ Συγγράμματα καὶ ἅπαντα ὡς εἶας κανὼν καὶ εἰς τὴν τῆ Ἀττικῆς λόγον. Σωζίσανται Α'. ὑπὸ Προγυμνάσματος, Β'. Μελέτας, τὰς ὁποίας ὁ Φώτιος ἀρετικῶς τῶν λόγων, Γ'. Λόγους, καὶ Δ'. ὑπὸ Ἐπιστολῶν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Τὰ Συγγράμματα τῆ Λιβανίου δὲν ἐξεδόθησαν ἀκόμη εἰς τὸ σῶμα, ἀλλὰ πάντοτε ἰδίως, ὡς Λιβανίου Σοφιστῶν Προγυμνάσματα, καὶ Γυμνάσματα, μετὰ σημειώσεων καὶ πίνακος τῶν Λέξεων· ἐξεδόθησαν ὑπὸ Φιδερίκου Μορέλλου ἐν Παρισίοις τῷ 1606. ἐν δυοὶ τόμοις εἰς φύλ.

--- Λόγοι ΑΖ'. ἐξεδόθ. ἐν Παρισίοις ὑπὸ Φεδ. Μορέλλου μετὰ σημειώσεων τῷ 1627. εἰς φύλ.

Λόγοι Δ'. ἐξεδόθ. ἐν Γενέβρᾳ τῷ 1631. εἰς 4. ὑπὸ Ίαν. Γοττοφρέδου, καὶ τῷ 1642. ἐν Λαγδόνῳ ἐν πέντε τῶν αὐτῶν τῶν Γοττοφρέδου Opusculis Juridicis, μετὰ τῶν ἀποδήλων ἐστὶ ἐν τῷ λόγῳ.

--- Λόγοι Δ'. (ἄλλοι ἀνέκδοτοι), ἐξεδόθησαν ἐν τῇ τῆ Φαβερκίης Βιβλιοθήκῃ τόμ. Ζ'. σελ. 145.

--- Λόγοι ΙΖ'. (ἐστὶ ἀνέκδοτοι) ἐξεδόθησαν ὑπὸ Ἀντωνίου Βοργιοβάνη ἐν Βενετίᾳ τῷ 1754. εἰς 4.

--- Χαρακτῆρες Ἐπιστολικοί, ἐξεδόθ. ἐν Λαγδόνῳ τῷ 1614. εἰς 12.

--- Μερικαὶ ἐπιστολαὶ δίδασκονται ἐν τῇ τῆ Φαβερκίου Βιβλιοθήκῃ.

--- Ἐπιστολαὶ, μετὰ σημειώσεων Γωάν. Χρυσόφ. Βολφί, Wolfii, ἐξεδόθησαν ἐν Ἀμστελδαμίῳ τῷ 1738. εἰς φύλ. Αὕτη ἡ ἔκδοσις περὶέχει μίαν Συλλογὴν 1605. Ἐπιστολῶν τῆ Λιβανίου, ἔκδοσις λαμπροτάτη καὶ ἀρίστη.

 ΗΗΠΔΔΔΔΠΠ.

ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ.

Η'κμαζε περὶ τὸ 395.

Η'λιόδωρος, ἦτον ὑπὸ τῷ πόλιν Ε'μεσαν τῆς Φοινίκης, ἔζη εἰς τὰς χρόνους τῶν Αυτοκρατόρων Θεοδοσίᾳ τῇ μεγάλῃ, καὶ τῇ ἡὺν αὐτῇ, Χρυσιανὸς κατὰ τὸ δόγμα. Συνέγραψεν εἰς τῷ νεότητάτου μίαν Μυθιστορίαν, τὰ κατὰ Θεαγνήϊον καὶ Χαερκλείαν, εἰς δέκα βιβλία, τῷ ὁποίῳ, συνέκρινεν τῆς Ἡρώϊσσης Χαερκλείας, ἥτις μητρῶθεν ἦτον Βασιλὶς τῆς Αἰθιοπίας, Αἰθιοπικὰ, τῷ ὀνόμασιν. Ὁ Η'λιόδωρος ἔπειτα ἐχρημάτισεν Ἐπίσκοπος τῆς κατὰ τῷ Θεαγνήϊον Τείκκης, τὸν ὁποῖον ἔπειτα μία Σύνοδος ποπικὴ τὸν ἐβίβασεν ἢ τὸ Σύγγραμμα τῆτο, ὡς Ἐρωτικόν, νὰ καύσῃ, ἢ νὰ παραιτηθῇ τῆς Ἐπισκοπῆς, καὶ ὁ Η'λιόδωρος διὰ νὰ φυλάξῃ τῆτο τὸ ἡδικώτατον καὶ πεχνικώτατον Σύγγραμμα ἐπρόκεινεν νὰ τὸν καθήρωσι, καὶ νὰ παραιτηθῇ τῆς Ἐπισκοπῆς. Αὕτη ἡ εἰδησις ἀναφέρεται ὑπὸ τῷ Νικηφόρῳ (α) ἀλλὰ δὲν ἔχει πῶσω ἀξιοπιστίαν, ὅσω ἔχει ἡ τῷ Σωκράτῳ (β), ὅσις λέγει ὅτι ὁ Η'λιόδωρος ἐχρημάτισεν ἀρχηγὸς εἰς τῷ Θεσσαλίᾳ τῇ ἔθῃ διὰ νὰ καθαιρῶνται ὅσοι Κληρικοὶ ἐφύλαττον τὰς γυναῖκας, μὲ τὰς ὁποίας ἦσαν νομίμως ἠνωμένοι πρὶν ἐμβῶσιν εἰς τὸν Κλῆρον. Ἀποδίδουσιν εἰς αὐτὸν ἔτι καὶ ἓν ἄλλο χημικὸν Ποίημα, τὸ ὁποῖον ὡς νόθον οἱ Κελτικοὶ τὸ ἐκσυζήττησι.

 (α) Ἐκκλησιας. Γ' σφ. ΙΒ'. 34.

(β) Ἐκκλησιας. Γ' σφ. Ε'. 22.

Ε' κ' δ' ό σ ε ι ς .

Η' Αλιοδώρου Αίθιοπικῶν ἐξεδόθη τὸ πρῶτον Εἰλην. ἐν Βασιλείᾳ τοῦ 1534. εἰς 8.

--- Εξεδόθη ἐν Ἀργεντεράτῳ τοῦ 1798. μετὰ σημειώσεων ὑπὸ τοῦ Μιτχελίνε εἰς 8.

--- Εξεδόθησαν ὑπὸ Δ. Κοραῆ εἰς δυοὶ τόμοις εἰς 8. ὧν ὁ μὲν πρῶτος περιέχει τὸ κείμενον, ὁ δὲ δεύτερος τὰς Κριτικὰς Σημειώσεις, τῷ 1804. ἐν Παρισίοις, καὶ αὐτὴ ἔστιν ἡ ἀρίστη.

ΗΗΠΠΔΔΔΔΠ.

ΕΤΝΟΜΙΟΣ.

Α' πέθανε πρὸ τοῦ 396.

Εἰόμιος, ἦτον ὑπὸ τῷ Δάκτρῳ τῆς Καππαδοκίας, ὑπογραφεύς, καὶ μαθητὴς τοῦ ὑπερασπιστοῦ τῶν Ἀρειανῶν Ἀετίου, τὸν ὅποιον καὶ ὑπερέβη, καὶ ἀρχηγέτης τῶν Εὐνομιανῶν ἐκκληματίσεν. ἦτον κατ' ἀρχὰς διάκονος εἰς τὴν Αἰτιόχειαν, μετὰ τοῦτο τῷ 360. ἐγένετο Ἐπίσκοπος τῆς Κυζίκου· δὲν ἠμπόρεσεν ὁμῶς νὰ σταθῇ πολὺν χρόνον ἐξ αἰτίας τῆς αἰρέσεώς τε, ἀλλὰ τῷ ἐπομένῳ ἔτει ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντοῦ, ὁ δὲ Οὐάλης, τὸν ἀπεδιώξεν ἕως εἰς τὴν Μαυριτανίαν, ἐπανελθὼν δὲ ἐκ τῆς ἐξορίας, τῷ ἐδόθη ἄδεια νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ ὑποσατικάτα εἰς τὴν Δάκτρῳ νὰ ἡσυχάσῃ ἔνθα περὶ τοῦ 396. ἐξ ἀνδρώπων ἐγένετο. Σῶζεται καὶ πῶς μία ἐβήγησις τῆς Πίσεως, τὴν ὅποιαν ἐπρόσφερε πρὸς τὸν Αὐτοκράτ. Θεοδοσίον διὰ προσαγῆς τε, καὶ μία Ἀπολογία, τὴν ὅποιαν ἀναιρεῖ ὁ Βασίλειος.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Εξεδόθησαν ἀμφότερα ἐν τῇ Βιβλιοθ. τῆ Φαβερικία, ἡ μὲν ἐβήγησεν τῆς Πίσεως ἐν τῷ Η'. Τόμ. σελ. 249. ἡ δὲ Ἀπολογία αὐτῆς. σελ. 262.

ΗΗΠΔΔΔΔΠΙ.

Δ Ι Δ Υ Μ Ο Σ.

Α'πέθανε τῷ 396.

Δίδυμος, ἦτον ὀτὸ τῷ Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἔτι ὦν τεσσάρων χρόνων παῖδιον ἔχασε τὸ φῶς τῷ ὀφθαλμῶν τε· τὸτο ὅμως δὲ ἐμπόδισε τῷ εἰς τὰς μαθήσεις προθυμίαν του, ἀλλὰ καὶ τυφλὸς ὦν διὰ μέσση τῆς ἀκοῆς καὶ τῆς ἀγχινοίας τε, ἔμαθε καλῶς, ἐμόνον τῷ Γραμματικῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν Ρητορικῷ, Διαλεκτικῷ, Γεωμετείαν, Ἀριθμητικῷ, Ἀστρονομίαν, καὶ τὰς λοιπὰς φιλοσοφικὰς ἐπιστήμας, καὶ προσέτι ἔγινεν ἐμπειρότατος εἰς τῷ θείῳ Γραφίῳ, καὶ ζηλωτὴς εἰς τὸ ἅκρον τῆς ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίσεως, καὶ ἐχθρὸς δραστήριος τῷ Ἀρειανισμῷ. Εἰρημάτισε Κατηχητὴς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, μεταβάς τὰ οὐδοήκοντα τέλια ἔτη ὡς σημεῖοι ὁ Γεράκιμος (α) ὅποτε τὴν περὶ τὸν ἐνδόξων ἀνδρῶν κατάλογον συνέγραψεν, ὃ ἐστὶ τῷ 392. ἔτει. Ὁ Σιγβερίτ τάσσει τὸν θάνατόν τε τῷ 396. ἔτει, καὶ φαίνεται ὅτι ὁ Δίδυμος γὰρ ἦτον 85. χρόνων ἡλικίας.

(α) *De viris illustr.* C. 109.

Συγγράμματα.

Ο Ἰερώνυμος σημειοῖ πολλά Συγγράμματα τῷ Διδύμῳ, ἔχοντα τὰ νῦν σὺ μόνον σώζεται εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κατὰ Μαριχαιῶν, ἐκδοθέν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῶ Πατέρων, τὴν ὑπο τῶ Κομβεφισίῳ, καὶ σὺ H. Canisii Lection. antiq. τόμ. Α'. σελ. 197.

 ΗΗΠΠΔΔΔΔΠΙΙ.

Ο Ρ Ι Β Α Σ Ι Ο Σ .

Πρὸ τοῦ 400. ἔτος.

Ο Ορειβάσιος ἔχε πατρίδα τὴν Πέργαμον, ἐδιδάχθη τὴν Ἰατρικὴν ὑπὸ Ζήωνα τὸν Κύπριον, καὶ κατὰ τὸν Εὐνάριον (α), πρὸς τὸ ἄκρον ἐκδραμῶν τῆς Ἰατρικῆς τὸν πάτριον, ἐμίμειτο Θεόν. (β) ὅσον ἀνθρώπῳ δυνατὸν εἰς τὴν μίμησιν, ὑπελθεῖν τῷ Θεῷ, ἐκ μερακίᾳ ὑπερφανὲς γινόμενος, Ἰεβλιανὸς μὲν αὐτὸν εἰς τὸν καίσαρα ποροῶν συνήρπασεν ὑπὸ τῇ τέχνῃ, ὁ δὲ ποσῶτον ἐπλεονέκτει ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς, ὥστε καὶ βασιλεὺς τὸν Ἰεβλιανὸν ἀπέδειξεν. Ο ἴδιος Ἰεβλιανὸς ὑποδεικνύει εἰς τὰς ἐπιστολάς τε (γ) τὴν μεγάλῃ φιλίας καὶ ἐμπιστοσύνης, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς αὐτὸν· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῷ Ἰεβλιανῷ ἡ τύχη τῷ Ορειβάσιῳ ἐξάθη πολὺ σκληρὰ, ἐπεὶ ὁ Ουάλης, ὁ διάδοχος τῷ Ἰεβλιανῷ ὑποσεύλας αὐτὸν εἰς τὴν ἐξορίαν, ἐδήμωσεν αὐτὸν καὶ τὰ ὑπάρχοντα, ἀλλ' ὁ Ορειβάσιος καὶ μεταξὺ τῶν Βαρυβάρων διατε-

 (α) Ἐν βίοις Σοφιστῶν καὶ Φιλοσόφων.

(β) Τὸν Ἀσκληπιὸν δηλ. ὅταν καὶ αὐτὸν ἐκ τῆς Περγᾶμου.

(γ) Ἐπιστολὴ ΙΖ'.

βαν εὔρε μεγάλην τιμὴν παρ αὐτοῖς διὰ τῆς τέχνης τε, καὶ
 χροὸν ὡς Θεὸν τὸν ἐτίμων. Μετὰ δὲ τὴν ἐκ τῆς ἑξορίας ἐ-
 παύσασθαι, μόνον τὸν ἑαυτὸν τε ἔχων ἀντὶ πάσης οὐσίας καὶ
 τὸν τῶν ἀρετῶν πλεον, ἔζη μὲ μεγάλην τιμὴν, ἕως ὅπου
 ὁ Εὐνάπιος ὁ ἄκρος φίλος τε συνέχευε τὰς βίβλους τῶν Σο-
 φιστῶν, τὸ ὅπου ἐγένετο πρὸς τὸ τέλος τῆς τετάρτης αἰῶνος.

Συγγραμματα.

Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τῶν Ὀριβασίου πολλὰ ὀλίγα σώζον-
 ται. Οὗτος διὰ προσοχῆς τῶν Ἰηλασῶν ἔκαμε μίαν ὁπτιομι-
 κὴν συλλογὴν ὅλων τῶν ἱατρῶν, τὴν ὁποίαν καὶ Ἐβδο-
 μηκοντάβιβλον ἀνόμασεν, ἐκ τῆς ὁποίας σώζονται τὰ
 πρῶτα 1Ε'. βιβλία τῆς Λατινικῆς μεταφράσεως τῶν Ράσα-
 ρείν, καὶ τὰς ἑξ ἑκαστῶν κεφάλ. τῶν Πέμπτου Βιβλίου εἰς τὸ
 Ἑλληνικόν. Τὸ εἰκοστὸν τέταρτον καὶ εἰκοστὸν πέμπτον, ἦτοι
 ἡ Ἀνατομία ἐκ τῶν τῶν Γαλιῆν. Τὸ πεντακοστὸν τρίτον
 Περὶ Βρόχων, τὸ πεντακοστὸν τέταρτον Περὶ Ἐδέσ-
 μων (Λατινιστῶν), τὸ Μέ. Περὶ Μυχανημάτων, ἢ
 περὶ διαφορᾶς καταρτισμῶν (Λατιν.) τὸ Μς'. Περὶ
 Καταγμάτων, καὶ τὸ ΜΖ'. Περὶ Ἐξάρθρημάτων,
 Β'.) Σύντομος πρὸς τὸν ἰόντα Εὐστάθιον, (Λατινιστῶν) Γ'.)
 Περὶ Εὐπορίστων. (Λατιν.) τὸ δὲ εἰς τὰς Ἀφορισ-
 μούς ὑπόμνημα δοτὶ εἶναι ἰδικόν τε.

Ἐκδόσεις.

Ὀριβασίου Συλλογαί, ἐκ τῶν Ε'. βιβλ. τὰς 5'. Κεφάλ.
 ἑξεδόθησαν ἑλληνο-λατινιστῶν μετὰ τῶν τῶν Γαλιῆν καὶ Ρέφε,
 ὑποπασματίων, ἐν Ρώμῃ τῷ 1555. εἰς 8.

--- Ἀνατομικά, ἑξεδόθ. Ε'λ. Λατ. ἐν Λευδόνῃ τῷ
 1735. εἰς 4.

--- Περὶ Βρόχων, καὶ τ. λ. ἑξεδόθησαν ἐν Φλωρεντίᾳ
 in Veterum Medicorum Chirurgicis, τῷ 1754. Ε'λ. Λατ.
 εἰς φύλ.

 ΗΗΠΔΔΔΔΠΠΗ.

Α Σ Τ Ε Ρ Ι Ο Σ.

Περὶ τὸ 400.

Ἀσέριος ὁ τῆς Ἀμασείας Ἐπίσκοπος, ἐδιδάχθη ὑπότινος Σκύθου αἰχμαλώτης. Ἐξημέτισε διάδοχος τῆς Εὐλαλίας, ὁ ὁποῖος διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν, ἔλαβε πάλιν τὸν θρόνον τῇ 378. ὑπὸ τῆς Οὐάλεντος. Ὁ Ἀσέριος λυπεῖται τὸν θάνατον τῆς Ρεφίνης καὶ τῆς Εὐτροπίης, οἱτινες ὁ μὲν τῇ 395. ὁ δὲ τῇ 399. ἀπέθανον, παρελθόντος δὲ ἐνιαυτοῦ, καὶ ὁ Ἀσέριος ὅς ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθε. Τὰ Συγγράμματά τε συνίστανται ὀκτὲ εἰκοσιδύο Ὁμιλίαις, ὅς, ὡς ὀκτὼ εἶναι εἰς τὴν ψαλμῆς.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἐξεδόθησαν ἐν τῇ Προθήκῃ τῆς Βιβλιοθήκης τῶν Πατέρων, ἐν Τόμ. ΙΓ'. καὶ ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τῶν Πατέρων, καὶ in Monument. Eccles. Græca. Tom. II.

ΗΗ|ΔΔΔΔΠΙΠ.

ΕΥΑΓΓΡΙΟΣ.

Περὶ τὸ 400.

Εὐάγγελος, ἦτον ὑπὸ τῷ Ἰβηρῶν πόλιν κειμένη τῷ τῷ
Εὐξείνῳ Πόντῳ, προεχειρίσθη Ἀναγνώσης ὑπὸ Βασιλείου
τῆ μεγάλης, Διάκονος ὑπὸ τῷ Γρηγορίῳ Νύσσης, καὶ Ἀρχιδιά-
κονος τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ Γρηγορίῳ τῷ Ναζιανζηνῷ.
Ἦτον κατὰ τῷ μορφῇ τῷ σώματος τε πολλὰ ὡραῖος, καὶ
διὰ τὸ ὑπὸ ζήλοτυπίας εὐδὲς τῷ μεγάλων ἀνδρῶν, ὅσις ὑ-
ποπτεύθη περὶ τῆς γυναικός τε, κατῴπισεν εἰς μέγαλον
κίνδυνον, ὅθεν φυγὼν ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κατήν-
τησεν εἰς τὰ ὄρη τῆς Νιτρίας, ὅθι ἐκρύπτετο δεκαπέντε
χρόνους τὸν ἀσκητικὸν βίον μετερχόμενος, καὶ ὑπὸ τῷ Μα-
καρίῳ διδασκόμενος. Οἱ χρόνοι καθ' οὓς ἀπέθανεν μᾶς εἶναι
ἄγνωστος.

Συγγράμματα καὶ Ἐκδόσεις.

Σῳζονται καὶ τέτε μερικὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συγγράμματα,
τὰ ὅποια ἐξεδόθησαν ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τῷ Πατέρων.

ΗΗΗ.

N E M E Σ Ι Ο Σ.

Περὶ τὸ 400.

Νεμέσιος ὁ Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Φοινίκῃ Ἑμέσης, περὶ τοῦ
 ὁποῖου οἱ Παλαιοὶ δὲν μᾶς ἄφησαν καμμίαν εἰδησιν, συ-
 γράψεν ᾧ βιβλίον *Περὶ φύσεως Ἀνθρώπου*, τὸ
 ὁποῖον ἐσφαλμένως τὸ ἀπέδιδον εἰς Γρηγόριον τὸν Νύσσης.
 Ἐν τῷ ᾧ ἀποδεικνύει τὴν ὠφέλειαν τῆς χολῆς, τὴν κίνησιν
 τοῦ αἵματος, καὶ τινὰ ἄλλα φυσιολογικὰ πράγματα, μ᾽ ὅλον
 τὸ εἰς μερικὰ δὲν ἐξηγεῖται καλῶς.

Ε' κ δ ό σ ε ι 5.

Νεμεσίου Ἑμεσινῶ, περὶ φύσεως ἀνθρώπου, Neme-
 sii --- de natura hominis ἐξεδόθη ἐν Ἀντιερπίᾳ τῷ 1568.
 εἰς 8. καὶ ἐν ταῖς Βιβλιοθ. τῶν Πατέρων.

--- Ἐξεδόθη ἐν Ὁξωνίᾳ τῷ 1671. εἰς 8. καὶ ἐν Ἀλγ.
 τῆς Σαξωνίας τῷ 1800. εἰς 8.

 ΗΗΗΙ.

Μ Α Ρ Κ Ο Σ.

Περὶ τὸ 401.

Μάρκος, εἰς τῷ Αἰγυπτίων Ἐρημητῶν, μάς εἶναι γνω-
 σὸς διὰ τῆς ἀγιότητός τε. Οὗτος ἔζησεν ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔ-
 τι· ἤξωρεν ὅλλω τὴν θείαν Γραφὴν ἐκ σήθους καὶ πολ-
 λὰ ἀσκητικὰ βιβλία συνέγραψεν, ὧν τὰ δέκα μόνον
 σώζονται, τὰ ὅποια ἀναφέρει καὶ ὁ Φώτιος (α).

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Τῶν ἀγίων Πατέρων Μάρκου Ἐρημίτη καὶ Ἀσκητῆ, Νι-
 κολάου, καὶ Ἡσυχίου πρεσβυτέρου τὰ δεισικόμιστα συγ-
 γράμματα, ἐξεδόθη. ἐν Παρισίοις τῷ 1568. εἰς 8.
 „ Καὶ ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τῶν Πατέρων.

 ΗΗΗΙΙ.

Ε Π Ι Φ Α Ν Ι Ο Σ.

Α'πέθανε τῷ 403.

Ἐπιφάνιος, τὸ γένος ἦτον Ἰεδαῖος· κατὰ τὴν μαρτυρίαν
 τῆ μαθητῆς τῆ Ἰωάννης ἐγεννήθη εἰς τὴν Βεσανδέκην πλησίον

 (α) Κώδ. 200.

τῆς Ἑλδθεραπόλεως τῆς Παλαιστίνης. Εἰς τὴν νεότητά τε ἐ-
 δίδάχθη ὑπὸ τῆς μοναχῆς τῆς Αἰγύπτου, ὧς καὶ πῶς ὁποίοις
 καὶ πολλῶν καιρὸν ἔμεινεν. Ὁ Ἱεράριμος (α) τὸν ὀνομάζει
 Πεντάγλωστον, ἐπεὶ κατελάμβανε πέντε γλώσσας,
 Εβραϊκῶν δηλ. Συριακῶν, Αἰγυπτιακῶν, Ἑλληνικῶν, καὶ
 Λατινικῶν. Ἐπαπελθὼν δὲ ἐκ τῆς Αἰγύπτου εἰς τὴν πα-
 τρίδα, μετήρχετο πάλιν τὸν μοναχικὸν βίον, κτίσας καὶ
 ἴδιον μοναστήριον. Περὶ τῷ 368. ἐκλέχθη Ἐπίσκοπος τῆς
 Καισαρίας τῆς Κύπρου, ἥτις πρότερον Σαλαμίς ἐκαλεῖτο.
 τῷ 382. ἐποροκαλέσθη ὑπὸ τοῦ Αυτοκράτορος, περὶ τῶν ὑ-
 ποδείξεων τοῦ Παυλίνου εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον, εἰς τὴν
 Ἀντιόχειαν. Τῷ 391. ἀνεφύτρωσε μία φιλονίκεια μεταξὺ
 αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἰωάννου Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων εἰς τὴν δι-
 δασκαλίαν τοῦ Ὁριγένης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰωάννης ἐπεκύρω-
 σεν. Ἡ αὐτὴ φιλονίκεια ἀνεφύτρωσε καὶ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ Ἰω-
 ἄννου τοῦ Χρυσόστομου. Ὁ Ἐπιφανὴς ἐσύναξε μίαν Σύνοδον
 εἰς τὴν Κύπρον τῷ 401. εἰς τὴν ὁποίαν κατέκεινον τὴν
 ἀνάγνωσιν τῶν τοῦ Ὁριγένης βιβλίων. Ἐζήτην γὰρ φέρη καὶ
 τὸν Χρυσόστομον εἰς αὐτῶν τὴν ἀπόφασιν, καὶ διὰ τὰ ἐπι-
 βεβαιώσῃ καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐν Κύπρῳ Συνοδοῦ, ἀπῆλ-
 θε μόνος τε εἰς Καισαριανέπολιν, ἀλλ' ὁ κόπος τοῦ ἐσάδῃ
 ἀκαρπός, ὅθεν ἐν τῷ ὑποσρέφειν ἀδονήσας ἐν τῷ πλοίῳ,
 πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, παρεκτείνας τὸν βίον ὑπὲρ τῶν
 ἑκατὸν ἔτη.

Συγγραμματα.

Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ Ἐπιφανὸς σώζονται, Α'. ὁ Ἀγ-
 κυρωσὶς, συγγραφὴς μεταξὺ τοῦ 373. καὶ 374. ἔτι, Β'.
 Παράριον, ἥτοι σμύταγμα κατὰ Π'. αἵρέσεων. Τὸ το-
 μᾶται ὑπὸ τῶν περαιοτέρων διὰ τὰς βεβαίας ἐιδήσεις τῆς
 Ἑκκλησιαστικῆς Ἰστορίας. Συγγραψάν καὶ αὐτὰ τῷ 373.
 αἰτίσει τῶν Πρεσβυτέρων Ἀκακίᾳ, καὶ Παύλῳ. Γ'. Ἀνα-
 κεφαλαίωσις, ἥτοι ἐπιτομὴ τῶν δύο προειρημενῶν βιβλ.

(α) *Apologia Contra Rufin.* 2. p. 537. Tom. 2. ed. Veron.

Δ'. Περὶ Μέτρων καὶ Σταθμῶν πῶσον ἦν Ἰουδαίων, ὅσον καὶ ἦν ἄλλων Ἑθνῶν. Ε'. Ἐπιστολὴ πρὸς Ἰωάννην τὸν Ἱεροσολύμων. (αὕτη σώζεται μόνον Λατινισί), ζ'. Περὶ ἦν δώδεκα Λίδων. Η'. Ὑπόμνημα εἰς τὸ Ἀῖσμα τῶν Ἀσμάτων. Θ'. Τεμάχιον ἐπιτομῆς τῆ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίς. Ι'. Ἀποφθέγματα ΙΖ'.

Τὸ Περὶ Προφητῶν, Φυσιολόγος, Οἰμῖλαι Η'. καὶ τὸ Θαῦμα τῆς ἀγ. Εὐχαριστίας, κρίνονται ὡς ὑποβολιμαῖα.

Ε' κ δ ὅ σ ε ι ς .

Ἐπιφανίου τὰ σωζόμενα ἐξεδόθησαν τὸ πρῶτον ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1544. εἰς φύλ.

--- Τὰ σωζόμενα, ἐξεδόθ. ἐν Παρισίοις ἐν δυσὶ τόμοις Ἑλ-Λατ. ὑπὸ Διονυσίᾳ Πεταυίᾳ, τῷ 1622. εἰς φύλ.

* * *

--- Περὶ ἦν δώδεκα Λίδων ἐξεδόθ. ἐν Ρώμῃ, μετὰ σημειώσεων τῶ Φογγινίᾳ, τῷ 1743. εἰς 4.

--- Ὑπόμνημα εἰς τὸ Ἀῖσμα Ἀσμάτων ἐξεδόθ. ὑπὸ Π. Φ. Φογγινίᾳ ἐν Ρώμῃ τῷ 1750. εἰς 4.

--- Τεμάχιον ἐπιτ. εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγ. ἐξεδόθ. ἐν τῷ τῆ Κομβεφισίᾳ Auctar. novissim. τόμ. Α'. σελ. 300.

--- Ἀποφθέγματα ἐξεδόθ. in Cotelerii Monument. Τόμ. Α'. σελ. 426.

--- Θαῦμα Ἀγ. Εὐχαριστίας. ἐξεδ. ἐν τῇ τῆ Θεοφίλου Ρ'αυνωδίνᾳ (Raynaudi) Opp. τόμ. Δ'. σελ. 382.

ΗΗΗΙΙΙ.

ΕΥΝΑΠΙΟΣ.

Ε΄ζη ἀκόμη τῷ 404.

Εὐνάπιος, ἦτον ὑπὸ τὰς Σάρδεις τῆς Λυδίας, καὶ συγγενὴς τῷ Φιλοσόφῳ Χρυσανδίῳ διὰ τῆς γυναικὸς τῆς. Εἰδιδάχθη ὑπὸ αὐτῷ τὴν Φιλοσοφίαν καὶ τὴν Ῥητορικὴν, τῷ δὲ δεκάτῳ ἔκτῳ ἔτει τῆς ἡλικίας τῆς ἀπῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔνθα μὴ ὑποφέρων τὴν θάλασσαν, ὑπέπεσεν εἰς μεγάλαν ἀδυσίαν, μετὰ δὲ τὴν θαυμασμὴν ἀξίαν ἀνάρρῳσίν τῆς, ἐδόθη ὅλως εἰς τὴν Ῥητορικὴν, διδασκόμενος ὑπὸ τῶν Προαρεσίων, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ γοεῖς τῆς τὸν ἐβίαζον, καὶ θέλων ἐὰν διδάχθῃ τὰ μυστήρια πῶν Ἑθνικῶν τὸν ἐμπόδισαν τοῦ ἐλθεῖν εἰς Αἴγυπτον. εἰδιδάχθη ὅμως τὰ τῶν Ἑλλήνων τόσον, ὥστε εἰσῆχθη καὶ εἰς τὰ μυστικά τῆς Ἑλδυσίνος. Εἵπειτα ἐξηκολύθησε τὴν Ἰατρικὴν. Μεταξὺ τῶν περὶ σβέων τῆς Λυδίας, οἵτινες ἀπεσάλησαν πρὸς τὸν Ἰελιανόν, ἦτον καὶ αὐτὸς ὢρας, καθὼς ὁ ἴδιος ἀναφέρει.

Συγγραμματα.

Ὁ Εὐνάπιος συνέγραψε τὰς Βίους τῶν Φιλοσόφων καὶ Σοφιστῶν τῆς αἰωνότητος, διὰ προτροπῆς τῆς Χρυσανδρίας, εἰς αὐτὴν σκοτεινὸν καὶ τεχνικὸν ὕφος. Συνέγραψεν ἔτι καὶ τὴν Ἱστορίαν τῆς Δεξιππῆς, μέχρι τῆς ἐξορίας τῆς Χρυσόμοι, καὶ τῆς θανάτου τῆς Εὐδοξίας, φθάσας καὶ τὰ συμβεβηκότα τῷ 404. ἔτους. Ἐκ τῆς τῆς δευτέρης Συγγραμματος σώζονται μόνον μερικὰ ἀποσπάσματα.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Εὐναπίου Σαρδιανῆ, Βίοι Σοφιστῶν καὶ Φιλοσόφων, ἐξεδόθησαν ἐν Ἀντιβερπίᾳ τῷ 1568. εἰς 8. ἐκδ. πολλαὶ ἐσφαλμέναι.

--- Εξεδόθη ἐν Γενέβῃ τῷ 1616. εἰς 8. μετὰ διαφορῶν σημειώσεων.

Εὐναπίου Δοκασάσματα Ἱστορικὰ, ἐξεδόθη. μετὰ σημειώσεων τῷ Βαλεσίῳ ἐν τῷ τῷ Ph. Labbei. Φ. Λαββεῖν περὶ τῆς Συγγραφῆων τῆς Βυζαντινῆς Προτρεπτικῆς, σελ. 15.

ΗΗΗΙΙΙΙ.

Χ Ρ Υ Σ Ο Σ Τ Ο Μ Ο Σ .

Ε' γ. τῷ 347. καὶ ἀπέθ. τῷ 407. ἔτει.

Γωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Κοιλισυρίας, τῷ 354. οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἦσαν Εὐνοικοί, ὁ πατήρ αὐτοῦ ἀπέθανε νέος, ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆς οὐσα εἰκοσιτετάρων χρόνων ἐβαπτίσθη μετὰ τῆς ὑμετέρας ὑπὸ τῆς Ἀντιοχείας ἐπισκόπου Μελετίου. Εὐδόκη ἐκ νεότητός αὐτοῦ εἰς τὰς μαθήσεις. Εὐδόκη διδάχθη εἰς τὴν Ῥητορικὴν ὑπὸ τὸν περίφημον Λιβανίον, καὶ εὐδοκίμησε τόσοις εἰς τὴν εὐφράδειαν, καὶ εἰς τὸ πείθειν, ὥστε διὰ τῆς περιφημίας ἐγένετο, καὶ τὸ ἐπώνυμον Χρυσόστομος ἔλαβεν, εἰς δὲ τὴν φιλοσοφίαν ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ Ἀνδραγάθου, καὶ εἰς τὴν θείαν Γραφὴν ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Μελετίου, ἀποχειριθεὶς ὑπὸ αὐτῆς καὶ Ἀναγνώσεως. ἀγαπήσας δὲ τὸν μοναχικὸν βίον, ἀπῆλθεν εἰς τὰς Μοναχάς. ὅθι διὰ τῆς σκληραγωγίας αὐτοῦ ἀδυνατήσας, ἐβιάσθη νὰ ὑποστέλλῃ εἰς Ἀντιόχειαν, ὅτε καὶ διάκονος ἐχειροτονήθη, καὶ μετὰ πέντε χρόνους Πρεσβύτερος. Κατ' αὐτὰς τὰς χρόνας ἤρχισε νὰ καλλωπίζῃ τὰ ἦδη τῆς Ἀντιο-

χέων με τὰς καθημερινὰς λόγους τε, ὅτε καὶ τὰς ἀνδριανεύων
τῆ Θεοδοσίᾳ καὶ τῆς Πλακίλλης ἐκρέμνισαν κατὰ τὸ 387.
τῷ δὲ 398. ἔτει ὑποθανὼν ὁ Νεκτάριος, πατριάρχης Κων-
σταντινουπόλεως ἐψήφισθη Ἀναβάς λοιπὸν εἰς τὸν θρόνον,
δοῦ ἔπαυε πάντοτε τὰ διδάσκει καὶ τὰ καλῶπιζεν μετὰ τὸ πα-
ραδειγματὶ καὶ τὰς μικρὰς καὶ τὰς μεγάλας, καὶ ὑποπεσὼν
εἰς τὸν φθόνον τῶν κακοτρόπων, ἐξορίσθη τὸ πρῶτον ἀδι-
κῶς τῷ 402. τὸ πλῆθος ἰδὼν τὴν ἀδικίαν, καὶ καταπαρά-
ξαν τὴν πόλιν, διὰ τούτου τὸν ἔφερον μετὰ δόξης πάλιν εἰς
τὸν θρόνον τε, ἀλλὰ κακίᾳ τῆς βασιλείας Εὐδοξίας, τὴν
ὁποίαν διὰ τὰς ἀδικίας τῆς τὴν ἡλεγχε συχρὰ, καὶ φθόνῳ
τῶν ἀρχιερέων, ἐξορίσθη πάλιν τὸ δεύτερον τῷ 404. εἰς τὰ
Κώμανα, οὗτα ἐλευκῶς, καὶ δυσυχῶς τὸ ὑπόλοιπον τῆς
ζωῆς τε διέτριψε μέχρι τῷ 407. καὶ ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον.

Συγγραμματα.

Ὁ Θεὸς Χρυσόστομος μᾶς ἄφησε πολλότατα ἐκκλησιαστικὰ
Συγγραμματα. Ἡ νεώτερα τέκνον ἐκδοσίς περιέχει γνησίων
τε καὶ νόθων, χιλίων τετρακοσίων τεσσαράκοντα ἑπτὰ λόγων
ὑποθέσεις, καὶ 249. Ἐπιστολάς, ἐξ ὧν οἱ Ἀνδριαῆτες, καὶ
οἱ περὶ Γερωσιωνῆς λόγοι εἶναι οἱ τεχνιώτατοι.

Ἐκδόσεις.

Τὰ ἐν Ἀγ. Πατ. ἡμῶν Γεωργίου τοῦ Χρυσοστόμου
τὰ δρισκόμενα, δι' ἐπιμελείας καὶ ἀναλωμάτων Ἐρρίκου τῆ
Σαβιλίᾳ ἐκ παλαιῶν ἀντιγράφων ἐκδοθέντα ἐν Ἐπὶ ῶν,
(εἰς ὅπως τόμος Ἐκδοσίς) τῷ 1613. εἰς φύλ.

Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη καὶ ὀρθοτάτη ἐκδοσίς τῶν τῆ Χρυσο-
στόμου.

--- Γεωργίου τῆ Χρυσοστόμου, τὰ σωζόμενα ἅπαντα.
S. Ioannis Chrysostomi Opera omnia. Ἐξεδόθησαν Ἐκκ. λατ.
ἐν Παρισίοις ὑπὸ Bernardi de Montfaucon, εἰς δεκατρεῖς
τόμους εἰς φύλ. τῷ 1538. μετὰ σημειώσεων, Ἐκδ. ἀρίστη.

„ Ἡ αὕτη ἐξεδόθη καὶ ἐν Βενετίᾳ ἀσφαλῶς κατ'
αὐτὰς τὰς χρόνας.

 ΗΗΗΠ.

Β Ι Κ Τ Ω Ρ.

Μετὰ τὸ 407.

Βίκτωρ Πρεσβύτερος τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησίας, κατέλιπε μίαν Ἐκλογὴν τῆς Ἱστορίας τῆς Εὐαγγελίᾳ τοῦ Μάρκου, ἢ ὁποῖα ἐξεδόθη ἐν τῇ τοῦ Πέτρου Προσίνης Σειρᾷ (catena) εἰς Μάρκον τὸν Εὐαγγελιστὴν ἐν Ρώμῃ 1673. εἰς φύλ.

ΗΗΗΠΙ.

Σ Ε Υ Η Ρ Ι Α Ν Ο Σ.

Μετὰ τὸ 407.

Σευηριανὸς, ἐφημέριος ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Γαβάρης. ἦλθεν εἰς Κωνσταντινέπολιν, ὅπῃ διὰ τῶν Διδασκῶν τοῦ ναῦ συνάξῃ χήματα· ἐφιλιώθη μεγάλως μετὰ τὸν Χρυσόστομον, καὶ πολλάκις ἀπόντος τοῦ Χρυσόστομου ἀμιλῆσεν αὐτὸν αὐτὸς ἐπὶ Ἐκκλησίας, μετὰ ταῦτα δὲ ἐνωθεὶς μετὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χρυσόστομου, τὸν κατέτρεχε καὶ αὐτός. Σώζονται καὶ τὰς μερκαὶ Ὀμιλίαι, ἐκδοθεῖσαι μετὰ τῶν τοῦ Χρυσόστομου.

ΗΗΗΠΙΙ.

Ν Ο Ν Ν Ο Σ.

Περὶ τὸ 410.

Νόννος ὁ Ποιητὴς ἦτον ὑπὸ τῇ Πανοπόλιν τῆς Αἰγύπτου, καταγινόμενος πάντοτε εἰς τῇ Ποιητικῇ. Θέλουσιν ὅτι ἔτος ἦτον κατ' ἀρχὰς Ἑθνικός· περὶ δὲ τῶ λοιπῶν περιελάσσει τῆς ζωῆς τε, εἰδὲν μᾶς εἶναι γνωστόν. Σώζονται καὶ τῶν δύο Ποιήματα, Α'. Διονυσιακὰ βιβ. δύο, τὰ ὅποια κερύσσονται ὡς εἷς χάος χωρὶς τάξιν καὶ συμέλειαν. Β'. Παράφρασις Ἑπικὴ εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, εἰς τὰ ὅποια κυριεύει ἡ αἰωτέρα γνώμη.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Νόννου τοῦ Πανοπολίτου Διονυσιακὰ, ἐξεδόθησαν Ἐκκλησιαστικῇ ὑπὸ Φαλκενβεργίε τῷ 1579. εἰς 4. ἐν Ἀντβερπία. Καὶ ἐν Λίνοβία τῷ 1610. εἰς 8.

--- Παράφρασις εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον ἐξεδόθη ἐν Ρώμῃ τῷ 1526. εἰς 4.

--- Ἐπὶ ἐν Παρισίοις Ἐκκλ. Λατ. ὑπὸ Νικολάου Αἰβράμη τῷ 1623. εἰς 8. μετὰ σημειώσεων.

Καὶ ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων, ἀντίθ. τόμ. 10. σελ. 304.

ΗΗΗΠΙΙΙ.

Θ Ε Ο Φ Ι Λ Ο Σ .

Α'πέθανε τῷ 412.

Θεόφιλος, διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας μετὰ τὸν Τιμόθεον τῷ 385. ἔτει, ἦτον ἀνθρωπος μὲ ὀξυπατὴν ἀγ-
χίνοιν, καὶ εἰς τὰς μαθήσεις καλῶς πεπαιδευμένος. Ἐδείξε
μεγάλον ζῆλον εἰς τὸ νὰ κατακριθῇ τὰς ναὺς τῶν Ἐθι-
κῶν, τὰ λείψανα τῆς Ἀρχαιότητος, μ' ὅλον ὅτι ἦτον ὑπο-
πιτος, καὶ γενικῶς εἰπεῖν, ἦτον ἀνθρωπος ἀχρείας ψυχῆς,
καὶ μεμαρυσμένος τῷ δόκτορικῷ καὶ ἐπισκοπικῷ ἐπαγ-
γέλματι, κατακυρδισμένος ὑπὸ ὅλα τὰ ψυχικὰ καὶ σωμα-
τικὰ πάθη, καὶ τὸ περισσώτερον ὑπὸ τὸ μῖσος, καὶ ἐκδίκη-
σιν, καθὼς φαίνεται εἰς τὸν κατὰ τῶν Μοναχῶν τῆς Νι-
τείας διὰ πυρὸς καὶ ξίφους διωγμὸν, καὶ εἰς τὸ κατὰ τοῦ
σφασιᾶτος Χρυσόστομου μῖσος, τὸ ὁποῖον συναπέθανε μετ'
αὐτοῦ. (α) Ἐβάσταξε τυραννικῶς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς
Ἀλεξανδρείας ἐπὶ εἰκοσιοκτὶ.

Συγγράμματα καὶ Ἐκδόσεις.

Σύζονται καὶ τὰ μερικὰ Συγγράμματα, Α'.) Πρόλογος
πρὸς Θεοδοσίον τὸν Αὐτοκράτορα περὶ τῆς Παύλου, ἐκδοθεὶς ἐν
τῇ τῇ Διονυσ. Πενταίᾳ Doctrina tempor. Tom. II. σελ. 879.
Β'.) Κατόνες, μετὰ τῶν χολίων τῆς Βαλσαμῶνος ἐξεδόθ.
ἐν τῇ Πανδέκτη. Γ'.) Λόγος παραινεστικός, ἐν τῇ τοῦ

(α) Γεναῖος περὶ αὐτὸν ἐνδόξαν ἀνδρῶν Κερ. 23. ἐν τῇ αὐτῇ Φα-
βελικῇ Ἐκκλ. Ἱστορ. Φαβελ. Βιβλ. Ε'. σμ. Ε'. σελ. 95. ἔ. σμ.
ΙΒ'. σελ. 656.

Φαβερκίη Βιβλιοθ. τόμ. IV. σελ. 657. Δ'.) Επιστολὴ
πρὸς Ἀμμώνιον, εἰς τὰ Πρακτικὰ τῆς Πατέρων, τόμ. Γ'.
σελ. 347. καὶ ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Πατέρων, τόμ. Ε'.
σελ. 842.

ΗΗΗΠΙΙΙΙ.

Φ Ι Λ Ο Σ Τ Ο Ρ Γ Ι Ο Σ .

Εγεν. τῷ 364. καὶ ἀπέθ. τῷ 425.

Φιλοσόργιος ὁ ἐκ Καππαδοκίας, ἦτον υἱὸς ἐνὸς Εὐνομιανῆ
Καρπεῖς τὸ ὄνομα, ὃς ἔφερον ὅλας τὰς τῆς Συγγενεῖς εἰς
ταύτην τὴν αἵρεσιν. Οὗ Φιλοσόργιος ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταν-
τινέπολιν. Τὰ συγγράμματά τινι ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἦ-
τον πεπαιδευμένος εἰς τὰς ὡραίας τέχνας, ἰδίως δὲ εἰς τὴν
Φυσικὴν, Μαθηματικὴν, Ἀστρολογίαν, Γατρικὴν, Γεω-
γραφίαν, Ἱστορίαν, καὶ Ποιητικὴν, καὶ εἰδήμων ὅλων τῶν
Συγγραμμάτων τῶν Παλαιῶν Συγγραφέων. Ἦτον ἐχθρὸς
ἀσπονδος τῶν Ἰουδαίων, καὶ τῶν Εὐδικῶν, ἐχὶ ὀλιγώτερον καὶ
τῶν ὀρθοδόξων, δι' ὃ καὶ παρὰ τῷ Φωτίῳ, Ἐγκώμιον τῶν
αἵρετικῶν, φόνος δὲ γυνὸς καὶ κατηγορία τῶν
ὀρθοδόξων, ὀνομάζεται. Οὗτος συνέγραψε μίαν Ἐκκλη-
σιαστικὴν Ἱστορίαν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὀλίγα τινα τεμάχια
σώζονται.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Φιλοσοργίου Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, ἐξεδόθη τὸ πρῶ-
τον ἐν Γενέβρᾳ τῷ 1643. εἰς 4. ἔκδοσ. πολλὰ ἐσφαλμένη.

--- Ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις, καὶ ἐν Κωνσταντινῇ μετὰ
τῆς τῆ Θεοδωρίστου καὶ ἑτέρων Ἐκκλησιασ. Ἱστορίας, τῷ
1673. καὶ 1720. εἰς φύλ.

ΗΗΗΔ.

ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ.

Μετά τὸ 425.

Ολυμπιόδωρος, ἐγεννήθη εἰς τὰς Θήβας τῆς Αἰγύπτου, ἦτον Ποιητὴς, Χημικὸς, καὶ Ἱστορικὸς, ὅσους ἀπεσάλη παρὰ τοὺς πατέρας αὐτοῦ τὸν Βασιλέα τῶν Οὐνιων Δονάτον τῷ 412. ἔτει. Συνέγραψε δὲ καὶ μίαν Γενικὴν Ἱστορίαν ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ 402. καὶ λήγουσαν μέχρι τοῦ 425. εἰς ΙΒ'. βιβλία, ἐξ ὧν μερικαὶ ἐκλογαὶ ᾤθη τῷ Φωτίῳ ἀπεσάθησαν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἐξεδόθησαν ἐν τῇ τῇ Συλβεργίᾳ Συλλογῇ τῶν ἐλασσόνων Ῥωμαϊκῶν Ἱστορικῶν, τόμ. Γ'. σελ. 853.

Καὶ εἰς τὰς ἐκλογὰς τῶν Ἱστορικῶν τῆς Βυζαντίδος. Φιλ. Δαββέου, σελ. 1.

ΗΗΗΔΙ.

ΖΩΣΙΜΟΣ.

Μετά τὸ 425.

Ζώσιμος ὁ Ἱστορικὸς ἦτον Κόμης, καὶ Ἀποφισκοσιωνήγορος ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει. ἔζη εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὅπως καὶ
Τ. II. K

ὁ Ολυμπιόδωρος, συνέγραψεν ὁμῶς μετὰ ταῦτα. ἔχομεν ὅτ' αὐτὸν μίαν Αὐτοκρατορικὴν Ἱστορίαν, ἀρχομένην ἀπὸ τῶν χρόνων τῆ καίσαρος Αὐγύστη, καὶ λήγουσαν μέχρι τῆ 410. ἔτις ἀπὸ Χρ. ἐν ᾗ ἀναφέρει ῥητῶς τὸν Ολυμπιόδωρον (α). Καὶ ἐπειδὴ ὁ Φώτιος ἐκ τῆς τῆ Συγγραμματος δὲν ἀγνώσκει τοσαύτον, ὅσον καὶ τὴ νυνὶ σώζεται, φαίνεται ὅτι εἶναι ἐν πλείς· μ' ὅλον τὸτο μᾶς δίδει νὰ καταλάβωμεν ὅτι ὁ Ζώσιμος δὲν συνέγραφε κατὰ τὴν χρόνον· καὶ ἔχομεν αἰτίαν νὰ συμπεραίνωμεν, ὅτι πολὺ μετὰ ταῦτα συνέγραψεν, ἐν ᾧ ἀναφέρει περὶ τῆ Χρυσδαργύρου, εἰσαχθέντος ὑπὸ τῆ Κωνσταντίνου, καὶ κατ' ἐκείνας τὰς χρόνας τῆ Ζωσίμου ἐξαλειφθέντος, ὅπερ διὰ τῆ Ἀντισασίας ἐγένετο. Ὁ Ζώσιμος λοιπὸν ἔπρεπε νὰ περὶ τοῦ τέλος τῆς πέμπτης αἰῶνος, καὶ αὕτη ἡ περίκοπή δὲν εἰσέφρησεν ὑπὸ ἑκείνης χειρὸς, καθὼς φαίνεται. Ὁ Φώτιος λέγει, ὅτι ἡ Ἱστορία τῆ Εὐνοπίου ἀντεγράφη τὸ περισσότερον μέρος ἀπὸ τὸν Ζωσίμον, ἔκαμεν ὁμῶς πύτης δύο ἐκδόσεις, ὅθεν προῆλθε τὸ ὄνομα Ἱστορία νέα. Τὸ τέλος τῆ πρώτης, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆ δευτέρας βιβλίῳ λείπει. Κατὰ τῆς κατηγορίας ὅπως τῶ προσάπτωσιν ἐμὲ ληφθεὶς κατὰ τῆς Χριστιανῶν Βασιλέων. Λεωκλάδιος ἰδίως εἰς ἓνα ξεχωριστὸν ὑπὲρ αὐτῆς Συγγραμμα τὸν ὑπερασπίζεται, διὰ τῆ ὁποίου ὁ πεπυκνωμένος τὸν τῶν de la Mothe le Vayer (β) δὲν πληροφορεῖται.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ζωσίμου Ἱστοριῶν βιβλία 5'. ἐξεδόθη ὑπὸ Φριδ. Σουλβεργί· μετὰ τὸν ἐλασσόνων Ρωμαϊκῶν Ἱστορικῶν ἐν τῷ Γ'. τόμ. σελ. 623.

--- Zosimi Historia nova. ἐξεδόθη ἐν Οξωνίᾳ τῷ 1679. καὶ τῷ 1713. εἰς 8. ἐν Γένῃ μετὰ σημειωμάτων ὑπὸ Χρυσόφρου Κελλερίου.

(α) Βιβλίον Ε'.

(β) Οἰκον. p. 336. στ. 674.

ΗΗΗΔΙΙ.

ΚΛΕΟΜΗΔΗΣ.

Περὶ τῷ 427.

Κλεομήδης εἰς τῶν Ἀστρονόμων τάσσεται ὑπὸ τῆ Κασπά-
ρα Πόκερ (α) κατὰ τῆτον τὸν χρόνον, ἄλλοι δὲ τὸν Θέλε-
σιν ἐξ οὐαντίας παλαιότερον τῆ Πτολεμαίᾳ, ἐπεὶδὴ καὶ
εἰς τὸ Σύγγραμμά τε δὲ ἀναφέρει τελείως τὸν Πτολεμαῖον.
Περὶ τῆ γένεως τε καὶ τῆς πατρίδος τε εὐδὲν ἐξέδρομεν. Σά-
ζεται καὶ τά τε Περὶ πυκλικῆς θεωρίας μετεώρων
Βιβλία Β'.

Ε' κ δ' ό σ ε ι ς.

Κλεομήδου πυκλικῶν βιβ. Β'. ἐξεδόθη ἐν Παρι-
σίοις τῷ 1539. εἰς 4.

Καὶ ἐν Βασιλέᾳ τῷ 1585. εἰς 8.

Cleomedis meteora Ε'λλ. Λατ. ἐξεδόθ. ὑπὸ Roberto Bal-
foreo, ἐν Βαρδигаλή τῷ 1605. εἰς 4.

(α) In Element. Astronom. p. 12.

ΗΗΗΔΙΙΙ.

ΠΑΛΛΑΔΙΟΣ.

Ε'γεν. πρ 367. κ' ἀπέθ. πρὸ τῷ 431.

Παλλάδιος ἐν Γαλατίας, τῷ εἰκοστῷ ἔτει τῆς ἡλικίας τε, ποθήσας τὴν μοναχικὴν ζωὴν, ἀνεχώρησεν εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ εἰς τὰς μονὰς τῶν Ἀσκητῶν, οὗθ' ἀπιμείνας ἐντέα χρόνους, κ' ἀδελφύσας ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Παλαιστίνην. Μεταξὺ τῶν διδασκάλων τε ἦτον κ' Εὐάγριος ὁ ἐκ τῆς Πόντου, κ' διὰ τῆτο ὁ Παλλάδιος ὑπέπεσεν εἰς ὑποψίαν, ὅτι ἀκολουθεῖσε τῷ διδασκαλίῳ τοῦ Ωριγένης. Γωάννης ὁ Χρυσόστομος ἔχων μετ' αὐτῷ μεγάλην φιλίαν, πρὸς τοὺς ἐπίσκοπον τῆς Ἐλενυπόλεως τῆς Βιθυνίας τῷ 400. ἔτει. Εἰδὼν δὲ εἰς τὰ Ἀσπανά τῆς Γαλατίας ἀπέθανεν ἐκεῖ πρὸ τῆς οὐ Ε'φέσω Σωδῶς.

Συγγραμματα.

Φέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τῷ Παλλάδιῳ Α'.) αὐτὸ Συγγραμματα περιέχον τὰς βίβας τῶν Μοναχῶν κ' Μοναζουσῶν τε αἰώνος τε, τὸ κοινῶς λεγόμενον Ἱστορία Λαυσαϊκὴ, ἢ Λαυσαϊκὸν πρὸς τινα Λαῦσον ἀξιώματικὸν Θεοδοσίῳ τῷ μικρῷ, τῷ 420. ἔτει. Παραπρεῖται ἐν τοῖς χειρογράφοις μία μεγάλη διαφορά, ἅλλα μὲν ἔχουσι περισσότερα, ἅλλα δὲ ὀλιγώτερα κεφάλαια, καὶ μάλιστα ὁ τῷ Ἡρακλείδῃ Παράδεισος, εἰχωρεῖ εἰς τὰ περισσότερα κεφάλαια. Β'.) Διάλογος περὶ βιοτῆς Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τῷ εἶναι ἀμφίβολον, κ' ἡ ἀμφιβολία ὀπτηεῖται εἰς τὴν χρονολογίαν. Γ'.) Περὶ Ἰνδῶν καὶ Βραχυμάνων. Ομοίως καὶ τῷ ἀμφιβάλλεται, διότι οὐκ ἔχομεν καμμίαν αἰτίαν νὰ τὸ ὑποδώσωμεν εἰς τὸν Παλλάδιον.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Παλλαδίου, Ἱστορία Λαυσαϊκῇ *Palladii Historia Lausaica*, ἐξεδόθη Ε'κ. Λατ. ὑπὸ Ἰωάννη Μερσίου ἐν Λαυδόνῳ τῷ 1616. εἰς 4. Καὶ ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τῶν Πατέρων.

Παλλαδίου Βίος Ἰωάν. τῷ Χρυσόσομῳ, ἐξεδόθη ὑπὸ Ε'. Βιροτίε ἐν Παρισίοις τῷ 1738. εἰς 4.

Παλλαδίου Περί Ἰνδῶν καὶ Βραχυμάνων, ἐξεδόθη ὑπὸ Ἰ. Καμεραρίε ἐν Λειψία ἐν τῷ αὐτῷ Γνωμολογικῷ ἐν σελ. 110. 253. καὶ 302.

Ε'τι ἐν Λόνδρᾳ Londini, τῷ 1668. εἰς 4.

Η Η Η Δ Ι Ι Ι Ι .

Σ Υ Ν Ε Σ Ι Ο Σ .

Α' π έ θ α ν ε τ ῷ 431 .

Συτέσιος ὁ θαυμασίος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κυρήνην τῆς Αἰγύπτου, ὅς ἐπιστήμων γονέων καταγόμενος· ὧν δὲ ἐκ φύσεως ἀγχινέσματος, καὶ ὀπίπδειότατος κατὰ τὸν νῦν, εἰς ὀλίγον καιρὸν ὑπερβύδοκῆμιν καὶ ἐπέδειξατο εἰς τὰ ἐγκύκλια μαθήματα, περιβόητος γινόμενος διὰ τε τῆς Ρητορικῆς, καὶ Ποιητικῆς. Μετὰ ταῦτα ἀπελθὼν εἰς Ἀλεξάνδρειαν εἰσαῖν τότε ὁ θρόνος τῷ Μισῶν, συνελόμενος μετ' αὐτῶν τὴν τε φιλοσοφίαν καὶ τὴν μαθηματικὴν, ἀπορατῆς γινόμενος Ὑπατίας τῆς περικλεῦς ἐκείνης καὶ πεπαιδευμένης Πλάτωνικῆς γυναίκος. Καὶ εἰς ταύτην τὴν φιλοσοφίαν ὁ Συτέσιος ἐκδοτός ὅλος γινόμενος, ἐπροχώρησε πόσον, ὥς ἐγκρατῆ ταύτης τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀπεκατέστησε, καὶ Πλάτων ἄλλος ἀπεδεικνύετο, διαφρέπων φιλοσοφία τε καὶ ἀρετῇ. Τοιαῦτος δὲ ὢν,

τῷ ἐφορῶντι τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον, ἀλλὰ δὲ ἤθελε νὰ τὸν δεχθῇ διὰ νὰ μὴ ὑποπέσῃ εἰς τὸν ζυγὸν τῆς ὑπακοῆς πρὸς Ορθοδόξον Πίστewς, καὶ μάλιστα ἔχων γυναῖκα, δὲ ἤθελε νὰ βιασθῇ νὰ τὴν παραίτησθαι, ἀλλὰ μὴτε πάλιν κρυφίως, ὡς μοιχὸς, νὰ μίγνυται μετ' αὐτῆς, καὶ φιλοπαίγμων, καὶ φιλοκνηγὸς ὢν, δὲ ἤθελε μὴτε τὰ τοιαῦτα νὰ ἐκτελέσῃ, καὶ μάλιστα μὴ ὢν πληροφορημένος περὶ τῆς ἀνυστάσεως τῆς νεκρῶν, δὲ ἤθελε νὰ δεχθῇ τὸ τοιοῦτον δόγμα, ἐπειδὴ καὶ ἡ φιλοσοφία τοῦ ἐδίδασκε νὰ σοχάζεται τὸ σῶμα ὡς μίαν φυλάκην τῆς ψυχῆς, εἰς τὸ ὅποιον ἡ ψυχὴ ἦτον συνδεδεμένη* καὶ διὰ νὰ μὴ φανῇ ψεύσις εἰς τὴν φιλοσοφίαν τε, δὲ ἐδέχετο τὸ ἐπισκοπικὸν αξίωμα, ἐν ᾧ ἡ Ἐκκλησία δὲ τῷ ἐδίδετο τὰς τοιαύτας ἐκδόσεις (α). Συγκαταπέρας δὲ ἡ Ἐκκλησία εἰς τὰ ζητήματά τε, καὶ κατεπεθεῖς ὑπὸ τῷ Ἐπισκόπῳ τῆς Ἀλεξανδρείας Θεοφίλῳ, ἐβαπτίσθη τῷ 410. ἔτει, ἀποχειθεῖς ὑπ' αὐτῷ καὶ Ἐπίσκοπος, καὶ τῆς Κυρήνης, ἀλλὰ τῆς Πτολεμαίδος, ὅτε καὶ ὡς ἀρχιερεὺς ἀπεπλήρωσε ἀποθύμους τὰ τῷ Ἐπισκόπῳ χρεόν, πιάσας καὶ εἰς τὸ περὶ Ἀνυστάσεως. Ὁ θάνατός τε δὲ μᾶς εἶναι γνωστὸς, συμπεραίνεται ὅμως, ὅτι μετὰ τὸ 430. ἔτει δὲ ἔζη πλέον, ἐπειδὴ καὶ ὁ ἀδελφὸς τε Εὐόπτιος ὁ διάδοχος τῷ θρόνῳ τε ἦτον παρὼν εἰς τὴν ἐν Ἐφέσῳ Σύνοδον τῷ 431. ἔτει ὑπὸ Χρυσῷ.

Συγγραμματα.

Τὰ Συγγραμματα τῷ Συνεσίῳ, καὶ ἰδιαιτέρως αἱ Ἐπιστολαὶ τε συνεγράφησαν μετ' ἐκ κομψὸν καὶ γλαφυρὸν ὕφος, καὶ τιμῶνται μεγάλως ὑπὸ τῶν Κριτικῶν. Εἶναι μεμιγμένα μετὰ τῷ Ἀλεξανδρινῷ Φιλοσοφίᾳ, καὶ μετὰ τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν, ὥς ὡν μόνον οἱ Ὑμνοὶ εἰσὶν ἀχρημάτιστοι, καὶ πλήρεις τῆς Οὐαλοντιανῆς πεπλασμένης θρησκείας (β). Ὁμολογεῖ μόνος τε (γ) ὅτι τὰ ἀγαπητὰ τε παῖδιά, τὰ ἐκ τῆς

(α) Γ' δε τῷ 105. πρὸς τὸν ἀδελφόν τε Ἐπισκόπῳ.

(β) Γ' δε περὶ αὐτοῦ τῷ σημείῳ τῷ Γ. Βενέτῳ ἐν τῇ αὐτῇ Μισιστῇ Ἐκκλησίᾳ. Γ' τορ. σὺμ. Α'. σελ. 203.

(γ) Εἰς τῷ πρὸς τὸν ἀδελφόν τε 105. Ἐπιστολῇ.

Φιλοσοφίας δὲ ἤθελε νὰ τὰ ἀρνηθῇ, καὶ ἐκ τῆς εἶναι φανερόν, ὅτι ὁ Σωκράτης δὲν συνέγραφε μόνον πρὶν ἀρχιερατοσίῃ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀρχιερατείαν, καὶ ὡς μὲν φιλόσοφος ἐφρονέσε τὰ πᾶν φιλοσόφων, ὡς δὲ ἀρχιερεὺς ἀποπλήρωνε τὰ τῆς ἀρχιερωσύνης τε χρέη. Τὰ σωζόμενα τῆς Συγγραμμάτων εἶναι.

Α'. Περὶ Βασιλείας, πρὸς Ἀρκαδίον τὸν Αὐτοκράτορα, ὅσας λόγους, τὸν ὅποιον ὡς πρῶτος πᾶν Κυρηναίων ἐξεφώνησε πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα τῷ 397. ἔτε ὑπὸ Χειροῦ.

Β'. Δίωκ, ἢ περὶ σῆς καθ' αὐτὸν διαγωγῆς. Τῷ συνεγράφη τῷ 404. ὀλίγον ὕστερον τῷ γάμῳ τε, καὶ εἶναι εἷς ἐγκώμιον τεχνικώτατον εἰς τὴν ἐλευθέραν παιδείαν καὶ φιλοσοφίαν, ἐν ᾗ συμβεβῆκε καὶ τὸν ὕμνον τε, εἰς τὸν ὅποιον εἶχε χρησὰς ἐλπίδας.

Γ'. Φαλάκρας ἐγκώμιον. Τῷ συνεγράφη ἐναντίον εἰς ἐκείνη τῇ τῆς Κόμης ἐγκωμίᾳ Δίωκος τῷ Χρυσόσῳμ.

Δ'. Περὶ Προνοίας ἢ Αἰγυπτιος, μία παράστασις τῶν δυσυχῶν τῇ παλαιᾷ καιρῷ, ὑπὸ τὸ χῆμα τῷ Οσίριδος, καὶ Τυφῶνος.

Ε'. Ὀμιλία ἐν Παιγνύρει, ἥτοι πῶς δὲ τιμᾶν τὰς ἑορτάς, ἐν ᾗ καὶ ἀλληγορικὴ τις ἐξήγησις τῇ 8. ἐδαφιαίου τῷ 75. Φαλμῷ.

ς'. Περὶ Ἐνυπνίων. τῷ συνεγράφη πρὸς τὴν διδασκάλισσάν τε Ὑπατίαν. Νικηφόρος ὁ Γρηγοράς συνέγραψεν εἰς τὸ ὑπόμνημα.

Ζ'. Ἐπιστολαὶ, Ἐκατὸν πενήκοντα ἕξ.

Η'. Ὀμιλία πανύχιος εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Χειροῦ.

Θ'. Δημηγορία ἐκφωνηθεῖσα τῷ 412. εἰς τὴν μεγίστην βαρβαρικὴν ἐπιδρομήν.

Ι'. Δημηγορία ἐγκωμιαστικὴ πρὸς Ἀνύσιον.

ΙΑ'. Περὶ τοῦ Δώρου τῷ Ἀσρελαβίῳ πρὸς Παιώνιον, περὶ τῷ 399. ἔτος.

ΙΒ'. Ὑμνοι Δυρικοὶ δέκα.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Συνεσίου τῆ Κυρηναίᾳ. Περὶ βασιλείας πρὸς Ἀρχάδιον τὸν Αὐτοκράτ. Φαλαῖρας ἐγκώμιον. Περὶ Προνοίας, ἡ Αἰγύπτιος, Δημηγορία Ἐγκωμιασικὴ. Περὶ Ἐνυπνίων, μετὰ τὰ Ὑπομνήματα, καὶ Ἐπιστολαί· ἐξεδόθησαν τὸ πρῶτον Ἑλλήνισι, ἐκ τῶν Βασιλικῶν Κωδίκων, ἐν Παρισίοις τῷ 1553. εἰς φύλ.

Συνεσίου τῆ Κυρηναίᾳ τὰ σωζόμενα ἅπαντα, ἐξεδόθησαν τὸ δεύτερον Ἑλληνο-Λατινισί μετὰ τῶν τῆ Διονυσίου Παταυίου σημειώσεων, ἐν Λεπτιά τῷ 1612. εἰς φύλ. Αὕτη ἡ ἔκδοσις μετετυπώθη αὐτόθι, τῷ 1631. καὶ 1633. καὶ 1640. αὐτὴ τινὸς προοδίκης, εἰς τὴν πελοπταίαν προσετέθησαν καὶ τὰ τῆ Κυρίλλου Ἱεροσολύμων Συγγραμματα.

Συνεσίου—Δίων ἡ περὶ τῆς καθ' αὐτὸν διχγωγῆς, μετὰ τῶν σημειώσεων τῆ Παταυίου, ἐξεδόθη ἐν τῷ Προοιμίῳ Δίωνος τῆ Χρυσόμοι, ἐν Παρισίοις τῷ 1604.

--- Αἰγύπτιος, ἡ περὶ Προνοίας, μετὰ τῶν σημειώσεων Ἐσρομίου Ρέδιγγερί· ἐξεδόθη ἐν Βασιλείᾳ, τῷ 1557. εἰς 8. ᾧ δὲ τῷ Ἰωάν. Ὁπορίῳ.

--- Περὶ Ἐνυπνίων, ἐξεδόθη ἐν Βενετία Ἑλλήνισι, μετὰ τῶν τῆ Ἀρτεμιδώρου, τῷ 1518. εἰς 8. παρὰ τῷ Ἀλδῳ.

--- Περὶ Ἐνυπνίων, ἐξεδόθη καὶ ἐν Λεπτιά ὑπὸ Φεδ. Μορέλλου τῷ 1586. εἰς 8.

--- Ἐπιστολαί, ἐξεδόθησαν Ἑλλήνισι ἐν τῇ ὑπὸ τῆ Ἀλδου Συλλογῇ τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν, τῷ 1499. ἐν Βενετία.

--- Ἑλληνο-λατινισί ἐξεδόθ. ἐν Γενέβρᾳ, ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν τῷ 1606. εἰς φύλ.

--- Ἐξεδόθησαν ἔτι ἰδίως μετὰ τῶν σημειώσεων Φραγκίσκου τῆ Πόρτε ἐν Παρισίοις παρὰ τῷ Κλ. Μορέλλου, τῷ 1605. εἰς 8.

--- Ἐν τῇ Βιόνῃ τῆς Ἀυστρίας, Ἑλλήνισι μετὰ τῶν Σχολίων τῆ Διδασκάλης Νεοφύτου, ἐξεδόθησαν ὑπὸ Γρηγορίου Ἱεροδιακόνου τῆ Κωνσταντῆ, τῷ 1792.

ΗΗΗΔΠ.

ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΟΣ.

Α'πέθανε πρὸ τῆ 431.

Πολυχρόνιος, ἦτον ὑπὸ τῷ Συρίαν τῆς Ἀντιοχείας, καὶ ἀδελφὸς Θεοδώρου τῆ Μωφβεήνης, ὧν δὲ ἀσκητῆς ἀνέβη εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς Ἀπαμείας τῷ 410. ἔτει, τὸν ὁποῖον μετὰ κλέους διὰ τῆς πολυμαθείας καὶ δῶλωττίας τὴ ἐδιοίκησε, ζήσας καθαρὸν καὶ ἁμωμον βίον. Ἀπῆλθεν ἐξ ἀνθρώπων πρὸ τῆς ἐν Εῤῥέσῳ Συνόδου, διότι ὁ διάδοχος αὐτοῦ Ἀλέξανδρος ἐν ταύτῃ ὑπέγραψε. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὀνόματι τῆς μερικῆς τεμάχια ἐκ τῆς ἐξηγήσεως εἰς τῷ Σερανῷ τῷ Γ'ωβ, καὶ εἰς τὸν πρόλογον εἰς τὸν Γ'ωβ· μερικὰ εἰς τὰς Παροιμίας, εἰς τὸν Ἱερειάν, Ἑζεκὴλ, Δανιὴλ, καὶ εἰς τὸ Ἀΐσμα Ἀσμάτων, τὰ ὅποια ἐξεδόθησαν ὑπὸ Ἰωάν. Μενρσίε ἐν Λεῦδα τῷ 1617. μετὰ τῆς τῆ Εὐσεβίου, καὶ Φελλοῦ ἐξηγήσεως εἰς τὸ Ἀΐσμα, καὶ ἐν Γοττιγγία τῷ 1738. εἰς 4. in David Otto Wahrendort e Meditationibus de resurrectione, speciatim Jobi.

 ΗΗΗΔΠΙ.

Θ Ε Ο Δ Ο Τ Ο Σ.

Περὶ τὸ 431.

Θεόδοτος, (ἐχὶ ὡς καὶ τῷ Γεναδίῳ Θεόδωρος) ἦτον Επισκοπὸς τῆς ἐν Γαλατίᾳ Αγκύρας, ὅσις καὶ ἡγωνίσθη θερμῶς κατὰ τῆς Νεστορίας ἐν τῇ ἐν Εφέσῳ Συνόδῳ τῷ 431. ἔτει. Σώζονται καὶ τέττε μερικαὶ Ὀμιλίαι ἐκδοθεῖσαι ἐν τοῖς Συνοδικοῖς, καὶ ἡ κατὰ τῆς Νεστορίας ἰδίως ἐν Παρισίαις τῷ 1665. εἰς δ.

 ΗΗΗΔΠΙΙ.

Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ.

Περὶ τὸ 439.

Σωκράτης, ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινπόλει τῷ 380. ἔτει, διδασκθεὶς τὴν Γραμματικὴν ὑπὸ τῶν Ἀμμωνίου καὶ Εἰλάδου τῶν Εἰδικῶν, οἱ τινες κατ' ἐκείνας τὰς χρόνας ἦλθον ἀπὸ τῶν Ἀλεξανδρείαν εἰς Κωνσταντινέπολιν, καὶ ὑπὸ τῶν Σοφιστῶν Τρωίλου καὶ Ρητορικῶν. Θέλωσιν ὅτι ἐξημέτισε Συνήγορος, δι' ὃ καὶ τῷ ἐδόθη τὸ ὄνομα Σχολαστικός, μὴ ὅλον ὅτι εἰς τὰς παλαιὰς δοὺς ἀρέσκεται περὶ τὸ δῆμιον. Οὗτος συνέγραψεν Ἱστορίαν Ἐκκλησιαστικὴν, καὶ ἐπαινεῖται διὰ τὴν ἐπιμέλειάν τε περισσότεραν ὡς τὰς ἄλλας, τὴν δ'

ποίαν Ἱστορίαν συνέγραψε πρὸς τινὰ Θεόδωρον, τὸν ὁποῖον καὶ ἱερὸν Θεοῦ ἄνθρωπον ὀνομάζει. Παραπρᾶνται μερικὰ σφάλματα εἰς τὴν Ἱστορίαν του, πρὸς ὅποια ὁ Σωκράτης φαίνεται ὅτι δὲν πρὸς ἐπαρτήρησεν, ἀκολουθήσας τῇ γνώμῃ τῶν Μακεδονικῶν Σαβίτων, πρὸς ὅποια βέβαια αὐτὸς ἐφθάρησε, πρὸς ὅποια ἐπιδιόρθωνε, καθὼς φαίνεται εἰς ἄλλα πολλὰ.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Σωκράτους Ἱστορίας Ἐκκλησιαστικῆς, βιβλία Ε'ξ, ἐξεδόθησαν τὸ πρῶτον μετὰ τῶν Εὐσεβίᾶ τῇ 1544. ἐν Παρισίοις, εἰς φύλ. φθ. Ρ'οβ. Σπφάινω.

Σωκράτους, Ἑρμείου, καὶ Σωζομένου, Ἐκκλησιαστικῆ Ἱστορία, ἐξεδόθη Ε'κκ. Λατ. μετὰ σημειώσ. τοῦ Ἑρρίκου Βαλεσίε, ὑπὸ Γαλιέλμου Ρ'έαδιγγ. Reading. ἐν Κανταβέργια, τῇ 1720. εἰς φύλ.

ΗΗΗΔΠΙΙΙ.

Κ Τ Ρ Ι Λ Λ Ο Σ .

Α'πέθ. κατὰ τὸ 444.

Κύριλλος, ἦτον ἀεφίλος ἐξ ἀδελφῆς Θεοφίλου Ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας, ὅπου τὸν ὁποῖον καὶ ἐδιδάχθη εἰς τὴν νεότητά τιν, ἐπειτα δὲ μετὰ μίαν ἀρκετὴν διατελευτῶ μετὰ τῶν Μοναχῶν ἐν τῇ Νιτείᾳ, ἦλθε μετὰ τῶν θείων πρὸς εἰς τὴν ἐν Χαλκηδόνι τῆς Δρυὸς Συνοδόν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Θεόφιλος ἀπέβαλε τῶν θρόνων τὸν Χρυσόστομον, καὶ ἐγένετο διάδοχος αὐτοῦ τῶν θρόνων τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ τῆς ὀξύτης τῶν θείων πρὸς περὶ τῆς ὁποίας μετεξὺ τῶν πολλῶν ἄλλων, ὁ κατὰ τῶν ἱεραίων διαγμός, καὶ οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φόνοι ἐπιμαρ-

τυρῶν (α). Καπατρεχθεῖς δὲ ὑπὸ τῷ Νεστοριανῶν, καὶ τοῦ
Θρόνου σερηθεῖς, μετχειρίσθη διάφορος τρόπος, καὶ συνεκρό-
τισε τὴν ἐν Ἐφέσῳ Σύνοδον, τῷ 431. τῆς ὁποίας καὶ παρό-
δρος ἦτον, κατακρίνας τὸν Νεστόριον, ὅτε καὶ μετὰ Ἰωάννῳ τὸν
Ἀντιοχείας εἰς μεγάλας ἐριδας καὶ μῖσος ἦλθε, τὸν ὁποῖον
διὰ πᾶν τὸ Αὐτοκράτορος πρέσβεων εἰς φυλακὴν ἔβαλε, καὶ
δολιτέραν Σύνοδον κατὰ τὸ Ἰωάννη, καὶ τῷ λοιπῶν τῆς Ανατο-
λῆς Ἐπισκόπων συνεκρότησεν, ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἠδολύθέρωσε
τὸν Ἰωάννην, καὶ τῷ ἔδωκε τὸν Θρόνον τε. Οὗ Αὐτοκράτωρ ἐ-
ζήτει νὰ διαλλάξῃ τὸ μεταξὺ αὐτῶν κρυφὸν μῖσος, ἀλλ' ἐ-
σάθη ἀδυνάτον, μέλει τῆς τελότης αὐτῆς.

Συγγραμματα.

Οὗ Κατάλογος πᾶν τῷ Κυρίλλῳ Συγγραμμάτων ἀναβαίνει
μέχρι πᾶν 154. Συγγραμμάτων, ἐξ ὧν 10. εἰσὶν ἀμφι-
βαλλόμενα. (β) Μεταξὺ τῶν ἀριθμεῖται καὶ τὸ Γλωσσάριον,
τὸ ὁποῖον ὁ Δάμπεος ἐξέδωκεν.

Ἐκδόσεις.

Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας τὰ σωζόμενα. S. Cyrilli Ale-
xand. Opera, ἐξεδόθη ἐν Λουτέτιᾳ πᾶν Παρισίαν ὑπὸ
Ἰωάν. Ἀνβέρτη Joan. Auberti ἐν τέσσαρσι τόμοις εἰς φύλ.
τῷ 1638.

(α) Σοκράτ. Ἐκκλησ. Ἱστορ. βιβ. 7. S. Cyrilli ex variis au-
ctoribus collecta, in Acta SS. Antv. p. 843. L. Ell. du Pen.
Nouv. Biblioth. Tom. IV. Fabricius B. G. σφμ. H. σελ. 553.

(β) Αἱ Θ'. Ὁμιλίαι δηλ. εἰς τὸν Γερεμίαν, αἱ τινες εἰσὶ παρ' ὧν
ζεύγεις, καὶ τὸ Γλωσσάριον.

ΗΝΗΔΠΙΙΙ.

Π Ρ Ο Κ Λ Ο Σ .

Α'πέθ. τῷ 446. ἢ 447.

Πρόκλος, ἦτον κατ' ἀρχὰς γραφὸς Γεωργίου τῷ Χρυσόστομο, καὶ μετὰ ταῦτα Νοτάριος τῷ Ἐπισκόπῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἀττικῇ ἐχημάτισεν, ὅσις ἀναγνώστω, διάκονον, καὶ φρεσβύτερον τὸν χειροτόνησεν, ὁ δὲ διάδοχος τῷ Ἀττικῷ Σισίνιος τῷ 426. τὸν χειροτόνησεν Ἐπίσκοπον τῆς Κυζίκου, ὅς ἐπαρόφθασεν ὅμως νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Θρόνον τῷ, ἐπεὶ καὶ οἱ Κυζικηνοὶ εἶχον ἐκλέξῃ ἄλλον τινα Δαλματίον καλέμνον, ὅς ἐν ἔμεινον ἐν Κωνσταντινουπόλει ἡσυχάζων. Ἡ ἀρετὴ μετὰ ταῦτα, καὶ ἡ πολυμαθεὶς τῷ ὀξυπλῶδι πόσον εἰς τὸν λαόν, ὥστε μετὰ τὴν ἐκβολὴν τῷ Νεστορίῳ, Ἐπίσκοπον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸν ἐψήφισαν, τῷ 431. ἀλλ' ἐπεὶ τότε ἔπρεπε νὰ ἀρτιμνηθῇ ὁ Μαξιμιανός, ὁ Πρόκλος ἀνέβη εἰς τὸν Θρόνον μετὰ τὸν θάνατον τῷ 434. καὶ ἐποίμανε τὴν Ἐκκλησίαν τῷ Χρῆστῳ μὲν ὁσιότητα καὶ δικαιοσύνην μέχρι τῷ 446. ἢ 447.

Συγγράμματα.

Τὰ σωζόμενα Συγγράμματα τῷ Πρόκλῳ συνίστανται κυρίως ὑπὸ 20. Ὀμιλίας, ἐπεὶ καὶ αἱ πρὸς τὸν Στέφανον τὸν Πρωτομάρτυρα εἶναι τῷ Ἀσερίῳ. Τὸ δὲ περὶ τῆς θείας Λειτουργίας εἶναι ἀμφισβητούμενον, ἢ τελάχιστον ὅς σιωπῶνται ὡς ὑπὸ τῷ Πρόκλῳ. Καὶ ἔξ Ἐπιστολαί.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Πρόκλου τὰ σωζόμενα ἐξεδόθησαν ἐν Αγγλῶν τῷ
1617. εἰς 8.

--- Ε'ξεδόθησαν ἔτι ἐν Ρώμῃ τῷ 1630. εἰς 4. ap. hered.
B. Zannetti, καὶ αὕτη εἶναι ἡ ἐντελεστέρα ἔκδοσις.

ΗΗΗΔΔ.

Σ Ω Ζ Ο Μ Ε Ν Ο Σ .

Μετὰ τὸ 446.

Σωζόμενος, ἢ Σαλαμῶν Ἡρμίας Σωζόμενος, δὲ ἐγεν-
νήθη εἰς τὴν ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖναν, ὥς τινες ἐνόμισαν,
ἀλλὰ εἰς τὰ μέρη τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Γάζης. Τὸ ἐπώνυμον
Σχολαστικὸς ὅπερ φέρει μᾶς φανερώνει ὅτι ἐχημάτων
Σωτήγορος τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Κεληρίων, καθὼς καὶ
ὁ ἴδιος ἀναφέρει ὅτι παύσατο διέτριβεν εἰς τὰ Κεληρία.
Μὴ δὲ χαλεπόμενος ὅμως εἰς τὸ τοιοῦτον ἐπάγγελμα, ἐστράπη
εἰς τὸ συγγράφειν βιβλία, καὶ ταύτης τῆς κλίσεως καρπὸς
εἶναι ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, ἣτις ἀρχεται ἀπὸ τοῦ 323
ἕτη μέχρι τῶν 439. Οὕτως συνέγραψε ταύτῃ ὀλίγον ὕψε-
ρα μετὰ τὸν Σωκράτην, καὶ ἀναφέρει τὸν Πρόκλον ὡς ὀπο-
θανόντα τῷ 446. ὅθεν ἔπεται καὶ αὐτὸς μικρὸν μετὰ ταῦτα
να ἀπέθανεν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Σωζόμενου Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία ἐξεδόθη μὲν παρὰ τὸν
Εὐσεβίον ἐν Παρισίοις τῷ 1544. εἰς φύλ. ἴδε τὸ Ἀ' ρ' θ' ρ.
Σωκράτης. σελ. 154.

ΗΗΗΔΔΙ.

Φ Λ Α Υ Ι Α Ν Ο Σ .

Α'πέθανε τῷ 449.

Φλαυιανὸς ἦτον πρεσβύτερος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας, καὶ τῷ 446. Ἐπίσκοπος ταύτης προεχειρίσθη· ἐναντιωθεὶς δὲ εἰς τὸν Εὐτυχέα, τὸν ἐκάθηρε καὶ τὸν ἀναθεμάτισε, συναθροίσας μίαν τοπικὴν Σύνοδον τεσσαράκοντα Ἐπισκόπων· ἀλλ' ὁ Εὐτυχὴς μὲ τὸ μέσον τῶ Εὐνέχῃ Χρυσασίῃ, πείθει τὸν Αὐτοκράτορα, συναθροίσασθαι τὴν ἐν Ἐφέσῳ Ληστειῶν Σύνοδον τῷ 449, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Εὐτυχὴς ἀθαιόθη, καὶ ὁ Φλαυιανὸς ἀπεβλήθη, ὅσους ὑπὸ πῶν ὁπαδῶν τῶ Εὐτυχῆς κτυπηθεὶς ἔξ' ὧν πυγμῶν, καὶ καταπατηθεὶς, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπῆλθεν ἐξ ἀνδρώπαν ἐν τῇ Υ'πέσῃ τῆς Λυδίας. Σώζονται αὐτῶ δύο Ἐπιστολαί, μία πρὸς Λέοντα τὸν Ἐπίσκοπον Ρώμης, καὶ μία πρὸς Θεοδοσίον τὸν Βασιλέα.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Φλαυιανοῦ Ἐπιστολαί. ἔξεδόθησαν εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Συνοδικῶν ἐν Τόμ. Β'. σελ. 3.

ΗΗΗΔΔΙΙ.

Ι Σ Ι Δ Ω Ρ Ο Σ .

Α'πέθανε τῷ 449.

Ισιδωρος ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, ἔπειτα τὸν μοναχικὸν βίον ἀπασάμενος, ὑπῆγεν εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Πηλεσίε, ὅθεν καὶ τὸ ἐπώνυμον Πηλουσιώτης ἔλαβε. ἔχων δὲ τὸν βίον αὐτὸς ἐν παιδίᾳ καὶ ὁσιότητι, διεδόθη ἡ φήμη τε παταχῶ, καὶ ὅλοι κοινῶς Ἄγιον αὐτὸν ἀνόμαζον. Ἦτον μέγας ζηλωτὴς τῆς ἀληθείας, καὶ τῶν ὀρθῶν δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐχθρὸς τῶν κακοδόξων, καθὼς εἰς τὰς παρὰ τὸν Κύριλλον Ἐπιστολάς τε ἀποδεικνύεται. Ἐκ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων τε δοὺς σώζεται ἄλλο, ὡς αἱ Ἐπιστολαὶ τε, αἱ ὁποῖαι εἶναι δύο χιλιάδες, καὶ δώδεκα, εἰς πεντε βιβλία διηρημέναι. Φαίνεται ὅτι αἱ περισσότεραι εἰσὶ γυμνάσματα τῆς Ῥητορικῆς τε, αἱ ὁποῖαι διὰ τὴν ἀφραδαιάνων, καὶ διὰ τὸ ἀφελὲς ὕφος τῶν τιμῶνται μεγάλως. Οἱ παλαιότεροι θέλουσιν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἐπιστολῶν τε ἀνέβαινεν ἕως δέκα χιλιάδας.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ισιδώρου Ἐπιστολαί, ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τῷ 1585. εἰς φύλ.

---- Ε'τι αὐτόθι τῷ 1605. Ex officina Commelin. εἰς φύλ. καὶ αὕτη ἔστιν ἡ ἀρίστη.

---- Ε'τι ἐν Ρώμῃ τῷ 1670. εἰς 8. Typ. Fabii de Bal-
eo. αὕτη ἔστιν ἡ πληρεστέρα.

ΗΗΗΔΔΙΙΙ.

Ι Ε Ρ Ο Κ Λ Η Σ.

Πρὸ τῆ 450.

Ἰεροκλῆς ἦτον ἐθνικὸς Φιλόσοφος, καὶ πρέπει γὰρ ἡμεῖς νὰ μαρτυρεῖται ὑπὸ ἄλλων τινὰ συνωνυμὸν τε, ὅσις ἡμαῖζε πρὸ τῆ 400. ἔτος, κατὰ τῶ ὁποῖον καὶ ὁ Εὐσέβιος συλλέγει. Οὗτος ἐπὶ Θεοδοσίᾳ τῶ μικρῆ ἐδίδασκεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν Πλατωνικὴν Φιλοσοφίαν μὲ μεγάλῳ δόγματι, ἔχων καὶ Αἰνέαν τὸν Γαζαῖον μαθητὴν τε. Συνεχράφατο δὲ Βιβλίον περὶ Προνοίας, καὶ Εἰμαρμένης, πρὸς τινὰ πῶν ἐπιστῶν Ὀλυμπιόδωρον, ἐν ᾧ ἐρμηνεύει καθαρώτατα τὴν Πλατωνικὴν διδασκαλίαν, καὶ κάμνει συγκροτισμὸν ταύτης μὲ τὴν τῶ Ἀριστοτέλους, ὡς ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιστολῇ περὶ τῶ Φωτίῳ (α) φαίνεται, τὴν ὁποῖαν ἄλλος τις νεώτερος ἀνὴρ ἀκόμη ἐπέτεμεν. Ἐκτὸς ταύτης φέρει τὸ ὄνομα αὐτῆ καὶ τὸ εἰς τὰ τῶ Πυθαγόρου Χρυσῶ Ἐπὶ τῇ Ὑπόμνημα, καὶ τινὰ Ἀστυα.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἰεροκλέους, περὶ Προνοίας καὶ Εἰμαρμένης, ὡς ἐδόθη ἐν Ἀστυα πῶν Παρισίων τῶ 1595. εἰς 8.

---- Ε' τι ὡς ἐδόθη ἐν Λόνδρᾳ τῶ 1673. εἰς 8.

---- Ὑπόμνημα εἰς τὰ τῶ Πυθαγόρου Χρυσῶ Ἐπὶ τῇ Ὑπόμνημα, καὶ τινὰ Ἀστυα. Τόμ. Α'.

(α) Κωδ. 214. ἔ 251.

Τ. II.

L.

ΗΗΗΔΔΙΙΙΙ.

Α Δ Ρ Ι Α Ν Ο Σ.

Περὶ τὸ 450.

Ἀδριανὸς εἰς πῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων, καὶ ὑπὸ τὸν ὅποιον σώζεται μία Εἰσαγωγή εἰς τὴν θείαν Γραφήν· ἀναφέρεται ὑπὸ τῷ Κασσιόδωρῳ, ὑπὸ δὲ τῷ Φαβερ-
κίῳ νομίζεται ὁ Μοναχὸς Ἀδριανὸς, πρὸς τὸν ὅποιον ἐγρά-
φη ἡ τῷ Νείλῳ Ἐπιστολὴ (α) εἰς τὴν ὁποίαν ἐπαινεῖται με-
γάλως καὶ τὴν εἰς τὴν θείαν Γραφήν μεγάλῳ μελέτῳ
π. ὁ δὲ Τυρρῖανὸς ἐσφαλμένως ὀνομαζει αὐτὸν Ἀνδρόνικον.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἀδριανοῦ Εἰσαγωγή εἰς τὴν θείαν Γραφήν, ἐξεδόθη
ὑπὸ Δαβίδ Αἰσχελίῳ David Hoeschelii ἔν August. Vind. τῷ
1602. εἰς 4.

Καὶ in Criticorum Sacror. edit. Amstel. Tom. VIII. σελ. 10.
ἔ edit. Francof. Tom. VI. σελ. 9.

(α) Βιβλ. Β'. Ἐπιστολ. 60. Ε' κ δ. Ἀποκρίσι.

 ΗΗΗΔΔΠ.

ΔΙΑΔΟΧΟΣ.

Περὶ τὸ 450.

Διάδοχος Ἐπίσκοπος τῆς Φωτικῆς εἰς τὴν Ἰλλυρίαν, ἣν-
 θη περὶ τὰ μέσα τῶ πέμπτου Αἰῶνος, καθὼς μαρτυρεῖ
 Βίκτωρ ὁ Βιτείσιος (α). Συνέγραψε καὶ ἕτος ἑκατὸν Κεφά-
 λαια περὶ πνέυματικῶν τελειότητων, αἵτινες ἐξεδόθησαν
 Ἐκκλησιᾷ μετὰ τῶν Γραμῶν τῆ Ἀγίᾳ Νείλε, καὶ μετὰ τινῶν
 ῥολίων εἰς αὐτάς, ἐν Φλωρεντία τῷ 1578. εἰς 8.

 ΗΗΗΔΔΠΙ.

ΣΤΡΙΑΝΟΣ.

Ἀπέθανε τῷ 460.

Συριανός, ὁ υἱὸς Φιλοξένου, λέγεται ὑπὸ τῷ Σείδα ὡς Ἀ-
 λεξανδρινός, ἐν ᾧ ὑπὸ τὸν Ἰσίδωρον λέγεται ὅτι ἐγκληνῆθη
 εἰς τὴν Γάζαν. Οὗτος ἤκουσε τὸν Πλάταρχον εἰς τὰς Ἀθή-
 νας, καὶ πόσον ἠγαπήθη ὑπ' αὐτῶν, ὥστε καὶ τὸν Διδασκαλικόν
 τε θρόνον εἰς αὐτὸν ἐκθρόνων. ὁ Συριανός δὲ ἀδεχθεὶς
 τὸν τὸν ἐλάμψενε μεγάλως ἐκ τῆς πολυμαθείας τε, καὶ

 (α) Εἰς τὸν ἀνέλογον *de Persecutione Vandalica*.

ἰδιαιτέρως ἔξ' τῆς Ρητορείας τε, καὶ ἔξ' τῆς νεωτέρας συγκρητιστικῆς τε Πλατωνικῆς Φιλοσοφίας. Μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν τε ὁ ἐπισημώτατος ἐστὶν ὁ Πρόκλος, ὅστις ἔξ' τῶν μεγάλῳ ἀγάπῳ ὅπῃ εἶχε πρὸς τὸν διδάσκαλόν τε, παρήγγειλε νὰ τὸν θάψωσι μετὰ τὸν θανάτὸν τε εἰς τὸ Προάσειον εἰς τὸ ἴδιον μνημεῖον τῆ διδασκαλίας τε. Οἱ θάνατος τῆ Συριανῆ συνέβη, κατὰ τὴν γνώμην τῆ Φαβερικίης, τῷ 450. Σωτηρίῳ ἔτει.

Συγγραμματα.

Ἐκ τῶν τῆ Συριανῆ Συγγραμμάτων, τὰ ὁποῖα ᾤδα τῷ Πρόκλῳ καὶ Σεΐδᾳ ἀναφέρονται, δεὺ ἀπεσώθη ἄλλο εἰς ἡμᾶς ᾤδα.

Α'. Τ' πόμνημα εἰς τὸ Γ'. ΙΓ'. καὶ ΙΘ'. βιβλ. τῆ Λεϊσοπέλας, ἐν ᾧ φαίνεται ὅτι ὑπερασπίζεται τὸν Πλάτωνα κατὰ τῶν Περιπατητικῶν. Τῆτο σώζεται ἔτι ἐν χειρογράφοις εἰς ἁφύρους βιβλιοθήκας, καὶ μόνον ἡ Λατινικὴ μεταφράσις ἐκδόθη τῷ 1558. εἰς 4. ἐν Βενετία.

Β'. Τ' πόμνημα εἰς τὸ τῆ Ἑρμογένους περὶ Στάσεων· τῆτο ἐκδόθη ἐν Βενετίᾳ ᾤδα τῷ Ἀλδῷ τῷ 1509. εἰς φύλ. μετὰ τῶν Ρητόρων.

ΗΗΗΔΔΠΙΙ.

ΝΕΙΛΟΣ.

Α' πέθανε περὶ τὸ 450. ἢ 451.

Ο Νεῖλος κατήγετο ἀπὸ μίαν ἐπίσημον οἰκογένειαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἔφθασε ὅσον ἔξ' τῶν ἀγχιέων τῶν χρόνων τε, πόσον καὶ ἔξ' τῶν πλέων τε εἰς τὸν βαθμὸν τῶ νὰ εἶναι διοικητὴς ταυτῆς τῆς πόλεως. Συνέβη χεθεὶς μετὰ τινος

ὁμοίως τε γυναῖκες, ἐγέννησε δύο παῖδας, ἔπειτα ἀπεφά-
σισε νὰ ἀσπαθῇ τὸν μοναχικὸν βίον, καταλειπὼν δὲ τῷ
γυναῖκα αὐτῇ, ἀπῆλθεν εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ, ἔχων μεθ' ἑαυ-
τῆς καὶ τὸν υἱὸν ἑνὸς τῶν, τὸν ὁποῖον ἐπιδραμόντες ποτὲ οἱ βάρ-
βαροι τὸν ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν ὡς αἰχμαλῶτον, πορεύσας
δὲ ὁ πατὴρ αὐτῆς ὀπίσω αὐτῶν ἔχων νὰ τὸν λυτρώσῃ, ἔλα-
βον καὶ αὐτὸν, λυτρωθεὶς δὲ εὔρε τὸν υἱὸν τῆς ὡδῆς τῷ Ἐπι-
σκόπῳ τῆς Ἑλλάδος, πρὸς τὸν ὁποῖον οἱ βάρβαροι αὐτῶν ἐ-
πώλησαν. Οἱ Σαῦντος τότε συνέβη, κατὰ τὸν Σκαρέζιον (α)
τῷ 450. ἢ 451. Σωτηρίῳ ἔτει.

Συγγραμματα.

Ἐκτὸς τὰ μεγάλα ἀειδιμῆ τῶν Ἐπιστολῶν, ὁ Νεῖλος συ-
νέγραψεν ἀκόμη καὶ συμβεβηλωτικὰς Λόγους πρὸς τὰς ἐν Σι-
νᾶ Μοναχάς, περὶ ἀρπαγῆς τῶν παιδῶν αὐτῆς, καὶ ἁφώρα
ἄλλα Ἀσκητικά, ἐξ ὧν τὸ Χριστιανικὸν ἐγχειρίδιον
εἶναι τὸ θαυμασιώτατον, τὸ ὁποῖον κατὰ μέμνησιν ἐκείνη
τῇ Ἐπικτήτῃ συνεγράψατο, καὶ σχεδὸν πᾶς ὠφελιοτέρα ἰδίᾳς
λέξεις καὶ γνώμας ἐφύλαξε, καὶ εἰς πολλὰ μέρη ἐπιδιορθώ-
σατο. Σώζονται ἔτι τέττα καὶ τρεῖς συλλογαὶ Γνωμικῶν,
ἐξ ὧν τὰ πλεῖστα ἐν τῇ τῆς Ρώμης ἐκδόσει τῶν Συγγραμ-
μάτων τε δεῦν εἰσέκονται.

Ἐκδόσεις.

Νεΐλου τὰ σωζόμενα. S. Nili Opera. ἐξεδόθη ἐν Πα-
ρισίοις τῷ 1639. εἰς 4. ὑπὸ Πέτρῳ Ποσίνῳ. Ἐν ταύτῃ τῇ
ἐκδόσει λείπεσιν οἱ Συμβεβηλωτικοί, καὶ ὁ πρὸς Ἀλβιανὸν
Λόγος.

„Νεΐλου πραγματεία, ἐκ ἁφῶρων χειρογράφων συνα-
θροισθέντα καὶ ἐκδοθέντα Ἑλληνο-Λατινιστῇ ὑπὸ Γωσήφ Μα-
ρία Σουαρεζίου ἐν Ρώμῃ τῷ 1673. εἰς φύλ.

(α) Liber chronologicus de vita S. Nili.

Αὕτη ἡ συλλογὴ περιέχει 13. πραγματείας ἀναφορὰν ὑποθέσεων, εἰς δὲ τὸ τέλος αὐτόν μόνον Συγγραμμά τῃ Νείλῳ, καὶ τῷ βιογραφίαν τε.

Νείλου Ἐπιστολαί, ἐξεδόθησαν Ἐλ. Αατ. ὑπὸ Πέτρῳ Ποσειδωνῇ, ἐν Παρισίοις τῷ 1657. εἰς 4.

Νείλου Ἐπιστολῶν βιβλία Δ'. μετὰ τῆς Λατινικῆς μεταφράσεως Λέοντος Ἀλλατίς, καὶ τῆς Διατριβῆς αὐτῆ περὶ τῶν τῷ Νείλῳ Συγγραμμάτων, ἐξεδόθησαν ἐν Ρώμῃ τῷ 1668. εἰς φύλ. Typ. Barberinis.

Νείλου Γνώμικὰ, ἐξεδόθησαν ὑπὸ Μιχαὴλ Νεανδρῶς ἐν τῷ ὑπ' αὐτῷ *Opere Aureo*. Καὶ ἐν τοῖς Ὀρθοδοξογράφοις, καὶ ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων.

Νείλου περὶ τῶν ἐκτὸς ἀνθρωπίνων Γενεῶν ἐξεδόθ. ἐν τῷ τῷ Φραγκίσκῳ Κομπενίῳ Auctar. Novissim. Biblioth. Gr. PP. τόμ. Α'. σελ. 303. καὶ ἐν Γωαν. Βαπτ. Κοπελερίῳ Monument. Eccl. Gr. Τόμ. Γ'. σελ. 185.

ΗΗΗΔΔΠΙΙΙ.

Χ Ρ Υ Σ Ι Π Π Ο Σ.

Περὶ τὸ 455.

Χρῡσιππος, ὁ Πρεσβύτερος τῆς τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίας, ἦτον ἐκ τῆς Καππαδοκίας, διδασκόμενος κατὰ πατρῶν ἐν Συρίᾳ, μετέπειτα ἀπῆλθε πρὸς τὸν μέγαν Εὐθύμιον διὰ τὰ διδασκῆναι καὶ ὑπ' αὐτοῦ. Οὗτος ἐχρημάτισε τῷ 455. ἔτε Οἰκονόμος τῆς τῷ Εὐθυμίου Λαύρας, καὶ μετὰ ταῦτα πρὸς ἁ τῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀναστάσεως, καὶ τέλος Πρεσβύτερο τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ φύλαξ τῆς τιμῆς Σπυριδῶ, τὸ ὅποῖον τῷ τοῦ ἐπαγγέλματος δέκα χρόνους ἐφύλαξε. Σάζεται καὶ τῷ τῷ ὁμιλία εἰς τὰ ἅγια Θεοφάνεια, ἐπεφανώσθη μὲν τὰ πολὺ

ποίκιλα αὖθι τῷ Ἑλληνικῷ ὕφαι, ἡ ὁποία ἐξεδόθη in Augar. Bibl. PP. Ducanop. Tom. II. σελ. 424.

Καὶ ἐν τῇ Βιβλιοθ. τῶν Πατέρων, Παρισ. 1644. ἐν τῷ 1Β'. σελ. 668.

Καὶ ἐν ἐγκώμιον πρὸς τὸν Ἀγ. Θεόδωρον τὸν Μάρτυρα, πὸ ὁποῖον σώζεται ἔτι ἀνέκδοτον.

ΗΗΗΔΔΠΙΙΙ.

ΘΕΟΔΩΡΙΤΟΣ.

Εἶναι περὶ τὸ 393. καὶ ἀπέθ. πρὸ τοῦ 457.

Ο Θεοδώριτος ἔλαβε τὸ πατρὸν ὄνομα, ἐπειδὴ ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἔσα ἑώρα δεκατρεῖς χρόνους, μετὰ ταῦτα ἀπέκτισε τὸν τὸν υἱόν. Ἐγενήθη λοιπὸν ὁ Θεοδώριτος εἰς τὴν Ἀντιοχείαν τῷ 393. Σωτηρίῳ ἔτει, τῷ δὲ ὀγδὼν ἔτει τῆς ἡλικίας ἐδόθη εἰς τὴν μονὴν τῆς Εὐφρεσίας ὅπως νὰ διδάχθῃ τὰς μαθήσεις, ὧσα καὶ ἐπέμεινεν ἕως ἡ προεχειρίσθῃ Ἐπίσκοπος. Ἐχειροτονήθη ἀναγνώστης, Διάκονος, καὶ Πρεσβύτερος αὐτὸς ὑπὸ τῆς τῆς Ἀντιοχείας Ἐπισκόπου, ἐδιδάχθη τὴν θείαν Γραφὴν ὑπὸ Θεοδώρου τοῦ Μοψέστου, καὶ ὑπὸ Γεωργίου τοῦ Χρυσόστομου. Ἐναντίον δὲ τῆς θελήσεώς τε προεχειρίσθῃ Ἐπίσκοπος τῆς Κύρου, μικρᾶς τινὸς ἐπαρχίας τῆς Συρίας, ὑπὸ τῆς τῆς Ἀντιοχείας Ἐπισκόπου Θεοδώρου, τῷ 423. ἔτει. Ὁ πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν ζήλότης τοῦ Θεοδώριτου ἐκ τῆς ὅτι ἔσα τότε ἡ Ἐπαρχία τε σχεδὸν δι' ὅλην κυριεύουσα ὑπὸ ἁφρόων αἱρέσεων, ὁ Θεοδώριτος μὲ ἀρχιεπίσκοπον ἄμα ἐντὸς ὀλίγου τὴν ἐκαθάρισε, καὶ πρὸς τοῖς δεκά χιλιάδας Μαρτυρίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τε ὑπέσχετο· ἀλλ' ἐπειδὴ ὅμως προτροπῆς Ἰωάννου τοῦ Ἀντιοχείας συνήχθη κατὰ τὸν 1Β'. κεφαλαίων τῶν κατὰ Νεστορίαν τῶν Κυρίων, ὁ Κύριλλος ἐν τῇ ἐν Ἐφέσῳ Συνόδῳ τῷ 431. τὸν διέβαλεν ὡς τὰ τὸ Νε-

σερία φρονέοντα, καὶ ὅτι συνέγραψεν ἔτι πρότε ἄλλα βιβλία κατὰ ταύτης τῆς Συνοδῆς, μάλλον ὅτι ὁ Θεοδώρητος μίτε τὸν Νεστόρειον ὑπερασπίζεται· ἀλλὰ καὶ ὑπεγράφη εἰς τὸν τῷ Κυρίλλῳ ὅρον, μὴ ὅλον τὸ ποῦ εἶναι εἰς τὴν ὑποψίαν, ὥστε ἡ συνήθεια νὰ προσκλαυδῇ εἰς τὴν δολέραν ἐν Ἐφέσῳ Σύνοδον τῷ 349. καὶ νὰ ἀναθεματισθῇ ὑπ' αὐτῆς, καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐν Χαλκιδόνι Σύνοδον τῷ 451. συνικῶς τε ἔπρεπε νὰ ἀναθεματισθῇ τὸν Νεστόρειον, ὅτε καὶ ἐσυγχωρήθῃ· μὴ ὅλον τὸ ποῦ τὰ βιβλία τε εἶναι ἀναθεματισμικά, συνεργεῖα τῷ Κυρίλλῳ. Θέλουσιν ἀκόμη τινές, κατὰ τὴν μαρτυρίαν Θεοδώρου τοῦ Μοψέστου, ὅτι ὁ Θεοδώρητος ἐξάβη ἢ πρώτη ἀρχὴ τῆς χρίσματος τῆς ἀνατολικῆς καὶ δυτικῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἔκον τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ὅτι μετὰ τὸ 457. Σωπείλον ἔπος δὲν ἔζη πλέον.

Συγγραμματα.

Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ Θεοδώρου μᾶς σώζεται ἀκόμη εἰς ἀρκετὸς ἀριθμὸς.

Α'. Ἐκλογαὶ σχεδὸν ὑπὸ ὅλα τὰ βιβλία τῆς παλαιᾶς Γραφῆς, ἐκπὸς τοῦ Ιωβ, τῶν Παροιμιῶν, τῆς Ἐκκλησιαστῆς, καὶ τῶν Ἀποκρύφων.

Β'. Ἐκλογαὶ ἐκ τῶν ΙΔ'. Ἐπιστολῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἐν αἷς ἀκολουθεῖ ὡς ὅπῃ τὸ πλεῖστον Ἰωάννου τὸν Χρυσόστομον.

Γ'. Ἱστορίαι Ἐκκλησιαστικαῖς βιβλία Ε'. ἐκ τῶν 325. μέχρι τῶν 429. Σωπεῖται ἔπος. Αὕτη εἶναι μία ἀναπλήρωσις τῆς τοῦ Σωκράτους καὶ Σωζομένους, ἡτις συνεγράφη τῷ 450.

Δ'. Ἱστορία ἀσκητικὴ τῶν Ἀσκητῶν καὶ Ἐρημιτῶν βιβλ. Α'. ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ἐξ ὧν δέκα ἔζων ἀκόμη ὅτε τὴν Ἱστορίαν περὶ τῷ 484. ἔπος συνεγράφητο.

Ε'. Ἐπιστολαὶ ΡΜΖ'.

ς'. Διάλογοι τρεῖς μεταξὺ Ἐρανιστῶν καὶ Οἰθοδόξων.

Ζ'. Λιρέτικῶν Μύθων βιβλία Δ'. πρὸς ὁποῖους ἀντιπάσκει ἐν τῷ Ε'. βιβλίῳ τῆς ὁπιομένης τῶν θείων Δογματῶν, τὸ συνεγράφη τῷ 452.

Η'. Περὶ Προνοίας Ὁμιλίας Δέκα, τὰς ὁποίας ἔξεφά-
νησεν ἐν Ἀντιστοχείᾳ τῷ 430.

Θ'. Κατὰ Ἐθνικῶν, βιβλία IB'. τὰ ὅποια συνεγράφη-
σαν κατὰ τὸ Ἑλληνικὸν περὶ τὸ 427.

Ι'. Ἀντιρρήσεις IB'. κατὰ τῶν κεφαλαίων τῆ Κυρίλλου Α'-
λεξανδρείας.

ΙΑ'. Διάλογοι Ζ'. κατὰ Ἀρειανῶν, Μακεδονιανῶν, καὶ
Ἀπολλινάριων. Ἐκτὸς τῶν φέρονται καὶ τινες Ἐπιστολαὶ
εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς Συνόδου, τὰς ὁποίας ὁ Γαρνιέρος μετὰ
καί τινων ἄλλων πεμαχίων τῷ Θεοδώρῳ συνελλέξατο.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Θεοδώριστου Ἐπισκόπου Κύρου τὰ σωζόμενα. ἔξε-
δόθησαν Ἑλληνο-Λατινιστὶ ἐν Δ'. τόμοις εἰς φύλ. Γακώβου
Σιρμόνδε ἐν Λατινίᾳ τῆς Παρισίων τῷ 1642.

---- Τὰ Παραλειπόμενα, ἥτοι ὁ Ε'. τόμος ἔξεδόθη ἐν-
τῷ 1841 ὑπὸ Γωαν. Γαρνιέρι τῷ 1684. εἰς φύλ.

Τὸ αὐτὸ ἔξεδόθη καὶ ἐν Φράγκοφορτ μετὰ τῶν Συγγραμ-
μάτων τῆς Γαρνιέρι τῷ 1685. εἰς φύλ. μετὰ μιᾶς πραγμα-
τείας περὶ τῆς βίης καὶ τῆς Συγγραμμάτων τῷ Θεοδώρῳ.

Θεοδώριτος ---- εἰς τὰ ἄπορα τῆς Θείας Γραφῆς κατ' ἐκ-
λογίαν. ἔξεδόθη ὑπὸ μελέει τῷ ὑπὸ φανερῶν προέδρῳ Γωαννῶν
Πίκε, ἐν Παρισίοις τῷ 1558. εἰς 4.

Θεοδώριτος Ἰσορ. Ἐκκλ. βιβλ. Ε'. ἔξεδόθησαν μετὰ τῆς
Ἰσορίας καὶ Εὐσεβίου τῷ 1535. καὶ 1544. ἐν Παρισίοις εἰς
φύλ. Καὶ μετὰ τῆς τῷ Εὐαγγελίου καὶ τῶν λοιπῶν, ὑπὸ Εὐ-
ρίκου Βαλεσίου ἐν Κανταβεργίᾳ τῷ 1720. εἰς φύλ. Ὀμοίως
ἔξεδόθησαν καὶ τὰ λοιπὰ ἰδίως ἐν Ἀμφόροις τύποις.

ΗΗΗΔΔΔ.

Π Ε Τ Ρ Ο Σ.

Α'πέθανε πρὸ τῷ 458.

Πέτρος ὁ τὸ ἐπώνυμον Χρυσολόγος, ἐγεννήθη εἰς Ἰμο-
λαῦ, ἐπισκοπήσας ἐν Ραβέννῃ ἀπὸ τὸ 433. ἔτος. Περὶ
τῆς ζωῆς τῆς ἄλλας εἰδήσεις δὲν ἔχομεν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐπι-
στολῶν τε συνάγεται ὅτι μετὰ τὸ 458. ἔτος δὲν ἔζη πλέον.
Σώζονται ἢ τέτε μερικαὶ Ἐπιστολαὶ, ἢ Ἐκατὸν Ἐβδομή-
κοιτα ἔξ Ὀμιλίας, τὰς ὁποίας Φέλιξ ὁ Ἐπίσκοπος Ρα-
βέννης περὶ τὰς ἀρχὰς τῆ οὐδόα Αἰῶνος συνελέξατο· ὅ-
ντων αἱ περισσώτεραι συνεγράφησαν ὑπ' ἄλλου τινὸς εἰς τιμὴν
τῆ Πέτρας.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Πέτρον Χρυσολόγου Ὀμιλία καὶ Ἐπιστολαὶ ὁξεδό-
θησαν Ἐκκλησιολατινιστὶ ἐν Παρισίοις τῷ 1612. εἰς 8.

--- Τὰ Σωζόμενα, ὁξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ τῷ 1742
εἰς φύλ.

ΗΗΗΔΔΔΙ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ.

Ε΄ζη ἀκόμη κατὰ τὸ 458.

Βασίλειος ὁ Ἐπίσκοπος Σελεύκείας τῆς ἐν Ἰσαυρίᾳ, ἡ-
 δοχος τῷ Δεξιανῷ, ἦν δὲ πρὸς τὸ 447. ἔτος. Ἐκ τῆς μετὰ
 τῷ Εὐτυχῆς φιλονεικίας ἀποδεικνύεται ἡ ἀκατασσία τῶν
 πινάκων, ἐπεὶ φαίνεται ὅτι ποτὲ μὲν τὸν ἀναθεμά-
 τιζε, ποτὲ δὲ συγκατέθετο. Ε΄ζη ἀκόμη τῷ 458. ἔτει
 καθὼς φαίνεται ἐκ τῆς πρὸς Λέοντα τὸν Βασιλέα Ἐπιστολῆς
 τῆς, ἧς ὁποίας ἀρκεῖ τὸν Βασιλέα, μετὰ καὶ ἄλλων
 Ἐπιστολῶν, καὶ τῶν ἐπικυρώσει τῶν ἐν Χαλκιδόνι Συνόδων.
 Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τῶν σωζόμενα ἀκόμη Β'. βιβλία πε-
 ρὶ τῶν Πράξεων καὶ θαυμάτων τῆς ἁγίας Θέκλης, καὶ ΜΑ'.
 Ὀμιλίας εἰς τὴν ἡ ΚΖ'. εἶναι ἀποτρεπτικὴ τῶν Ὀλυμπίων
 ἀγώνων, καὶ ἡ ΛΗ'. ἀποδεικτικὴ περὶ τῶν Μεσσιῶν, ἐκ τῶν
 ἐπὶ τὰ ἑβδομάδων τῶν Δαυὶδ· ταύτων ὁ μὲν Φαβερίκιος (α)
 τὴν θέλει ὡς μίαν ἀπὸ τῶν εἰσαγωγῶν, ὁ δὲ Ἀλμξ, Βι-
 γνὸτ, Γαρνιέρ, καὶ Καύε, τὴν θέλουν ὡς νότον (β), ὡς
 μὴ εἰσικομμένη ἐν τοῖς χειρογράφοις μετὰ τῶν λοιπῶν
 αὐτῶν Συγγραμμάτων.

Ε' κ δ ό σ ε ι 5.

Βασιλείου Ἐπισκόπου Σελεύκείας τὰ σωζόμενα, ἐξεδό-
 θησαν ἐν Λεγδόφω τῷ 1596. εἰς 8.

(α) Biblioth. Gr. Vol. VIII. σελ. 130.

(β) G. Cave Hist. Lit. SS. Eccl. Tom. I. pag. 440.

--- Εξεδόθησαν ἔτι τῷ 1622. Ἑλ. Λατ. μετὰ τῶν τῶν
Γρηγορίων τῶν Θεωματοργῶν ὑπὸ Πέτρῳ Παντινίῳ κ. λ. π. ο.
Παρισίοις εἰς φύλιν.

ΗΗΗΔΔΔΙΙ.

ΕΥΘΑΛΙΟΣ.

Εὐθαλίος ὁ Διάκονος τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἢ ἄλλης τινὸς
ἐν Αἰγύπτῳ Ἐκκλησίας, καὶ μετὰ ταῦτα Ἐπίσκοπος τῆς
ἐν Σέλλῃ Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία μᾶς εἶναι ἄδηλος, ἐξέδω-
κε τῷ 458. τὰς Ἐπιστολάς τῶν Παύλου καὶ εἰχὼν μετὰ ἐ-
νὸς Προλόγου καὶ τῆς Ἱστορίας τῶν Παύλου, Ἀθανάσιος δὲ
ὁ νεώτερος Ἐπίσκοπος τῆς Ἀλεξανδρείας μετὰ παρέλθουσι
μυρικῶν χρόνων, ἐξέδωκε τὴν αὐτὴν μετὰ τινος ὑποδιαίρε-
σεως τῶν κεφαλαίων, καὶ σημειώσεως τῶν Ῥητῶν τῆς Πα-
λαιᾶς Γραφῆς, τὴν ὁποίαν παρέδωκεν εἰς τὴν ἐν Καισα-
ρείᾳ Βιβλιοθήκῃ, ἣτις καὶ εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθη.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Εὐθαλίου Ἐπισκόπου Σέλλης, Ἑλ. Λατ. ἐξεδόθ. ὑ-
πὸ Λαυρεντίου Ἀλεξίου Ζακάγνι. (Zacagni) ἐν τῷ ὑπ' αὐ-
τῶν Collect. monum. Vet. Eccl. Gr. & Lat. ἐν Ρώμ. τῷ
1698. ἐν σελ. 403.

---- Βίος τῶν Ἀποστόλων Παύλου, ἐξεδόθη ἰδίως ἐν Φράγ-
κοφορτ τῷ 1691. εἰς 8.

 ΗΗΗΔΔΔΙΙΙ.

Α Ε Ω Ν.

Περὶ τὸ 461.

Λέων ὁ Ἐπίσκοπος Ρώμης, αὐτὸς πεπαιδευμένος εἰς ἄκρον, διάδοχος τῷ Σίξτῳ τῷ Γ'. ἐχημάτισεν. Οὗτος συνέγραψε πλεία Εὐκκλησιαστικά Συγγράμματα εἰς τὸ Λατινικόν, καὶ μερικάς Ἐπισολάς, εἰς τὸ Ἑλληνικόν, δηλ. Ἐπισολὴ πρὸς Φλαυιανὸν κατὰ τὸ Εὐτυχές, ἣτις ἐξεδόθη ἐν Ἀμβέργῳ, τῷ 1614. εἰς 8. Ἐπισολὴ πρὸς Παλχερίαν Αὐγέαν, καὶ Ἐπισολὴ Συνοδικὴ πρὸς τὰς Κωνσταντινουπόλεως, αἵτινες ἐξεδόθησαν in J. B. Cotelerii Monum. Eccles. Græc. Tom. I. pag. 54. Καὶ Ἐπισολὴ πρὸς τὰς ἐν Κωνσταντινὸν πόλει Ἀρχιμανδρίτας, αὐτόθι σελ. 64.

 ΗΗΗΔΔΔΙΙΙ.

Π Ρ Ι Σ Κ Ο Σ.

Ε΄ζη ἀκόμη τῷ 471.

Πρίσκος ὁ ἐκ Πανίε τῆς Θράκης, ἦτον Ρήτωρ καὶ Σοφιστὴς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις καὶ Πρέσβυς πρὸς τὸν Ἀττίλῳ ὑπὸ Θεοδοσίῳ τῷ νέῳ ἐσάλθη. Οὗτος συνέγραψεν Ἐπισολάς, Ἰστορίαν Βυζαντίδος, καὶ τὸν κατὰ τὸν Ἀττίλῳ πόλεμον ἐν βιβλίοις Ζ'. τὰ ἑποῖα ἀπώλοντο, καὶ εἰς ἡμᾶς

ἐδὲν ἀπεσώθη, ἀλλὰ ἐκλογαί τινες, ἐν αἷς τὴν πρεσβείαν
τὴ διεξοδικώτατα κατέγραψατο.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Πρίσκου Σοφιστῆς τεμάχια, ἐξεδόθησαν in Eclogis Le-
gationum, a Dav. Hoeschelio, Aug Vind. 1603.

Καὶ ἐν Παρισίοις τῷ 1648. ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαν-
τιδος.

ΗΗΗΔΔΔΠ.

Γ Ε Λ Α Σ Ι Ο Σ .

Περὶ τὸ 476.

Γελάσιος ὁ υἱὸς ἐνὸς Πρεσβυτέρου τῆς Κυζίκου, θέλωντιν ὅτι
ἐκχημάτισεν Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Καισαρείας, εἶναι
βέβαιον ὅμως ὅτι αὐτὸς ἐν Βιθυνίᾳ διέτριβεν ὅταν ὅπῃ τῆς
Βασιλείας τῆ Βασιλίσκου τὴν τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου Ἰσα-
εῖαν συνεγράψατο. Οὗτος ὁπσιελίζεται ὅπῃ τοῖς ππρακτικοῖς
ταύτης τῆς Συνόδου, τὰ ὅποια αὐτὸς ἐκ τινος χειρογράφου τῆ
Ἐπισκόπου τῆς Κυζίκου Δαλματίου, καὶ ἑτέρων συλλεξάμε-
τος εἰς τρία βιβλία συνέταξεν, ἐξ ὧν τὸ τρίτον φαίνεται
ὅτι καὶ ἐμποδίσθη ποτε ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, τὰ δὲ λοιπὰ
τάπε Συγγραμματα δὲν εἶναι μεγάλης τιμῆς ἄξια.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Γελαδίου Κυζικηνου Σύμπαγμα πῶν κατὰ τὴν ἐν
Νικαίᾳ ἀγίαν Συνόδον ππραχθέντων. Τὰ ππρακτικά τῆς οἰ-
κουμένης τρίτης Συνόδου τῆς ἐν Ἐφέσῳ συγκροτηθείσης.
Συλόφισ πῶν ἀγίων καὶ οἰκουμένων Συνόδων, πῆ, πόπ,

καὶ κατὰ τίτων ἐκάστη αὐτῶν συνήχθη. Ἐξεδόθη Ἐλλ. Λατ. μετὰ σημειώσεων τῆ Ροβ. Βαλφορέα, ἐν Ακπετία τῶν Παρυσίων τῷ 1599. εἰς 8. ap. Fed. Morel.

----- Ἐντι ἐξεδόθη τῷ 1604. in bibliopolio Commeliano.

----- Καὶ ἐν τῇ τῆ Λαββέα (Labbei) συλλογῇ τῆ Συνοδικῶν. Τόμ. Β'. σελ. 105. καὶ ἐν τῇ τῆ Ἀρδεϊνα (Harduini) Τόμ. Α'. σελ. 345.

ΗΗΗΔΔΔΠΙ.

Α Ι Ν Ε Α Σ.

Μετὰ τὸ 484.

Αἰνέας ὁ ἐκ τῆς Γάζης ἦτον Σοφιστὴς καὶ Πλατωνικὸς Φιλόσοφος, μαθητὴς δὲ Γεροκλέα τῆ ὑπομνηματισῆ τῷ χρυσῶν Ἑπῶν τῆ Πυθαγόρα. Χρυσιανὸς δὲ γενόμενος ἐμαρτύρησε τῷ 484. ὅτι Οὔσερχ Βασιλέως τῷ Βαλδάλων, ὅσις τότε γλῶσσαν αὐτῷ βαθέως περὶ τῶν, ἤκουσε πάλιν αὐτὸν ὀρθῶς καὶ καθαρῶς ὁμιλεῖντα, καὶ τὸν Χρυσὸν, υἱὸν Θεῶ ὁμολογεῖντα. Οὗτος διηγείται μόνος τὰ ταῦτα τὴν ὁμολογίαν (α) καὶ ἐξ αὐτῆς διορίζεται ὁ χρόνος κατ' ὃν αὐτὸς ἦν μαθητὴς. Σαφές ἐστι τὰς εἰς Διάλογον περὶ ἀθανασίας ψυχῆς, καὶ ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, ὅσις δὲ τὸ ἐν αὐτῷ λαλεῖν ἄνθρωπον Θεόφραστον καλεῖται, καὶ εἰκοσινόντε Ἐπιστολαί.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Αἰνέου Γαζαίου Θεόφραστον, ἐξεδόθη Ἐλλ. Λατ.

(α) Σελ. 81. ἰκδ. Βαρθ.

ὑπὸ Γ'ωαύ. Βολφίε σὺ Τίγερφ per Andr. Gesner πρὸ 1560.
εἰς φύλ.

---- Καὶ σὺ τῇ Βιβλιοθ. τῶν Πατέρων σὺ Παρισίαις τῷ
1644. ἐν Τόμ. 1Β'. σελ. 617.

„Αἰνέα Γαβαίου, καὶ Ζαχαρίου Μιτυληναίου
Χειριανῶν Φιλοσόφων περὶ ἀθανασίας ψυχῆς, ἔξεδόθησαν
ἐν Λειψία Εἰλ. Λατ. ὑπὸ Κααπάρεως Βαρθίε (Barthii)
πρὸ 1655. εἰς 4.

Αἱ Ἐπιστολαὶ τε ἔξεδόθησαν ἐν ταῖς Συλλογαῖς τῆς Εἰλ.
Ληνικῶν Ἐπιστολῶν πρὸς τὴν ὑπὸ τῷ Ἀλδῶ, καὶ πρὸς τὸν Γενέβρῳ,
ἐν σελ. 422.

ΗΗΗΔΔΔΠΙΙ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ.

Μετὰ τὸ 484.

Διονύσιος ὁ Ἀντιοχεύς ἦτον Χειριανὸς καὶ Σοφιστής, εἶχε
αὐταπόκρισιν δι' ἑπιστολῶν μετὰ τῷ Αἰνέῳ. Σώζονται καὶ τὴν
τε τεσσαράκοντα ἔξ Ἐπιστολῶν, αἵ τινες ἔξεδόθησαν ἐν ταῖς
Συλλογαῖς τῶν Εἰλληνικῶν Ἐπιστολῶν, ἐν τῇ ὑπὸ τῷ Ἀλδῶ,
ἐν Λειψίᾳ 31. σὺ δὲ τῇ ὑπὸ τῷ Στεφανῶ ἐν σελ. 52. καὶ
ἐν τῇ ὑπὸ τῷ Ἀλδοβρ. Λειψίᾳ. 28.

ΗΗΗΔΔΔΠΙΗ.

Π Ρ Ο Κ Λ Ο Σ.

Ε'γεν. τῷ 412. καὶ ἀπέθ. τῷ 485.

Πρόκλος, εἰς τῶν ἐπισήμων Φιλοσόφων τῆς Εὐλεκτικῆς Αἰρέσεως, ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 412. ἔτι τῇ δ. Φεβρουαρίᾳ. Οἱ Γονεῖς τῆς ἡτοῦ τὴν Λυκίαν, καὶ ἐκα-
πικῶσαν εἰς τὴν Ξάνθον, ὅθεν καὶ ὁ Πρόκλος κοινῶς Λυ-
κιδὸς καλεῖται, καὶ πατέρις τῆς Ξάνθου γνωρίζεται. Κατ' ἀρ-
χὰς ἤκουσε τὰς μαθήσεις ἐν τῇ πατρίδι τῇ μετὰ μεγάλης
προθυμίας καὶ ζήλῳ, μετέπειτα δὲ ἀπῆλθεν εἰς Ἀλεξαν-
δρεῖα τῆς Αἰγύπτου, αἷδα ἦν τότε ὁ θρόνος τῷ Μασῶν,
αἷδα καὶ ἐγυμνάζετο τὴν Ῥητορικὴν, ὑπὸ τῇ περιφάνειᾳ Ὁ-
ρίωνος, καὶ τὴν Γραμματικὴν ὑπὸ τῇ Λεωνᾷ, ὅτε καὶ τὴν
Λατινίδα φωνὴν, καὶ τὰ Νομικὰ ἐγυμνάζετο. Ἐν ὄνειρον ὁ-
μας, εἰς τὸ ὅποιον εἶδε τὴν Ἀθηνᾶν, ἥτις τὸν ἐνεθάρρυν-
εν εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, τῷ ἔδωκεν ἀφορμὴν καὶ ἐδόθη ὁ-
λος εἰς τὰς ἐπισήμας, ἀκούσας πρῶτον τὴν Μαθηματικὴν
ᾧ τῷ Γέρωι, καὶ τὴν Ἀριστοτελικὴν-Πλατωνικὴν Συγ-
κριτικὴν Φιλοσοφίαν ᾧ τῷ Οὐλυμπιοδώρῳ, ὅσις τότε
μεγάλως ᾤχετο αὐτὴν ἐφημίζετο. Μετὰ ταῦτα καταλιπὼν
τὴν Ἀλεξανδρεῖαν, ἀπῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐκλέξας δι-
δασκάλους τῶν τε Πλάτωνα καὶ τὸν Σωκράτη, οἱ τινες ἐ-
θαύμαζον τὴν πρὸς τὰς μαθήσεις ἄκακον ἐπιθυμίαν τῆς, ἰ-
σχυόμενοι δὲ αὐτὸν ταχέως προχωρήσαντα, καὶ κατὰ βάρους ἐ-
κωλύσαντα ἐν τῇ αὐτῶν Φιλοσοφίᾳ, τὸν ἀπεκατέστησαν ἄκα-
κοι τῆς φιλοσοφικῆς αὐτῶν Καθέδρας, ὅθεν καὶ τὴν ἐπα-
θυμίαν ὁ Πρόκλος ἔλαβε τῇ καλεῖσθαι Διάδοχος. Ἐγένε-
ται οὖν τότε ὁ Πρόκλος ὡς βόητος ἅπας τῆς Γραμματικῆς,
Ποιητικῆς, Ῥητορικῆς, Μαθηματικῆς, Φιλοσοφίας, καὶ ἐ-

Τ. II.

Μ

ξαιρέτως εἰς τὴν Χαλδαϊκὴν καὶ Θεουργικὴν Φιλοσοφίαν, καὶ τὰς ὁποίας ἔδειξεν αὐτὸν ἀποβῆναι. Τὰ δὲ ὑπὸ τῆς βιογραφίας καὶ μαθητῶν αὐτοῦ Μαρίνου (α) ὡς τῆς χαρακτῆρος καὶ τῶν δυνάμεων τοῦ Πρόκλου ἰσορροπία, τὰ πλεῖστα εἰσὶν ὁπλίματα καὶ σκεπασμὸς μὲν ἐν κάλυμμα μυθώδεις, τὸ ὅποιον ὅμως καθίστησι τὴν ζωὴν τοῦ Πρόκλου μίαν Φιλοσοφικὴν Μυστικὴν εἰς τὴν Θεοῦ συνανατρεφόμενον, θαυμάσια ἔργα ἐκτελέοντα. Ἀπέθανε δὲ ὑπὸ μίας βαρύνουσας ἀρρώστιας τῇ πέμπτῃ καὶ ἑβδομηκοστῇ ἔτει τῆς ἡλικίας τοῦ σεληνιακοῦ χρόνου ἐπαλειθόμενον.

Σ υ γ γ ρ ά μ μ α τ α.

Τὰ Συγγραμματα τοῦ Πρόκλου ὡς ἔχοντες μίαν ἐκτεταμένην πολυμαθεῖαν, καὶ μεγάλῃ μελέτῃ εἰς τὰς παλαιὰς Συγγραφεῖς, ἥτις χρῆσιμόν ἐστιν μεγάλως εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Φιλοσοφίας, καὶ εἰς τὴν αὐτῆς κατάληξιν, μὴ ὅλον τὸ δεῖν ταῖς μεγάλης προσοχῆς εἰς τινὰ μέρη, ἐπεὶ δὲ ὁ Πρόκλος ὡς δικολοκατάληπτα τὰ ἔχει λαβόν, ἐνίοτε δὲ καὶ τινὰ γνώμας τὰς ἀποδίδει εἰς τὰς παλαιάς. Ἐκ τῶν πολλῶν Συγγραμμάτων τὰ πλεῖστα ὁ πανδαμάτωρ χρόνος ἤρπασε, καὶ μέρος τῶν εἰσὶν εἰσέτι ἀνέκδοτα. Τὰ σωζόμενα εἰσὶ τὰ ἐπόμενα.

Α'. Περὶ Προνοίας, καὶ εἰμαρμένης. τὸ ἔχον μόνον Λατινιστὴν ἐν τῇ τῷ Φαβερικίου Βιβλιοθήκῃ τόμ. Β. σελ. 465. μεταφραστὴν ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ ὑπὸ Γαλιέλου Μορέα.

Β'. Περὶ τῶν δέκα περὶ Προνοίας ἀμφιβολιῶν

(α) Οὗτος ὁ μαθητὴς ἔστιν διάδοχος τῆς ἐν Ἀθήναις φιλοσοφίας Καθέδρου τοῦ Πρόκλου Μαρίνου, ἐγγενὴς εἰς αὐτὸν ἐν Νεαπόλει Παλαιστίνῃ Φλαβίαν, ἔστι δὲ πείραγμα μαθηματικὸς, περὶ δὲ Σοφίας ἀσφίρα. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τὰ ἀποδίδει σωζέται, τὸ ὅτι οἱ βίος τοῦ Πρόκλου, ἐκδοθεὶς ἐν Ἀμβέρστῃ ὑπὸ τοῦ Φαβερικίου 1700. ἐκ 4. Γ' δὲ τὸ Ἀρδρ. Ἀντωνίου τόμ. Β'. τὸ δὲ ὅριον καὶ τὸ ὑπόμνημα εἶναι εἰσέτι ἀμφισβητούμενον.

ὁμοίως καὶ τότε ἡ μεταφράσις ἐξεδόθη ἐν τῇ τῷ Φαβελικῇ Βιβλιοθήκῃ.

Γ'. Περὶ κακῶν ὑπομονῆς, ὁμοίως καὶ τότε ἡ μεταφράσις ἐξεδόθη ἐν αὐτῇ αἰώπῳ.

Δ'. Ὑμνοι ΙΙΙ. εἰς Ἡ' λιον, εἰς Μάσας, καὶ εἰς Ἀφροδίτῳ.

Ε'. Εἰς τὴν Θεολογίαν τῷ Πλάτωνος Βιβλία ἕξ.

ς'. Θεολογικὰ Προβλήματα 211.

Ζ'. Περὶ κινήσεως βιβλία ΙΙ. ἥτοι Στοιχείωσις Φυσικὴ. τὸ σωματικὸν ἐκ τῶν τῷ Ἀριστοτέλει Φυσικῶν.

Η'. Ὑποτύπωσις Ἀστρονομικῶν θέσεων, ἐκ τῶν τῷ Ἰπάρχῃ, Ἀριστάρχῃ, καὶ Πτολεμαίῳ.

Θ'. Περὶ Σφαίρας, ἥτοι περὶ τῶν ἐρμῶν Κύκλων. τὸ εἶναι τὸ περιεσώτερον ἐκ τῆς Εἰσαγωγῆς Γεμίνεως τῷ Ροδῖ, εἰς τὰ Φαινόμενα.

Ι'. Παράφρασις εἰς τέσσαρα βιβλία τῷ Πτολεμαίῳ περὶ ὑπέρροης Ἀστρων. Σώζονται ἐτι καὶ τινὰ χόλια εἰς τὰ αὐτὰ βιβλία τῷ Πτολεμαίῳ, τὰ ὅποια ὑποδίδονται τῷ Πρόκλῳ.

ΙΑ'. Εἰς τὰ πρῶτα Στοιχεῖα τῷ Εὐκλείδει βιβλία Δ'.

ΙΒ'. Ὑπόμνημα εἰς Ἡσιόδου Ἔργα καὶ Ἡμέρας.

ΙΓ'. Χρησμάθεια, ἥτοι ἐκλογαὶ Γραμματικαὶ βιβλία Β'. περὶ τῆς ὁ μὲν Φώτιος ἀναφέρει Δ'. βιβλία, ὁ δὲ Σεΐδας Γ'.

ΙΔ'. Εἰκοσιδύο ὑποθέσεις κατὰ Χρυσιανῶν, ἥτοι ἐναντίον τῆς διδασκαλίας ὅτι ὁ Κόσμος δεῦν εἶναι αἰώνιος. Ἰωάννης ὁ Φιλόπονος ἐν τῷ περὶ Συντελείας ΙΗ'. βιβλίῳ τῷ, ἐφύλαξε τινὰ ἐκ ταύτης τῆς πραγματείας.

ΙΕ'. Ὑπόμνημα εἰς τὸν τῷ Πλάτωνος Τίμαιον βιβλία Πέντε. Ἐν τῷ φαίνεται ὅτι ὁ Πρόκλος τῷ εἰκασιογενῶς ἔπει τῆς ηλικίας τῷ τὸ συνέγραψε, καὶ ὅτι καὶ ἄλλα τινὰ βιβλία τότε ἀπώλοντο. Οὗ Μαρίνος τιμᾷ μεγάλῳ τὸ διὰ τὴν ἀφράδειαν.

Ις'. Εἰς Ἀλκιβιάδῳ Α'. τῷ Πλάτωνος.

ΙΖ'. Εἰς τὰ περὶ Πολιτείας τῷ Πλάτωνος. τὸ εἶναι ἰσχυρὸν ὅπως παρέδιδον εἰς τὰς ἐν Ἀθῶναις μαθητὰς τῷ, ἐν αἷς περὶ τῶν Μύθων τῶν Θεῶν πραγματεύεται.

ΙΗ'. Ἐπιστολικοὶ Χαρακτῆρες, ἥτοι ἐξεδόθησαν τὸ πρῶτον

ὑπὸ τῷ τῷ Λιβανίου ὄνομα, ἀλλ' ἀποδείχθη ἐκ τῶν Χειρ
γράφων ὅτι εἶναι τῷ Πρόκλῳ.

ΙΘ'. Περὶ ἐκλείψεων Ἡλίου καὶ Σελήνης.

Κ'. Ὑπόμνημα εἰς τὰς Ποιητικὰς φατερίας.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Πρόκλου Λυκίου. Ὑμνοι Ε'. ἔξεδόθησαν μετὰ τῷ
τῷ Ορφῶς ἐν Φλωρεντία, τῷ 1500. εἰς Δ'. καὶ ἐν Βρυτι
παρὰ τῷ Ἀλδῷ τῷ 1517. εἰς 8.

Καὶ ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν Ποιητῶν Ἰωάν. τῷ Λεκτίῳ ἐν
φύλ. ἐν σελ. 737.

Καὶ ἐν τῇ τῷ Μαιτταίρου Mich. Maitaire Miscellane
Graecor. Lond. 1722. εἰς 4.

--- Εἰς τὴν Πλάτωνος Θεολογίαν βιβλ. 5'. μετὰ τῷ ὕ
πὸ τῷ Μαρίνῳ βίῃ αὐτῷ, ἔξεδόθη ἐν Φραγκοφόρτ. τῷ 1618.
εἰς φύλ.

--- Θεολογικὰ προβλήματα, καὶ Θεολογία Πλατωνικὴ, ἔ
ξεδόθησαν ἐν Ἀμβέργῳ τῷ 1618.

--- Ὑποτύψεις Ἀστρονομικῶν θέσεων, ἔξεδόθη ἐν Βα
σιλέᾳ τῷ 1540. εἰς 4.

--- Σφαῖρα, ἔξεδόθη Ε'κ. Λατ. ἐν Αὐγῆς. Οὐίλδελμ.
τῷ 1609. εἰς 4.

Καὶ ἐν Λόνδρᾳ τῷ 1620. εἰς 4. ὑπὸ Ἰωάν. Bainbridge,
καὶ ἐν τοῖς τῷ Ἀράτῳ Συγγραμμάσι, καὶ ἐν ἄλλοις.

--- Παράφρασις εἰς τὰ τῷ Πτολεμαίῳ Δ'. βιβλία ἐν
Αβγδ. Βαπτι. off. Elzevir. 1635. 8.

--- Εἰς τὰ Πρῶτα Στοιχεῖα τῷ Εὐκλείδῳ. ἴδε τὸ Ἀ' ρθρ.
Εὐκλείδης. τόμ. Α'.

--- Ὑπόμνημα εἰς Ἡσιόδου Ἔργα καὶ Ἡμέρας, ἴδε τὸ
Ἀ' ρθρ. Ἡσιόδου, τόμ. Α'.

--- Χρησμάθεια Ποιητικὴ. Crestomathia Poetica, ἥτις
ἐκλογαὶ γραμματικαὶ ἔξεδόθ. ἐν τῇ τῷ Φωτίῳ Βιβλιοθήκῃ
κη, Κώδ. 239. καὶ ἰδίως μετὰ τῷ Ἀπολλωνίῳ περὶ Συνατά
ξεως, τῷ 1590. ὑπὸ τῷ Συλβεργίῳ, ἐν Φράγκοφορτ. Καὶ
ἐν Ἀνοβίᾳ τῷ 1615. εἰς 4. μετὰ τῶν σημειώσεων Ἀνδρέ
τῷ Σχότῳ.

--- Εἰς τὴν τῷ Πλάτωνος Τίμαιον, ἐξεδόθη πάντοτε μετὰ τῶν τῷ Πλάτωνος. Ἰδὲ τὸ ἄρθρον Πλάτων, Τόμ. Α'.

--- Εἰς τοὺς ἐπιστολικοὺς χαρακτῆρες, ἐν Παρισίοις τῷ 1577. εἰς 4. ὑπὸ Φεδέρ. Μορέλλου.

--- Περὶ Ποιητικῆς, ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τῷ 1615. εἰς 12. μετὰ τῶν τῷ Γεωργίῳ Χοιροβοσκῷ Ποιητικῶν χρημάτων.

ΗΗΗΔΔΔΠΠΠ.

Μ Α Λ Χ Ο Σ.

Μετὰ τὸ 491.

Μάλχος ὁ ἐκ Φιλαδελφίας τῆς Συρίας, ἐχημάτισε Σοφιστὴς ἐν Κωνσταντινουπόλει μετὰ μεγάλῃ φήμῃ τῆς Ῥητορείας καὶ, ὡς κατὰ τὰς εἰδήσεις τῷ Φωτίῳ ἦτον Χριστιανός. Συνέγραψε Βυζαντιανὰ, ἥτοι Ἱστορίαν ἀπὸ τῆς πελοποννησιακῆς πόλεως τῷ Λέοντι, μέχρι τῷ θανάτῳ Ἰβλίου τῷ Νέπῳ περὶ τὸ 480. Κατὰ δὲ τὰς τῷ Σαΐδα, ἐξηκολύθησε αὐτῷ τὴν Ἱστορίαν μέχρι τῷ 491. Οὗ Φωτίου τὸν ἐπαινεῖ μεγάλως διὰ τοῦτο τὸ Σύγγραμμα, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται μόνον δύο ἐκλογαί.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Μάλχου Φιλαδελφίως Τεμάχια, ἐξεδόθησαν Ε'λλ. in *Eclogis Legationum, Dav. Hoerschellii*. Aug. Vind. 1603.

--- Εξεδόθησαν ἔτι Ε'λλ. Λατ. μετὰ σημειώσεων Ε'ρρ. Βαλεσίου, in *Phil. Labbei Protreptico de SS. Byzant.* Paris. 1648. 2 τόμοι.

ΗΗΗΔΔΔΔ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

Πρὸ τῷ 500.

Στέφανος ὁ Βυζάντιος, ἦτον εἰς τῶν περιφήμων Γραμματικῶν τῷ αἰώνῳ τε, καὶ ἠκμαζε μετὰ κλέους εἰς τὰς χρόνας Μαρκιανῶν καὶ Ἡρακλεῶν περὶ τὰ μέσα τῆ πέμπτης Αἰῶνος. Φαίνεται ὅτι ἦτον Χριστιανός, μὴ ὅλον ὅτι ἡ γνώμη αὐτῇ δὲν εἶναι ἐκτὸς ἀμφιβολίας. Συνέγραψεν δὲ Γραμματικο-Γεωγραφικὸν Λεξικόν, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται συχνάκις οἱ Φιλολόγοι, ἐν ᾧ ἐκτὸς τῶν πολλῶν ἄλλων ἀξιολόγων ἐκδόσεων, ἀνέσονται καὶ αἱ ἀπαγωγαὶ τῶν Ἑλληνικῶν ὀνομάτων. Φέρει τὴν Ἐπιγραφὴν, Ἑλληνικά, τὸ ὁποῖον συνίσταται ὑπὸ πολλὰ βιβλία, καθὼς φαίνεται εἰς τὸ στοιχεῖον Ο. τὸ ὁποῖον κάμνει ἀρχὴν τῆ Τετακτοῦ Ἑκτῆ βιβλίου. Ἡ ἑπιγραφὴ Περί Πόλεων, ἐδόθη ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρον ἀντιγραφεῖς. Ἐρμούλαος γραμματικὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τὸν καιρὸν τῆ Γεωργίου ἔκαμε μίαν Ἐπιτομὴν τῆς τῆς ἀξιωματικῆς βιβλίας, ὡς μὴ ποτ' ὠφελεν, καὶ αὕτη ἐπαρξένησεν τὸν ὀλεθρὸν τῆ Πρωτοτύπου, καὶ ἡ ὁποία εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθη, πλὴν ὅχι καὶ αὐτὴ ἐντελὴς καθὼς φαίνεται εἰς τὰ στοιχεῖα Κ. καὶ Λ. Ἐκ τῆ Πρωτοτύπου τῷ Στεφάνῳ ἔδωκεν δὲ τεμάχιον εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆ Καγκελαρίας Σεργίου, ἐκ τῆ ὁποίας γίνεται ὁῦλον, πόσον καλὸν ἐπαρξένησεν ὁ Ἐρμούλαος μετὰ τὴν ἑπιτομὴν τῆ εἰς τὴν Πρωτοτύπον τῷ Στεφάνῳ.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Στεφάνου Βυζαντίου περὶ Πόλεων, ἐξεδόθη ἑλλ. τὸ πρῶτον ἐν Βενετίᾳ ὧδε Ἀλδρ τῷ 1502. εἰς φύλ. Καὶ

ἐν Φλωρεντ. τῷ 1521. καὶ ἐν Βασιλέᾳ μετὰ τῶν σημειώσεων
τῷ Ξυλανδρῷ τῷ 1568. εἰς φύλ.

--- Ἔτι ἐξεδ. Ἐκκ. Λατ. μετὰ τῷ Τεμαχίου ὑπὸ Ἰακ.
Γρονοβίῳ ἐν Ἀμσελοδαμῷ τῷ 1678. εἰς φύλ. μετὰ καὶ
ἄλλων πολυμαθεσάτων σημειώσεων.

--- Ἔτι μετὰ τῆς ὀπριγραφῆς Στεφάνου τὰ Ἐθνικὰ
κατ' ἐπιτομήν. Stephani Gentilia per Epitomen, μετὰ
πολλῶν καὶ πολυμαθεσάτων σημειώσεων τῷ Α'βρ. Βερκε-
λίῳ, Ἰακ. Γρονοβίῳ, Ξυλανδρῷ, Βοχαρτίῳ, καὶ Παλμερίῳ,
διαφόροις ἀντιγράφοις ἀντιβληθεὶς, ἐν Λεγδόνῳ Βαταυ. τῷ
1694. ap. Fred. Haerig. fol. καὶ αὕτη ἔστιν ἡ ἀρίστη.

Ἰδίως δὲ ἐξέδωκε σημειώσεις καὶ ὁ Λεκάς Ὁλσέτιος, εἰς
τὰ τῷ Στεφάνῳ Ἐθνικὰ, μετὰ τινῶν Τεμαχίων Σκύμνα τῷ
Χίῳ, καὶ περὶ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πρώτης ἀποικίας τῷ Αἰνείῳ,
τῷ 1684. εἰς φύλ. ἐν Λεγδ. Παταυ.

ΗΗΗΔΔΔΔΙ.

Σ Τ Ο Β Α Ι Ο Σ.

Πρὸ τῷ 500.

Ἰωάννης ὁ Σποβαῖος ἐγεννήθη, ὡς συμπεραίνουσιν, εἰς μίαν
πόλιν τῆς Μακεδονίας, Στόβαι καλεσμένην, ἐξ ἧς ἔχε καὶ
τὸ ἐπώνυμον. Περὶ τῷ ὑποκειμένῳ τε καὶ περὶ τῆς ζωῆς τε,
μήτε αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐσημειώσατο τι, μήτε ἄλλος τις τῶν Συγ-
γραφέων. Τὸ μόνον ἐμπορεῖ νὰ συμπεράνῃ τινὰς ἐκ τῶν
Συγγραμμάτων τε, ὅτι ἤκμασεν ἀλίγον χρόνον ὕπερον μετὰ
τὸν Φιλόσοφον Θεμίστιον, ὅστις ἦτον ὁ νεώτατος πῶν Συγγρα-
φέων ἐκείνων πρὸς ὁποῖον ὁ Σποβαῖος συχνάκις ἀνεγίνωσκε καὶ
ἐπειδὴ εἰς τὸ Σύγγραμμά τε δὲν ἀναφέρει ὅδῃα τῶν Χρρι-
στιανῶν Συγγραφέων, ἀλλὰ μήτε ὕλην τινα ἐξ αὐτῶν δὲν φαί-
νεται ὅτι ἐμεταχειρίσθη, ὁποδεκνύεται ὅτι ἦτον μακρὰν τῷ

Χειρῶνισμῶ. Τὸ ἀξιόπαινον Σύγγραμμά τε σωρίζεται ἀπὸ ἐκλεγεγμένα αὐτῇ διαφόρων μεγάλων Συγγραφέων, ὅ ἐστιν ὅτῳ γνάμης, καὶ διδασκαλίας, Ἀνθολόγιον ἐκλογῶν, ἀποφθεγμάτων, καὶ ὑποθηκῶν καλύμενον, τὸ ὁποῖον σωρῆλῆξαι ὅτῳ Πεντακοσίῃς χεδὸν Συγγραφεῖς Ποιητῆς τε, καὶ Λογογράφος, σωρῆλῆξαι ὅτῳ τέσσαρα Βιβλία, ἐξ ὧν τὰ δύο πρῶτα, (καὶ μάλιστα τὸ δεύτερον) εἰσὶ κατακερδόμενα, καθὼς ἐξ ἐναντίας εἰς τὰς νεωτέρας χρόνας πλεῖστα ἐν αὐτοῖς εἰσέφρησαν ξένης χειρὸς δημιουργήματα, ὡς ἐκ τῆς τῆ Φωτίᾳ εἰδήσεως ἐπιβεβαιεῖται. 3

• Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Γωάννου Σποβαίου Ἐκλογαί, ἐξεδόθη τὸ Τρίτον Ἐκλ. Λατ. ὑπὸ Κοιράδου Γισνέρε, τῷ 1559. εἰς φύλ. σὺ Τριχέῳ.

--- Ἐκλογαί φυσικαὶ καὶ ἡθικαί, μετὰ τοῦ διαλόγου Κύρου καὶ Θεοδώρου περὶ τῆς ἐξουσίας τῆς Φιλίας, ἐξεδόθησαν μετὰ σημειώσεων καὶ Πινάκων ὑπὸ Ἀντωνίου, καὶ Μαξίμου ἡ Μοναχῶν τῷ 1609. σὺ Λεγδόνη, εἰς φύλ. καὶ αὕτη εἰσιν ἡ ἀρίστη.

ΗΗΗΔΔΔΔΠΙ.

Α Ε Τ Ι Ο Σ .

Περὶ τὸ 500.

Ἀέτιος, εἰς πῶν Γατρῶν, (ὁ ὁποῖος ἀρέπει νὰ διακεῖται ὅτῳ τινὰ ἄλλον συνώνυμόν τε, ὅς τις ἦτον καὶ αὐτὸς Γατρὸς, καὶ ὁ ἀρχηγὸς πῶν Ἀνομοίων, περὶ τὰ μέσα τὰ τετάρτου αἰῶνος ἀκμάζων) ἤκμαζε περὶ τὸ τέλος τῆ πέμπτου αἰῶνος, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἀμιδα τῆς Μισοποταμίας, Χει-

σιανός ἢ Κόμης ἐχημάτισεν . Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τε ὑποδεικνύεται ὅτι τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς τε εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν διέτριψε, ἢ ἐκ τῆς συμπεραίνεται ὅτι ἢ αὐτὸ ἐδιδάχθη τῷ Γατεκλῷ, ἢ παρταίρω ἄλλο περὶ τῆς δὲν ἐξέδρομον . Σώζεται καὶ τῆς ἐν Γατεκλὸν Σύγγραμμα εἰς Δεκαεξὶ Βιβλία (α) τὸ ὅποῖον τὸ περισσότερον εἶναι μία συλλογὴ ἐκ τῶν πρὸ αὐτῶ Γατρῶν, δι' ὃ ἢ ἐπαινείται μεγάλως ὑπὸ τῶ Βοερχαβίς (Boerhaavii), μ' ὅλον ὅτι ὑπότινας ἰδίας θεωρητήσεις δὲν εἶναι ἐλαττωδὲρον δεισιδαιμονικῶν μέσων . Μέχρι τῶδε τὰ ὁπῶ βιβλία ἐξεδόθησαν εἰς τὸ Ἑλληνικόν, ἢ πρὸ ὀλίγων χρόνων τὸ ὄνατον ἰδίως ἐν Λειψία, τὰ δὲ λοιπὰ κείνται χειρόγραφα ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις, ἢ μόνον ἡ Λατινικὴ αὐτῶν μετάφρασις ἐξεδόθη .

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἀετίου Ἀμιδηνοῦ, ἐξεδόθη Ἑλλ. ἐν Βονετία ὑπὸ τῶ Ἀλδρ τῷ 1534. εἰς φύλ.

Io: Ernesti Hebenstreit Tentamen Philologicum Medicum super Aetii Amideni Synopsis Medicorum veterum et. Ἑλλ. Λατ. ἐξεδόθη ἐν Λειψία τῷ 1757. εἰς 4. ἴδε καὶ ἐν τῇ Συλλογῇ τῇ Γατρῶν τόμ. Δ'.

(α) Ἡ εἰς Τετράβιβλον διαίρεσις δὲν εἶναι ἀπὸ τοῦ Ἀετίου, καθὼς μῆτε ὁ Φώσιος δὲν ἀναφέρει περὶ αὐτῆς . Οἱ Κορδέλιος αὐτὴν αὐτῷ ὅσω εἰς ἐν χειρόγραφον .

 ΗΗΗΔΔΔΔΙΙΙ.

Α Ν Δ Ρ Ε Α Σ.

Περί τὸ 500.

Ἀνδρέας ὁ Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ Καισαρείας, συνέγραψε μετὰ τὸν Κύριλλον Ἀλεξανδρείας, καὶ πρὸ τοῦ Ἀρθέου τῆς Καισαρείας, ὅθεν καὶ τίθεται πρὸς τὸ τέλος τοῦ πέμπτου Αἰῶνος, μὴ ὅλον ὅτι ὁ Οὐδινὸς τίθει τὸν εἰς τὸν ἑννατὸν Αἰῶνα. Συνέγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου, πρὸς τινὰ Μακάριον.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Ἀνδρέου Καισαρείας, ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, ἐξεδόθη ὑπὸ Φριδ. Σουλβεργίε μετὰ σημειώσεων τῶν 1596. ἐν τῇ Τυπογρ. H. Commelin, ἐν Φράγκφορτ, καὶ ἐν τῇ μεγ. Βιβλ. τῶν Πατέρων Τόμ. Ε'. σελ. 589.

 ΗΗΗΔΔΔΔΙΙΙ.

Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ι Ο Σ.

Περί τὸ 500.

Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τίθει τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐπισκόπου χρηματίσαντος, καὶ ὁ ὁποῖος ἔζη εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρὸν τῷ Ἀποστόλῳ, καὶ ὑπὸ τῷ Δομετιανῷ τὴν μαρτυρικὴν
 θάνατον ὑπέφερε, φέρεται μία συλλογὴ Συγγραμμάτων,
 τὴν ἐποίαν οἱ ἀπόκριτοι τῷ πεπαιδευμένῳ ἀπέδειξαν ὅτι
 αὕτη ψευδῶς φέρει τὸ ὄνομα ἐκείνου τῷ θεῷ Διονυσίῳ τοῦ
 Ἀρεοπαγίτου, καὶ ὅτι εἶναι καρπὸς νεωτέρων αἰώνων, καὶ κατὰ
 μὲν τὴν ὑποδείξιν συμφωνῶσιν ὅλοι κοινῶς, κατὰ δὲ τὴν
 χρόνον καὶ ὃν συνεγράφη ἀσυμφωνῶσιν, ἐπεὶ μὲν οἱ ἔξ
 αὐτῷ θέλουσιν ὅτι εἶναι ἔργον τοῦ Δ'. Αἰῶνος, ἄλλοι δὲ τῷ Ε'.
 καὶ αὕτη ἡ τελευταία εἶναι ἡ πιθανώτερα, ἡ ὅποια θεμελιῶ-
 ται ἐπάνω εἰς τὴν τῶν Σεβηριανῶν ἀνακρίσιν, ἡ τελευτά-
 ρον οἱ ὀρθόδοξοι ἐφύλαξαν ταύτην, ὑποκρινόμενοι πρὸς τὰς
 Σεβηριανὰς, καὶ ἐτι ὑποδεικνύεται ἰχυρώτατα ἐκ τῆς, ὅτι
 περὶ ταύτης ὑδεμίας μνείαν δεῖσκειν εἰς τὰς παλαιὰς
 Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ἐν ᾧ ἀναφέρουσι πόσους ἄλλους
 παλαιότερους αὐτῶν. Καὶ πρὸς τούτοις εἰς ταύτῃ τὴν ψευ-
 δεπίγραφον συλλογὴν, φαίνονται πᾶσαι ἄλλαι συνήθειαι
 τῆς Ἐκκλησίας, τὰς ὁποίας, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἀρεοπαγι-
 τῆ, ἡ Ἐκκλησία δὲν πᾶς εἶχεν εἰς χρῆσιν, καὶ μάλιστα τὸ ὄ-
 νομα τοῦ Μοναχῶν. Οἱ Βαρατιέρ ὑποδεικνύει ὅτι ὁ Συγ-
 γραφεὺς ταύτης εἶναι Διονύσιος ὁ Ἀλεξανδρῆς, ὁ δὲ Λα-
 Κρόζε θέλει τὴν Συνέσιον, ἀλλὰ καὶ οἱ δύο εἶναι μακριὰ
 τῆς ἀληθείας ὑποδείξεως. Τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι αὕτη
 ἐχάλασθη ὑπὸ τινος Ἀπολλινάριου τοῦ πέμπτου Αἰῶνος
 ἥτις συνίσταται ὑπὸ ὑποθέσεως ποιαύτης. Περὶ οὐρανίου
 ἱεραρχίας, περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας, πε-
 ρὶ Θεῶν ὀνομάτων, περὶ μυστικῆς Θεολογίας,
 καὶ ἀπὸ Ἐπιστολάς.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου τὰ ἅπαντα, ἐξεδόθησαν
 Ε. Μ. ἐν Φλωρεντίᾳ τῷ 1516. εἰς 8.

--- Καὶ ἐν Παρισίοις μετὰ τῶν σχολίων τοῦ Μαξίμου,
 καὶ τῆς Γρηγορίου τοῦ Παλυμέρου παραφράσεως, καὶ τοῦ
 Ἐγκωμίου Μιχαὴλ τοῦ Συγγέλου τῷ 1562. εἰς 8. αρ.
 G. Morel.

--- Τὰ ἅπαντα, μετὰ τῶν σχολίων, καὶ τῆς παραφράσεως

ἔξεδ. Ε'λλ. Λατ. ἐν Ἀντβερπία τῷ 1634. εἰς φύλ. καὶ αὐτὴν ἔστιν ἡ ἀρίστη.

Κατ' αὐτὴν ἐγράφετο καὶ ἡ ἐν Παρισίοις τῷ 1644. μετὰ προσθήκης τῶν σημειώσεων Ἰωάν. Χαμοντίε Chaumontii.

ΗΗΗΔΔΔΔΠ.

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Σ

Περὶ τὸ 500.

Αμμόνιος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἑρμεῖα, μαθητὴς τοῦ Πρόκλου ἐχημέτισε, καὶ ἐδίδασκεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν Ἐκλεκτικὴν, ἢ τὴν Πλατωνικοπειραπτικὴν Φιλοσοφίαν, ἣν μεταξὺ τῶν μαθητῶν τε ἦσαν ὅτε Δαμάσκιος καὶ Σιμπλίκιος, οἱ τινεὶ τῷ ἀποδίδωσι τὰ πρωτεῖα μεταξὺ τῶν πεπαιδευμένων τοῦ καιρῶτε, καὶ ὁκαιρέτως εἰς τὴν Μαθηματικὴν, καὶ Ἀστρονομίαν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων τε τῶν εἰς Πλάτωνα καὶ Πτολεμαῖον, ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς ἀπεσώδη, ὧν καὶ τὰ ἐπόμενα.

Α' Υπόμνημα εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Πορφυρίου περὶ τῶν Πέντε φωνῶν.

Β' Υπόμνημα εἰς τὰς κατηγορίας τοῦ Ἀριστοτέλους. εἰς τὴν ἀρχὴν λέγεται ὁ βίος τοῦ Ἀριστοτέλους, τὸν ὁποῖον τινεὶ ἀποδίδωσιν εἰς Ἰωάννην τὸν Φιλόπονον.

Γ' Υπόμνημα εἰς τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ Ἑρμηνείας, τὸ ὁποῖον σπείσεται ἀπὸ πέντε τμήματα, εἰς τὸ δὲ πρῶτον πραγματεύεται περὶ τῆς τῶν Θεῶν Προνοίας, καὶ ἐλδιδείας τῆ ἀνθρώπου.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Αμμόνιου Ἑρμείου (Ammonii Parvi Hermiae) ὑπόμνημα εἰς τὰς πέντε φωνὰς τοῦ Πορφύριου, ἔξιδόθη ἐν Βε-

νετία τῷ 1500. εἰς φύλ. καὶ ὑπὸ τῆς Ἀλδου τῷ 1548. εἰς 8.

--- Περί Ἑρμηνείας, μετὰ τῆς τῆς Φελλε παραφράσεως
ἐξεδ. τῷ 1503. ἐν Βενετία ὑπὸ τῆς Ἀλδου εἰς φύλ.

--- Εἰς τὰς Κατηγορίας τῆς Ἀριστοτέλους, ἐξεδόθ. ἐν Βε-
νετία τῷ 1545. εἰς 8. per Joan. Ant. et Petrum Fratres
de Nicolinis de Sabio.

--- Ἰωάννης Φιλοπόνος βίος Ἀριστοτέλους Ἑλλ. Λατ. ἐξε-
δόθ. ἐν Λεγδ. Βατ. τῷ 1621. εἰς 8. καὶ τῷ 1666. εἰς 4.
Helmst. J. Maller.

ΗΗΗΔΔΔΔΠΙ.

Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ο Σ.

Πρὸ τῆς 518.

Κόλυθος ὁ Συγγραφεὺς τῆς Ποιήματος Ἑλένης ἀρπαγῇ,
νομίζεται κοινῶς ἐκεῖνος, περὶ τῶν ὁποίων ἀναφέρει ὁ Σειδάς,
ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Λυκοπόλεως, ἀκ-
μάσας εἰς τὰς χρόνας Ἀναστασίας Βασιλέως τῆς Κωνσταντι-
νουπόλεως, ὅστις καὶ τῷ 518. ἔπει ἀπῆλθεν ἐξ ἀνδράπων.
Αἴτη λοιπὸν ἢ τῆς Σειδά εἰρησὶς δεῖ εἶναι πῶσον ἀληθὴς,
ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς δεῖ ἀναφέρει ἄλλο περὶ τῆς Ποιήματος, καὶ
τὸ ὄνομα τῆς Ποιητῆς ἐν ταῖς χειρογράφοις διὰ δύο ΛΛ. Κόλ-
λυθος δὲρίσκειται. Τίς δὲ ὁ ποιητής, καὶ ἐμοὶ ὁδορεῖται,
φαίνεται ὅμως ἐκ τῆς Ποιήματος ὅτι καὶ ὁ Ποιητὴς μας Κό-
λυθος, ἤκμαζε κατὰ τὰς αὐτὰς χρόνας. Ὁ Καρδινάλιος Βησ-
σαρίων εὗρεν ἐν χειρογράφοις τὸ ποίημα εἰς τὴν Κα-
λαβρίαν, ὅμῃ καὶ τὸ τῆς Κοίντης εἰς εἴνα καὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Κολούθου Ελένης ἀρπαγή, ἐξεδόθη τὸ πρῶτον μετὰ τῆ Κοίντου καὶ Τρυφιδώρου, ἐν Βενετία παρὰ τὸν Ἀλδφ. Καὶ ἐν Λυχνιόνη τῷ 1576. εἰς 16. καὶ ἐν Ἀμβέργῳ μετὰ τῆ Μουσαίου τῷ 1617. εἰς 8.

--- Ελένης ἀρπαγή. Raptus Helenae, ἐξεδόθη μετὰ σημειώσεων ὑπὸ Ἰωάν. Δανιήλ. Λόνον ἐν Leovardiae τῷ 1747. εἰς 8.

--- Ποιμνάτιον, ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τῷ 1586. εἰς 4.

 ΗΗΗΔΔΔΔΠΙΙ.

ΤΡΥΦΙΟΔΩΡΟΣ.

Πρὸ τῆ 518.

Τρυφιδώρος ὁ Συγγραφεὺς αὐτὸς παρομοίᾳ Ποιήματος Ἰλίου ἄλωσις, ἐπιγραφόμενον, ἠκμαζεν εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐπεὶ καὶ ὁ Κόλαθος, καὶ ἦν ἐξ Αἰγύπτου. Περὶ τῆς ἑδμίας ἄλλῃ εἰρησιν ἀείσκοντες εἰς τινὰ τῶν Συγγραφέων, καὶ εἰς τὸν Ἡσύχιον περὶ τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἐν Λίξεϊ Νέσῳ.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Τρυφιδώρου Ἰλίου ἄλωσις, ἐξεδόθη μὲν τῆ Κοίντου ἐν Βενετία παρὰ τῷ Ἀλδφ, καὶ ἐν Λυχνιόνη ἰδίως μετὰ σημειώσεων ὑπὸ Φελδερίκου Ἰαματίου, τῷ 1557. εἰς 8.

Καὶ ἐν Οξωνία μετὰ σημειώσεων ὑπὸ τῆ Ἰωάν. Μέρικ. τῷ 1741. εἰς 8.

ΗΗΗΔΔΔΔΠΠΙ.

Κ Ο Ι Ν Τ Ο Σ.

Πρὸ τοῦ 518.

Κοῖντος εἰς πῶν νεωτέρων Ποιητῶν, εἶναι ὁ Συγγραφεὺς οὗτος Ποιήματος, Ὁμήρου Παραλειπόμενα, Ἐπιγραφόμενον, τὸ ὅποιον ὑποπληροῖ τὰ τῆς Ἰλιάδος, ἐξισορᾷ τὰ τῆς Τρωϊκῆς πολέμου, ὑπὸ τὸν θάνατον τοῦ Ἑκτορος, μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐκεῖνα ὅμως ὅσα περὶ τῆς πατρίδος τε, καὶ περὶ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἄτος ὁ Ποιητὴς ἔζη, λέγουσιν, εἰσὶν ὅλα συμπεράσματα, καὶ μακρὰ τῶν ἀληθῶς. τὸ σφάλμα δὲ εἶναι ἡμέτερον, εἶναι ἐκείνων τῶν οὐκ ἐκείνων τῶν αἰώνος τε, οἳ τινες, ὡς φαίνεται, εἰς ἑξῶς ἡμέτερον τὰς πεπαιδευμένους, καὶ μάλιστα τὰς ποιητὰς Ποιητὰς. Μερικοὶ θέλουσιν, ὅτι πατεῖς τε ἦτον ἡ Καλαβεῖα, ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ Καρδινάλιος Βισσαρίων αὐτῶν εὑρεῖ ἐν χειρογράφοις τὸ Ποιήμα· ἄλλοι πάλιν θέλousi τὴν Σμύρναν, ἐπισυνειζόμενοι εἰς τὰς ἰδίους εἵχας τε, ἐν τῇ 1β'. βιβλίῳ, εἵχ. 392. δι' ὃ καὶ Σμυρναῖον τὸν ὀνομαζέουσιν, ἀλλ' ἐκ τῶν τῶν εἵχων δὲ ἐμπορέμεν νὰ βεβαιώσωμεν, καὶ τὸ μόνον λέγομεν, ὅτι ὁ Ποιητὴς μας ἐχημάτισεν εἰς Σμύρνην Γραμματικὸς, ὃ δὲ Ροδομανὸς συμπεραίνει ἐκ τῶν Ποιήματος, ὅτι ἤκμαζεν εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον, καθ' ὃν καὶ ὁ Κάλαθος. Τὸ Ποιήμα τε συνίσταται ὑπὸ 14'. βιβλίων.

Ε' κ θ ὁ σ ε ι ς.

Κοῖντου Καλαβροῦ, Παραλειπομένων Ὁμήρου βιβ. 14'. ἐξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ παρὰ τῷ Ἀλδῷ, μετὰ τῷ Κολέθῳ, καὶ Τρυφιодώρῳ. Καὶ ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1569. εἰς 8. I. Θ. Φρεγγίῳ.

Γ' *Ἰλιὰς Κοῖντου Σμυρναίου*, ἥτις τὰ παραλειπόμενα Ὀμήρου, ἐξεδ. Ἐλ. Λατ. μετὰ σημειώσεων, ἐν Ἀνοβία τῷ 1604. εἰς 8. καὶ τῷ 1614. αὐτόθι. Καὶ ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν Ἑλασσόνων Ποιητῶν ἐν Γενέβρ. τῷ 1606. εἰς φύλ.

--- Παραλειπομένων Ὀμήρου. *Quinti Calabri Praetermissorum ab Homero Libri XIV.* Μετὰ διαφόρων σημειώσεων, ἐξεδόθησαν ὑπὸ Γεωργίου Κορνηλίου Πάβ (de Pauw) ἐν Λευδόνῳ Βαταυ. τῷ 1734. εἰς 8. καὶ αὕτη ἔστιν ἡ ἀρίστη.

ΗΗΗΔΔΔΔΠΠΗ.

Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Σ

Μετὰ τὸ 525.

Θεόδωρος εἰς τῶν Συγγραφέων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, ἐξημέτισεν Ἀναγνώσῃς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας, ὅσας σωτέρρην ἐν δυσὶ βίβλοις μίαν ὀπίστη Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, ἐκ τῆς τῷ Σακράτης, Σωζομένου, καὶ Θεοδώρου, ἥτις εἰσέτι σώζεται ἐν Χειρογράφοις, ἐξακολουθήσας μετὰ τούτων τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ εἰς ἄλλα τὸσα βιβλία, ὅτ' οὗτος χρόνος Θεοδοσίᾳ τῇ μικρῇ, μέλει τῷ Γεωργίῳ, τῷ Αυτοκράτορι τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ταῦτα λοιπὸν τὰ πλεοναύτα δύο βιβλία πρὸ πολλῶν ἀπωλέθησαν, καὶ μόνον αἱ Ἐκλογαὶ ἀπὸ φωνῆς Νικηφόρου Καλλιόστου τοῦ Ξανθοπόλου, εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθησαν, τὰς ὁποίας ὁ Νικηφόρος, ἢ ἐκ τῶν πρωτοτύπων τῶν Θεοδώρων τὰς ἀπέσπασεν, ἢ καθὼς λέγει ὁ Βαλέσιος, λέγοντες τῷ Καλλιόστῳ ὅτ' οὗτος ἔστα σωτόμως ἐνθυμεῖτο, τὰ αὐτέγραφα. Οὕτως ὁ Βαλέσιος ἐσύναξε καὶ τινα ἄλλα ὀπασάσματα τῶν Συγγραφέων μας.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ε'κ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας Θεοδώρου Ἀναγνώστου
Ἐκλογαί, ἐξεδόθησαν μετὰ τῆς τῷ Εὐσεβίου κ. τ. λ. ἐν
Λατινίᾳ τῷ 1544.

--- Καὶ μετὰ τῆς τῷ Θεοδώρῳ ἐν Κωνσταντινίᾳ ὑπὸ
Guil. Readig. τῷ 1720. εἰς φύλ.

ΗΗΗΠ.

Π Ρ Ο Κ Ο Π Ι Ο Σ .

Πρὸ τῷ 527.

Προκόπιος ὁ ἐκ τῆς Γαζης ἠκμαζων εἰς τὰς χρόνας τῷ Αὐ-
τοκράτορος Ἰουστινιανῷ τῷ Ὁρακός, Σοφιστῆς ὢν, καὶ διδάσκα-
λος τῆς Ρητορικῆς. Ὅτι δὲ ἦτον Χρυσιανός, καὶ χρυσῶν ἠ-
δῶν ἀνδραπος, μᾶς εἰδοποιῶσι τὰ Συγγραμμάτα τε, τὰ
ὅποια συνίστανται ὑπὸ ἐκλογὰς καὶ ἐρμηνείας τῆς θείας
Γραφῆς, τὰ ὅποια πάντοτε φέρονται μετὰ τὰ τῷ Πατέρων
τῆς Ἐκκλησίας, ἐξ ὧν τὰ πλεῖστα ἀπώλοντο· τὰ σωζόμε-
να δὲ ταῦτε εἰσὶ τὰ ἐπόμενα.

Α'. Ὑπόμνημα εἰς τὴν Ὀκτάτῳχον (α).

(α) Ἐκ πάσης τῆς ὑπομνήματος μόνον πᾶσι εἰς τὰ Δ'. βιβλία τῶν Βα-
σιλεῶν ἐξεδόθησαν, πᾶσι δὲ εἰς τὴν Πεντάτῳχον ὑπόμνημα σώζεται
ἐν χειρογράτοις, πᾶσι ὅποιον ὡς ἀπωλισμένον οἱ πολλοὶ τῶν Κριτικῶν
ἡμίζουσι. Σώζεται ἐν χειρογράφῳ ἐν τῇ οἰκίᾳ Νικολάου τοῦ Καραϊω-
άνου πᾶσι ἐξ Ἰωαννίνων ἐν Βενετίᾳ, περιέχον πλεῖς ἢ ἑβδομήκοντα
τομνηματιστὰς τῆς θείας Γραφῆς, ἐκ ὧν πᾶσι εἰς καὶ ὁ Συγγραφεὺς
ὡς Προκόπιος, χειρόγραφον εὐκατέως τύπος ἐκδόσθῃναι, πᾶσι ὅποιον ἡ
ἐν ἐργαστικῶν καὶ τῶν πτωχῶν, ἔκ μὲν τῇ πᾶσι ῥυθύνοντος φιλογενῆς
Νικολάου Ἐλένη Μαρτύρη Καραϊωάνη σεβασμῶς διεφυλάξατο.

Βέροιας

Β'. Ὑπόμνημα εἰς Ἡσαΐαν τὸν Προφήτην.

Γ'. Ἐπιστολαὶ ἑξ. (α)

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Προκοπίου Γαλαίου σχολία εἰς τὰ τῶν Βασιλειῶν
καὶ Παραλειπομένων βιβλία, ἐξεδόθησαν Ἐκκ. Λατ. ὑπὸ
Ἰωάν. Μερσίου τῷ 1620. ἐν Λεγδόνῳ τῶν Παταυ. εἰς 4
--- Ὑπόμνημα εἰς Ἡσαΐαν, ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τῷ
1580. εἰς φύλ.

--- Ἐπιστολαί, ἐξεδόθησαν ἐν ταῖς Συλλογαῖς τῶν
Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν.

ΗΗΗΙΙΙ.

ΑΓΑΠΗΤΟΣ.

Περὶ τὸ 527.

Ἀγαπητὸς ὁ διάκονος τῆς ἐν Κωνσταντινπόλει Ἐκκλησίας
ἐχημάτισε διδάσκαλος Ἰεσινιανὸς τῷ Αὐτοκράτορι, πρὸς
ἀνάβη εἰς τὸν Αὐτοκρατορικὸν Θρόνον· ἀφ' ἧ δὲ ὁ Ἰεσινιανὸς
ἐβασίλευσεν, ὁ Ἀγαπητὸς ἔγραψε πρὸς αὐτὸν ἐβδομήκοντα
τὰ δύο παρανετικὰ κεφάλαια περιέχοντα κανόνας καὶ συ-
βελὰς περὶ τῶν Βασιλικῶν πρὸς τὸ ὑπῆκοον χρεῶν, τὰ
ποῖα κινώτερον Βασιλικῇ Σχέδι ὀνομάζονται, φέρονται
τῷ δὲ τῷ Ἀκροσιχίδα. „ Τῷ θειοτάτῳ καὶ εὐσεβε-
„ στάτῳ βασιλεῖ ἡμῶν Ἰουστινιανῷ, Ἀγαπητὸς
„ ἐλάχιςτος Διάκονος.

(α) Μεταξὺ πῶν πολλῶν πρὸς ἀπωλεσθέντων Συγγραμμάτων,
ἔστιν λύπη εἶναι, ἡ Μετάφρασις πῶν Ὁμηρικῶν ὑμῶν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Τὰ παρανετικά ταῦτα τῇ Ἀγαπῇ Κεφάλαια ἐξεδόθησαν πολλάκις καὶ ἰδίως, καὶ μετὰ ἄλλων, ἀλλ' ἢ ἐν Παρισίοις ἔκδοσις τῶν Ε'λλ. Δατ. τῷ 1635. εἰς 8. ὑπὸ Γ. Γερίνου ἐστὶν ἡ ἀρίστη. ὁμοίως καὶ ἡ ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων. Παρισ. 1644. ἐν τῷ. ΙΒ', σελ. 607.

ΗΗΗ III.

Θ Ε Ο Φ Ι Λ Ο Σ .

Α'πέθανε τῷ 534.

Θεόφιλος εἰς τὸν Νομικὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ μά-
λιστα εἰς ἐκείνων οἱ τίτες διὰ προσωνύμια τῷ Αυτοκράτορι Γε-
ρμανοῦ ἔφερον εἰς τάξιν τὰ τῶν Νόμων βιβλία. Οὗ Θεό-
φιλος ὀνομάζεται πάντοτε ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ ἐν τοῖς νο-
μικοῖς ὁ πρώτος, καὶ ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι ἦτον ὁ παλαιότε-
ρος τῶν ἄλλων. Οὗτος ἠρμηνεύσε παραφραστικῶς εἰς τὴν
Ἑλληνικὴν τὰ πέντε βιβλία τῶν Ἰουστινιανῶν, τὰ
ὅποια εἰς ἀνάγνωσιν ἐμεταχειρίζετο ἐν Κωνσταντινουπόλει
ὅτε ἐδίδασκε τὰ Νομικά. Μερικοὶ τῶν πεπαιδευμένων θέ-
λουσιν ὅτι αὕτη ἡ ἑλληνικὴ παράφρασις δοτὶ ἐγένετο ὑπὸ
τοῦ Θεοφίλου, ἀλλ' ἀπὸ τινος νεώτερου Θεοφιλίτη (ὃν ὀνομαζό-
μενον, ἀκμαζόντα περὶ τὸ 1000. Σωτήριον ἔτος, ἀλλὰ πε-
ρὶ τούτου ἰχυρῶς ἀπέδειξαν ὅτε Μύλιος καὶ Ρεϊτζίος (α) ὅτι

(α) Οὗ διεξοδικώτατα αὐτὸς περὶ τῶν παραφραστῶν J. H. Mylius Theophilus S. de graecarum juris institutionem et. c.ugd. Patav. 1733. εἰς 8. Καὶ G. O. Reitz in praefatione 44. it. ad enaditorum virg. de Thr. judicis, p. XX XII. Excerpt. XX.

ὁ Παραφραστὴς καὶ ὁ Συγγραφεὺς τῶν Ἰνστιτούτων εἰς καὶ ὁ αὐτὸς εἶναι, ἐπεὶ δὴ ὁμιλῶν πρὸς τὴν Αυτοκράτορα Ἰνστιτιανὸν καὶ Θεοδώραν, τὴν ὀνομάζει Κυρίως καὶ Δεσπότης τε, καὶ ὅτι ὁ μετατῶτον διδάσκαλος τῶν Νομικῶν Στέφανος, ὅστις καὶ αὐτὸς ἐξῆλθε εἰς τὸν καιρὸν τῆ Ἰνστιτιανῆς, ὅστις καὶ εἰς αὐτὰ τὰ τῆ Ἰνστιτιανῆς Νομικὰ ἐδεδίδου, εἰς ἐν πεμάχιον τε, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη ἐν ταῖς Βασιλικαῖς, Μακαρίστῃ τὴν ὀνομάζει, ἐπιθυμία διδομένη εἰς εἴα πρὸ ὀλίγου ἀποθανόντα, καὶ ἐκ τῶν λοιπῶν ἀποδεικνύεται ἰσχυράτατα, ὅτι ὁ Θεόφιλος ἦν τὸν παλαιότερος τῶν ἄλλων νομικῶν, καὶ πρὸ τῆς τὰ συνπεδῶσιν οἱ Κώδικες, καὶ αἱ Νεαραὶ ἀπέθανε, καὶ ὅτι μόνον τῶν Πανδέκτων καὶ τῶν Παραφραστῶν εἶχον ἐν χρήσει. Ἐκτὸς τῶν συνεγγραψαμένων ὁ Θεόφιλος καὶ τινὰ ὑπομνήματα εἰς τὰ τελευτῶν μέρη τῶν Διατάξεων, ἐκ τῶν ὁποῖων μερικὰ τινὰ τεμάχια σώζονται, τὰ ὅποια συλλέξας ὁ Ρεϊτζίος ἐξέδωκεν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Θεοφίλου Ἰνστιτούσα. Theophili antecessoris institutiones Juris Civills, ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ὑπὸ Viglii Zvischemi ἐν Βασιλεᾷ τῷ 1534. εἰς φύλ.

Αὕτη ἡ ἐκδοσις ἐγένετο κατὰ τὰ χειρόγραφα τῆς Ἀγίου Μάρκας τῆς Βενετίας, ἀλλ' ἡ βία τῆς τυπογραφίας ἐπροξένησε πολλὰ τυπογραφικὰ σφάλματα. Χρυσιανὸς δὲ ὁ Βέξελ τῶν αὐτῶν ἔτει μετετυπώσατο τὸ βιβλίον ἐν Πρεσίσις, καὶ ἐπιδιόρθωσε πάντα τὰ σφάλματα, ἀλλὰ μὲν ὅλον τὸ εἰσέφρησαν ἄλλα νεώτερα.

---- Εξεδόθη ἔτι μετὰ τῶν σημειώσεων τῆς Viglii & Petri Nannii ἐν Λοβανίῳ, τῷ 1536. εἰς 4.

--- Καὶ ὑπὸ Διονυσίου Γοττφρέδου apud Guil. Laemarium (καὶ τινὰ ap. Eustath. Vignon) τῷ 1587. εἰς 4.

Κατ' αὐτὴν τὴν ἐκδοσιν ἐγένοντο πολλαί, ἢτε ἐν Λευδένῳ, τῷ 1608. καὶ ἡ ἐν Πρεσίσις, τῷ 1638. καὶ 1634. καὶ ἄλλα, ἀλλ' ἡ ἀρίστη ἐστὶν ἡ ὑπὸ τῆς Γαλιέλου Οὔττε Ρεϊτζίου τῷ 1751. εἰς 4. ἐν δυσὶ τόμοις. Hagae Com. ap. frat. O. et P. Thollios.

Ὅρα ἔμπροσθεν καὶ τὸ ΗΗΗΠ.ΙΙΙ. Ἀρθρον Τριβωνιανόν.

ΗΗΗΠΙΙΙ.

Ζ Α Χ Α Ρ Ι Α Σ

Περὶ τὸ 536

Ζαχαρίας ὁ Μυτιλήνης Ἐπίσκοπος, ἦκεσε τὸ πρῶτον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ Φιλοσοφίᾳ, οὗτα καὶ μετὰ Ἀμμωνίᾳ τῷ Ἑρμείᾳ ἐγνωρίσθη· μετὰ ταῦτα δὲ ἀπελθὼν εἰς Βηρυτὸν, ὅπου ἦν τὸ πρεσβυτεῖον τοῦ Νομικῶν, ἐσπούδασε τὰ Νομικὰ, καὶ μέγας ἐκεῖ μετῴχετο, τὸ τῶν Νομικῶν ἐπάγγελμα, δι' ὃ καὶ Σχολαστικὸς ἐκλήθη, καὶ διὰ τὴν προκοπὴν ταύτην ἠφίσθη Ἐπίσκοπος τῆς Μυτιλήνης, καὶ ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει Σαυῶδον τῷ 536. ἦτον παρὼν. Πόσον ἔπειτα ἔζησεν εἶναι ἄγνωστον, μερικοὶ ὅμως θέλουσιν ὅτι καὶ εἰς τῇ πέμπτῃ Σαυῶδον τῷ 553. ἦτον παρὼν, ὅτε καὶ τὸν διάδοχόν ταῦ ἐκλέξε.

Συγγραμματα.

Ἐκ τῶν πολλῶν Συγγραμμάτων τῷ Ζαχαρίᾳ δύο εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθησαν. Α'. Ἀμμωνίος, οὗτος Διάλογος μετὰ οὗτος μαθητῶν τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Φιλοσόφῳ, ὅς τις ἦτον καὶ αὐτὸς εἰς Βηρυτὸν διδασκόμενος τὰ Νομικὰ καὶ τῆς γνώμης τῷ Ἀμμωνίᾳ περὶ τῆς αἰδιότητος τῷ Κόσμῳ, περὶ τῆς ἐποίας ὁ Ζαχαρίας προσωπικῶς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μετὰ τῷ Ἀμμωνίῳ καὶ οὗτος Ἰατρὴ Γεσσίῳ ἐφιλονέκησαν. β'. Διάλογος κατὰ τῶν Μανιχαίων, πρὸς Ἰουστινιανὸν τὸν Αὐτοκράτορα· τῆτος σώζεται μόνον Λατινισί.

Ε' κ θ ό σ ε ι 5.

Ζαχαρίου, Ἐπισκόπου Μυτιλήνης. Διάλογος κ.τ.λ.
ἐκδόθη Ε'λλ. Λατ. μετὰ τῆς τῆς Ωεργάνης Φιλοκαλίας, ἐν
Παρισίοις τῷ 1619. εἰς 4.

--- Καὶ ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τῶν Πατέρων .

--- Καὶ μετὰ Διόγου τοῦ Γαζαίου ἐν Λειψία τῷ
1655. εἰς 4.

ΗΗΗΠΙΙΙΙ.

ΤΡΙΒΩΝΙΑΝΟΣ.

Α'πέθανε τῷ 545.

Τριβωνιανὸς εἰς πῶν ἐπισήμων Νομικῶν, καὶ ὁ κυριώτερος
σωθετῆς πῶν Νομικῶν βιβλίων τῆς Ἰουστινιανῆς, ἐγενήθη εἰς
τὴν Σίδην τῆς Παμφυλίας· ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ Μακεδονιανὸς ἐ-
καλεῖτο. Αἱ μαθήσεις καὶ αἱ ὀπισήμαι ὅπως ἐσόλizon τὸν
Τριβωνιανόν, τὸν ἀπεκατέστησαν ἀξιοαγάπητον παρὰ τῷ βα-
σιλεῖ Ἰουστινιανῷ, ὥστε ὁ βασιλεὺς πρῶτον τῆς αὐλῆς τῶν
ἐτίμησεν, ἀναβιβάσας αὐτὸν εἰς τὰ μεγαλήτερα ἀξιώματα,
οἷον εἰς τὸ τοῦ Μαγίστου officiorum Magister Sacri Palatii,
καὶ εἰς τὸ τῆς Ὑπάτης, ἀλλ' ἡ σκληρότης ὅπως ἔδειξεν εἰς τὸν λαόν
ὅτι τὸ τῆς Κραίσουρος, ἦτοι τὸ τῆς Ταμίας εἶχεν, ἐπροξέστησε
μεγάλην παραλίαν καὶ ἐπανάσασιν εἰς τὸν λαόν, ὅθεν καὶ
ἀπεβλήθη διὰ τὴν ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον πάλιν ἔλα-
βε τὸ ἀξίωμα του. Οὗ Σείδας, καὶ ὁ Ἡσύχιος ὀνομάζουσι
τῶν Εὐδικόν, καὶ ἄθεον, καὶ πρὸς τέτις φιλάργυρον καὶ
αἰχροκερδῆ, καὶ ἄλλοις τοιαύτοις ἐλαττώμασιν ὑποκείμενον.
Ματαίως ὅμως πῶν νεωτέρων ἐπάχισαν νὰ ὀλοπλύ-
τῶν τῶν τῶν ρῦπον.

Συγγραμματα.

Εκείνο, τὸ ὁποῖον ἀπεθανάτισε τὸ ὄνομα τῆ Τριβωνιανοῦ εἶναι ἡ μεγάλη ἐμπιστοσύνη, ἣν πρὸς αὐτὸν εἶχον ὁ Ἰουστινιανὸς, διὰ τὴν συλλογὴν καὶ σωθεσιν τῶν Νομικῶν Βιβλίων, ὅπως εἰς αὐτὸν ἐνεπιστάθη, τὰ ὅποια φέρουσι τὸ ὄνομα Νομικὰ τῆ Ἰουστινιανῆς. Ἡ πρώτη Συλλογὴ τέσπον ἦτον ὁ Κώδιξ, ὅστις περιεῖχε τὰς Constitutiones Principum, αἵ τινες ἀπετέλουν τὰς Νέας αὐτῶν jus novum. Ὁ Τριβωνιανὸς ἔχων ἀκόμη ἄλλας συνέτα συμβουλάς του, εἰς διάστημα ἡμίσεως χρόνου τὴν ἐπείλειωσε, καὶ τὴν ἐβδόμην Ἀπριλίαν, τῇ 529. ἔτας, τὴν ἐδημοσίωσεν καὶ τὴν ἐπικύρωσεν. Αὕτη περιεῖχε πρὸς τέτοις καὶ τινὰς ἄλλας νεωτέρας Διαταγὰς, ἐκ τῆ Γρηγοριανῆς, Ερμουγενιανῆς, καὶ Θεοδοσιανῆς Κώδικος. Οὗτος ὁ Κώδιξ ἐπιθεωρηθεὶς μετὰ ταῦτα, πύξηνθη μετὰ ἀποδοτικῆς καὶ ἐτέρων διαταγῶν, καὶ μάλιστα μετὰ τὰς πενήκοντα δεκάδας, καὶ ἡλιατῶθη μετὰ ἀφαιρέσεως τινῶν ἀχρήστων. Αὕτη λοιπὸν ἡ νεωτάτη σύναξις σωρίζεται ὑπὸ δώδεκα βιβλία, καὶ καλεῖται Codex repetitae praelectionis, ὅστις ἐδημοσιώθη τῇ 16. Νεμβρίου τῇ 534. ἔτας, ἀκέρως ποιηθέντος τῆ παρώτα. Εἰς ταύτην τὴν συλλογὴν εἰσφέρονται καὶ τινες ἄλλαι διαφορῶν διαταγαὶ Ἀνθενσιακά ὀνομαζόμεναι.

2. Ἐκτὸς τῆ παρώτα Κώδικος, ἀκολοθεῖ μία ἄλλη συλλογὴ, ἣτις ἐσωράχθη ὑπὸ διάφορα παλαιῶν νομικῶν βιβλία, τὴν ὁποίαν ταύτην δεῦν ἐμπορῶμεν εἰς τὴν ὀνομασμένην κυρίως Νομικὰ, ἀλλὰ σύστημα τῆς Νομικῆς. Αὕτη ὀνομάζεται Πανδέκτη Pandecta καὶ Digesta, σωμιασμένη ἀπὸ πενήκοντα βιβλία, καὶ ἕκαστον ὑπὸ ἴδια κεφάλαια καὶ ὑποθέσεις, μετὰ τὸ ὄνομα τῆ Νομικῆς ὅπως τὰ ἐξέθεσεν. Ὁ Ἰουστινιανὸς διὰ τὴν συλλογὴν καὶ σωθεσιν ταύτης ἐδίωκε τὸν Τριβωνιανόν εἰς λάβη ἀκόμη δεκαεξὶ συμβουλάς, δίδοντας αὐτῷ διορίαν δέκα χρόνων, ἀλλ' αὐτὸς μόνος τὴν εἰς τρεῖς χρόνους τὴν ἔφερον εἰς τέλος· δεῦν περιεῖχον ὅμως ὅλα ὅσα ὁ Ἰουστινιανὸς ἠλπίζεν, ἐπεὶ καὶ εἰσέφερον εἰς αὐτὴν πολλὰ σφάλματα, καὶ ἀντιρρήσεις. Ἐδημοσιώθη ἐν ὅλῳ τούτῳ καὶ αὕτη τῇ 30. Δεκεμβρίου τοῦ 533. ἔ-

τους, καὶ ἐβάλλθη καὶ εἰς τὰ νομικὰ σχολεῖα, καὶ εἰς τὰ Δικαστήρια. (α)

3. Πρὸ τῆς γὰρ δημοσιώσεως τὸ σύστημα τῶτο τῆς Νομικῆς, ὁ Ἰουστινιανὸς διώρισε τὸν Τριβωνιανὸν γὰρ συνθέσθαι διὰ τῆς Θεοδοσίης καὶ Δωροθέου, ἐπιμερικῶς ἐκ τῶν παλαιῶν Νομικῶν αὐτῷ Ἐγχειρίδιον Νομικόν, καὶ ἰδίως Institutionibus Cui, τὸ ὁποῖον καὶ συνετέθη εἰς πέντε βιβλία, καὶ ἐδημοσιώθη τῇ 21. Νοεμβρίᾳ τῷ 533. ἔτος, καὶ τῇ πρώτῃ Δεκεμβρίου ὑπεκυρώθη, τὸ ὁποῖον τῶτο εἶναι ἡ Παράφρασις Θεοδοσίης, περὶ ἧς ἀνωτέρω εἶπαμεν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Αἱ τῶν Νομικῶν τῶτων ἐκδόσεις ἐγένοντο πολλαὶ καὶ διδφοροί, καὶ ποτὲ μὲν ἰδίως, ποτὲ δὲ εἰς αὐτὰ καὶ μόνον σῶμα, ὥς ὧν τὰς ἀείσας μόνον σημειώμεν.

Γ' δ ί ω ς .

Α'. Ἰουστινιανὸς Ἰνστιτουτὰ ἐκ τῆς τῆς Θεοφίλης παραφράσεως, βιβλία Δ'. Justiniani institutionum ex Theophili paraphrasi Libri IV. ἔξεδόθησαν τῷ 1746 εἰς 8. αὐτῷ Φράγκφορτ καὶ Λειψία.

Καὶ αὐτὸν Λουγδόνῳ τῶν Βαυαρ. τῷ 1744. εἰς 4. καὶ τῷ 1719. αὐτόθεν.

Β'. Πανδέκτης Ἰουστινιανῶν Pandecta Justinianeae in novum ordinem digestae, cum legibus Codicis et Novellis, quae Jus Pandectarum confirmant, et c. ἔξεδόθη αὐτῷ τρισὶ τόμοις ἐν Παρισίοις 1748. 1749. καὶ 1752. εἰς φύλ.

Γ'. Codicis Dn. Justiniani Sacratiss. Principis ex repetita praelectione Libri XII. ἔξεδόθη ἐν Νυρεμβέργᾳ. τῷ 1530. εἰς φύλ.

(α) Περὶ αὐτῆς Φλωρεντίας χειρογράφου, ἔξ ἧς αἱ ἐκδόσεις ἐγένοντο, ἴδε ἰδίως Historia Pandectarum, seu fatum exemplaris Florentini. Traj ad Rh. 1722. a. Καὶ in Disquisitione de Florentino Codice, omnium quae extant Pandectarum exemplorum Parente. Edidit. C. F. Walchius. Jen. 1755. 8.

Petri et Francisci Pitthoei Observationes ad Codicem et Novellas Justiniani imperatoris et c. Cura Francisci Desmares.
Paris. 1689. εἰς φύλ.

Δ'. *Νεαρῶν*, ἢ τῶν Αὐτοκρατόρων, Ἰουστινιανῶν, Ἰουστίνου, καὶ Λέοντος *Νεαρῶν*, Imper. Justiniani, Justini, Leonis novellae ὁξεδόθησαν τῷ 1558. ὑπὸ Εὐρίκου τῷ Στεφάνῳ, καὶ τῷ 1560. ἐν Παρισίοις εἰς 4. καὶ ἐν Βασιλεῖα, τῷ 1561 εἰς 4· καὶ ἐν Κολωνίᾳ, τῷ 1562. εἰς 8.

ΕΙΣ ΕΝ ΣΩΜΑ. CORPUS JURIS.

Corpus Juris Civilis et c. ὁξεδόθη εἰς πρῶτον τόμῳ ὑπὸ L. Charondae. Antverp. ex off. Christoph. Plantini τῷ 1575. εἰς φύλ.

--- Εὐξεδόθη ἔτι μετὰ διαφορῶν Σημειώσεων ὑπὸ Simonis & Leenwen, Amstelod. I. Blacu, L. et D. Elzevir, Lugd. B. Fr. Heak 1663 εἰς φύλ.

Κατὰ ταύτην ἐγένοντο μετὰ ταῦτα, ἡ αὐτόθι τῷ 1726. εἰς φύλ. καὶ ἡ ἐν Λειψίᾳ τῷ 1720. 1726. 1740. εἰς 4· ἀλλ' ἡ τῷ Γοττοφρέδῳ ἐν Λειψίᾳ τῷ 1705. ἔστιν ἡ πάντων ἀρίστη.

Β'. *Corpus Juris Civilis* μετὰ Γλώσσης ὁξεδόθη ἐν τέσσαρσι τόμοις εἰς 4. τῷ 1593. ἐν Γενέβρῃ, καὶ Λευδόνῳ τῷ 1600.

Corpus Juris Civilis Justinianei cum commentariis Accursii, Scholiis Contii, et D. Gothofredi lucubrationibus ad Accursium, in quibus Glossae obscuriores explicantur, etc. Opera et studio Joannis Fehi Lugduni 1627. fol.

ΗΗΗΠΠ.

Κ Ο Σ Μ Α Σ.

Περὶ τὸ 547.

Κοσμάς ὁ Μοναχός, κατ' ἀρχὰς μετερχόμενος τὸν ἐμπο-
ρικὸν βίον, ἔκαμν ὁδοιπορίας καὶ εἰς τὴν Ἰνδίαν καὶ εἰς
λάσσης εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, Ἰνδίαν, καὶ εἰς ἄλλα ἀνατολι-
κὰ μέρη, ὅθεν ἔλαβε καὶ τὸ ἐπώνυμον Ἰνδοκύοπλευστος,
ἦτον ὅμως ἐν ταῖς καὶ ἐκδοτοῖς εἰς τὰς μαθήσεις. Εἰς τὴν
ἐπιγραφὴν τῆ Συγγραμμάτων ἐπιγράφεται Αἰγύπτιος
Μοναχός, καὶ ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι ὅταν συνέγραψεν αὐ-
τὸ ἦτον παρηγημένος πλέον ὑπὸ τὸ ἐμπόριον, καὶ μετήρχε-
το τὸν μοναχικὸν βίον. Τὸ ρηθὲν Σύγγραμμα ἐπιγράφε-
ται Τοπογραφία Χριστιανικὴ συνισταμένη ὑπὸ δώδεκα
βιβλία, ὅς ὦν τὸ τελευταῖον εἶναι ἀτελές. Ἐν αὐτῷ ἐπι-
βεβαιῶνται τὴν γνώμην, ὅτι ἡ γῆ δὲν εἶναι σφαιροειδὴς, ἀλ-
λ' ἐξαπλωμένη, καὶ ὅτι ὁ ἥλιος ὡς μία καμάρα ἀνάσκει
αὐτῆς ἰσάμενος ἐπιστρέφεται εἰς τὰς δύο ἄκρας αὐτῆς, καὶ
ὅτι οἱ ἀστέρες κινῶνται ὑπὸ τῶν ἀγγέλων, φέρων μαρτυ-
ρίας εἰς τὴν πολλὰ ρητὰ τῆς Θείας Γραφῆς, καὶ μὴ ὅλοι
ὅτι τὰ ρητὰ αὐτὰ ἀνίσχονται εἰς ὑψηλότερα νοήματα. Οὗ-
τος εἰς τὸ δέκατον βιβλίον ἀναφέρει τὸν Πατριάρχην τῆς
Ἀλεξανδρείας Θεοδοσίον ὡς χρισματικόν, ὅστις κατ' αὐτὸν τὸν
χρόνον, εἰς ὃν ὁ Κοσμάς συνέγραφε, διέτριβεν ἐν Κωνσταντι-
νουπόλει, τὸ ὅποιον ἐγείετο τῷ 535. Σωπεῖω ἔτει, ἐν δὲ
τῷ Β'. βιβλίῳ ἀναφέρει, ὅτι αὐτὸς ὦν εἰκοσιπενταετής,
ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας Ἐλεσβαν ἐστράτευσε κατὰ τῶν
Οἰμητῶν, τὸ ὅποιον ἐγείετο τῷ 522. ἔτει, τῷ δὲ 547.
ὡς πάλιν ὁ αὐτὸς ἀναφέρει, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καταλείβων, ἐ-
πιχειρίσθη τὴν Σύγγραμμά.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Κοσμά τῷ Αἰγυπτίῳ Μοναχῷ, Τοπογραφία Χειρσιανική, ἐξεδόθη Ε' Μ. Λατ. μετὰ σημειώσεων ὑπὸ Βερνάρδου Μοντφauκὸν Bern. de Montfaucon ἐν τῇ αὐτῇ Συλλογῇ τῶν Πατέρων Collect. Patrum Græcor. Tom. II. pag. 1.

Περιγραφή τῶν Φυτῶν καὶ Ζώων τῆς Ανατολικῆς Ἰνδίας. Ε' Μ. Γαλλ. Description des Plantes & des Animaux des Indes Orientales par Cosmas Monachus autrement Indopleustus, tiré d'un Manuscrit de la Bibliothèque de S. Laurens de Florence le Texte Grec avec la Traduction Française. ἐξεδόθη in Thevenots Relations de divers Voyages curieux. Paris 1666. P. I.

ΗΗΗΠΠΙ.

Δ Α Μ Α Σ Κ Ι Ο Σ :

Περὶ τὸ 549.

Δαμάσκιος ὁ ἐκ Δαμασκῷ τῆς Συρίας Διδάσκαλος τῆς ἐν Ἀθήναις Πλατωνικῆς σχολῆς, ἐμαθήτευσεν τὸ πρῶτον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῷ Ῥηπρικῷ, ἀκέσας ἐν ταύτῳ ὑπὸ Ἀμμωνίου τὸν Ἑρμείαν τὰ συγγράμματα τῷ Πλάτωνος, καὶ τῷ τῷ Πολεμαίῳ Ἀστρονομίαν, ἀπελθὼν δὲ μετὰ ταῦτα ἐν Ἀθήναις, ἤκασεν τῷ Μαθηματικῷ ὑπὸ τὸν Μαρίνον, καὶ τῷ Φιλοσοφίᾳ ὑπὸ τὸν Ζηνοῶντα καὶ Ἰσίδωρον. ἀπελθόντων δὲ τῶν εἰς Ἀλεξανδρείαν, ὁ Δαμάσκιος ἐγένετο διδάσχος τῆς διδασκαλικῆς καθέδρας αὐτῶν. Φρονῶν δὲ πᾶσι τῶν ἐθνικῶν, ἐδιώχθη μετὰ καὶ τῶν λοιπῶν Φιλοσόφων, ἐπὶ Ἰεσινιανῷ, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Περσίαν εἰς τὸν Χοσρόην ἀρμάτων δὲ ἀναγκῆς γινομένης μετὰ τῶν Ῥωμαίων καὶ Περσῶν, ἐδόθη αἰεὶ εἰς αὐτὰς νὰ ὀπισθεύωσιν εἰς τὰς τῶν Ῥωμαίων

τόπως, κατὰ τὸ ζήτημα τῶ Πέρση, καὶ ἔτις υπέσρεψε καὶ ἡ Δαμάσιος. Τὰ Συγγράμματα τὰς ἀπώλωντο, σώζονται μόνον τινὰ περὶ τὰ Φωτίῳ καὶ Σερίδα περὶ Βιοτῆς Ἰσιδώρου τῶ διδασκάλου τε, καὶ τινὰ ἄλλα ἐκ τῶ περὶ Ἀρχῶν συγγράμματός τε, καὶ ὅποια ἐξεδόθησαν ἐκ τινος χειρογράφου τῆς ἐν Ἀμβέργῳ βιβλιοθήκης.

In Jo. Cristoph. Wolfii Anecdotis Sacr. & Prof. Tom. III. pag. 195.

ΗΗΗΠΠΙΙ.

ΣΙΜΠΛΙΚΙΟΣ.

Μετὰ τὸ 549.

Σιμπλίκιος Φιλόσοφος ἐγεννήθη εἰς τὴν Κιλικίαν, ἐδιδάχθη δὲ τὴν Φιλοσοφίαν ὑπὸ τε Ἀμμωνίᾳ τῷ Ἑρμείᾳ, μετ' ἧς καὶ τὰς Ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐποίει, καὶ ὑπὸ Δαμασκίου. Μετὰ τὴν ὁ Σιμπλίκιος ἐδιώχθη εἰς Περσίαν, καὶ πάλιν υπέσρεψεν εἰς τὸν καιρὸν τῶ Ἰσλαμῶν, ἐξ αἰτίας τῆς θρησκείας, γενομένης τῆς ἀνακαλῆς μετὰ τῶν Ῥωμαίων καὶ Περσῶν. Οὗτος ἦτον Περσιπαιτικὸς, ἀλλ' ἠσπάζετο καὶ τὰς ἄλλας φιλοσοφικὰς αἱρέσεις, οἷον τὴν τῶ Πυθαγόρα, Πλάτωνος, καὶ τῶν Στωϊκῶν, ἀγωνιζόμενος ὅτι τὰ κάμῃ μίαν συνάσιν τῶν, καὶ ἀποφύγων τὰς ἀνωφελεῖς τῶν ἄλλων φιλονεικίας. Τοιοτρόπως λοιπὸν ὁ Φιλόσοφος μας φιλοσοφῶν, καὶ τὸ ἀφελίμον ἐκ τῆς Φιλοσοφίας συλλέγων, ἀποκατεσάθησαν τὰ βιβλία τε καὶ ταμίον θησαυρῶν πολυτίμων ὅλων τῶν ἀφελίμων γνῶμῶν τῶν παλαιῶν Φιλοσόφων, τὰ ὅποια χρησιμώσι καὶ ἀφελῶσι μεγάλως εἰς τὴν τῆς Φιλοσοφίας ἴσορίαν. Τὰ σωζόμενα τὴν ἀξιόλογα συγγράμματα εἶναι.

Α'. Τ' ὑπόμνημα εἰς τὰ ὀκτὼ βιβλία τῆς Φυσικῆς

τοῦ Ἀριστοτέλους. Τέτω ἐχρῆτο εἰς ἀνάγνωσιν τῶν μαθητῶν τε, τὸ ἑποῖον συνεγράφατο μετὰ τὸν Θαλάπον τῆς Δαμασκίας. Β'. εἰς πᾶς τοῦ Ἀριστοτέλους Κατηγορίας. Γ'. εἰς τὰ Δ'. βιβλία τῶν αὐτῶν περὶ Οὐρανοῦ. Δ'. εἰς τὰ Γ'. βιβλία τῶν αὐτῶν περὶ ψυχῆς.

Ε'. Ὑπόμνημα εἰς τὸ τῶν Ἐπικλήτους Ἐγχειρίδιον.

Ε' κ δ ό σ ε ι 5.

Σιμπλικίου Ὑπόμνημα εἰς τὰ ὀκτὼ βιβλία τῆς τῶν Ἀριστοτέλους Φυσικῆς, ἐξεδόθη Ἐλλινιστὶ μετὰ τῶν χειρῶν, ἐν Βενετία τῷ 1526. εἰς φύλ.

Σιμπλικίου μεγάλη Μαγίστη, Ὑπόμν. εἰς πᾶς δέκα κατηγορίας τῶν Ἀριστοτέλους, ἐξεδόθη ἐν Βενετία ὑπὸ Ζαχαρίου Καλλιέργου τῶν Κρητῶν, τῷ 1499. εἰς φύλ.

Καὶ ἐν Βασιλείᾳ τὸ αὐτὸ, τῷ 1551. εἰς φύλ. Εἰς Δατ. ---- Ὑπόμν. εἰς τὰ Δ'. βιβλ. περὶ Οὐρανοῦ, ἐξεδόθη ἐν Βενετία τῷ 1526. εἰς φύλ.

Καὶ πάλιν αὐτόδι τῷ 1544. εἰς φύλ. παρ' Ἱερ. Σκότῳ. ---- Ὑπόμν. εἰς τὰ περὶ ψυχῆς τέσσα βιβλία τῶν Ἀριστοτέλους, μετὰ καὶ τῶν Ἀλεξαύδου Ἀφροδισιεύου εἰς τὸ περὶ Διόφραστον, καὶ τῶν Μιχαήλ Ἐφεσίου εἰς τὸ περὶ Μνήμης. κ.τ.λ. ἐξεδόθη ἐν Βενετία τῷ 1527. in ædibus Aldi, & Andrea Asulani Soceri.

---- Ὑπόμνημα εἰς τὸ τῶν Ἐπικλήτους Ἐγχειρίδιον, μετὰ σημειώσεων, ἐξεδόθη ὑπὸ Δαν. Εἰνσίε τῷ 1640. εἰς 4 ἐν Λαυδόνῳ τῷ Βαταύ. ἴδε καὶ τὸ τοῦ Ἐπικλήτους Ἀρθρον.

ΗΗΗΠΠΙΙΙ.

Π Ε Τ Ρ Ο Σ .

Περὶ τὸ 550.

Πέτρος, ὁ δὲ τῆς φρονήσεώς τε καὶ ῥητορείας τε ἐπίσημος ῥήτωρ καὶ Συμμήγορος, ἐγκληνέθη ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀπὸ γυναικὸς Ἰλλυρίας. Οὗτος ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἰβερίας, τὸν ὅποιον ἀπέστειλε καὶ πρέσβειον πρὸς τὴν Γότθας, καὶ πρὸς τῇ Βασιλείᾳ τῇ Περσῶν Χοσρόῳ εἰς τὴν πενταετην ἀνακωχὴν τῇ Ῥωμαϊκῶν καὶ Περσικῶν ἀρμάτων, περὶ τὸ 550. Σωτηρίῳ ἔτει, καὶ δὲ τὰς μεγάλας καὶ καλὰς πρὸς τὴν πατρίδα ἐκδελεύσεις τε, ἐτιμᾶθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Πατερίκιος, καὶ Μάγιστος. Συνέγραψε καὶ ἔπος Περὶ πολιτικῆς καταστάσεως, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ Συγγράμματος σώζονται μόνον τινὰ πεμάχια, ἐκδοθέντα in Dav. Hoeschelii Eclog. Legat. Aug. Vind. 1603. εἰς 4. καὶ ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος, μεταξὺ εἰς τὰ Excerpta de Legationibus. Paris, 1648.

ΗΗΗ ΠΠΠΠ.

ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ.

Μετὰ τὸ 550.

Ολυμπιόδωρος, εἰς τῶν Πλατωνικῶν Φιλοσόφων, συνέγραψε ἑξέφορα ὑπομνήματα εἰς τὰ τῷ Πλάτῳ, καὶ ἰδίως εἰς τὸν Πρῶτον τῷ αὐτῷ Ἀλκιβιάδῳ, εἰς δὲ περιγράφει τὸν τῷ Πλάτῳ βίον, ἐν ᾧ δέξονται περισσότερα, παρὰ εἰς τὸν ὑπὸ τῷ Λαερτίῳ. Καὶ ἐπειδὴ ἀναφέρει εἰς αὐτὸ τὸν Πράκλον, καὶ τὸν Δαμάσκιον, δὲ εἶναι ἕως ἐκεῖνος ὁ Ολυμπιόδωρος ὁ Ἰσορικός, ὅστις πρὸς Θεοδόσιον τὸν μικρὸν μίαν Ἰσορίαν συνέγραψεν, ἀλλ' ἄλλος, ὅστις ἤκμαζε περὶ τὰ μέγιστα τῷ Εὔκτῳ Διῶνος.

Ε' κ δ ὁ σ ε ι ς.

Ολυμπιόδωρον βίος τῷ Πλάτῳ, ἐξεδόθη in Observat. virr. doct. ad Diogen. Laert. pag. 582.

ΗΗΗΠΔ.

ΓΡΗΓΕΝΤΙΟΣ.

Α'πέθανε τῷ 552.

Γρηγόριος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ταφάρ πόλεως ἐν τῇ
Εὐδαίμονι Ἀραβίᾳ, συνωμίλησε μετὰ τινος Ἰεδαίου Ἐρβαῦ,
ἐπὶ παρασία τῆ Βασιλείως τῷ Ὀμηριῶν Ἀβραμ, καὶ πα-
τὸς τῆ πλήθους, περὶ Χρυσῶ. Αὕτη λοιπὸν ἐπιγράφεται
Διάλογος, ὁ ὁποῖος εἶναι νενοθευμένος ἀπὸ μύθου, καὶ ὁ-
λίγης προσοχῆς εἶναι ἄξιος. Οὗτος δὲ συνεγράφει ὑπὸ
τῆ Γρηγορίᾳ, ἀλλὰ καθὼς φαίνεται ἐκ τινος Σλαβικῆ χει-
ρογράφου, ἀριστομορίου ἐν τῇ Βασιλικῇ Βιβλιοθήκῃ τῆ
Βερολίνης, τὸ ὅποιον εἶναι καὶ ἐντελέστερον, ὡς καὶ τὸ ἑλ-
λικὸν τὸ ἐν τῇ τῆς Βισάντης ἀριστομόμων. Συνεγράφη ὑπὸ
τῆ Ἐπισκόπου τῆς Νεγραύ.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Γρηγορείου Διάλογος μετὰ τῆ Ἰεδαίου Ἐρβαῦ, ἐξεδό-
θη ἐν Λεπτιά Ε'λ. Λατ. μετὰ σημειώσ. Νικ. Γελωνίς,
τῷ 1586. εἰς 8.

--- Καὶ ἐν ταῖς Βιβλιοθήκ. τῷ Πατέρων, εἰς μὲν τὴν
Παρισ. 1654. ἐν τόμ. ΙΑ'. σελ. 194. εἰς δὲ τῷ τῆ Δε-
καίης, ἐν τόμ. Α'.

ΗΗΗΠΙΔΙ.

Ι Ο Ρ Ν Α Ν Δ Η Σ .

Μετὰ τὸ 552.

Ιορνανδῆς, ἢ Ιορδανῆς, ὡς ἐν πολλοῖς χειρογράφοις φέρεται, ἦτον Γότθος τὸ γένος, ὁ πάππος τῆς Περίας ἦτον Νοτίριος τῷ Κανδακίῳ, ἀρχισρατὴρ τῶν Ἀλάνων, ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ Ἀλανοβάμης ἐκαλεῖτο. Ὁ Ιορνανδῆς λοιπὸν κατ' ἀρχάς ἦτον καὶ αὐτὸς Νοτίριος μετέπειτα δὲ ἐγένετο Μοναχὸς, καὶ μετὰ ταῦτα Ἐπίσκοπος, ὡς οἱ πολλοὶ θέλουσι, τῆς Ραυσόνης. Περὶ τῆς ἐδὲν ἄλλο ἐξέδρομιν, ὡς ὅτι τὸ σωζόμενον αὐτοῦ Σύγγραμμα πρὸς Ἰβηνιανὸν τὸν αὐτοκράτορα συνέγραφε, τὸ ὅποιον ὠθεῖται.

Α'. Περὶ ἀρχῆς, καὶ πράξεων Γότθων. τὸ φαίνεται ὅτι εἶναι μία ὅπιση ἐκ τῶν τῶν Κασσιωδῶν (α) ἀπωλεσθέντων Ἰσλαμικῶν δώδεκα βίβλων. Ἐκ τῶν πελοταίῳ τῆς κεφαλῆς φαίνεται ὅτι ὁ Ιορνανδῆς δὲ συνέγραφε πρὸ τοῦ 552. ἔτος.

Β'. De regnorum & temporum successione. Περὶ βασιλειῶν καὶ χρόνων διαδοχῆς.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ιορνανδου περὶ ἀρχῆς, καὶ πράξεων Γότθων, ὡς ἐδόθη

(α) Ὁ Κασσιωδῶς, (ἢ Κασσιωδῶν) ὅπως ἐγεννήθη πρὸ 470. καὶ ἀπέθανε μετὰ τὸ 563. ἦτον Ἰταλὸς τὸ γένος ἐξ ἐπισήμων προγόνων, καὶ ὡς πεπαιδευμένος εἰς ἀκροῦς, συνέγραφε πλείστα Λατινικὰ Ἐκκλησιαστικὰ, καὶ πολιτικὰ· ἡ ἀρίστη ἐκδοσις τῆς σωζομένης συγγραμμάτων αὐτοῦ εἶναι ἡ πρὸ Γ. Γαρετίου ἐν δυοῖς τομοῖς εἰς φύλ. 1679. Alostagi.

Τ. II.

Ο

μετὰ τῆς τῆ Προκοπίου ὑπὸ Βεατ. Ρηναν, ἐν Βασιλείᾳ
τῷ 1531. εἰς φύλ.

----- Μετὰ Ἰσιδώρου, καὶ Προκοπίου, ἐξεδ. Εἰκ.
Λατ. μετὰ σημειώσεων ὑπὸ Βον. Βελκάνε, ἐν Λευδόνῳ τῷ
Βαταυ. τῷ 1597. εἰς 8. καὶ τῷ 1617. εἰς 8. αἰτίθι. Καὶ
ἐν τῇ μεγάλῃ Βιβλιοθ. τῆς Πατέρ. τόμ. 1Α'. σελ. 1074.

--- De regnorum & temporum successione, Λατινιστὶ ἐξε-
δόθη ἐν τῇ τῆ Φριδ. Συλβουργίου συλλογῇ τῆς Ρωμαί-
κῶν Ἱστορικῶν.

ΗΗΗΠΔΙΙ.

Π Α Υ Λ Ο Σ :

Περὶ τὸ 562.

Παῦλος ὁ τῆ Κύρης υἱός, καὶ ἑγγονος τῆ Φλώρε, ὀνομάζε-
ται κοινῶς Παῦλος Κύρος Φλώρος. Ἦτον παῖς τῷ Βασιλεὶ
Ἰεσινιανῷ ὁ παῖς Σιλεντιάριος, ἥτοι μουσικὸς Γραφεὺς
ὅστις ἐξ τῆς Ποιητικῆς ἔκαμε τὸ ὄνομά τε γινώσκον. Ἐκπ-
τῆς ἁφύρων Ποιημάτων, σώζεται οὖν εἰς τὰ Θεσμὰ τῶν
Πυθίας ἡμιάμβια διμέτρα κατὰ Ληκτικὰ, τὸ ὅποιον
εἰς οὗ χειρόγραφον ἀποδίδεται εἰς τινὰ Παῦλον νεώτερον μου-
σικόν Γραφεὰ Κωνσταντῖνα τῆ Πορφυρογεννήτου. Τὸ ἐξάρι-
τον μεταξὺ τῆς Ποιημάτων τε κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ληκτικῆς
(α) εἶναι ἡ ποιητικὴ περιγραφὴ τῆς καὶ τῆς Θεῆς Σοφίας
τῆς ἐν Κωνσταντινπόλει, ἣτις ἐγίνετο τῷ 562. ἔπειτα, ὅτε
τὰ ἐγκαίνια τότε εὐορτάζοντο, καὶ ὅπῃ παρυσία τότε αὐτοκρα-
τορος, καὶ τῆς Πατριάρχης Εὐτυχίας, ἀνεγνώσθη ἐν τῷ Πα-
λατίῳ, καὶ ἐκ τότε φαίνεται ὁ Παῦλος ὅτι ἦτον Χριστιανός.

(α) Βιβλίον Ε': σελ. 153.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Παύλου Σιλεντιαρίου Ἐπιγράμματα μετὰ χολίων,
καὶ σημειώσεων ἐξεδόθησαν ἐν τῷ Ἐπιγραμματείῳ τῷ ἐν
Φράγκοφορτ ἐκδοσέντι τῷ 1600. εἰς φύλ.

Καὶ εἰς τὰς Συλλογὰς τῆς Ἐπιγραμμάτων.

---- Περιγραφή τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς ἁγίας Σο-
φίας ἐξεδόθη Ἐκκ. Λατ. ὑπὸ Καρόλου τῷ Φρέσνε, μετὰ τῆς
Ἰω. Κινναμίου Ἰστορ. Βιβλ. Ζ'. ἐν Παρισίοις τῷ 1670.
ἐν Βενετίᾳ τῷ 1729. εἰς φύλ.

ΗΗΗ Π ΔΙΙΙ.

Π Ρ Ο Κ Ο Π Ι Ο Σ .

Περὶ τὸ 562.

Προκόπιος ὁ ἐκ Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης, διδαχθεὶς
τῷ Ῥητορικῷ ἐν Κωνσταντινουπόλει, μετέρχετο μετὰ πατρὸς
τὸν τῆς Νομικῶν βίον. Φιλοκεικῶσι τινές, αὐτὸς ὁ Συγ-
γραφεύς μας ἀρέστη καὶ συγκαταειδμῆται μετὰ τῆς Χρυσια-
νῆς· φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ἀδράσας τῶν ὁποίων ζωγρα-
φίξει ὁ Προκόπιος ἐν τῇ μουσικῇ αὐτῇ Ἱστορίᾳ, ὁ ἐστὶν ἐν
τοῖς Ἀνεκδότοις, περὶ τῆς αὐτοκράτορος Ἰουστιανῆς, τὸν ὑπο-
βάλλει ἐν μέρει εἰς ὑποψίαν ὅτι ἐπρωποιεῖτο τὸν Χρυσια-
νὸν κατὰ τὸ φαινόμενον· ὁ δὲ Φαβερίκιος (α) ἐναντιεῖται εἰς
αὐτὴν τῶν κατὰ τῆς Συγγραφῆώς μας κατηγορίαν, ὀνομά-
ζων φρόνησιν τὸ τοῦτον ἀρόχημα, ὅτι δὲν εἶναι ἀνήκον ἐνός

(α) Ἐλλην. Βιβλιοθ. βιβ. Ε'. κεφ. 5. §. 3. σμ. 5. σελ. 248.
Καὶ S. P. Reinhardt's Leben des Procopius von der Ueber-
zeugung seiner geheimen Geschichte.

Ἰσορικῷ τὰ ὑποφασίζῃ τὰς Θεολογικὰς φιλοτικίας. Ἰε-
 σῖνος ὁ παλαιόπρος παρέδωκε τὸν Συγγραφέα μας τῷ ἀρ-
 χισρατῇ Βελισσαρίῳ εἰς τὰς ἐκστρατείας τε ὡς μουσικὸν Γρα-
 φέα, καὶ σύμβουλον, πῶς ἐποίας καὶ ἐκτελέγῃ, ὁ δὲ Ἰε-
 σινιανὸς τιμῆσας αὐτὸν μὲ τὸ ὀπίσκειν Ἐπιδάξας, τὸν
 ἔλαβεν εἰς τὴν τῷ Συμβούλῳ τῇ τάξιν, τῷ δὲ τελειοποιῶν
 ἔπει τῆς αὐτοκρατορίας τῇ Ἰεσινιανῇ, ὁ ἐστὶ τῷ 562. σωτη-
 ρίῳ ἔπει, ἐτιμῆθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μὲ τὸ ἀ-
 ξιώμα Πολιτάρχου, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ ἀπεβλήθη πάλιν.
 Φαίνεται ὅτι παρέτεινε τὸν βίον τε μέχρι τῇ ἐξηκοστῇ ἔτι
 τῆς ἡλικίας τε.

Συγγραμματα.

Ὁ Προκόπιος συνέγραψεν ἐκτὸ Ἰσορικὰ βιβλία, τὰ ὁ-
 ποῖα ἐπαινεῖται μεγάλως ὑπὸ τῶ Κριτικῶν ὡς τὸ ὀρθόν,
 καθαρὸν, καὶ ἀφραδὲς αὐτῶν. διαρτῶνται δὲ εἰς δύο Τετρά-
 δας, ὧν ἡ Πρῶτη ὀπγράφεται Πησικὰ, ἡ δὲ Δεύτερα
 Γοτθικὰ. τῆς πρώτης τὰ δύο βιβλία πραγματεύονται
 περὶ τῶ Περσῶν, ἐκ τῇ 408. μέχρι τῇ 559. ἔτις, τὰ δὲ
 ἄλλα δύο πραγματεύονται περὶ τῶ Βανδάλων καὶ Μαύρων
 τῆς Ἀφρικῆς, ἐκ τῇ 395. μέχρι τῇ 545. ἔτις. Τὰ δὲ
 Γοτθικὰ ἀρχοῦνται ἐκ τῇ 487. καὶ λήγουσι μέχρι τῇ 552.
 σωτ. ἔτις.

Β'. Κτίσματα. βιβλία 5'.

Γ'. Ἀνέκδοτα. ταῦτα εἰσὶ μία μουσικὴ Ἰσορία, ἐκ
 τῇ ὁποίαν ἀναιρεῖ ὅσα εἰς τὴν Ἰσορίαν αὐτῇ μετὰ ἐπα-
 νων εἶπε περὶ τῇ Ἰεσινιανῇ, καὶ Βελισσαρίῳ, πρὸς τῆς ὁποίας
 ὑποδείκνυει ἐν μέγα μῖσος, ἐνίοτε δὲ ὀφθαλμῶνται, ὅτι ἐκ
 πολλὰ ἀγωνίζεται νὰ προσάψῃ καμμίαν κατηγόριαν ἐπὶ
 αὐτῆς. Μερικοὶ ἀρνῶνται τὸ τὸ Σύγγραμμα, καὶ τὸ ὑπο-
 βάλλουσιν ὑπὸ τὸν Προκόπιον, τῇ ὁποίαν ταύτῃ γνώμῃ
 εὐδὲς τῷ παλαιότερῳ πρὸ τῇ Σοφίᾳ εἶπεν, ἄλλοι δὲ πάλιν
 ἠγωνίσθησαν νὰ ὑποδείξωσι Σοφίᾳ τὰ ὑπὸ τῇ Προκο-
 πίῳ ἰσορήμονα, ἀλλὰ μέχρι τῶδε μήτε οἱ πρῶτοι, μήτε
 οἱ δεύτεροι ἠμπόρεσαν νὰ τὸ ὑποδείξωσι. Δύο περὶ τῆς
 περὶ τῆς ἀναιχύντε ἀσελγείας τῆς Θεοδώρας, καὶ τινες λέ-
 γουσι περὶ τῆς ἀναιχύντε ἀσελγείας τῆς Θεοδώρας, καὶ τινες λέ-
 γουσι περὶ τῆς ἀναιχύντε ἀσελγείας τῆς Θεοδώρας.

πρὸς εἰς τὰς τῆ Προκοπίου ἐκδόσεις, ἐξέδωκεν ὁ Βερνχάρδ Μοννούε ἐν τῷ Γ'. τόμῳ τῷ Menagiorum, ἐκ τινος χειρογράφου τῆς Βατικαῆς.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Προκοπίου Ἱστοριῶν βιβλία Δ'. ἐξεδόθησαν ὑπὸ Δαυὶδ Hæschellii ἐν Aug. Vind. τῷ 1607. εἰς φύλ.

---- Εξεδόθησαν ἔτι ἐν Παρισίοις τῷ 1662. εἰς φύλ. Typog. regia. Ε'λλ. Λατ.

---- Κτίσματα, ἐξεδόθησαν ἐν δυσι τόμοις Ε'λλ. Λατ. τῷ 1663. αὐτόθι. Νικηφόρου Καίσαρος Βρυεννίου ὑπόμνημα εἰς Προκόπιον ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις μετὰ τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος τῷ 1691. εἰς φύλ. καὶ ἐν Βενετίᾳ τῷ 1729.

---- Ἀνέκδοτα ἐξεδόθησαν τῷ 1654. εἰς 4. ἐν Helmeſtat .

ΗΗΗ Π ΔΙΙΙΙ.

Η Σ Υ Χ Ι Ο Σ .

Πρὸ τῆ 565.

Ἡσύχιος ὁ ἐκ Μιλήτης, ὃς ἦν τινος Ἡσύχιου Νομικοῦ, καὶ Σοφίας, ἣτις ἔχει τὸ ἀξίωμα ὅπως ἔφερε ὠνομάζετο Ε'νδοξος. Οὗ Σείδας ἔδωκεν αἰτίαν ἀμφιβολίας ἀπὸ τοῦ Συγγραφοῦς μας ἦτον Χρυσιανὸς, ὁ ὁποῖος ἐπισημαίνεται εἰς μίαν ψαλμὴν γνῶμην, ἀλλ' ὁ Καύε (α) ἀπέδειξεν ἰχυρῶς τὸ ἐναντίον. Οὗ Ἡσύχιος σπινέρεται εἰς τὰς χρόνας τῆς αὐτοκράτορος Ἰουλιανῆς μίαν χρονικὴν Ἱστορίαν, ἀπὸ τῆς Βήλῃς τῆς Ἀσσυρίας,

(α) H. L. SS. E. Tom. A. pag. 518.

μέλει τῷ θανάτῳ τοῦ Αυτοκράτορος Ἀναστασίας εἰς ἑξ. τμήματα, ὥς ὃν ἐδὸς εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθη, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἐκ-
 τῆς Τμήματος τὸ ὁποῖον παραγράφεται καὶ τῆς ἀρχαιότη-
 τος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη τὸ πρῶ-
 τον ὑπὸ τὸ ὄνομα Γεωργίῳ τῷ Κωδινῷ. Ἐκτὸς τῆς συλλο-
 γῆς ἐστὶ καὶ ἡ Λεξικὸν, ὁπηρεφόμενον Ὀνοματολόγος,
 καὶ Πίναξ τῶν ἐν παιδείᾳ διαλαμψάντων σοφῶν.
 τὸ ὁποῖον ἐν μέρει εἶναι μία ὅπτιον ἐκ τῶ Διογενίῳ τῷ
 Λαερτίῳ.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἡ συχίου περὶ τῶν ἐν παιδείᾳ διαλαμψάντων ἐξεδόθη
 (ὑπὸ τὸ ὄνομα Γεωργίῳ τῷ Κωδινῷ) τῷ 1596. εἰς 8. αρ.
 Hier. Commelin. καὶ ἐν Γενέβρᾳ τῷ 1679. εἰς 8. καὶ ὑπὸ
 τῷ Μερσίῳ ἐν πῖς αὐτῶ opp. Florent. τῷ. Ζ'. σελ. 201.
 --- Τὰ Πάτρια Κωνσταντινουπόλεως. ἐξεδόθη
 Ε'κ. Λατ. εἰς πῖς Ἰσομάς Εὐλογίας τῆς Βυζαντίδος ἐν
 Παρισίοις τῷ 1647. εἰς φύλ.

--- Περί τῶν ἐν παιδείᾳ διαλαμψάντων Σοφῶν
 ἐξεδόθη ἐν Ἀντβερπία τῷ 1572. εἰς 8. ὅρα καὶ τὸ Ἀρθρον
 Διογ. τῷ Λαερτίῳ.

Η Η Η Π Δ Π :

Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Σ .

Πρὸ τῷ 565.

Ἀλέξανδρος ὁ ἱατρός, ὁ μετὰ τὸν Γαλληνὸν ὁ τιμωτάτος
 ἐγενήθη εἰς τὴν Τράλλιν τῆς Λυδίας, ὁ πατὴρ αὐτοῦ Σπεί-
 φανος καλέμενος ἦτον καὶ αὐτὸς εἰς τῶν ἀρίστων ἱατρῶν, ὅ-
 τες ἐδίδασκε καὶ τὸν υἱόν τε τὴν τέχνην. Ὁ Ἀλέξανδρος εἰ

χεν ἀκόμη πένταρας ἀδελφὰς φιλίμους, ὁ εἰς ὠνομάζετο Διόσκορος, ὃς τις ἦτον καὶ αὐτὸς Ἰατρός, ὁ ἄλλος Ἀνθέμιος, ὁ ὅποιος ἦτον φιλίμμος μαθηματικὸς καὶ ἀρχιτέκτων, τὸν ὅποιον ὁ αὐτοκράτωρ Ἰεσινιανὸς εἶχεν εἰς τὴν τῆς ἀγίας Σοφίας οἰκοδομίᾳ τῷ 532. ἔτει. Ὁ λυμπιόδωρος, ὁ φιλίμμος Νομικὸς, φιλίμμος ἐν τῷ Ἀρδρῳ τῇ Τριβωνιανῷ ἀνεφέραμεν, καὶ Μιτροδωρος ὁ Γραμματικὸς, ὅλοι ἔτοι οἱ ἀδελφοὶ ἐσάθνησαν φιλίμμοι καὶ εὐδοχοὶ ἄνδρες. Ὁ Ἀλέξανδρος ἑταίρειος ἐν Κωνσταντινουπόλει μετὰ κλέας ἐπὶ τῆς Βασιλείας τῇ Ἰεσινιανῷ, ἀπῆλθε μετέπειτα περιηγήσεως χάριν εἰς τὰς Γαλλίας, Ἰταλίαν, καὶ εἰς Ρώμην, ἐκεῖ καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς τῆς μετὰ μεγάλης φήμης ἔζησεν, ὅτε καὶ τὰ σώζόμενα δώδεκα αὐτῷ ἱατρικὰ Βιβλία συνειργάσατο, καὶ περὶ τροφῆς Κοσμῶντινος μαθητῆς, περὶ Γνώσεως τῶν ἀδυνειῶν, καὶ τῆς Θεραπείας αὐτῶν. Ἐν αὐτοῖς φαίνονται τινες φασματικές, αἱ ὁποῖαι ὑπὸ τῶν ἀρίστων ἱατρῶν πολλὰ ἐπαινῶνται, μὲν ὅλοι τῶτο εἰς μερικὰ μέρη δοῦναι καὶ αὐτὰ ἐλδύθερα διὰ δεισδαιμονίας. Ἐκτὸς τῶν σωζόμενων ἔτι καὶ μία ἐπιστολὴ πρὸς Θεόδωρον τινα, περὶ τῶν ἐν τῷ ἀνθρώπινῳ σώματι σκωλῶν, καὶ περὶ τῆς τῶν Θεραπείας.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἀλεξάνδρου Τραλλιανοῦ Ἰατρικῶν Βιβλία IB.
ἐξεδόθησαν ἐν Λεπείᾳ τῇ Παρισίᾳ τῷ 1548. εἰς φύλ.
---- Ἐξεδόθησαν ἐν Βασιλεῖᾳ Ἑλλήνων. Λατ. τῷ 1556.
εἰς 8.

---- Ἐπιστολὴ. *Alexandri Tralliani Epistola de lumbricis*
Εἰκ. Λατ. ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ τῷ 1570. εἰς 4. μετὰ
H. Mercurialis Variis Lect. καὶ τῷ 1644. εἰς φύλ. Καὶ ἐν
τῇ τῇ Φαβερνίᾳ Εἰκ. Βιβλ. τῶν. IG. σελ. 593.

ΗΗΗΠ ΔΠΙ.

ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ.

Μετὰ τὸ 582.

Εὐστράτιος, Πρεσβύτερος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας ἐξημέρισεν ὅππῃ τῆς Πατριαρχείας τῷ Εὐτυχίῳ, περὶ τῶν ὁποίων μὲ πολὺ σέβας ὁμιλεῖ ἐν τῷ ὁμιταφίῳ πρὸς αὐτὸν λόγῳ, τὸν ἐποιοῦν τῷ 582. ἔτει ἔξεφώνησεν. Οὗτος συνέγραψεν ἐν βιβλίῳ περὶ τῆς τῶν νεκρῶν καταστάσεως, ἐν τῷ ὁποίῳ ὑποδεικνύεται ὅτι συνέγραψε τὰτο εἰς τὸν καιρὸν καὶ ὃν ἔζη ὁ Εὐτύχιος.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Εὐστρατίου Πρεσβυτέρου. Βίος τοῦ ἁγίου Εὐτυχίου Π. Κωνσ. ἔξεδόθη ἐν τῷ Αuct. SS. Antverp. Apr. Tom. I. p. 548. ἔ in App. ejusd. Tom. p. 59.

---- Περὶ καταστάσεως νεκρῶν. ἔξεδόθη ὑπὸ Λ. Αἰλιατίου, ἐν τῷ αὐτῷ dogmate de purgatorio Consensione. Rom. 1655. εἰς 8. σελ. 319.

ΗΗΗΠΔΠΙΙ.

Α Γ Α Θ Ι Α Σ.

Περὶ τὸ 594.

Ἀγαθίας ὁ ἐκ Μυρίνης τῆς Αἰολίας ἦτον υἱὸς τοῦ διδασκάλου τῆς Ρήτορικῆς Μεμνανίου καλεμένου, καὶ τῆς Περίκλειας, τῶν ὁποίων αὐτὸς ἔχασεν ἐν Βυζαντίῳ τριῶν ἐτῶν νήπιον ὢν. ἦν δὲ Χρυσιανὸς, μὴ ὅλον ὅτι τινὲς, ἀλλ' αἰτίας, ἀμφιβάλλουσι. Μετίρχετο ἐν Βυζαντίῳ τὸν τῷ Νομικῶν, ἦτοι τῷ Συνηγόρῳ ἐπάγγελμα, διδασκθεὶς αὐτὸν οὐ Ἀλεξανδρεῖα. ἔχοντες ἐκ πάντε μίαν Ἱστορίαν, ἣτις εἶναι ἐξακολούθησις τῆς Ἱστορίας τοῦ Προκοπίου, ἀρχομένην ἐκ τοῦ 553. μέχρι τοῦ 559. ἔως, τῶν ὁποίων συνεγράφατο μετὰ τὸν Σάββατον τοῦ Ἰεσινιανῆ. Δὲν τῶν ἐδημοσιόωσεν ὅμως πρὶν τοῦ 594. ἔως. Ὁ Ἀγαθίας ἦτον εἰς τῷ πεπαιδευμένων τοῦ αἰῶνος τοῦ συνελλέξατο καὶ μίαν συλλογὴν ὁμοφώνων Γνωμικῶν, ἐν ἑξαμέτροις στίχοις, μετὰ προοιμίου καὶ ἰδίων, ἐξ ὧν μόνον ὀδοιπόροντα εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθησαν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ Ἱστοριῶν βιβλία Ε'. μετὰ τῷ Ἐπιγραμματῶν αὐτοῦ, ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τῷ 1660. εἰς φύλ. Typ. regis. καὶ ἐν Βενετίᾳ τῷ 1727. ἐν τῷ τῆς Βυζαντίδος σώματι.

--- Ἐπιγράμματα, ἐξεδόθησαν μετὰ τῷ λοιπῶν Ἐπιγραμματῶν τῷ 1600. καὶ ἔτι ἐν ταῖς λοιπαῖς τέττων ἐκδόσεσι, καὶ ἐν τοῖς Ἀναλέκτοις τοῦ Βρένκ.

ΗΗΗΔΠΙΙΙ. ΕΤΑΓΡΙΟΣ.

Ε'γυν. τῷ 536. ἢ 37. σωτέγρ. τῷ 594.

Εὐάγγελος ὁ ἐκ τῆς Ε'πιφανίας τῆς Κοίτης Σουλίας, ἐγεν-
νήθη κατὰ τὸν Βαλέσιον (α) τῷ 536, ἢ 37. σωπείῳ ἔτει,
ὅς τις ἀφ' ἧς ἐσπύδασε τὴν γλῶσσαν, ἐδόθη δι' ὅλα εἰς τὴν Νο-
μικὴν, καὶ ἔγινε περίφημος Σχολαστικὸς (ἀβυκάτος)* μετρί-
χιστο δὲ τὸ ἐπ' ἀγγέλμα εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, εὐδα καὶ
συκοφαντῶν κακουργήματος, ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντινέπο-
λιν, ἵνα ἀπολογηθῇ, ὅτε καὶ ὑπερασπίσῃν εὖρε τὸν Πατριάρ-
χον Γρηγόριον περὶ τὸ 589. ἔτει, περὶ τῶ ὁποῖον Πα-
τριάρχῃ καὶ ἑσφόρῃς εἰδύσεις εἶπε ὁπισθοαῖς καὶ ἐν λόγῳ
εἰς μίαν Συλλογὴν συνεγράφατο, ἀλλ' αὐτὴ ἀπώλετο. Δια-
τείβων δὲ ἐν Κωνσταντινπόλει, ἐτιμήθη ὑπὸ τῷ Τιβερίῳ
μέ τῷ (Quæstoros) Ταμίᾳ ἀξίωμα. Συνέγραψε δὲ καὶ οἱ
ἔπειρον εἰς τὴν τῷ Θεοδοσίῳ γέννησιν καὶ τὸ ὁποῖον καὶ ἐτιμήθη
ὑπὸ τῷ Μαυρικίῳ μέ τῷ ἀξίωμα τῷ (Præfectoros) Πολιτάρ-
χῃ· ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπώλετο. τὸ μόνον ὅπῃ εἰς ἡμᾶς ἀπε-
σώθη εἶναι ἢ εἰς ἑξ βιβλία Ἐκκλησιαστικῆς τῆς Ἱστορίας, ἢ
τις ἐξακολουθεῖ τὴν τῷ Σωκράτους καὶ Θεοδώρου μέχρι τῆς
593. ἔτους, τὴν ὁποῖαν ἐτελείωσεν τῷ δωδεκάτῳ ἔτει τῆς Βο-
στανίας τῷ Μαυρικίῳ, ὃ ἐστὶ τῷ 594. Σωπείῳ ἔτει.

(α) Henr. Valesius, ad Evagr. lib. 4. cap. 29.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Εὐαγγρίου Σχολαστικοῦ Ἐκκλησιαστικῆ Ἱστορίᾳ, ἐ-
 ξεδόθη μετὰ τῷ Εὐσεβίῳ, περὶ ἧς ὅρα τὸ Ἀρθρ. τῷ Εὐ-
 σεβίου, καὶ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῷ Βαλεσίῳ, περὶ ἧς ὅρα τὸ
 Ἀρθρ. Θεοδώρητος.

ΗΗΗΠΔΠΙΙΙΙ.

Μ Ε Ν Α Ν Δ Ρ Ο Σ .

Μετὰ τὸ 594.

Μεάνδρος ὁ ἐκ Βυζαντίου, ὅστις διὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ Προτέκτορος
 ὀνομάζεται, ἠκμαζεν ἐν τοῖς χρόνοις Μαυρικίου τοῦ αὐτο-
 κράτορος. Οὗτος συνέγραψε τινὲς ἐξακολούθησιν τῆς Ἱστορίας
 τοῦ Ἀγαθίου ἐν ὀκτὼ βίβλοις, πελοῦσάς μεχρι τοῦ Θα-
 νάτου Τιβερίου τοῦ Β'. ὅπερ ἐστὶ τὸ 582. ἔτος, ἐκ τῆς ὁποίας
 οὐδὲν εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθη, εἰμὴ ὀποσσασμάτια τινὰ τῶν
 παρ᾽ Εὐσεβίου.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Μεάνδρου ἐκλογαί, ἐξεδόθησαν εἰς πᾶς ἐκλογάς τῶν
 τοῦ Δανιὴλ Hoeschellii ὡς Aug. Vind. τῷ 1603. εἰς 4.

Καὶ in Excerpta de Legat. cum Philop. Labbei Protreptico
 de SS. Byz. Paris. 1648. εἰς φύλ.

ΗΗΗΠΔΔ.

ΙΩΑΝΝΗΣ.

Α'πέθανε τῷ 595.

Ἰωάννης ὁ ἐκ Καππαδοκίας μετήρχετο κατ' ἀρχὰς μίαν τίμιον χειροτέχνον, ὑψώθη δὲ μετὰ ταῦτα διὰ τῆς ἀρετῆς τε εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Εὐτυχίου, ἐκ τοῦ 582. μέχρι τοῦ 595. ἔπαιε, ὅτε καὶ ἀπέθανε. Οὗτος διὰ τὴν μεγάλῃν νηστείαν ὅπῃ ὑπέφερεν ἀπέκτησε τὸ ἐπώνυμον Νηοστειτής, καὶ διὰ τὴν θαυμάσιον τὴν τίτλιν, τὸ καὶ λέγεται Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, τὸν ὁποῖον τίτλον πρῶτος ὁ προκατόχος τοῦ Εὐτυχίου ἔφερε, δίδυμει κατ' αὐτὴν τὴν ὀργάνῃ τῇ Ἐπισκόπων τῆς Ρώμης, Πελαγίῳ τοῦ Β'. καὶ Γρηγορίῳ τοῦ Α'.

-Mqam 210f

-Mqam 210f

-Mqam 210f

Συγγραμματα.

Τὰ συγγράμματα τέσσασι συνίστανται εἰς Λόγους πρὸς Μετανοίας, ὁμοιολογήσεως, καὶ εἰς κανόνας μετανοούντων, καὶ περὶ ψευδοπροφητῶν καὶ ψευδῶν δογμάτων, καὶ ὅποια εἰς μερικά χειρόγραφα ἀποδίδονται εἰς Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, δι' ὃ καὶ ἐξεδόθησαν μετὰ τῶν Συγγραμμάτων καὶ τῶν θείων Πατρῶν, ἐν μὲν τῇ τοῦ Σαυιλίου ἐκδόσει ἐν τόμῳ Ζ'. σελ. 221. καὶ 641. ἐν δὲ τῇ τοῦ Δεκαίου ἐν τόμῳ Α'. σελ. 805. καὶ ἐν τόμῳ Σ'. σελ. 396. Καὶ ὑπὸ Ἰωάν. Μορίνου ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ Comment. Hist. de Penitentia, ἐν σελ. 76. καὶ 91.

-Mqam 210f

ΗΗΗΠΔΔΙ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

Α'πέθανε τῷ 599.

Ἀναστάσιος ὁ ἐκ τῆς Μοναχῶν τῷ Σινᾷ, ἐγκύβητο Ἐπίσκοπος τῆς Ἀντιοχείας τῷ 561. ἔτει, καὶ ἐπειδὴ ἀντιτάχθη εἰς τὸ τῷ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ θέλημα κατὰ τῆς φρονέοντων ἀφάρτων τὸ τῷ Σωτῆρος ἡμῶν σῶμα παρὰ τῆς Ἀναστάσεως, ἀπεβλήθη τῷ θρόνῳ, καὶ ὑπὸ τῷ Ἰουστίνῳ τῷ 570. ἐσάλθη εἰς ἔξορίαν, μετὰ δὲ 23. χρόνους ἔξορίας, ἀπῆλυσεν πάλιν τὸν θρόνον τε, τὸν ὅποιον διώκησε μέχρι τῷ θανάτῳ αὐτοῦ, ὅπερ ἐστὶ τὸ 599. ἔτος. Διεδέχθη δὲ τὸν Ἐπισκοπικὸν τῶν θρόνον ἄλλος τις Ἀναστάσιος Συναΐτης καὶ ἕτος, ὁ ἑποῖος ἐν τῇ τῷ Ἰουδαίων ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐπαναστάσει, ἐφονεύθη, καὶ κατεκαύθη. Καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ Συγγραφεῖς φέρουσιν τὸ τὸ ἴδιον ὄνομα, γίνεται μεγάλη σύγχυσις εἰς τὰ αὐτῶν Συγγραμματα. Ὁ Φαβρίκιος ὁμῶς, καὶ ἄλλοι τινὲς ἀποδίδωσιν εἰς τῶν, περὶ δὲ ὁ λόγος, τὰ ἐπόμενα.

Α'. Λόγους Ε'. περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Μερικοὶ ἀποδίδωσι τῆς, μέρος εἰς τὸν ἑταίρον τε, καὶ μέρος εἰς οἷα ἄλλον τῆτον. Β'. Λόγους Β'. εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοσόκου. Γ'. εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν. Τὸ Δ'. βιβλίον κατὰ τὴν γνώμην τῆς ἄλλων δὲ ἀνήκει μήτε εἰς τὸν ἡμέτερον Ἀναστάσιον, μήτε εἰς τὸν ἑταίρον τε, ἀλλ' εἰς ἄλλον τινὰ συγγραφέα, ὅστις ἠκμαζε περὶ τὸν ἑβδόμον αἰῶνα, ἐπειδὴ καὶ εἰς αὐτὸ καταπολεμῶνται οἱ Μοιροδελῆται. ὁ δὲ Ἐνχρῆσιος (α) θέλει ὅτι εἶναι μία συλ-

(α) Henschenius *Act. SS. Tom. 2. Apr. 854.*

λογὴ ἐκ τῆς τῶ Ἀναστασίου καὶ Κυρίλλου Συγγαμμάτων.
Ε'. Περὶ τοῦ ἁγίου.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἀναστασίου τῶ Συναίτε Λόγοι Ε'. περὶ τῆς Ὁρθοδό-
ξε Πίστεως, ἐξεδόθησαν εἰς τὰς τῶ Ε' ῥρ. Κανισίε Lect. Apt.
τόμ. Α'. σελ. 429. Καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ Βιβλιοθ. τῆς Πατέρ.
Lugd. τόμ. Θ'. σελ. 923.

--- Λόγοι Β'. εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου, καὶ
εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν τῶ Σωτῆρος. ἐξεδόθησαν εἰς τὸ τῶ
Κομβεφισίε Anctar. Nov. Τόμ. Α'. σελ. 850, καὶ 866.
καὶ εἰς τῶ Μενρσίε Variis divinis σελ. 19. καὶ 33. καὶ opp.
Florent. τόμ. Η'. σελ. 683.

---- Περὶ τῆς ὀρθοδόξε Πίστεως. --- Ε'ξεδόθη μετὰ τῶ
διαλόγῳ περὶ τῆς ἁγίας Τριᾶδος τῶ ἁγίου Ἀθανασίου,
τῷ 1570. ὑπὸ Ε'ρ. τῶ Σπυριδίου εἰς 8.

--- Περὶ τῶ ἁγίου --- ἐξεδ. εἰς τὸ τῶ I. B. Κοπλερίε
Monumentum Eccles. Gr. τόμ. Γ'. σελ. 425.

ΗΗΗΔ|ΠΔΙΙ.

ΠΑΛΛΑΔΙΟΣ.

Πρὸ τῶ 600. ἔτης.

Παλλᾶδιος ὁ ἰατρός, καὶ διδάσκαλος ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς
Γαλικῆς, πᾶσεται ὑπὸ τῶ Φρεϊνδίου κατὰ τέρας τῆς χό-
ρας (α), ἐπεὶ φαίνεται ὅτι ἐδανείσθη μερικὰ ἀπὸ τὸν Ἀ-
τίον καὶ Ἀλέξανδρον τὸν Τραλλιανόν, ὅτε τὸ ὁποῖον τὸ

(α) S. Freund. Histor. Medicin. pag. 203.

κατηγορεῖ ὁ Βερνάρδος (α). Σώζονται ἢ τέτε. Α'. Τ' πό-
μνημα εἰς τὸ τῷ Ἰπποκράτῳ περὶ Φραγμῶν, τὸ ὁποῖον
δὲν εἶναι ἐντελές. Καὶ Β. Σχόλια εἰς τὰ τῷ Ἰπποκράτῳ
ἐξ Β. βλ. περὶ Ἐπιδημιῶν, ἐξ ὧν σώζονται Ἑλληνιστὶ ἐν
χειρογράφοις τὰ μέλει τῷ ἐβδόμῳ τμήματος, ἢ Γ'. περὶ
Πυρετῶν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Παλλαδίου Τ' πόμνημα εἰς τὸ περὶ Φραγμῶν τῷ Ἰπ-
ποκράτῳ, ἐξεδόθη ἐν τῇ τῷ Φοεσίῳ (Fœcii) τῷ Ἰπποκρά-
τῳ ἐκδόσει, Γενέβρ. τῷ 1657. ἐν σελ. 917.

Καὶ ἐν τῇ Χαρτεριανῇ (Charteriana) ἐκδόσει τῷ Ἰπποκρ.
τόμ. ΙΒ'. σελ. 270.

--- Σχόλια --- ἐξεδόθ. Λατινιστὶ in Junio Paulo
Crasso, Medicis antiqu. Gr. Latio donatis. Basil. 1581. εἰς 4.

--- Περί Πυρετῶν de febris concisa Synopsis. ἐξεδό-
θη ἐν Παρισίοις Ἑλ. Λατ. τῷ 1646. εἰς 4.

Καὶ μετὰ σημειώσ. Ἰ. Σκεφ. Βερνάρδου τῷ 1745. εἰς 8.
ἐν Λευδόνῳ τῷ Βαττου.

ΗΗΗΠΙΔΔΙΙΙ. (β)

Ι Ω Α Ν Ν Η Σ :

Α' πέθ. τῷ 606.

Ἰωάννης ὁ Σχολαστικός, ἔ τὸ ἐπώνυμον Κλίμαξ, ἦτον εἰς
ἄκρον πεπαιδευμένος, ἀγαπήσας δὲ τὸν μοναχικὸν βίον.

(α) J. St. Bernard Præf. ad Pallad. de febr.

(β) Κατὰ πᾶσαι αἰεὶ χρόνους ἠκμαζε ὁ Γρηγόριος Α'. ὁ Πάπας τῆς
Ρώμης, ὅστις ὁ Διάλογος λέγεται, πῶ ὁποῖς πλὴν Προηγιασμένῳ
Λειτουργίᾳ ἔχομεν, ἥτις μεταφράσθῃ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ Γεωργίου
ἢ Κωδινῷ. Ὁ Γρηγόριος ἀπέθανε τῷ 604. ἴτη.

τῷ 19. ἔτει τῆς ἡλικίας τε ἀνέχώρησεν ἐκ τοῦ κόσμου εἰς τὰς ἐρήμους, καὶ τέλος ἡγόμενος τὸ Σινά ὄρεος ἀπεκατέστη· φθάσας δὲ εἰς ἔχατον γῆρας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον τῷ 606. ἔτει τῷ Σωτηρίῳ. Οὗτος συνέγραψεν σὺ ἀσκητικὸν βιβλίον Κλίμαξ ἐπιγραφόμενον, ἧς προτροπῆς Ἰωάννη ἡγούμενος τῆς Ραϊδῶ, (πρὸς ὃν καὶ μία ἐπιστολὴ σώζεται) ἧς τῷ ὁποίῳ ἐδηγεί τὰς Μοναχὰς πρὸς τὴν εἰς τὸν ὕψαν ἀνάβασιν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἰωάννου σχολαστικῷ καὶ σωζόμενα (Johan. Scholasticus, qui vulgo Climacus appellatur) ἐξεδόθησαν σὺ Λατινίᾳ τῷ Παρισι. τῷ 1633. εἰς φύλ.

--- Ἐπιστολὴ ἐξεδόθη ἰδίως εἰς τὸ Μύνχεν (Monachii) τῷ 1614. εἰς 8.

ΗΗΗΠΔΔΙΙΙΙ.

Μ Ο Σ Χ Ο Σ .

Περὶ τὸ 610.

Ἰωάννης Μόχος, ὃ τὸ ἐπίθετον Εὐκράτης, μετόρχετο τῷ Μοναχικόν βίον σὺ τῇ Μονῇ τῇ ἀγίᾳ Θεοδοσίᾳ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, εἰς τὴν ἐρημον τῇ Ἰορδάνῃ, καὶ εἰς τὴν νέαν Λαύραν τῇ ἀγίᾳ Σάββᾳ, μετὰ τῇ Σωφρονίᾳ τῇ μετὰ ταῦτα Πατριάρχῃ τῷ Ἱεροσολύμων χρηματίσαντος. Οὗτος περιελθὼν ὅλας τὰς Μονὰς τῆς τε Συρίας, Αἰγύπτου, καὶ ἄλλων μερῶν, συνέγραψε τὰς βίβας τῷ Μοναχῶν τῷ αἰώνῳ τε εἰς σὺ βιβλίον, τὸ ὁποῖον Λειμωνάριον, Νέον Παράδεισον, ἐπέγραψεν. Ὁ Φώτιος ἀναφέρει (α) 304. κεφάλαια

(α) Ἐν Κωδ. 199.

1, ἐξ ὧν τὰ 219. ἀπεσώθησαν. Δὲ εἶναι μὲν ὅλον τὸ
καὶ ταῦτα ἐλπίδεραι ὑπὸ μυθώδεις Ἰσορίας.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Τὸ τῷ Ἰωάννῃ Μόσχῃ Λειμωνάριον, ἐξεδόθη πάντοτε
παῖς τῷ Πατέρων Βιβλιοθήκας, ο δὲ Ι. Β. Κοπελάκιος ἐξε-
δωκε καί τινα πεμάχια εἰς τὸ ὑπ' αὐτῷ Monument. Eccles.
τας. σὺ τὸμ. Β'. σελ. 341.

ΗΗΗ Π Δ Δ Π.

Ε Ρ Ω Ν.

Μετὰ τὸ 610.

Ἐρωτων ὁ τρίτος ἦτον Χρυσιανὸς κατὰ τὸ δόγμα καὶ μαθη-
ματικὸς ἄριστος, ἀκμάζων κατὰ τὴν χρόνος Ἡρακλείου τῷ
αὐτοκράτορος. Οὗτος ἐφωκλήρησεν ὅτι αἱ ἀπλανεῖς Ἀσέ-
εις, ὑπὸ τὸν καιρὸν τῷ Πτολεμαίῳ μέχρι τῶν ἡμερῶν τῶν
παρὰ βαθμῶς ὀπισθοδρόμησαν, τὸ ὅποιον ἀπολεθῇ εἰς κα-
τὰ πᾶσας αἰῶνας. Τὰ Συγγραμματα ὅπῃ ὑποδίδονται
αὐτὸν εἰσὶν

Α'. Περὶ Πολιταρχητικῶν.

ὑπὸ ἐξεδόθη τὸ πρῶτον αὐτὸ τῷ ὀνόματος τῷ Συγγραφέως.
ἡ χειρόγραφον εἰς τὴν σὺ Βισύνῃ Βιβλιοθήκῃ φέρει τὸ ὄ-
μα τῷ Ἐρωτος, σὺ ᾧ δὲ εἰσκόονται πολλὰ περικοπαὶ κα-
λέξιν ἐκ τῶν τῷ Πολυβίῳ, Ἰωσήφῃ, καὶ Ἀρρίανῃ, λει-
ψύτων.

Β'. Περὶ Δέξεων Γεωμετρικῶν καὶ Στερεωμετρικῶν.

Γ'. Ἐκλογαὶ περὶ Μέτρων. Ταῦτα μόνον ἐξεδόθησαν
Ἀλφινσί, τῷ δὲ

Δ'. Περὶ πολεμικῶν Μηχανῶν, καὶ

Ε'. Γεωδαισία. ἐξεδόθη μόνον ἡ Λατινικὴ μετάφρασις
ἐν Βενετία τῷ 1572. εἰς 4.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ε'ρωνος Πολιορκητικά ἐξεδόθησαν ἐν τῇ συλλογῇ τῶν
παλαιῶν Μαθηματικῶν ἐν Παρισίοις τῷ 1639. εἰς φύλ.

---- Λέξεις Γεωμετρικαί, ἐξεδόθησαν μετὰ τῶν Εὐκλε-
δους ὑπὸ τῷ Δασύποδος ἐν Ἀργεντοράτῳ, τῷ 1571. εἰς 8.

--- Ἐκλογαὶ περὶ Μέτρων, ἐξεδόθησαν ὑπὸ Βερ-
Μοντφωκὸν ἐν τοῖς αὐτῶν Ἑλληνικοῖς Ἀναλέκτοις, τόμ. Α
σελ. 308.

ΗΗΗΠΙΔΔΠΙ.

Θ Ε Ο Φ Ι Λ Ο Σ .

Μετὰ τὸ 610.

Θεόφιλος ὁ Φιλόσοφος, καὶ ἐν ταύτῳ ἱατρός καὶ Πρωτοπα-
πάριος κατὰ τὸ αξίωμα, καταδικῶν τὰ τῶν κόσμου πάσ-
αν τὸν μοναχικὸν βίον. ἤκμασεν εἰς τὰς χρόνας Ἡρακλείου
τῷ αὐτοκράτορος, τελευτήσας μισρὸν αἰῶνα πρὸ τῷ Ἰωάννῃ
τῷ Ἀκταρείῃ, ὅστις ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ. Ἐκ τῶν Συγγραμ-
μάτων τε ἐξεδόθησαν Ἑλληνιστὶ τὰ ἐπόμενα.

Α'. Περὶ κατασκευῆς τῶν ἀνθρώπινων σώματος βιβλ. Ε.
ταῦτα νομίζονται ὡς μία ὅπτιον ἐκ τῶν τῶν Γαληνῶ.

Β'. Περὶ Οὐρουν, ἐν ᾧ παραγματοῦται περὶ τῆς βί-
φης, φύσεως, καὶ τῶν λ. π.

Γ'. Περὶ διαχωρημάτων κοιλίας. Τὸ δὲ

Δ'. Ὑπόμνημα εἰς τὰς τῶν Ἱπποκράτους ἀφορισμούς, καὶ

Ε'. Τὸ περὶ Σφυγμῶν, ἐξεδόθησαν μόνον εἰς τὸ Λατινικόν.

κόν, τὸ μὲν ἐν Βονετία ἰδίως τῷ 1549. εἰς 8. τὸ δὲ με-
τὰ Φιλαρέτω ἐν Βασιλέα τῷ 1533. εἰς 8.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Θεοφίλου τῷ τῆς τῆς αὐθράπτε κατασκευῆς βιβλ. Ε'.
ιδ. ἐν Παρισίοις τῷ 1555. εἰς 8. καὶ ἐν τῇ τῆς Φαβερνίε
βλ. τόμ. ΙΒ'. σελ. 783.

--- Περὶ Οὔρου, καὶ τ. λ. ἐξεδόθ. ἐν Λεγδόνα τῷ Βατ.
πὸ Θωμᾶ Γεϊδοτίου τῷ 1703. εἰς 8. καὶ ἐν τῇ τῆς Χαρτε-
ς ἐκδόσει τῷ τῆς Ἰπποκρ. καὶ Γαλην. ἐν τόμ. Η'.

ΗΗΗ ΠΠΔΔΠΠ.

Θ Ε Ο Φ Τ Λ Α Κ Τ Ο Σ .

Περὶ τὸ 629.

Θεοφύλακτος ὁ Σιμοκάτης, ἦτον Αἰγύπτιος τὸ γένος, καὶ
υγγαῖνης Πέτρας τῆς Αἰγύπτου Πραιφέντορος, ἐλθὼν εἰς
Κωνσταντινέπολιν ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν ἀρετῶν τε εἰς τὸ τῆς Πραι-
φέντορος, καὶ Ταβαλαίης ἀξίωμα. Οὗτος συνέγραψε μίαν
ἐνικλὴ Ἱστορίαν, ὑπὸ προτροπῆς τῆς Πατριάρχης τῆς Κων-
σταντινουπόλεως, εἰς ὅκτὸ βιβλία, ἐν ᾗ διηγέται καὶ τὰ πε-
ρὶ τῆς θανάτου τῆς Μαυρικίης, τὴν ὁποίαν μετὰ τὸν θάνατον
αὐτῆς τῆς Τυραντίης, ἀναγνώσας παρρησίᾳ, διήγειρεν ὅλης
τῆς ἀκροατικῆς εἰς δάκρυα. Εἰς τὸ τέλος ταύτης τῆς Ἱστο-
ρίας ἀναφέρει τὸν περσικὸν πόλεμον, ὅστις ἐγένετο πρὸ δύο
ἰσχυρῶν τῆς θανάτου τῆς Ἡρακλείης, ὅθεν συμπεραίνεται ὅτι ὁ
υγγραφεύμας τῷ 629. Σωτηρ. ἔτει συνέγραψε. Σώζον-
ται ἐν αὐτῇ Ἀπορίαι Φυσικαί, καὶ Ἐπιστολαὶ Ἡ-
ρακλείης καὶ ΜΟ΄ Γεωργικαὶ ΚΗ'. καὶ Ἐρωτικαὶ ΚΗ'.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Θεοφυλάκτου Σιμοκάττε τὰ σωζόμενα, ἔξεδόθησαν ὑπὸ Ἰωάνη Γρεπείε, πρὸ Κομμελίν, τῷ 1599.

---- Ἰσοριῶν βιβλία Η'. ἔξεδόθ. μετὰ τῷ τῷ Γεωργίῳ τῷ Φραντζῇ ἐν Ἰνγολσταδ πρὸ τῷ Σαρτερίῳ, τῷ 1604 εἰς 4.

---- Εἔξεδόθησαν ἔτι ἐν Παρισίοις τῷ 1647. εἰς φύλ. ὅποια αὐτῇ ἔκδοσις ὑποπελεῖ εἷς τόμον τῆς Βυζαντιδος Καὶ ἐν Βουετία τῷ 1729.

--- Ἀπορίαι φυσικαί. Ἐπιστολαί. Κασσίον Ἰατροδοφιστοῦ Ἰατρικαὶ Ἀπορίαι, καὶ προβλήματα περὶ τετραπόδων ζώων. ἔξεδόθησαν ἐν Λαυδόνῃ τῷ Βαπαυ. τῷ 1596. εἰς 12. Καὶ ἐν Λειψία τῷ 1653 εἰς 4.

--- Ἐπιστολαί, ἔξεδόθησαν καὶ ἐν ταῖς Συλλογαῖς τῷ Ἐλ. Ληνικῶν Ἐπιστολῶν.

ΗΗΗΠΔΔΠΙΙΙ.

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Σ .

ΜΕΤΑ Τὸ 640.

Γεώργιος ὁ Πισεΐδιος, ἦτον ὑπὸ τῷ Πισεΐδιῳ, Διάκονος καὶ χαρτοφύλαξ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας χειροματίσας, ἦν δὲ ἐν ταῖς χρόνις Ἡρακλείου, καὶ εὐσεβήσαντος ἐν τῇ Ποιητικῇ. Ἐκ τῶν Ποιημάτων τὰ μόνον τέλῃ ἔξεδόθησαν.

Α'. Περὶ Κόσμου, Γαμβικόν, περὶ τῶν ὁποίων ὁ Σαΐδας λέγει ὅτι σωΐσατο ὑπὸ 3000. εἰχέας· ἀλλὰ τὸ εἰς ἡμᾶς

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποσωθεὶ σωρίζεται ἀπὸ 1880. εἰχ. καὶ μ' ὅλον τὸ φαί-
νεται ἀνελλιπές.

Β'. Περὶ ματαιότητος θίου. Ἰαμβικόν, ἐλλειπές
μοῖται περὶ τὸ τέλος.

Γ'. Εἰς τὸν Ναὸν τῶν Βλαχερνῶν, διπλῶν. (α)

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Γεωργίου Πισιδίᾳ Ποιήματα, ἐξεδόθησαν ἀπὸ Φεδ. Μα-
ρέλλου ἐν Λατινίᾳ ἢ Παρισίῳ τῷ 1584. εἰς 4. καὶ με-
τὰ ταῦτα ἐν Παρισίοις τῷ 1596. εἰς 8. καὶ ἐν τῇ Συλλογῇ
ἡδ. Ποιητῶν ἐν τόμῳ Β'. σελ. 241. καὶ ἐν ταῖς ἡδ. Πατέ-
ρων Βιβλιοθήκαις, καὶ ἐν τῇ τῇ Φαβερικίᾳ, τόμ. Ζ'. σελ.
693.

ΗΗΗ ▯ ΔΔΠΙΙΙΙ.

Ι Ω Α Ν Ν Η Σ.

Η"νθη περὶ τὸ 641.

Ἰωάννης ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περίφημος Γραμματικὸς, ὅστις
καὶ τὸ ἀνέραςεν ἡδ. πόνων τε Φιλόσοφος ἐπωνομάσθη, ἐ-
μαθήταίσε παρὰ τῷ Ἀμμωνίῳ Ἑρμείᾳ τῷ ἐκλεκτικῷ
Φιλοσοφίᾳ. Μ' ὅλον τὸ εἶχε περαιοτέραν κλίσιν εἰς τῷ
Ἀριστοτελικῷ, τῷ ὅποιον εἰς πολλὰ μέρη τῷ δυνόλυνεν.

(α) Σάζονται ἴτι ἐν χειρογράφοις καὶ τινὰ ἄλλα ποιήματα πρὸ τῶν
καὶ ὅποιον κακῇ τύχῃ δει. ἐξεδόθησαν εἰστί. Αἱ Οἰμολογίαι ὅπρ. εἰς
τὸ ὄνομά τε ἐξεδόθησαν ἀνήκεισι Γεωργίῳ πρὸ ἐκ Νικομηδείας. Τι-
τίς ἀποδίδωσιν εἰς αὐτὸν ἴτι καὶ τὸ Ἀλεξανδρινὸν Χρονικόν, ἀλλὰ
χωρεῖς δεμέλιον. ὅρα περὶ πάντων. *Ανθολ. SS. Anv. Mart. Tom.*
III. pag. VII.

ὡς δὲ κατὰ πολλὰ ἐξηρημασμένος εἰς τὰς ἰδέας ταύτης τῆς Φιλοσοφίας, ὥρμηπεν εἰς πολλὰς ἀπάτας τῆς Χριστιανικῆς Διδασκαλίας, καὶ ἔγινεν ὁ ἀρχηγός τῆς αἰρέσεως τῆς Τει-
 Δείπων τὴν ὁποίαν χεδὸν ἀπὸ τῆ 578. ἐφαντάδην, καὶ τῇ
 681. ἀνεθαρτάδην ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινὸν πόλει ἀγίας Συ-
 νόδου. Οὗτος ἐναντιεῖτο ἀκόμη καὶ περὶ τῆς ἀνάστασεως τῶν
 νεκρῶν. Ὁ Φιλόπονος ἀρέπει νὰ ἔρθασεν εἰς μακρὸν γῆ-
 ρας, αὐτὸν ἀρέπει νὰ πισδίσωμεν ἐκεῖνο ὅπως διηγείται ὁ Ἀ-
 βελφαράσιος (α) ὅς τις ὑποδεικνύει ὅτι ὁ Φιλόπονος ἐν τῇ ὑ-
 πό τῆς Σαρακηνῶν ἀλώσει τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐφθάρκαλει
 θερμῶς τὸν ἀρχιστράτηγον αὐτῶν Ἀμρόν ὅς τὰ ἐν τῇ ἐκεί-
 σε Βιβλιοθήκῃ φιλοσοφικὰ βιβλία, ἀλλ' ὁ βάρβαρος δὲ
 ἠθέλησε νὰ δεχθῇ τὴν δέησιν τῆς Φιλοπόμου, καὶ ἐφρόσαξε
 νὰ τὰ μεταχειριδῶσιν αὐτὴν ὅς ἐξύλων, καὶ νὰ θερμαίνωσι
 δι' αὐτῶν καίοντάς τε (φεῦ!) τὰ λυτρά τῆς Ἀλεξανδρείας.
 Τὸ τοῦ δυσύχημα τῆς παιδείας ἐγένετο περὶ τὸ 641. Σω-
 πέρειον ἔτος· περὶ δὲ τῆς Φιλοπόμου εἶναι βέβαιον ὅτι σω-
 γράφει τῇ 617. καθὰς ὁ ἴδιος ἀναφέρει ἐν τῇ εἰς τὸ Δ.
 τῆς Φυσικῆς Ὑπόμνημα, ὅτι σωλέγραφε περὶ τὸ 333. ὑπὸ
 Διοκλητιανῆς ἔτος, τὸ ὁποῖον ἐστὶ τὸ 617. τὸ Σωπέρειον.

Συγγράμματα.

Ὁ Φεβερίσιος διαίρει τὰ Συγγράμματα τῆς Φιλοπόμου εἰς
 τρεῖς τάξεις, εἰς Ἐκκλησιαστικά, εἰς Φιλοσοφικά, καὶ εἰς
 Γραμματικά.

{	Α'. Ὑπόμνημα εἰς τὴν τῆς Μωϋσέως κτίσιν τῆς
Κόσμου, βιβλία ΠΙΙ. τὰ ὅποια ὅς ἐφθάρκαλει
τῆς Πατριάρχου Σέργιου σωλέγραφο. Τὸ τοῦ εἶναι
ἐν ἀξιόλογον βιβλίον.
{	Β'. Ὁμιλία περὶ τῆς Πάσχας ἐν ἣ ὑποδεικνύει ὅτι
ὁ Χριστός ἀπὸ τῆς νομικῆς Πάσχας ἔκαμε τὸν μου-
κὸν δεῖπνον, καὶ ὅτι δὲ ἐφθάρκαλει τὸ τῆς Πάσχας ἀγρίον.
Γ'. Κατὰ Πρόκλην τῆς Διαδόχου περὶ τῆς αὐτοδύστη-
σος τῆς κόσμου. Εἰς αὐτὴν μεν τοι.

(α) *Histor. Dynast.* pag. 114.

Δ'. Ὑπόμνημα εἰς τὰ πρῶτα Ἀναλυτικά ἐκ τῶν
 σχολίων Ἀρμωνίας Ἑρμεία.

Ε'. Εἰς τὰ ἐκ τῶν Ὑσέρων Ἀναλυτικά.

ς'. Εἰς τὰ πένταρα πρῶτα βιβλία τῶν Φυσικῶν.

Ζ'. Εἰς τὸ πρῶτον τῶν Μετεώρων βιβλία III.

Η'. Εἰς τὰ τέτατα περὶ ψυχῆς.

Θ'. Εἰς τὰ δύο περὶ γενέσεως, καὶ φθορᾶς.

Ι'. Εἰς τὰ πέντε τῶν περὶ ζώων Γενέσεως.

ΙΑ'. Εἰς τὰ ΙΔ', τῶν Μεταφυσικῶν. Τετὸ δὲ
 ἐξεδόθη ἀκόμη Ἐδινβί.

ΙΒ'. Συλλογὴ Λέξεων ἁφρόρως τοιμεσίων, ἁφρο-
 ρον καὶ τῶν σημασίας ἔχοντων.

ΙΓ'. Περὶ τῶν πέντε Ἑλληνικῶν Διαλέκτων.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Γωάννου Φιλοπόκου εἰς τὸ Α'. κεφάλ. τῆς Γενέσεως
 περὶ τῆς κτίσεως τοῦ Κόσμου βιβλία Ἐπτά, καὶ Ομιλία
 περὶ τοῦ Πάσχα. ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ τῆς Αὐστρ. ὑπὸ
 Βαλλ. Κορδερίου τῷ 1630. εἰς 4. ἔκδοσ. ἐσφαλμ.

--- Κατὰ τὴν Πρόκλην περὶ τῆς τοῦ κόσμου αἰδιότητος.
 ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ τῷ 1535. ὑπὸ Βίκτ. Τριγκαυέλου,
 εἰς φύλ.

--- Ὑπόμνημα εἰς τὰ πρῶτα Ἀναλυτικά τῶν Ἀριστοτέ-
 λους, καὶ περὶ Συλλογισμῶν, ἐξεδόθ. ἐν Βενετίᾳ ὑπὸ
 Βίκτ. Τριγκαυέλου τῷ 1536. εἰς φύλ. ἔκδ. ἀρίστη.

--- Εἰς τὰ ἐκ τῶν Ὑσέρων Ἀναλυτικά, ἐν ᾧ καὶ ἑτέρων
 τινῶν εἰς τὰ αὐτὰ, ὅμω καὶ τὸ τῶν Εὐστρατίου. ἐξεδό-
 θη ἐν Βενετίᾳ τὸ δεύτερον, τῷ 1534. εἰς φύλ. ap. hære-
 dum Aldi, & Andrea.

--- Εἰς τὰ πρῶτα πένταρα βιβλία τῶν Φυσικῶν τῶν Ἀρι-
 στοτέλους, ἐξεδόθ. ἐν Βενετίᾳ ὑπὸ Γ. Φ. Τριγκαυέλου. τῷ
 1535. εἰς φύλ.

--- Σχόλια εἰς τὸ πρῶτον τῶν Μετεώρων τῶν Ἀριστοτ.
 ἐξεδόθη μετὰ τῶν τῶν Ὀλυμπιόδωρου ἐν Βενετίᾳ τῷ 1551.
 εἰς φύλ. ἁφά τοῖς ἡοῖς τῶν Ἀλδ.

Εἰς τὰ τῷ Ἀριστοτ. περὶ ψυχῆς, ἐξεδόθ. ἐν Βενετία τῷ 1551. εἰς φύλ.

--- Εἰς τὰ περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, ἐξεδόθ. μετὰ τὸ τῷ Ἀλεξάνδρῳ Ἀφροδίτ. εἰς τὰ μετεωρολογικὰ, ἐν Βενετ. τῷ 1527. εἰς φύλ. in xd. Aldi & Andreae.

---- Εἰς τὰ τῷ Ἀριστοτέλει περὶ ζώων Γενέσεως βιβ. Ε'. ἐξεδόθ. ἐν Βενετία τῷ 1526. εἰς φύλ. per A. & Fr. de Sabio.

---- Περὶ τῶν ἁφθόρων τοκεμνῶν λέξεων, καὶ περὶ τῶν Πόντε Διαλέκτων, ἐξεδόθησαν εἰς ἁφθόρα Γραικολατινικὰ Λεξικά, οἷον τὸ τῷ Σκάπελα καὶ ἄλλων, καὶ μετὰ τῆς τῷ Κ. Λασκάρους Γραμματικῆς.

Η Η Η Π Δ Δ Δ .

Ο Λ Υ Μ Π Ι Ο Δ Ω Ρ Ο Σ .

Περὶ τὸ 650.

Ὀλυμπιόδωρος ὁ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἐκκλησίας Διάκονος, χρηματίσας, ἤκμαζε κατὰ τὴν τῇ περιαιτοτέρων γνώμῃ περὶ τὰ μέσα τῷ ἐβδόμῳ αἰῶνι· συνέγραψε δὲ ὑπόμνημα εἰς τὸν Ἰωβ, καὶ εἰς τὸν Ἰερεμίαν, καὶ ὁλόγια εἰς τὸν Ἐκκλησιαστικόν, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ σωζόμενα ἐξεδόθησαν εἰς τὴν τῇ Πατέρων Βιβλιοθήκῃ τῇ ἐν Παρισίοις ἐκδοθεῖσαν ἐν π.μ. ΙΓ'. σελ. 602. καὶ in Auctar. Bibl. pp. Ducan. Τόμ. Β'. σελ. 602.

ΗΗΗΠΙΔΔΔΙ.

Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Σ.

Περὶ τὸ 660.

Θεόδωρος ὁ Ἱερὸς καὶ ἡγούμενος τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Λαύ-
ρας, συνέγραψε περὶ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας τῆ Χρυσῆ,
κατὰ τῆς ἁφθόρων αἵρετικῶν, οἵτινες ἐφρόνεν τὰ εἰσιντία
τέτε τῆ δόγματος.

Ε' κ δ ὁ σ ε ι ς .

Θεοδώρου ἡγούμενου καὶ τῆς αἵρετικῶν, ἐξεδόθη ἐν Γενέ-
βρᾳ τῷ 1567. εἰς 4. ὑπὸ Εὐσταθίου Vignon.

---- Εξεδόθη μετὰ σημειώσεων Ε'λλ. Λατ. τῆ Ρ'οβ.
Βαλφορέου ἐν Λεπείᾳ τῆς Παρισίων τῷ 1599. εἰς 8.
ap. Fed. Morelli. Καὶ ἐν τῇ Βιβλιοθ. τῆς Πατέρων Παρισ.
1644. ἐν τόμ. Ι'. καὶ in Auctar. Bibl. PP. Ducæi Tom. I.
pag. 319.

ΗΗΗΠΔΔΔΙΙ.

Μ Α Ξ Ι Μ Ο Σ.

Α'πέθανε τῷ 662.

Μάξιμος, περὶ ὃ ὁ λόγος εἰπαῦθα, ὅτε νὰ θανατηθῇ αὐτὸς ἢ ἄλλον τινὰ, Μοναχὸς, Ἡγούμενος, ἢ Ομολογητὴς ὀνομάζεται. Οὗτος κατήγετο ἀπὸ μίαν εὐγενῆ οἰκογένειαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἢ ἐχρημάτισεν ὁ παῖς Μουσικὸς Γραφὸς Ἡρακλεῖς τῷ Αυτοκράτορος· καταλιπὼν δὲ τὴν βασιλείαν αὐτῷ, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐν Χρυσόπολει Μονῇ, εἶθα ἢ ἡγούμενος αὐτῆς ἐψηφίσθη· δὲν ἔμεινον ὅμως ἐκεῖ πολὺν καιρὸν, ἀλλ' ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ὅτε νὰ καταπολεμήσῃ τὴν τῷ Μονοθελητῶν αἵρεσιν, εἶθα ἢ πολλὰ ὑπ' αὐτῶν τῷ αἰρετικῶν ἔπαθεν. Ἀνακαλεσθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς βασιλείας εἰς Κωνσταντινέπολιν τῷ 652. ἔπει ἐβιάσθη ἢ νὰ δεχθῇ τὸ πρὸς τῷ Μονοθελητῶν δόγμα, ἢ νὰ παύσῃ ἀπὸ τῆς φιλονεικίας τῆς· ὁ Μάξιμος δὲ δὲν ἠθέλησε νὰ ὑποταχθῇ μήτε εἰς τὸ ἓν μήτε εἰς τὸ ἄλλο. δι' ὃ ἢ ἐξορίσθη εἰς τὴν Βιζύλλω, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Πέρβερνιν, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Λαζικὴν, εἶθα ἢ ἀπέθανε τῇ 13. Αὐγῆς. τῷ 662. Σωτηρίῳ ἔτει.

Σ υ γ γ ρ α μ μ α τ α.

Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τῷ Μάξιμῳ φάσσονται ὑπὲρ τὰ πενήτηκοντα βιβλία, ἐξ ὧν τὰ μὲν εἰσὶν Ἐκκλησιαστικά, τὰ δὲ Ἀσκητικά, καὶ ποσαρακονταπένταρες Ἐπιστολαί.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Μαζίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, τὰ σωζόμενα, ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τῷ 1675. ἐν δυτὶ τόμοις εἰς φύλ. ὑπὸ Farnc. Combefis.

ΗΗΗΠΔΔΔΙΙΙ.

Π Α Τ Λ Ο Σ .

Μετὰ τὸ 668.

Παῦλος ὁ ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης, ἐξ ἧς καὶ τὸ ἐπώνυμον Αἰγινήτης ἔλαβεν, ἠκμαζεν ἐν τοῖς χρόνοις Κωνσταντίνου τοῦ Πρωγιάτη. Ἦτον Ἰατρός καὶ ἐξήπλωσε τὰς ἐμπειρίας τε διὰ τῶν περιηγήσεων καὶ ἰδοιποριῶν· ἰδίως δὲ ἐφημίζετο διὰ τῶν θεραπειῶν τῶν γυναικείων παθῶν, καὶ ἐχρημάτισεν ὁ πρῶτος, ὅσις ἔξεδωκε τῶν Μαμμικῶν τέχνην.

Σ υ γ γ ρ ά μ μ α τ α .

Οὗτος συνέγραψε πλεῖστα Ἰατρικὰ Βιβλία, ἧν ὧν σώζεται μία ἐπιτομή, εἰςξ'. Βιβλία ὅλης τῆς Ἰατρικῆς τέχνης, ἣτις εἶναι μία συλλογὴ ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἰατρῶν, καὶ ἰδίως ὑπὸ τῶν Οὐιβασίων, μ' ὅλον τὸ ἔχει καὶ ὁ Παῦλος πολλὰς παρητηρήσεις εἰς αὐτῶν. Τὸ ἕκτον Βιβλίον ταύτης πραγματεύεται περὶ τῆς χειρουργίας, τὸ ὅποιον εἶναι ἐν ὑπὸ τὰ πλέον ἀξιόλογα, ἐπεὶ περιέχει πολλὰ, τὰ ὅποια Ἦτον ἄγνωστα εἰς τὰς παλαιὰς.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Παύλου Αἰγυπτῆ Γατεμῶν Βιβλία Ε' πτὰ, ἐξεδόθησαν ἐν Βενετία τῷ 1528 εἰς φύλ. in aedibus Aldi et Andreæ.
 --- Βιβλία ἐπτα, ἐξεδόθ. ἐν Βασιλέα τῷ 1538. εἰς φύλ. Andr. Cratander.

 ΗΗΗΠΔΔΔΙΠΠ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

Πρὸ τοῦ 686.

Ἀναστάσιος, ὅσις πρέπει νὰ διακρίνηται ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπον τῆς Ἀντιοχείας, καὶ περὶ τῶ ὁποῖου ἰδίως ἐπραγματεύθημεν ἀνωτέρω, ἦτον Μοναχὸς καὶ Ἱερεὺς εἰς τὴ ὄρεσ Σινᾶ. Οἱ νεώτεροι ὀνομάζον τὸν νέον Μωϋσῆν, ἐπειδὴ καὶ ἄτος, καθὼς καὶ ὁ Μωϋσῆς, λέγουσιν, ὅτι εἶδε τὸν Θεὸν, καὶ ἠμίλησε μετ' αὐτῶ. Ὁ χρόνος καθ' ὃν ἄτος ἠκμαζε συμπεραίνεται ἐκ τῆς, ὅτι ἀναφέρει τὸν πατριάρχην τῆς Θεοδοσιανῶν τῆς Ἀλεξανδρείας Ἰωάννην, ὅσις ἐπατριάρχης ἀπὸ τοῦ 677. μέχρι τῶ 686. ἔτος. Τὰ δὲ Συγγράμματα, ὅπῃ εἰς τὸν ἀποδίδονται εἰς τὰ ἐπόμενα.

Α'. Οὐδηνός. Σύνγραμμα κατὰ τῶν Ἀκεφάλων, καὶ ἄλλων αἰρετικῶν.

Β'. Ἐρωταποκρίσεις διαφορῶν ὑποθέσεων. Αὗται εἰσὶν ἐρασιμικά ἀπὸ διαφορὰς Συγγραφῆς.

Γ'. Αναγωγικὰς θεωρίας εἰς τὴν ἑξαήμερον βιβλία IB'. πρὸς Θεόφιλον, ὅς ἦν τὸ ιβ'. ἐξεδόθη Ἐλληνισί.

Δ'. Οὐμιλίας δύο εἰς τὸν 5. ψαλμὸν, καὶ ἑπταί. Ἀποδίδεται ὅτι εἰς αὐτὸν ἀπὸ μερικῶς καὶ ἐν ἑτέρῳ Σύνγραμμα περὶ ψυχῆς, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις ὑπὸ Ἰωάννη Ταρῆν τῷ 1618. εἰς 4.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Α' ναστασίου τῷ Συναίτε ὁδηγός. ἐξεδόθη Ε'λλ. Λατ. ὑπὸ
Γ'αλ. Γρετσέρκ, τῷ 1606. εἰς 4. ἐν Ἰ'γγολσαδ. καὶ ἐν Ρ'ατισ-
βῶνα τῷ 174. μετὰ πῶν τῷ Γρετσέρκ, ἐν τῷμ. ΙΔ'.

--- Ε'ρωταποκρίσεις 154. ἐξεδόθησαν ὑπὸ Ι' Γρετσέρκ
Ε'λλ. Λατ. μετὰ καὶ τελῶν Λόγων Γρηγορίου τῷ Νύσσης, τῷ
1614. εἰς 4. ἐν Ἰ'γγολσαδ. Αἱ αὐταὶ ἐξεδόθησαν ἔτι ἐν
Ρ'ατισβῶνα ἐν πῶς τῷ Γρετσέρκ ἐν τῷμ. ΙΔ'.

--- Anagogicarum contemplationum in Hexæmeror Liber XII
ἐξεδόθη ἐν Λόνδρα Londini τῷ 1682. εἰς 4.

--- Ο'μιλία εἰς τὸν Ε'. ψαλμὸν, καὶ περὶ τῆς Ἰσραῆς Συ-
νάξεως, ἐξεδόθη in H. Canisii Lect. antiq. Tom. I. p. 465.
Sqq. & in Auct. novo. Bibl. pp. Franc. Combesii, τῷμ.
Α'. σελ. 881. καὶ 907.

ΗΗΗΠΠΔΔΔΠ.

Γ Ε Ρ Μ Α Ν Ο Σ .

Α' π'έθ'άνε τῷ 740.

Γερμανός, ὁ μόνος τε ἐνεχιδεὶς, καὶ τῷ ὅποι' οὗ πατὴρ Γ'ε-
σινιανός ὁ πατερίκιος, ὁ ὑπὸ Κωνσταντίνου τῷ Παγωνάτῃ φο-
νολεὶς, ἐγένετο κατ' ἀρχὰς Ε'πίσκοπος τῆς Κυζίκου, τῷ δὲ
715. ἀνέβη εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινου-
πόλεως, καὶ ἐπειδὴ ἐναντιώθη μεγάλως εἰς τὰς προσαγὰς
Λέοντος τῷ Ἰσαύρῃ, περὶ τῶν ἁγίων Εἰκόνων, ἀπεβλήθη
τῷ θρόνῳ τῷ 730. ἔπειτα, ζήσας μετέπειτα ὡς εἰς ἀπλὴς
ἀνδρῶπος μέχρι τῷ 740. Τὰ ἐκδομομένα τῆς Συγγραμ-
ματὸς εἰσί.

Α'. Περὶ τῶν Ε'ξ οἰκουμενικῶν Συνοδῶν.

Β'. *Επιστολαὶ* τρεῖς.

Γ'. *Ὀμιλίαι* 5'. εἰς τὰς *Εὐρπὰς* τῆς *Θεοτόκου*.

Ε' κ θ ό σ ε ι ς .

Γερμανοῦ Πατρ. *Κωνσταν.* περὶ τῶν *Ε'ξ* οἰκμ. *Συνό-*
δων. ἐξεδόθη in *Stephani le Moigne* Varior. Sacror. *Τόμ.*
Δ'. σελ. 68.

--- *Επιστολαὶ* τρεῖς, ἐξεδόθ. in *Labbei* conc. *Tom.*
VII. p. 289. ἔ in *Harduini* conc. *Tom.* *IV.* p. 240.

--- *Ὀμιλίαι* *Δ'*. ἐξεδόθ. in *Auctar. novo Bibl.* pp. τόμ.
Β'. σελ. 1411.

--- *Ὀμιλία* εἰς τὴν *Κοίμησιν* τῆς *Θεοτόκου*. ἐξεδ. μετὰ
τῶν τῷ *Θεοδότῃ* τῷ *Ἀγκυρανῶ*, cū *Παρισ.* τῷ 1675. εἰς 8.

--- *Ὀμιλία* εἰς τὰ εἰσόδια τῆς *Θεοτόκου*, ἐξεδόθη in
Fr. Combefisii *Manipulo originum rerumque Constantinop.*
Paris. 1664. εἰς 4.

Η Η Η ▯ Δ Δ Δ Π Ι .

Ι Ω Α Ν Ν Η Σ .

Μετὰ τὸ 754.

Ἰωάννης ὁ *Δαμασκηνός*, ἐργονήθη εἰς τὴν *Δαμασκὸν* πό-
λιν τῆς *Συρίας*, ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦτον εἰς τῶν ἐναρέτων χει-
ριαῶν, ὁ ὁποῖος καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑπὸ τῶν τῶν *Σαρα-*
κηνῶν *Καλῖφων*. Οὗτος λοιπὸν ἔδωκε τὸν υἱόν τε εἰς *ἑ-*
Μοναχὸν τῆς *Ἰταλίας* *Κοσμάν* ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος τό-
τε κατὰ δυστυχίαν ἐπωλήθη σκλάβος ὑπὸ τῆς *Σαρακηνῆς*,
καὶ τὸν ἐξαγόρασεν, διὰ τὰ τὸν διδάξῃ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁ
Ἰωάννης ἐδιδάχθη τὰς μαθήσεις. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ
πατρὸς τοῦ, ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν *Καλῖφων* μετὰ τὸ ἴδιον ἀξίω-

μα τῷ πατρὸς τε, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον καιρὸν παραιτήσας αὐ-
τὸ, ἀπῆλθεν εἰς τὴν μονὴν τῷ ἁγίῳ Σάββῃ εἰς τὴν Ἱερε-
σαλὴμ, καὶ ἠσπάσατο τὸν μοναχικὸν βίον, ὅτε καὶ Ἱερὸς
Ἐχειροτονήθη. Ὅτε δὲ Λέων ὁ Ἰσαυρος, καὶ Κωνσταντῖνος ὁ
Κοπρώνυμος κατεπολέμουν τὴν τῷ Χρυσῷ Ἐκκλησίαν μὲν
τὴν Εἰκονομαχίαν, ὁ Ἰωάννης παρετέχθη ἀνδρείως, πᾶς ἀ-
πειλὰς κτύπων εἰς ὁδὸν λογισάμενος. Ὁ θάνατος τότε μετέ-
ἴσεται ἀδιόριστος, φαίνεται ὅμως ὅτι ὤδυς μετὰ τὸ 754.
Σωτ. ἔτι ἐγίνετο.

Συγγραμματα.

Ὁ Ἰωάννης ἦτον πίσον πεπαιδευμένος εἰς τὴν φιλοσο-
φίαν καὶ εἰς τὰς λοιπὰς Μαθήσεις, ὥστε ἦτον ὁ φωστὴρ,
καὶ ἡ λαμπὰς τῶν πεπαιδευμένων τῷ αἰῶνός τε. Ἡ Ῥητορεία
τε τῷ ἔδωκε τὸ ἐπάνυμον Χρυσορρόας, καὶ διὰ τῶν ὑψη-
λῶν νοημάτων τε ἔλλαμπον πανταχῇ τὰ Συγγραμμάτα τε.
Εἰς τὴν Θεολογίαν ἐσάδῃ ὁ ὑψηλότατος, καὶ ἐγένεν ὁ παρῶ-
τος τῆς Συστηματικῆς Θεολογίας, καὶ ὁ πατὴρ τῆς Σχολα-
στικῆς. Τὰ ἐκδεδομένα τότε τοῦ Φωστῆρος τῆς Ἐκκλησίας
Συγγραμματα εἰσὶ.

Α'. Κεφάλαια φιλοσοφικά, ἢ διαλεκτικά.

Β'. Ἐκθεσις ἀκριβὴς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως,
ἥτοι Θεολογικά. Τὰ πο διαρῆται εἰς τέσσαρα βιβλία, ἢ ὁ-
ποῖα διαίρεσις δεῖ ἐγένεν ὑπὸ τὸν Ἰωάννην, διότι εἰς μερι-
κὰ χειρόγραφα διερίσκεται διηρημένον εἰς ἑκατὸν κεφάλαια.

Γ'. Σύντομος τῶν ἑκατὸν αἰρέσεων.

Δ'. Περὶ Δρακόντων καὶ Στυγῶν, ἐν ᾧ περιπαίζει τὰς μύ-
θους τῷ κοινῷ λαῷ.

Ε'. Περὶ τῶν ὀκτὼ πονηρῶν πνυμάτων, καὶ περὶ ἀρετῶν
καὶ κακιῶν, καὶ περὶ τῶν Τεττακῶν μέρεσιν τῆς ψυχῆς.

ς'. Κανόνιον τῶν Πάσχα.

Ζ'. Ὑμνοι.

Η'. Παράκλητα ἱερά, καὶ ἀλφάβητον, σύγγραμμα ἀξιο-
λογώτατον διὰ τὰς ἐν αὐτῷ ἀποσαθείσας πολλὰς περικε-
παγὰς διαφορὰν ἐκκλησιῶν συγγραμμάτων.

Ἰωάννης τῷ Δαμασκηνῷ καὶ σωζόμενα. Joannis Damasceni Opera omnia, quae extant. ἔξεδόθησαν Ε'κ. Λατ. ὑπὸ Μιχαὴλ Λεκυῖν, Michaeli Lequien (Le Quien) ἐν δυοσὶ τόμοις ἐν Παρισίοις τῷ 1712. εἰς φύλ. Καὶ αὕτη ἔστιν ἡ ἀρίστη καὶ ἐντελής αὐτῃ ἔκδοσις.

ΗΗΗ ▯ ΔΔΔ ΠΠ.

Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Σ .

Περὶ τὸ 770.

Θεόδωρος ὁ Ἀβελκάρης, ὃς ἐστὶν ὁ πατὴρ, ἢ Ἐπίσκοπος τῆς Κάρας, ἦτον μαθητὴς Ἰωάννη τῷ Δαμασκηνῷ, ἠνθῆ δὲ περὶ τὸ 770. Σωτ. ἔτος. Μένει εἰσέτι ἀδιώκων πῶς ἀράγε ἐχρημάτισεν Ἐπίσκοπος, εἰς τὴν ἐν Παλαιστίνῃ Κάραν, ἢ εἰς τὴν Χαρρὰν τῆς Μεσοποταμίας. Οὗτος ἦτον ὅχι μόνον εἰς τὴν Θεολογίαν πεπαιδευμένος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ εἰς τὴν Ἀραβικὴν διάλεκτον. Συνέγραψε δὲ καὶ Ἰουδαίων, Σαρακηνῶν, καὶ καὶ ἄλλων διαφόρων αἵρετικῶν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Θεοδώρου Ἀβελκάρη, κατὰ διαφόρων αἵρέσεων, ἔξεδόθησαν μετὰ τῷ Ὁδηγῷ Ἀνασ. τῷ Συναΐδῃ ἐν Ἰγγολσταδ. τῷ 1606. εἰς 4. καὶ ἐν τοῖς τῷ Ἰακ. Γρετσερίῳ ἐν Ράτισ-βῶνα, καὶ ἐν ταῖς Βιβλιοθ. τῷ Πατέρων.

--- Περὶ σώσεως καὶ ἐνσαρκώσεως, ἔξεδόθη μετὰ τὸ τῷ εἰγ. Ἀθανασίῳ Συνάγμα διδασκαλίας πρὸς κληρικὰς καὶ λαϊκὰς. ἐν Παρισ. τῷ 1685. εἰς 8. καὶ in H. Canisii Lect. ant. Tom. II. p. 473.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΗΗΗΠΔΔΔΠΠΙ.

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Σ.

Περὶ τὸ 800. Σωτηρίῳ Ε΄τα.

Γεώργιος ὁ Μοναχὸς καὶ Ἡγούμενος, δὲ καὶ τῷ Πατριάρχῳ
Ταρασίῳ Σύγγελος, ἐν Κωνσταντινπόλει ἐχηρημάτῳ, ἐ-
πεχείρησε νὰ συγγράψῃ ἐν Χρονικὸν ὑπὲρ κτίσεως κόσμου
μέχρι τῷ 800. ἕως ὑπὸ Χρυσῆς Γεννήσεως, καὶ φθάσας
ἕως εἰς τὴν χρόνῳ τῷ Διοκλητιανῷ, ἄφησεν αὐτὸ ἀτελὲς
ἐμποδισθεὶς ἀπὸ τὸν θάνατον. Οὗτος ἀκολούθει κατὰ πᾶν-
τα τὸν Εὐσέβιον, τῷ ὁποίῳ συχναὶς καὶ ὁλοκλήρως περι-
κοπὰς ἀναφέρει. Τινὲς συγχέουσι τῆτον τὸν Γεώργιον μέ-
τινα ἄλλον Ἀμαρτωλὸν ἐπωνομαζόμενον, ὅστις καὶ αὐτὸς ἐν
ἄλλῳ Χρονικὸν συνέγραψε, τὸ ὁποῖον ἀκόμη μέχρι τῆδε
δὲν ἐφάνη εἰς τὸ φῶς.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Γεωργίου Μοναχοῦ καὶ Συγγέλου Χρονικὸν,
ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι Διοκλητιανοῦ· καὶ Νικηφόρου
Πατριάρχου Επιστομὴ χρονογραφικὴ, ἀπὸ Ἀδὰμ
μέχρι Μιχαὴλ καὶ Θεοφίλου, ἐξεδόθησαν ἐν Παρι-
σίῳ ὑπὸ Ἰακώβου Γοάρ (Goar) τῷ 1652. εἰς φύλ. καὶ ἐν
Βενετίᾳ τῷ 1729. ἐν τῷ τῆς Βυζαντινῆς σώματι.

ΗΗΗΠΔΔΔΠΠΠ.

Θ Ε Ο Φ Α Ν Η Σ.

Ε'γεν. τῷ 748. Α'πέθ. τῷ 818.

Θεοφάνης Ἰσαάκιος ὁ φέρων τὸ ὕστερον ὄνομα τῷ Πατρὸς τῷ ἐγεννήθη τῷ 748. Οὗτος εἰς τὴν νεαράν τε ἡλικίαν ἔμεινον ὀρφανὸς ὑπὸ τὰς γονεῖς τε, καὶ ἐπειδὴ πλῆσιος ἦτον, ἐβιάσθη ὑπὸ τῶν συγγενῶν νὰ λάβῃ γυναῖκα· σιωπῶν δὲ τῇ παρώτῃ ἐσπέρα μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτῆς εἰς τὸν νυμφῶνα, ἀνεκάλυψε πρὸς αὐτὴν τὸν σκοπὸν, ὃν εἶχε πρὸς τὴν μοναδικὴν ζωὴν, ἣτις καὶ ἐξερξέ τῷτο. Ἐποτρὺ λοιπὸν ἔζων ἀμφοτέροι, ὡς ἀδελφοί. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῶν συγγενῶν τε καταλιπὼν τὴν γυναῖκα ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἀγίης, ὅπου τὸ μοναδικὸν χῆμα ἐδέξατο. Αἱ φιλονεικίαι ἐπειτὰ τῶν εἰκονομάχων, κατὰ τῶν ὁποίων αὐτὸς μὲν ἄκρον ζῆλον ἐμάχετο, διήγειρον τὸν Λέοντα Ἀρμενίον καὶ ἐξόρισεν αὐτὸν εἰς τὴν Σαμοθράκην, ὅπου καὶ ἀπέθανε μετὰ τῷ 817. καὶ 18.

Σ υ γ γ ρ α μ μ α τ α.

Οὗτος συνέγραψεν αὐτὸν Χρονικὸν, ἥτοι τὴν ἀκολουθίαν τῆς Ἱστορίας τῆς Συγγένε, ἀρχόμενον ὑπὸ τῷ 285. ἕως τῷ 813. ἐν ᾧ εἶναι συμπεπλεγμένη ἡ Ἐκκλησιαστικὴ καὶ Πολιτικὴ Ἱστορία, ἐρανισμένη ἕσα ὑπὸ τὰς καλλιτέρας Συγγραφαῖς, μὴ ὅλον ὅτι δοτὶ ἔχει καλῶς τάξιν. Αὕτη συνίσταται ἀπὸ δύο Τμήματα δηλ. ὑπὸ Ἱστορικὸν, καὶ Χρονολογικὸν, τὸ ὅποιον εἶναι πολλὰ ἐσφαλμένον.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Θεοφάνους Χρονογραφία, καὶ Λέοντος Γραμματικῆς βίος, ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις, τῷ 1655. εἰς φύλ.

Εξεδόθη ἔτι καὶ ἐν Βενετία, τῷ 1729. Αὕτη ὑποτελεῖ εἷς τόμον τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας.

Η Η Η Η Δ Δ Δ Δ.

Α Χ Μ Ε Τ Η Σ.

Μετὰ τὸ 820.

Α' χμέτ ἢ Α' χαμέτ ὑὸς τῷ Σερείμ ἐχρήματισεν οὐειροκρί-
της τῷ Μαμῶν Καλίφῃ τῆς Βαβυλωνίας τῷ 820. ἔπος;
ὑπὸ πῶν ὁποῖον δίδασκεται ἐν σύγγραμμά εἰς ἐλληνικῇ
διάλεκτῳ; Οὐειροκριτικά, ἐπιγραφόμενον· γίνεταί δι-
λὸν ὅμως ἐκ τῶ ἰδίου συγγράμματος, ὅτι ὁ καὶ αὐτὸ συγ-
γραφὸς εἶναι ἄλλος τις Χριστιανὸς καλυπτόμενος ὑπὸ τῷ
ὀνόματι τῷτο· διὸ καὶ συμπερασμοὶ ἀνεφύησαν, ὅτι εἶναι ἐκ
τῶ Ἀραβικῆς μετάφρασις ἄλλῃ τινὸς νεωτέρου Γραικῆς. Τὰ
σωζίσαι ὑπὸ τετακόσια τέσσαρα κεφάλαια.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Α' χμέτῃ Σερείμῃ οὐειροκριτικά, ἐξεδόθησαν με-
τὰ πῶν τῷ Ἀρτεμιδώρῃ ἐν Λατινία τῷ 1603. εἰς 4. ἔτι
δὲ καὶ ἐν Ἀλγῇ τῷ 1803.

ΗΗΗΠΔΔΔΔΙ.

Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Σ.

Ε'γω, τῷ 759. Α'πέθ. πῶ 826.

Θεόδωρος ὁ Στεδίτης ἐγενήθη ἐν Κωνσταντινπόλει τῷ 759. ἔτει. τῷ δὲ 35. ἔτει τῆς ἡλικίας τε ἀπελθὼν εἰς τὴν Μονὴν τῶν Σακκηδιτῶν, τῆς ἐν τῷ Προαεῖῳ τῆς Πόλεως κειμένης, ἔγινεν Ἀρχιμανδρίτης, καὶ μετ' ὀλίγον ἐξωρίσθη ἐκεῖθεν ὑπὸ τῷ Βασιλέως Κωνσταντίνῳ, διὰ τὸν χαρισμὸν τῆς γυναικὸς τε Μαρίας, καὶ τῆς μετὰ ταῦτα, εἰς τὸν τόπον ταύτης, Θεοδότης, ὅπου καὶ ἔμεινε δύο χρόνους. Μετὰ δὲ τοῦ θανάτου τῷ Βασιλέως ἀνεκαλέσθη ὑπὸ τῆς Βασιλίσσης Εἰρήνης, καὶ ἐψήφισθη Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῶν Στεδιτῶν, ἐξ ἧς τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβε. Μετὰ δὲ παρέλθουσιν χρόνους τινὲς ἡλθον εἰς φιλονεικίας μετὰ τῷ Πατριάρχῃ Νικηφόρῳ, καὶ ἔνεκον τότε τῷ 809, ἐσάλθῃ πάλιν εἰς δεύτεραν ἐξορίαν. Ἀποκαλεθεῖς δὲ τὸ δεύτερον, εὗρεν τῆς ἐνδέρμης καὶ σαθεῖας τοῦ ἀντιστάσεως, ἐναγτίον τῷ θρασυσμάτος τοῦ Βασιλέως Λέοντος, κατὰ τῶν Εἰκονομάχων, ἐσάλθῃ πάλιν καὶ εἰς τρίτην ἐξορίαν, ὅτε ἔλαβε καὶ διάφορα ἄλλα βάρη καὶ παιδείας, τὰ ὅποια δὲν διέσεισάν τὸ παραμικρὸν μήτε τῷ σαθερότητά, μήτε τὸν ζῆλον ὃν εἶχε ὑπὲρ τῆς τῶν ἁγίων Εἰκόνων ὁρροσκυήσεως. Περὶ δὲ τῷ 821, σωπείῳ ἔτει ἀνεκαλέσθη πάλιν ὑπὸ τῷ Βασιλέως Μιχαήλ· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἔπεισαν εἰς ὑποψίαν, ὅτι διήγειρε τὸν Θωμᾶν καὶ τῷ Βασιλέως, ἔσπερε καὶ ἐκ τετάρτης καὶ ἐξωρίσθη περὶ τῷ 823. ὅπου καὶ ἀπέθανε τῷ 826, ἐν τῇ Χερσονήσῳ τοῦ ἁγίου Τρύφωνος.

Συγγραμματα.

Οὕτως συνέγραψεν εἰς μέγαλον ἀριθμὸν συγγραμμάτων,
ἐξ ὧν τὰ περὶ αὐτὰ εἰσὶ καὶ τῶ Εἰκονομάχων.

Β'. Διαθήκη, ἥτοι ὁμολογία τῆς Πίστεώς τε.

Γ'. Ὑμνοι καὶ Ἐπιγράμματα ΡΚΒ'.

Δ'. Ἐπιστολῶν βιβλία β'. ἐξ ὧν τὸ εἰς περὶ 57.
καὶ τὸ δὲ ἄλλο 219. Ἐπιστολάς.

Ε'. Κατήχησις. Αὕτη διαυρεῖται εἰς 134. μικρὰς λόγους
διωρισμένους εἰς τὰς περὶ αὐτὰς.

ς'. Κεφάλαια πέντα, περὶ τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς.

Ζ'. Ἐγκώμια τινὰ εἰς τὰς Ἀγίας.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Θεοδῶρος τῷ Στεδίτῃ Ἐπιστολαὶ καὶ ἄλλα τινὰ Δογματικά,
ἐξεδόθησαν ἐν τῇ τῷ Σερμόνδε Ορεῶ ἐν τῷ ε'. τόμῳ.

Λόγοι κατηχητικοί, ἐξεδόθησαν ἐν τῇ μεγάλῃ Βιβλιο-
θήκῃ τῶν Πατρῶν, ἐν τῷ 1δ'. σελ. 830.

Κεφάλαια Ἀσκητικά, ἐξεδόθησαν ἐν τῷ Ἀσκητικῷ Θε-
σαυρῷ Ἰωάννου τῷ Ποσσίνῃ.

ΗΗΗΠΠΔΔΔΔΙΙ.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.

Ἐγεν. τῷ 758. Ἀπέθ. τῷ 828.

Ο Νικηφόρος ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 758. ἔπει-
τὰ ὅποις ὁ Πατὴρ ἦτον Ἀρχιεπισκοπὸς τῆς πόλεως, τῷ
ὅποις τὸ αξίωμα ἔπεσε διαδοχικῶς καὶ εἰς τὸν Νικηφόρον,
ὅς τις διὰ τὴν μεγάλαν ἐπιτηδεύσιν τῷ ὁμιλεῖν, καὶ διὰ
τὸ σεμνὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς τὸ πολίτευμα, ὅχι μόνον ἡ-

τον ὁ σολισμὸς τῆ ἀξιώματος τότε, ἀλλ' ἔτι διήγειρε τὸν
 θαυμασμόν καὶ τὸ σέβας ὅλης τῆς Βασιλικῆς αὐλῆς πρὸς
 αὐτόν. Μετὰ ταῦτα δὲ καταλιπὼν τὸν Κόσμον ἀπῆλθεν εἰς
 τὴν Μοριῶν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἔκτισε, καὶ διὰ τῆς Βασι-
 λικῆς δωάμεως ἔλαβε καὶ τὴν ὀπισθασίαν τῆ μεγάλης Νο-
 σοκομείας. Μετ' ὀλίγον καιρὸν ἔπειτα ἐψηφίσθη καὶ Πατριάρ-
 χης τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Δὲ ἀπύλαυστον ὅμως πολὺν
 καιρὸν ταύτῃ τὴν ἀξίαν, διότι μετὰ ἐντὶα χρόνος ἐξα-
 ρίσθη ὑπὸ τῆ Βασιλείας Λέοντος τῆ Ἀρμενίας, ὡς ἐξωτερικὸς
 ζηλωτὴς τῶν ἁγίων Εἰκόνων, περὶ τῆς 715. Ἀπελθὼν δὲ
 εἰς τὴν αὐτὴν Μοριῶν τῆ ἁγίας Θεοδώρου ἀπέθανε περὶ τῆς
 828. σωθῆσθαι ἔπος τῆς ἐβδόμηκος ἔτει τῆς ὑλικίας τῆς.

Συγγραμματα.

Α'. Χρονολογία συνοπτικὴ ὑπὸ Ἀδὰμ, μέχρι τῶν χρό-
 νων τῆς Νικηφόρου.

Β'. Σύνοψις Ἱστοριῶν ὑπὸ τὸν θάνατον τῆς Μαυρικίου,
 ὅστις ὑπὸ τῆς 602. ἕως τῆς 770.

Γ'. Λόγοι ἀντιρρήτικοὶ τρεῖς κατὰ Μαμωνᾶ καὶ Εἰκονο-
 μάχων.

Δ'. Στιχομετεία τῶν θείων γραφῶν, (τὰ μερικὰ τῆ
 ἀρνεῖται).

Ε'. Ομολογία πίστεως πρὸς τὸν Πάπα Λέοντα τὸν γ'.

ς'. Κανόνες Ἐκκλησιαστικοί.

Ζ'. Ἐπιστολαὶ 17.

Η'. Διάλεξις περὶ τῶν Εἰκόνων μὲν τῆς Λεόντος Ἀρμενίας.

Ἐκδόσεις.

Νικηφόρου Χρονογραφία ἐξεδόθη ἐν τῇ Χρονικῇ Θε-
 σαυρῇ Γωσφ τῆ Σκαλιγέρης τῆς 1606, καὶ 1658. ἐν Λαυδόνῃ.

Σύνοψις Ἱστοριῶν ἐξεδόθη μετὰ Γεωργίου τῆ Συγγέλης
 ἐν Παρισίοις τῆς 1652. ἐν τῇ σώματι τῆς Βυζαντινῆς. Τὰ
 δὲ λοιπὰ ἐξεδόθησαν ἐν Βασιλείᾳ τῆς 1561. καὶ ἐν Λειψίᾳ
 τῆς 1573. καὶ ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων ἐν τόμῳ 10,
 καὶ ἐν ἄλλοις.

ΗΗΗ ▯ ΔΔΔΔΙΙΙ.

Β Α Σ Ι Λ Ε Ι Ο Σ.

Α'πέθανε τῷ 886.

Βασίλειος ὁ ἐν Μακεδονίᾳ ἀνηγερθεὶς Βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως τῷ 867. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μιχαήλ. Οὗτος δικαίως ἠμποροῦσε νὰ ὀνομαζῇ ὁ κάλλιστος καὶ ἀξιώτατος Βασιλεὺς, ἀλλ' οὐκ ἔχυνε τὸ αἶμα τῶ ἀποκατόχου, τὸ ὅποιον ἠνοιξεν εἰς αὐτὸν τὸν πρὸς τὴν Βασιλείαν δρόμον· διότι καὶ ὑπὸ ὅλης τῆς Ἱστορίας, καὶ ὑπὸ τὰ καποθώματά τε θαυμάζεται καὶ ἐπαινεῖται. Διοικήσας καλῶς τὸν τὸν Βασιλικὸν θρόνον δεκαοκτὶ χρόνας, ἀπέθανε τῷ 886. σωτηρίῳ ἔτει. Εἰς τὸν καιρὸν τῆς Βασιλείας τε ἕως πρῶτος ἔβαλεν ἀρχὴν τῆς φροντίδος εἰς τὴν θελὶ τῶ Δικαίᾳ διέρθωσιν, καὶ ἐξέδωκε μετὰ τῶν ὑῶν του τὸ ἐπιγραφόμενον Νομικὸν Πρόχειρον τῶν νόμων. Τοῦτο τὸ ἀντίγραφον οὐκ ἐξεδόθη ὅλον διὰ τῶ τύπε, μετὰ τὸ νὰ ἐδιαίρεθαι εἰς διάφορα τμήματα, ἐξ ὧν ὁ Ἀρμενόπουλος πολλὰ περὶ ἔλαβεν. Ἐκτὸς τῆς θελὶ τῷ 879. συνέγραψε καὶ τινὰ θεολογικὰ κεφάλαια πρὸς τὸν υἱὸν τε Λέοντα, φέροντα τὴν δε τὴν ἐπιγραφὴν. „Βασίλειος ἐν Χριστῷ Βασιλεὺς Ρωμαίων, Λέοντε, τῷ πεποδημένῳ ὑῷ καὶ συμβασιλεῖ.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Πρόχειρον τῶν νόμων ἐξεδόθη ἐν τοῖς νομικοῖς τῶ Ἀδωνκλαβίς τομῷ Β'. σελ. 79. Κεφάλαια παραινετικά ἐξεδόθησαν ἐν Γοτιγγύᾳ τῷ 1674. εἰς 12. καὶ ἐν Λατινίᾳ τῷ Παρισίῳ τῷ 1584.

ΗΗΗ Π ΔΔΔΔΠΠ.

Φ Ω Τ Ι Ο Σ.

Α'πέθανε περὶ τὸ 891.

Φώτιος ὁ μεταξὺ τῶν νεωτέρων Γραικῶν αὐτὸς πολυμαθὴς-
 εστος, κατήγετο ὑπὸ ἐπὶ σίμων γένος τῆς Κωνσταντινουπό-
 λεως, τὸ ὅποιον καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὰς αἰτίας τῆς πολυ-
 μαθείας τε, ἔχων καὶ ἐκ φύσεως ἐπιτηδεῖον τὸν. Ὑψώθη
 δὲ μεγάλως εἰς τὰς κοσμικὰς ἀξίας τῆς βασιλικῆς Αὐλῆς,
 κατὰ παλαιὰν τιμὴν εἰς ὑπὸ τῷ Βασιλεὺς ἀρχηγὸς καὶ παλαι-
 ος τῷ βασιλικῶν σωματοφυλάκων, παλαιὸς ἀρχιγραμμα-
 τὸς τῆς Πόλεως, καὶ παλαιὸς τῷ βασιλικῷ Σινεδρίῳ. Ἐπει-
 τα ἐστάλη ὑπὸ τῷ Βασιλεὺς καὶ παρὲς βυς εἰς τὴν Συρίαν.
 Μετὰ δὲ τὴν ἐξορίαν τῷ Πατριάρχῃ Ἰγνατίῳ ὑπὸ τῷ Βάρ-
 δα, ἀντιβιβάσθη ὁ Φώτιος εἰς τὸν Πατριαρχεικὸν θρόνον τῆς
 Κωνσταντινουπόλεως τῷ 858. ὁ ὅποιος ἔγινεν εἰς αὐτὸν ἡ
 πηγὴ αἰσθημάτων κακῶν, καὶ ἡ αἰώνιος φιλονεικία τῷ χρίσ-
 ματος τῶν δύο Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολικῆς δηλ. καὶ Δυτικῆς.
 Ὁ Φώτιος ἐξορίσθη δύο φορές ὑπὸ τὸν θρόνον τε· μίαν
 φοράν ὑπὸ Βασίλειον τὸν Μακεδόνα τῷ 867. τὸν ὅποιον
 πάλιν μετὰ δέκα χρόνους ἀπήλαυσε, καὶ τὴν δευτέραν φο-
 ράν ὑπὸ Λέοντι τὸν Σοφόν, περὶ τὸ 886.

Συ γ γ ρ ά μ μ α τ α.

Περὶ τῆς μεγάλης πολυμαθείας τῷ Φωτίῳ μᾶς βεβαιῶσι
 τὰ σωζόμενα αὐτοῦ συγγράμματα, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε
 ἐκ τῆς ἀναγνώσεως καὶ κρίσεως πόσων μεγάλων παλαιῶν
 συγγραφέων, τὰ ὅποια εἰσὶ.

Α. Μυριοβιβλος, ἡ κατ' ἄλλας Βιβλιοθήκη, ἡ κα-
 τ' ἄλλας Ἀπογραφὴ, ὅ ἐστι πεντηραφὴ καὶ κρίσις διαφορῶν πα-

λαιοῦ συγγραφέων. Ταύτῳ συνέγραψεν εἰς τὴν τῆς Ἀ-
συρίας περιβόαν, ἣτις περιέχει εἰδήσεις περὶ τινων συγ-
γραφέων, πρὸς αὐτὸς ἀνέγνωσε, κατὰ τὴν ζήτησιν
τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν Ταρσίων. ἔστι δὲ αὕτη τὸ παράδειγμα ἐ-
κτὸς Κεῖται, καὶ τιμᾶται μεγάλως διὰ τὴν ὁπτιομὰς ἁ-
φόρων ὑπολεωδύτων συγγραμμάτων, αἱ ὁποῖαι ἐν ταύτῃ
φυλάττονται.

Β'. Ἐπιστολαὶ, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ἀναβαίνει ἕως
248. ἐν αἷς ἐμπεριέχεται καὶ ἡ πρὸς τὸν Μιχαὴλ Ἀρχοντα
τῆς Βουλγαρίας πρὸς Πίσεως, καὶ περὶ τῆς ἐπὶ Συνοδῶν,
διδασκαλία, καὶ ἡ ἐγκύκλιος πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐπισκό-
πην, Συγγραμματα ἀξιόλογα.

Γ'. Κατὰ Μανιχαίων κ. τ. τ. βιβλία τέσσαρα.

Δ'. Κανόνες ἐκκλησιαστικοὶ, ἥτοι ἐκκλησιαστικῶν Κανό-
νων ἀρμονία, καὶ ἄλλα ἁφ' ὧν Θεολογικά, Δογματικά,
καὶ Λατίνων, καὶ Συναγωγὴ λέξεων.

Ε' κ θ ό σ ε ι ς .

Φωτίε Βιβλιοθήκη ἐξεδόθη τῷ 1601. ὑπὸ Δαβίδ Hoes-
chelii, ἐν Αὐγέσῃ, εἰς φύλ.

Ἐτι τῷ 1748. εἰς 4. ἐν Λειψία.

Ἐπιστολαὶ ἐξεδόθησαν ἐν Λονδίνῳ τῷ 1651. ἔτι δὲ καὶ
ἐν τῷ πόμῳ τῆς Χαρᾶς τῷ 1705. Τὰ δὲ λοιπὰ πάντα συγ-
γράμματα ἐξεδόθησαν διασπαρμένως ἐν διαφόροις ἄλλοις
τόμοις, πρὸς ὧν ἴδε εἰς τὸν Φαβρίκιον.

ΗΗΗ ▯ ΔΔΔΔΠ.

Ι Ω Α Ν Ν Η Σ.

Περὶ τὸ 900. ἔτος.

Ἰωάννης Μαλέλας ὁ ἐξ Ἀντιοχείας Ἰσوريκός, τάσσεται ὑπὸ τινων εἰς τὰς χρόνας Ἰεσινιανὰς τῆ Βασιλείας, ἀλλ' ἀπεδείχθη θεμελιωδῶς, ὅτι ἡμαρξεν πρὶν τὸν σῆματον αἰῶνα. Οὗτος συνέγραψεν Ἰσوریαν χρονικὴν, ἀπ' ἀρχῆς Κόσμου μέχρι τῶν χρόνων τῶν, ἦτις, ἐκ οἷδ' ὅπως ἐκολοβάθη κατὰ τὰς χρόνων τῆ Ἰεσινιανῆς, καθὼς καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ εἶναι ἐλλειπὴς, μέχρι τῆ θανάτου τῆ Ἡφαίστου, τὸ ὅποιον ἀνεπληρώθη ὑπότινος ἀναγόμεν. ἐπομένως δὲ, ἕνεκεν τῶν μεγάλων μύθων, καὶ τῆ ἀχρεΐας ὕψους, ἵσταται εἰς κακὴν πόλιν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Ἰωάννης Ἀντιοχείως τῆ Μαλέλα Χρονικὴ Ἰσوریαν, ἐξεδόθη ἐν Ὁξονίᾳ τῷ 1691. εἰς 8. ἐ Theatro Sheldon.

Εἴ τι ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ τῷ 1733. εἰς φύλ. ἐν τῷ σάματι τῆς Βυζαντινῆς.

 ΗΗΗΠΔΔΔΔΠΗ.

Ι Ω Α Ν Ν Η Σ.

Περὶ τὸ 904.

Ἰωάννης Καμνινιάτης ὁ ἐκ Θεσσαλονίκης, Πατέρα ἔχε τὸν
 ἱεραρχον Ἐλλαδίον, χρηματίσας Ἀναγνώστης, καὶ Πειρι-
 κήιος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας. Οὗτος ὑπῆρχεν ἐν Θεσα-
 λονίκῃ κατ'ἐκείνον τὸν χρόνον, καδ'ὃν αὐτῇ ἡ πόλις ἤχ-
 μαλωτίδῃ ὑπὸ τῷ Σαρακηνῶν, ὅστις τῷ 904, ἔτει ὑπὸ
 τῷ ὁποίῳ καὶ ὡς αἰχμαλώτος ἐφέρθη εἰς Ταρσόν, Ἐνταῦ-
 θα λοιπὸν θάττειβαν, θὰ παροτροπῆς Γρηγορίου τῷ Καπ-
 παδοκέως, συνέγραψε τῷ Ἰσθρίῳ τῆς αἰχμαλωσίας τῆς
 Πατείδος τῆς.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Ἰωάννου Καμνινιάτου Θεσσαλονίκης αἰχμαλώσις ἐ-
 ξεδόθη ἐν τοῖς συμμίκτοις Λέοντος τῷ Ἀλατίῳ τῷ 1653.
 Ε'τι ἐξεδόθη ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος.

 ΗΗΗΠΔΔΔΔΠΗ.

Λ Ε Ω Ν.

Ἀπέθανε τῷ 911.

Λέων ὁ Δ', ὃς καὶ σοφὸς λέγεται, υἱὸς ἦν τῷ Καίσαρος
 Βασιλείῳ τῷ Μακεδόνης, καὶ θάδοχος τέτατῃ τῆς Βασιλείας

τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῶν ὁποίων καὶ ἐκράτησεν ὑπὸ τὴν 889, μέχρι τῆς 911. ἐτος. Οὕτως εἶχε τὸν πολυμαθὴ Φα-
τιον ὃς διδάσκαλον, ὅς τις ἐδίδασκεν αὐτὸν ὅλας τὰς ἐπι-
σημας καὶ τῶν Φιλοσοφίαν τὴν καιρὸν ἐκείνην. Ὁ Λέων ἔχων
ἑὺν ἐπιδέξιον, καὶ ὑπὸ τῆς ποιότητος διδασκαλίας διδασκόμενος,
ἔφθασε σχεδὸν τὸν διδάσκαλόν τε, διὰ καὶ Σοφὸς ἐπεκλή-
θη. Οὕτως ἐπελείωσε τὰς νόμους, τὰς ὁποίας ὁ Πατὴρ τε ἀρ-
χιστε, καὶ ἔφερον εἰς τὰξιν τῶν Νομικῶν Βίβλων τῶν ἐπι-
γραφομένων, Τῶν Βασιλικῶν Διατάξεων, διὰ τὴν σω-
ματοφύλακον αὐτῆς Σαββατίαν, ἢ Συμβατίαν, τῶν ὁποίων
παύτῳ Βίβλῳ μετέπειτα Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος
ὁ υἱὸς αὐτῆς ἐπιθεώρησε καὶ ἐπιδιόρθωσεν. Αὕτη δὲ εἶναι
ἄλλο ὡς μίαν συνάξιν ὁμοίων Βασιλικῶν Διατάξεων,
ἣτις συνίσταται ὑπὸ ἑξ Ὑπόμνητος, καὶ ἀπὸ ἐξηκοντῶν Βιβλίων,
διὸ καὶ Ἑξάβιβλος, καὶ Ἑξηκοντάβιβλος καλεῖται. Εἰ-
πάτων τινὰ μὲν ἐξεδόθησαν διὰ τὴν Τύπην, τινὰ δὲ ἄπαι-
στον. Ὁ περὶ φημις Συλλογὴς ἐν Ροσπιδανίῳ Μέρματι ἐξέδωκε
τὸ μ.θ. τὸ ν. καὶ τὸ νβ'. ὥστε λείπεσθαι ἀκόμῃ τὸ ιθ'. τὸ
λ'. μέχρι τῆς λζ'. τὸ μγ'. μδ'. καὶ μέ. καὶ τὰ ἀπὸ νγ'. ἕως
τῆς ξ'. Μετὰ παύτῳ τῶν Συλλογῶν τῶν Διατάξεων ὁ υἱὸς
αὐτῆς Κωνσταντῖνος ἐδημοσίωσε καὶ τῶν Ἑκλογῶν τῶν
νόμων μὲν τὴν Προχέιρον τὴν Πάππην αὐτῆς Βασιλείαν,
ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Φρατέρ αὐτῆς μέρος μόνον ἐξέδωκε. Τὰ ἐπι-
λοιπὰ συγγράμματα τὰ Λέοντος εἰσὶ τὰ ἀκόλουθα.

Α'. Τῶν ἐν πολέμοις Τακτικῶν συντομὸς ὡς ἀποστολῆς.

Β'. Ομιλίαι δεκαεξ.

Γ'. Ἐπιστολὴ πρὸς Ὁμαρον Ἀρχηγόν τῶν Σαρακηνῶν
περὶ τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως.

Δ'. Στίχοι Γαμβίνοι περὶ τῆς ἀθλίας κατιστάσεως τῆς
Ἑλλάδος. Ἐν τῇ δὲ καὶ Καρκίνοι εἰροσιεπταί.

Ε'. Διατάξεις περὶ τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ὁρώσεως.

ς'. Ἐπίγραμμα εἰς τὸ Μονημέριον.

Ζ'. Χρησμοὶ δεκαεξ. περὶ τῶν Μειλόντων, περὶ ὧν καὶ
ἀμφιβολίαι, ἀλλ' ἀληθῶς τὴν Λέοντος ὑπάρχουσι.

Η'. Μέλη ἢ Τ' μὲν τινὲς Ἐκκλησιαστικοί.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Βασιλειῶν Βιβλία Ζ'. ἐν ἑπτὰ τόμοις ἐξεδόθησαν
ἐν Παρισίοις τῷ 1647. εἰς φύλ. ἢ αὐτὴ ἐστὶν ἡ ἀρίστη.

Τακτικὰ ἐξεδόθησαν ἐν Λαυδόνῳ τῷ 1612. εἰς τέταρ-
τον. Καί τινες ἀφοδῆται ἐτι ἐν τῇ τῆ Φαυρική Βιβλιοθήκῃ.

Η' πρὸς Ὀμαρον Ἐπιστολὴ ἐξεδόθη ἐν τῷ τῆ Μερσίε
Opp. τόμ. Ε'. καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ Βιβλιοθήκῃ τῶ Πατέρων
τόμῳ ΙΖ'. σελ. 55. καὶ τόμ. ΙΒ'. σελ. 747. πὰ δὲ λοι-
πὰ τέττα ἀρίσκεινται ἐν τῷ Νέῳ Αὐδατ. Τόμ. σελ. 1603.
καὶ ἐν τῇ τῆ Λέοντος Α' ματίου σελ. 854. καὶ σελ. 398.
καί τινα ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος.

ΗΗΗ Π ΔΔΔΔΠΠΠ.

Β Α Σ Ι Λ Ε Ι Ο Σ .

Μετὰ τῷ 911.

Βασίλειος ὁ Πατριάρχης, σωματοφύλαξ ἦν τῆ Βασιλείας
Κωνσταντίνου τῆ Πορφυρογεννήτου. Συναέγραψε Ναυμαχικά,
τὰ ὅποια ἀρῶτον ἐξέδωκεν ὁ Φαβρίκιος ἐν τῇ αὐτῇ Βι-
βλιοθήκῃ Τόμ. Η', σελ. 136.

 ΗΗΗ □ ΔΔΔΔΠΠΠ.

Α Ρ Ε Θ Α Σ.

Περὶ τὸ 914.

Ο Ἀρέθας Ἀρχιεπίσκοπος ἦν Καταρίας τῆς ἐν Καπ-
παδοκίᾳ. Οὗτος συνέγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὴν τῆς Ἀποστό-
λου Ἰωάννου Ἀποκάλυψιν ἐκ θαφόρων Πατέρων τῆς Ἐκκλη-
σίας τὸ το συλλεξαμένος, καὶ περὶ τῆς ἐκδόσεως ταύτης ζήτη-
σαι κατωτέρω εἰς τὸ Ἀρθρον, Οἰκεμνίος. Ἐτι δὲ καὶ Λόγους
περὶ τῆς Μαρτυρίας τῆς Σαμωνᾶ, Γερίας, καὶ Ἀβίβου.

ΗΗΗΗ.

Λ Ε Ω Ν.

Μετὰ τὸ 949.

Λέων ὁ Γραμματικὸς, πιθανῶς εἶναι ἐκεῖνος, ὃς τις καὶ
Ἀσιανὸς καὶ Καρ, ὃ εἰσιν, ἐκ τῆς Καρίας ἐπονομάζεται.
Συνέγραψε χρονικὴν Ἱστορίαν τῶν Βασιλέων τῆς Καινσαντι-
νουπόλεως, ἀπὸ τῆς 813, μέχρι τῆς 949, ὃ εἰσιν ἀπὸ τῆς
ἀρχῆς τῆς Βασιλείας Λέοντος τῆς Ἀρμενίου, ἕως εἰς τὴν
θανάτον Ρώμανο τῆς Λακαπηνῆς.

Ε' κ δ ο σ ε ι ς.

Λέωντος Γραμματικοῦ Χρονογραφία, ἐξεδόθη μὲν τῆς
τῆς Θεοφάνους ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος ἐν Παρισίοις
τῷ 1655. καὶ ἐν Βενετίᾳ τῷ 1729.

 ΗΗΗΗΙ.

Ν Ο Ν Ο Σ.

Πειν τῷ 959.

Νόνος ὁ ἰατρός ἑλπίσαν ἐν Κωνσταντινπόλει ἔλαβε προ-
 σαγνὴν ἀπὸ τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον τὸν Πορφυρογέννη-
 τον, καὶ συνέγραψε μίαν Ἐπιτομὴν περὶ τῆς ἱατρικῆς τέχ-
 νης καὶ τῆς Θεραπείας τῶν νόσων, ἣτις ἐξεδόθη ἀπὸ Ἱερε-
 μίᾳ Μαρτίᾳ ἐν Ἀργυροπράτῳ τῷ 1568. εἰς 8.

 ΗΗΗΗΙΙ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

Ἐγεν. τῷ 905. Ἀπέθ. τῷ 959.

Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος υἱὸς ἦν Λέοντος τοῦ Σοφοῦ,
 τοῦ ὁποῖου καὶ διάδοχος τῆς Βασιλείας ἐγένετο, τῷ ἐβδόμῳ
 χρόνῳ τῆς ἡλικίας τοῦ, διοικήσας ταύτῃ μέρος μετὰ ἐπι-
 τρώπων, μέρος μὲν τῆς Μητροῦς τοῦ, καὶ μὲν τὰ πενθερὰ αὐ-
 τοῦ Ῥωμανοῦ τοῦ Ἀρχιστρατήγου, καὶ τέλος μόνος τοῦ πασά-
 ροντες ἐπὶ τῇ, ὅτε καὶ φαρμακώδεις ἀπέθανεν. Οἱ Κων-
 σταντῖνος εἶχε μίαν μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν συνεδρῶν καὶ
 φιλομάθειαν· ἐζήτει πανταχόθεν τὰς Παιδαγωγίους καὶ
 Τεχνίτας φιλοδωρῶν αὐτῆς, καὶ παροτρύνων εἰς τὴν φιλο-
 σοφίαν τῆς παιδείας, καὶ εἰς τὸν φωτισμὸν τοῦ ἔθνους τοῦ, πρὸς
 τοῦ ὁποῖου καὶ μόνος τοῦ εἶδεν τὸ φθόγγημα συγγράφων,

ἐπαγορεύων καὶ διορίζων ἄλλας εἰς τὸ συγγράφειν βιβλία κατὰ παύσας· ἀλλ' οἱ ἄκηροὶ καὶ δεισιδαίμονες ὑπήκοοι αὐτῷ εἰς ἑδὼν ταῦτα ἐλογίζοντο, διὸ καὶ ὑπολαμβάνουσι πῶρα οἱ ὀπίγονοι αὐτῶν τὰς καρπὰς τῆς οὐκηνείας καὶ ἀμελείας αὐτῶν. Τὰ συγγραφομένη ὑπὸ τοῦ Λέοντος Βιβλία εἰσὶ τὰ ἐπόμενα.

Α'. Περὶ καταστάσεως τῆς Βασιλείας πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ῥωμανόν. Τὸ τοῦ συγγράμματος περιέχει ἐξαιρέτως εἰδήσεις περὶ τῆς δυναμείας καὶ ἀδυναμίας αὐτῆς πρὸς τὰ ἔξω ἔθνη.

Β'. Περὶ διοικήσεως τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Βασιλείας. Ἐν τῷ δίδει εἰδήσεις περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ διαίρεσως αὐτῶν καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς ἄλλων ἐθνῶν.

Γ'. Τακτικὰ περὶ τῆς θαλασσεύας καὶ τῆς καὶ ξηρᾶς πολεμικῆς τέχνης.

Δ'. Στρατηγηματικὰ ὑποθέσεων.

Ε'. Νεαραὶ ὑποθέσεις ΙΖ'.

ς'. Περὶ τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀξιοματίων τῆς Βυζαντινῆς Αὐλῆς.

Ζ'. Βίος Βασιλεῖς τοῦ Μακεδόνα.

Η'. Διήγησις περὶ τοῦ ἁγίου Μανδηλίου.

Θ'. Λόγοι περὶ τῆς ἐν βίῳ διαρρηγμένων.

Ι'. Συλλογὴ ὑποθέσεων Ἱστορικῶν καὶ Πολιτικῶν συγγραμμάτων.

ΙΑ'. Γεοπονικῶν Βιβλία εἴδεκα.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Κωνσταντίνου Πορφυρογεννήτου τὰ σωζόμενα, ἐξεδόθησαν ἐν Λαυδῶν τῷ 1617. εἰς ὄγδοον ὑπὸ Ἰωάννη Μερσίς. Ἐξεδόθησαν ἔτι καὶ μέρος ἐν ὑποθέσεσι ἄλλαις συλλογαῖς, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς συμμίκτης τοῦ Ἀλφάβητου καὶ ἐν τοῖς τοῦ Βασίλειου Περί τοῦ Ἀνατολικῆς Βασιλείας.

Περὶ τῆς Γεοπονικῶν ὅρα ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ σελ. 64.

 ΗΗΗΗΙΙΙ.

Ν Ι Κ Ω Ν.

Α'πέθανε περὶ τὸ 998.

Νίκων ὁ ἐκ τῆς Ἀρμενίας Μοναχὸς, ἐπώνυμον ἔχει τὸ Μετανοεῖσε, ἐπεὶ δὴ καὶ πάντοτε ταύτῃ τῷ λέξιν εἶχεν ἐν τῷ εὐαγγελίῳ αὐτοῦ. Οὗτος περιελθὼν ὅλῳ τῷ Ἑλλάδι, ἐκκρίσας, ἀπέθανε τῷ 998. Νοεμβρίῳ, 26. Σώζονται ἀπὸ τούτων μικρά τινα συγγραμμάτια.

Περὶ Ἀρμενίων. Περὶ Αἱρέσεων. Ἐπιστολὴ πρὸς Ἐγγυλυσον τινα, καὶ ἄλλα τινα, ἅτινα ἐξεδόθησαν ἐν τῇ μετὰ τὴν Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων.

 ΗΗΗΗΙΙΙ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΟΣ.

Πρὸ τῷ 1000. ἔζη.

Οἰκουμένης ὁ Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Θράκῃ Τρίκης συνέταξε ὑπόμνημα εἰς τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων, καὶ εἰς τὰς Ἐπιστολάς τῶν Παύλου, καὶ εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, τὸ ὁποῖον εἶναι συλλογὴ ἐκ διαφόρων Πατέρων τῆς Εκκλησίας.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Οικουμενίου καὶ Ἀρέθα πᾶ σωζόμενα ἐξεδόθησαν τὸ
πρῶτον ἐν Βερόνα 1532. εἰς φύλ.

Ἐτι Οἰκουμένης ὑπόμνημα εἰς τὴν Νέαν Διαθήκην, καὶ
Ἀρέθα Καισαρείας Ἐπισκόπου ἐξεδόθησαν ἐν δυσὶ τόμοις
τῷ 1630. εἰς φύλ. ἐν Παρισίοις ὑπὸ τῷ Μορέλλῳ.

ΗΗΗΗΠ.

Σ Ι Μ Ε Ω Ν.

Περὶ τὸ 1030.

Σιμεὼν ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῆ Μαίμα ἐν Κωνσταντινου-
πόλει, ὅς τις καὶ νέος Θεολόγος καλεῖται, συνέγραψε πολ-
λὰ ἐκκλησιαστικά, Θεολογικάτε, καὶ ἀσκητικά, τὰ ὅποια
μετέπειτα Γρηγόριος ὁ Παλαμάς ἀνένώσε. Τὰτε πᾶ συγ-
γράμματα ἐξεδόθησαν ἐν Γγγολσαδίῳ τῷ 1603. εἰς 4.

ΗΗΗΗΠΙ.

Ν Ι Κ Η Τ Α Σ.

Περὶ τὸ 1054.

Νικήτας ὁ Στιθάτος, ἢ Πεκποράτος, Μοναχὸς ὑπῆρχεν ἐν
τῇ Μονῇ τῇ Στιδιτῶν, καὶ μαθητὴς τῷ ἀνωτέρῳ Σιμεῶντι

Οὗτος ἦτον εὐδαίμων αὐτίδικος τῆς Λατίνων καὶ Ἀρμενίων, καὶ τῆς ὁποίων καὶ συνέγραψε τὸ περὶ Ἀζύμων Βιβλίον, καὶ ἕτερα ἄλλα, καὶ ὅποια διὰ προτροπῆς τῆς Πρέσβευς τῆς Πάπας Χερμβέρτε τῷ πυρὶ παρεδόθησαν. Τὰ σωζόμενα ἀπὸ τῶν ἐν τῇ ἐπιτομῇ. Στίχοι τινὲς Γαμβικοί πρὸς Σιμεῶνα τὸν διδάσκαλόν τε, οἵτινες ἐξεδόθησαν ἐν τῇ τῆς Ἀλβανίας Διατριβῇ σελ. 168. Σάζεται Λατινιστὴ καὶ ὁ Λίβελος καὶ Λατίνων ἐν τοῖς τῆς Κανισίας, τόμῳ γ'. σελ. 308.

ΗΗΗΗΠΙΙ.

Κ Ε Δ Ρ Η Ν Ο Σ.

Περὶ τὸ 1057.

Γεώργιος ὁ Κεδρηνὸς ἦτον Μοναχὸς, περὶ τῆς ὁποίου ἀδεμίας ἄλλω εἶδον ἐχομῶ. Συνέγραψε Χρονικὸν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς 1057. τὸ ὁποῖον εἶναι μία συλλογὴ ἐκ διαφορῶν ἄλλων συγγραφέων, καὶ μάλιστα τῶν νεωτέρων Ἱστορίων τῶν ἔλαβον ὁλόκληρον ἀπὸ Γεωργίου τὸν Σκυλίτζην. Τὸ ὄφος τῆς εἶναι ἀχρεῖστατον, τὸ ὁποῖον μάλιστα ἀποδεικνύει τῶν ὀλίγων γνώσει τῆς Παλαιᾶς Ἱστορίας, καὶ τῆς κριτικῆς τῆς διωμέως.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Γεωργίῳ Κεδρηνῷ Χρονικὸν ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ὑπὸ Ευλαδίου ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1566. εἰς φύλ.

Εἴτι ἐξεδόθη καὶ τῆς τῆς Σκυλίτζην ἐν Παρισίοις τῷ 1647. ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντινῆς.

ΗΗΗΗΠΙΙΙ.

Ν Ι Κ Η Τ Α Σ.

Περὶ τὸ 1070.

Νικήτας ὁ Σερράνειος, Διάκονος ἦτον κατ' ἀρχὰς τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, μὲν ταῦτα δὲ ἐξημέτισε καὶ Ἐπίσκοπος τῆς Ἡρακλείας. Οὕτως φαίνεται ὅτι κατεγίνετο καὶ εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, διότι εἰς τινὰ τῶν ἀντιγράφων αὐτῆς ὀνομάζεται Φιλόσοφος. Περὶ τὸ 1070. ὅπως καὶ ἀλληλογραφίαν εἶχε μὲν τὸν Ἐπίσκοπον Θεσσαλῶν, περὶ τῶν ὁποίων ἐπωμύως ρηθῆσεται, κατεγίνετο εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῆς θείας Γραφῆς καὶ τὴν μέθοδον τῶν τότε καιρῶν, ὅ ἐστι συναζών θεσφόρος ρήσεις ὑπὸ τῶν παλαιότερων, καὶ συρράπτων αὐτὰς, διὸ καὶ ἡ τριακτὴ συλλογὴ σειρὰ ἐπονομάζεται. Ἐν τῶν πλείων λοιπὸν εὐρίσκεται ἐν ἀντιγράφοις αὐτῆς πλῆθος, εἰς τὸν Νικήταν ὑποδιδομένη διὰ τῶν τύπων δὲ ἐξεδόθησαν τὰ ἀκόλουθα. α'. Σειρὰ εἰς τὸν Γ' αὐβ. β'. εἰς τὸν Ματθαῖον, γ'. εἰς τὴν πρὸς Κορινθίους ἐπιστολήν. δ'. ὑπόμνημα εἰς τὰς Λόγους Γρηγορίου τῷ Θεολόγῳ καὶ εἰς τὰ Τετράστιχα αὐτοῦ. ε'. Ἀπόκρισις κανονικὴ πρὸς τινὰ Ἐπίσκοπον Κωνσταντῖνον, καὶ ε'. Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀρμενίους περὶ τῆς ἐν Χαλκηδόνι Συνόδου, ἥτις καὶ ψαλδῶς ὑποδίδεται εἰς αὐτόν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Σειρὰ εἰς τὸν Γ' αὐβ ἐξεδόθη ἐν Λοιδίνῳ τῷ 1637. εἰς φύλ.

Σειρὰ εἰς Ματθαῖον ἐξεδόθη τῷ 1647.

Σειρὰ εἰς τὴν πρὸς Κορινθίους ἐπιστολήν, ἐξεδόθη ἐν Φλωρεντίᾳ 1738. εἰς ὄργανον.

Ἐπιστολὴ πρὸς Ἐπίσκοπον Κωνσταντῖνον ἔξεδόθη ἐν τῇ
τῇ Λευκλαβίᾳ Jure Græco Τόμῳ α'. σελ. 310.

Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀρμενίους ἔξεδόθη ἐν τῇ τῇ Ἀλλατίου
Græcia Orthodox. Τόμῳ α'. σελ. 663.

ΗΗΗΗΠΙΙΙΙ.

Ι Ω Α Ν Ν Η Σ.

Περὶ τὸ 1801.

Ἰωάννης ὁ Σκυλίτζης ἐκ τῆς Θράκης, ἀξιώματικὸς ἐστάθη
εἰς τὴν Βασιλικὴν Αὐλὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Κατὰ παρῶ-
τον ἦτον Πρωτοβησιτάειος, μὲν ταῦτα δὲ μέγας Δρεγγάειος,
ἢ Κεροπαλάτης. Οὗτος συνέγραψε συνοπτικῶς Ἱστορίαν ἀ-
πὸ τῇ 801, μέχει τῇ 1057. ἔτις, ὅ ἐστιν ἀπὸ τὸν Θάνα-
τον τῇ Νικηφόρου, μέχει τῆς ἀρχῆς τῆς Βασιλείας Ἰσαα-
κίου τῇ Κομνένῳ, τὴν ὁποίαν ταύτῃ παύτῃ συνοφιν ἔ-
λαβε Γεώργιος ὁ Κεδρηνός. Μετὰ ταῦτα δὲ ὁ Σκυλίτζης
ἐπιδιορθώσας ἢ ἐπαυξήσας τὴν Ἱστορίαν αὐτῇ μέχει Ἀ-
λέξιου τῇ Κομνένῳ, συνέγραψεν ἔτι καὶ τινα ἄλλα πρὸς
τὸν αὐτὸν Ἀλέξιον τὸν Κομνένον.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Ἰωάννης Σκυλίτζης Κεροπαλάτης Ἱστορία Χρονικὴ ἔξεδόθη
ἐν Παρισίοις τῇ 1647. εἰς φύλ. ἐν τῇ σώματι τῆς Βυ-
ζαντιδος. ὁμοίως μὲν ταῦτα ἢ ἐν Βενετία.

ΗΗΗΗΔ.

Ι Ω Α Ν Ν Η Σ.

Πρὸ τῆ 1100.

Ἰωάννης ὁ Ξιφιλῖνος ἔκαμε μίαν Ἐπιτομὴν εἰς τὴν Ἰσορείαν Δίωτος τῆ Κασίας. Πολλοὶ θέλουσιν, ὅτι ὁ συγγραφεὺς μας γὰρ ἐσάθη καὶ Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλ' ὄχι ὁρθῶς, διότι ὁ ἴδιος μαρτυρεῖ, ὅτι ἦτον ἀνεπίστος ἔξ ἀδελφῶν τῆ Πατριάρχου Ξιφιλίνου. Ἐκ τῆς ρηθείσεως ἐπιτομῆς σώζονται μόνον τὰ ὑπὸ τῆς λέξ. μέχρη τῆς γ'. βιβλίων. Ἐν αὐτοῖς ἔδειξεν ὁ Ξιφιλῖνος μεγάλῃ ἀμέλειαν εἰς τὴν Χρονολογίαν, ὥστε τῆς ὁποίας ὁ Δίωτος μεγάλῃ φροντίδα εἶχεν. Ἐνίοτε πειπαίξει τὰς ἀρχὰς τῆ Δίωτος, καὶ θέλει γὰρ ἐπιδιορθώσῃ τὸν συγγραφέα τε, ὁ καὶ ἑαυτὸν ἀδιορθώτος.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἰωάννης Ξιφιλῖνος Ἐπιτομὴ τῆς Δίωτος τῆ Νικαέως Ρωμαϊκῆς Ἰσορείας ἔξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν Αἰπτία τῷ 1551. εἰς 4. ἔξεδόθη ἔτι καὶ ἐν τῇ συλλογῇ τῶν Ρωμαϊκῶν μικρῶν Ἰσορικῶν ὑπὸ Φειδερίκου Σουλβεργίου τῷ 1590. ἐν Φραγκοφόρτῳ. Ἐτι ἐν Ἀμβέργῳ μὲν τῶν τῆ Δίωτος τῷ 1752. ἐν δυσὶ τόμοις εἰς φύλ.

Η Η Η Η Δ Ι.

Μ Ι Χ Α Η Λ.

Περὶ τὸ 1105.

Μιχαὴλ ὁ Φελλός, ἡ Μιχαὴλ Κωνσταντῖνος Φελλός μᾶς εἶναι γνωστὸς εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Παιδείας, ὡς ἀνὴρ τις γεννημένος καὶ διωρισμένος ἀπὸ τῆς φύσεως ὥστε νὰ ἐπιτελέῃ τὴν πρὸς τὸν κλημνισμόν φθάσασαν παιδείαν μεταξὺ εἰς τὰς Ἑλλάδας. Κατήγετο λοιπὸν ἕτος ὁδοῦτερος Ἀτλας ὅς ἐπὶ σῆμα γένος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ καὶ τὴν μαρτυροῦντες, ὅχι ἐκ πλεσίαι. Ἐπιτομος ἀπὸ τὸν πέμπτον χρόνον τῆς ἡλικίας τε μὲ μίαν ἰδιαίτεραν ἐπιθυμίαν πρὸς τὰς μαθήσεις, ἐμβήκεν εἰς τὸ γάδιον τῆς ἀπαθῆς, παραιτήσεως ὥστε τὸτο καθεὶς ἄλλω ἐπιθυμίαν καὶ ἡδονὴν. Μετ' ὀλίγου χρόνου καταλιπὼν καὶ πατεῖδα καὶ συγγενεῖς ἀπῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου καὶ ἐσώδασε μὲ ἐπιμέλειαν καθεὶς εἶδος μαθήσεως, ὥστε καὶ ἐφθασεν εἰς μεγάλῃ φήμῳ, τῆς ἀπαθῆς οὖνεκα, τὴν ὁποίαν δὲν ἀπέκτησε πόσον μὲ τὰς ἀδελφεοὺς διδασκαλίας καὶ διδασκάλων τε, ὅσον μὲ τὰς ἰδίαις τε κόπαις καὶ μὲ τὴν φυσικὴν δύναμιν τε. Ἀναχωρήσας δὲ ἐκεῖθεν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατεῖδα τε, ὅπου καὶ ἀνεδέχθη τὴν Καθεδρὰν τῆς Φιλοσοφίας. Τὸτο ἐγένετο ἐπὶ τῆς Βασιλείας Κωνσταντῖνος τῷ Μονομάχῃ. Ἐκτοτε λοιπὸν ἔζη ὁ Φελλός μὲ μεγάλῃ ὑπόληψιν, ὥστε ἐφθασε καὶ εἰς τὰ πολιτικὰ ἀξιώματα, ὅποτε καὶ πρὸ τῶν ἄλλων ἀπάντων, ἐζήτει νὰ ἀνάβῃ πάλιν τὸν ἐσβεσμένον ζώπυρον τῆς μαθήσεως, διδάσκων μὲ μεγάλῃ ζῆλον τὴν Ῥητορικὴν καὶ Φιλοσοφίαν, καὶ μάλιστα τὴν Διαλεκτικὴν, καὶ ἔχων μεγάλῃ ἀειδμόν ακροατῶν. Ἐζήτει ἔτι νὰ ἐνάσῃ τὴν Φιλοσοφίαν τε μὲ τὴν Χαλδαϊκὴν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τὴν Ἀ-

λεξανδρινῷ, καταγιγόμενος ἔτι καὶ εἰς τὴν Γατεμλῷ. Κωνσταντῖνος Δ΄ ἔκπαιδεν ἐν ἐπιστάθῃ ἔπειτα εἰς αὐτὸν τὰς δύο ὑμέτερον τὸν Ἀνδρόνικον καὶ Μιχαὴλ δὲ τὰς διδάξῃ, ὁ ὅποιος Μιχαὴλ μετέπειτα δὲ τῆς κρυφῆς προσασίας τῷ Φελλῷ ἔλαβε καὶ τὸν θρόνον τῆς Βασιλείας. Ὁ Φελλὸς ὁμῶς ὀλίγῳ ὑπολήφιν ἔλαβεν ἀπὸ τῆς τῶν δύο μαθητῶν· διότι ὁ λαὸς τὸν ἐκατηγορεῖ, ὅτι τὸν μαθητὴν τὸν δεῦν τὸν ἐδίδαξε Βασιλικῶς, ἀλλὰ τὸν ἄφησε νὰ ἀμελῇ τὰ πολιτικά. Κατὰ τῆς τῶν χρόνων ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν Ἰωάννης ὁ Ἰταλός, φιλοσόφον δὲ τῆς πολιολογίας τε, ὡς δὲ τῆς μαθησεώς τε ἐκέρδησε τὴν εὐνοίαν τῷ ἀρχόντῳ, καὶ μέρος τῆς ὑπολήψεως τῷ Φελλῷ. Διὰ τὸ δυσαρρεσνηθεὶς ὁ Φελλός, καὶ μάλιστα διὰ τὴν αἰσιοσίαν τῷ ἀρχόντῳ, παραιτήσας τὴν φιλοσοφικὴν Καθέδραν εἰς τὸν Ἰταλὸν Ἰωάννην, ἀπῆλθεν εἰς Μονακὴν. Εἰς τὸ λοιπὸν τὸ διάστημα ὁ Φελλὸς ἔζησεν ὑπὸ τῷ Βασιλεῖαν Νικηφόρῳ τῷ Βοτανιάτῃ, μέχρι Ἀλεξίου τῷ Κομνένῳ, ὅπῃ τὰ ὅποιος ὡς τὸ 1105. ἔτει, ὃ ἔστι, τὸ εἰκοστὸν ἔκτον ἔτος τῆς Βασιλείας τῷ Κομνένῳ, ἔγραψε τὸ Προόμιον καὶ τὰς σημειώσεις εἰς τὴν Δίοπτραν Φιλίππου τῷ Σολιταίῳ (α). Πόσον ἔπειτα ἔζησεν ὁ Φελλὸς μας, καὶ πότε ἀπέθανεν δεῦν μᾶς εἶναι γινώσκον.

Συγγραμματα.

Ἀπὸ τὰ Συγγραμματα τῷ Φελλῷ σώζεται ἀκόμη ὅσας μεγάλους ἀριθμὸς περιεκτικὸς παντὸς εἶδους μαθησεως.

(α) Φίλιππος ὁ Σολιταῖος Μοναχὸς ἦν τὸ Τάγμα, ὃ ἔζη αἰς τὸ τέλος τοῦ 14. αἰῶνος. Τῆς ἡ Δίοπτρα ἐγράφη αἰς πολιτικὰς εἰς χεῖρας, οἱ τινες ἀκόμη δεῦν ἔξεδιδον διὰ τοῦ τύπου, ἀλλὰ μόνον ἡ Λατινικὴ αἰσίων μεταφράσεις ἔξεδιδον ἐν Γερμανίᾳ τὸ 1604. εἰς 4. καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ Βιβλιοθήκῃ τοῦ Πατέρων σφμ. καὶ. σελ. 553. καὶ ἐν τῇ τῷ Φαβερνίκῃ Βιβλιοθήκῃ σφμ. εἰ. σελ. 542. ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτῶν τῶν μεταφραστῶν λίγη τὸ αἰ. βιβλίον.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Τῷ Σοφοτάτῳ καὶ ὑπερτίμῳ Φελλῷ Ἑρμινείᾳ εἰς τὸ Ἀσ-
μα τῷ Ἀσμάτων ὅς εἶχον πολιτικῶν πρὸς τὸν Βασι-
λέα Κύριον Νικηφόρον τὸν Βοτανάτην, ἐξεδόθη ὑπὸ Γεω-
ργίου Μερτίου μὲν τῷ Εὐσεβίῳ καὶ Πολυχρονίῳ ἐν Λαυδονίᾳ
τῷ 1617. εἰς 4. καὶ τῷ 1746. ἐν τοῖς συγγραμμάσι τοῦ
Μερτίου τόμ. Η'. σελ. 289. καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ Βιβλιοθή-
κῃ τῷ Πατέρων.

--- Πρὸς Μιχαὴλ τὸν Κομνηνὸν Κεφάλαια Θεολογικὰ
ὅδεκα ἐξεδόθησαν ἐν τῷ τόμῳ τῆς Ἀγάπης ἐν Γασίῳ τῷ
1698. ἐν σελ. 490.

--- Εἰς τὰς ἀγίας ἐπὶ Σινόδους ἐπιγράμματα ἐξεδό-
θησαν ἐν Παρισίοις τῷ 1632. εἰς 8.

--- Συῶφισ Νόμων ὅς εἶχον πολιτικῶν καὶ ἱαμβικῶν
ἐξεδόθησαν ἐν τῷ Νέῳ Οἰκταυρῷ τῷ Νομικῶν Γερμανοῦ
Μέρμαν τόμῳ α'. σελ. 37.

--- Διδασκαλία παντοδαπὴ πρὸς Μιχαὴλ τὸν Δῆκαν ἐ-
ξεδόθη ὑπὸ τοῦ Φαβριεῖς ἐν τῇ αὐτῇ Εἰλ. Βιβλ. τόμῳ ε'.

--- Πραγματεία εἰς τὰς πέντε μαθηματικὰς διδα-
σκαλίας εἰς τὴν Ἀειθμητικὴν δηλ. Μουσικῶν, Γεωμετρίας,
καὶ Ἀστρονομίας, ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ τῷ 1532. εἰς 8. καὶ
ἐν Παρισίοις τῷ 1545, εἰς 12. καὶ ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1556.
εἰς 8.

--- Εἰσαγωγή εἰς τὰς ἑξ φιλοσοφικὰς τρόπους. Συῶ-
φισ τῷ πέντε φωνῶν, καὶ τῷ δέκα Κατηγοριῶν τῆς Φιλο-
σοφίας. ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ τῷ 1532. εἰς 8.

--- Συῶφισ τῆς Ἀεισπελικῆς Ὁργάνῃς. ἐξεδόθη ἐν Βι-
πεμβέργῃ, τῷ 1592. εἰς 8.

--- Ὑπόμνημα εἰς πέντε βιβλία τῆς Φυσικῆς τῆς Ἀ-
εισπελικῆς. ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ τῷ 1554. εἰς φύλ.

--- Εξήγησις Χαλδαϊκῶν τινῶν Χρησμῶν. Ζήτ. πρὸ Ἀρ-
θρον Ζωροάστρης, Τόμ. Α'. σελ. 101.

--- Περὶ λατρείας δαιμόνων Διάλογος. ἐν Λατινῇ τῷ
1615, εἰς 8. καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ Βιβλιοθήκῃ τῷ Πατέρων
Τόμ. 18. σελ. 589. καὶ ἐν Κολοίᾳ τῷ 1688. εἰς 12.

--- Γνώμαι ἁφ' ὁρῶν περὶ Ψυχῆς. ἔκδ. ἐν τῇ τῷ Ω. εἰς Φιλοκαλία, ἐν Παρισίοις, τῷ 1624.

--- Γάμποι εἰς Ἀρετὰς καὶ Κακίας. Ἀναγωγὴ εἰς Ταύταλον. Ἀλληγορία τῆς Σφίγκος, Ἀναγωγὴ εἰς Κίρκην, ἔκδ. ἐν Ρώμῃ, εἰς 8. Ἐν τῇ δὲ καὶ μὲν τῇ τῷ Η' Ἡρακλείδου Ἀλληγοριῶν ἐν Βασιλ. τῷ 1544. εἰς 8.

--- Περί τῆς τῇ λίδων ἀρετῆς, ἐν Ο'λοσίᾳ. τῷ 1615. εἰς 8. καὶ ἐν Λαγρόν τῷ, 1745, εἰς 8.

--- Περί Δικαίων βιβλία, Β'. ἐν Βασιλείᾳ, τῷ 1529, εἰς 8.

--- Μορφὴ εἰς τὸν Νάον τῆς ἀγίας Σοφίας, ἐν Παρισίοις ἐν τοῖς τῷ Λ. Ἀλλαίς σημειώμασιν εἰς Γεώργιον τὸν Ἀκροπολίτην.

--- Κέλεις εἰς τὰ τῷ Η' λιοδώρῳ Αἰθιοπικὰ καὶ Ἀχιλλέως Τατίῳ, ἐν τοῖς Συμμίτοις καὶ Παρατηρήσεσι Κεῖται. ἐν τῷ. Ζ'. σελ. 367.

--- Περί Ἀρχαιοῦς τῆς Κωνσταντινουπόλεως βιβλία Δ'. ἔκδ. ἐν τῇ τῷ Ἀνσέλμῳ Βανδερῷ Imperio Orientali ἐν Παρισίοις τῷ 1711.

Σώζονται ἔτι καὶ τινὰ ἄλλα ἐν Χειρογράφοις.

ΗΗΗΗΔΙΙ.

Σ Ι Μ Ε Ω Ν.

Σιμεὼν ὁ Μάγιστος, Πρωτοβησιάρης ἦν τῷ Παλατίῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῆς βασιλείας τῷ Ἀντιόχῳ. Ἦν δὲ εἰς τὸν καιρὸν Μιχαὴλ τῷ Δέκα, ὅστις ἐβασίλευσεν ἀπὸ τῷ 1071. μέχρι τῷ 1078. πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ συνέγραψε. Σύνταγμα κατὰ σοιχείον περὶ Τροφῶν δυνάμεων, τὸ ὁποῖον πολλοὶ ἄλλοι τῷ πεπαιδευμένῳ συνέτεμον, δι' ὃ καὶ ἀποδίδεται ἔτι καὶ εἰς τὸν Ψελλόν. Τάτο ἔκδ. ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1538. εἰς 8. ὑπὸ Διλίῳ Γρηγορίῳ Γυράλδῳ. καὶ ἐν Ἀνετίᾳ τῷ, 1658. εἰς 8. Σώζονται τέττα καὶ τινὰ ἄλλα ἐν Ἀντιγράφοις.

ΗΗΗΗΔΙΙΙ.

Θ Ε Ο Φ Υ Λ Α Κ Τ Ο Σ .

Ε΄ζη ἔτι τῷ 1107.

Θεοφύλακτος ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Βουλγαρίας, ἦτοι τῆς Οὐχέδας ἢ Ἀχειδόνης, νομίζεται κοινῶς ὡς Κωνσταντινουπολίτης, ἐξ αἰτίας μιᾶς ἐπιστολῆς τε πρὸς τὴν Βασιλισσαν Μαρίαν· ἀλλ' ἐκ ταύτης ἡμεῖς δὲν ὁρῶμεν νὰ τὸν νομίσωμεν Κωνσταντινουπολίτην, ἀλλ' ὅτι διέτρεψεν αὐτὴ ἰκανὸς χρόνος. Ἡ καθ' αὐτὸ πατεῖς τε ὁμῶς φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ Εὐεγκπος, καθὼς ὁ ἴδιος μαρτυρεῖ εἰς μίαν ἀλλήν τε ἐπιστολὴν· ὅς τις μικρὸς ἔτι ὢν ἀπελθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐδιδάχθη τὰς τῶ τότε καιρῷ μαθήσεις. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐχρημάτισε καὶ διάκονος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ διδάσκαλος τῆς Ριτορικῆς. Ἡ πολυμαθεία τε τὸν ἀπεκατέστησε καὶ διδάσκαλον τῷ Βασιλεῶς Μιχαὴλ Δέκα, καὶ Μαρίας καὶ Κωνσταντίνου τῶν Περικίπων αὐτῶ. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐχρημάτισε καὶ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἀχειδόνης, Βουλγαρίας· ὧστε δὲ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ὑδεμίαν βεβαίαν εἰδήσιν ἔχομεν.

Σ υ γ γ ρ ά μ μ α τ α .

Τὰ Συγγράμματα τῷ Θεοφύλακτῳ συνίστανται τὸ περισσότερον ἅπὸ Ἑρμηνείας εἰς τὴν θείαν Γραφήν, ἐρανισμέναί εἶναι ἅπὸ πολλῶν Πατέρων, καὶ μάλιστα τὰ περισσότερα ἅπὸ τὸν θεῖον Χρυσόστομον, τὰ ὅποια εἰσὶ τὰ ἀκόλουθα.

Α'. Ἑρμηνεία εἰς τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια.

Β'. Εἰς τὰς Ἐπιστολάς τῷ Ἀποστόλῳ Παύλῳ.

Γ'. Εἰς τὰς Πράξεις τῷ Ἀποστόλῳ.

Δ'. Εἰς τὰς καθολικὰς Ἐπιστολάς τῷ Πέτρῳ.

Ε'. Λόγοι τινές, καὶ ἐγκώμια.

ς'. Ἑρμηνεία εἰς τὰς δώδεκα ἐλάσσονας Προφήτας.

Ζ'. Ἐπιστολαί.

Η'. Ὀμιλίαι εἰς τὰ ἑνδεκα Ἑωθινά, καὶ ἄλλα τινά.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Θεοφυλάκτης Ἐπισκόπος Βαλγαρίας τὰ σωζόμενα ἅπαντα ἔξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ ἐν τρισὶ τόμοις Ἑλληνο-λατινισί. ὁ μὲν Α'. τῷ 1754. ὁ δὲ Β'. τῷ 1755. ὁ δὲ Γ'. τῷ 1758. ὑπὸ Βοριφατίου Φινέπη.

ΗΗΗΗΔΙΙΙΙ.

Α Ν Τ Ω Ν Ι Ο Σ .

Πρὸ τῆς ΙΙΙΙΟ.

Ὁ Ἀντώνιος ἔτος Μοναχὸς ἦν τὸ γῆμα, καὶ τὸ ἐπίτετον Μέλισσα, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὑπὸ ἐν βιβλίον Μέλισσα καλέμενον. Περὶ τούτου οὐδὲν ἄλλο βέβαιον ἐξέδρομεν πλὴν ὅτι συνερράφθη τούτο ὑπὸ τὰ ἀξιολογώτερα ρητὰ τῶν Ἱερῶν Βίβλων εἰς ἐν τεύχος, καθὼς σιωάζει ἡ Μέλισσα τὸ γλυκὺ μέλι ὑπὸ τὰ αἶδη τῆς ἀγρῆς.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Μέλισσα; ἦτοι συλλογὴ ἐκφόρων Θεολογικῶν Κεφαλαίων ὑπὸ Ἀντωνίου καὶ Μαξίμου τῶν Μοναχῶν, ἐξεδόθη ἐν Τιγρείᾳ τῷ 1546. εἰς φύλλον. ἔτι δὲ καὶ ἐν Βενετίᾳ.

ΗΗΗΗΔΠ.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ.

Μετὰ τὸ 1118.

Εὐθύμιος ὁ Ζιγαβινὸς, ἢ Ζιγαδινὸς Μοναχὸς ἦν τῆς Μο-
νῆς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Περιβλέπτου ἐπονομαζομέ-
νης ἐν Καισαρινῇ πόλει, ὅς τις διὰ τῆς πολυμαθείας τῆς
περίφημος ἐγνώετο, καὶ γνωστὸς εἰς τὴν βασιλίαν Ἀντων-
νίου Κομνηνῆν. Ἀλέξιος δὲ ὁ Κομνηνὸς ἐτίμα αὐτὸν μεγά-
λως, ὅς τις διὰ προσαγῆς τῆς συνέρραφεν ἐκ τῶν Ἀγίων
Πατρῶν τὸ ἐπιγραφόμενον βιβλίον Πανοπλία Δογματικὴ,
τὸ ὅποιον συνίσταται ὑπὸ 28. Κεφάλαια. Συνέγραφε δὲ
καὶ ἄλλα τινὰ, τὰ ὅποια εἰσὶν εἰσέτι ἀνέκδοτα.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Πανοπλία Δογματικὴ Ἀλέξιος τῷ Κομνηνῷ περιέχουσα ἐν
συνόψει τὰ πῶς μακαρίοις καὶ θεοφόροις Πατράσι συγγρα-
φέντα, εἰς τάξιν δὲ καὶ ἀρμονίαν πεποιητὰ ὡς Εὐθύμιος
Μοναχὸς τῷ Ζιγαδινῷ, ἐξεδόθησαν ἐν Τεργοβύσῳ τῆς Οὐ-
γραβλαχίας τῇ 1710.

ΗΗΗΗΔΠΙ.

Ζ Ω Ν Α Ρ Α Σ.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΙΙΙΙ8.

Γιάννης ὁ Ζωναρᾶς ἦτον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὑπόγονος ἐκείνης τῆς Ζωναρᾶ, ὅς τις ἐ χρημάτισεν αὐλικὸς Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου. Οὕτως δὲ ἐ χρημάτισε μέγας Δραγγάριος Ἀλεξίος τῆς Κομνῆνῆς. Ἡ δυσυχία τῆς οἰκίας τῆς, ὁ χωλισμὸς τῆς γυναικὸς τῆς, ὁ θάνατος τῶν τέκνων τῆς, παρεκίνησαν αὐτὸν νὰ ἀρνηθῇ τὸν κόσμον, καὶ νὰ δεχθῇ τὸν μοναχικὸν βίον, ὅθεν καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ ὄρος τῆς Ἀθωῆς, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἐπὶ τῶν ὀγδοήκοντα ἐννέα.

Συγγραμματα.

Τὰ ἀξιολογώτερα τῆς Συγγραμμάτων εἰσι.

Α'. Χρονικόν, τὸ ὁποῖον συνίσταται ὑπὸ δέκαοντὴ Βιβλίᾳ, ἀρχόμενον ὑπὸ κτίσεως Κόσμου, μέχρι τῆς ΙΙΙΙ8. Τὸ Συγγραμμα τῆτο διαιρεῖται εἰς δύο μέρη· εἰς τὸ πρῶτον ἐκδέτεται τὴν Ἱστορίαν τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς, καὶ τὴν τῆς Ἱστορίας· μετὰ ταῦτα ἀκολουθεῖ τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν, καὶ τὴν τῆς Δημοκρατίας τῆς Ῥωμαίων. Εἰς τὸ δεύτερον ἐκδέτεται ἐκείνῃ τῇ Καيسάρων, τὴν ὁποίαν σχεδὸν ἔλαβεν ὁλόκληρον ὑπὸ Δίωνα τὸν Κάσιον, ἐκ τῆς ὁποίας διώκονται νὰ ἀναπληρωθῶσι τὰ ἐλλείποντα τῆς Κασσιῆς, καθὼς τὸ ἐσχετάθη καὶ ὁ Ἰταλὸς Φάλλων.

Β'. Ἑρμηνεία εἰς τὰς Κανόνας τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων, καὶ ἄλλα τινὰ Ἐκκλησιαστικά.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Γωάννης τῷ Ζωναρᾷ Χρονικὸν ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν Βασι-
σιλέα τῷ 1557. ἔτι ἐν Παρισίοις τῷ 1686. ἐν δυσὶ τό-
μοις ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντιδος, καθὼς μετέπεται καὶ
ἐν Βενετίᾳ .

Ἑρμινεία εἰς τὰς Κανόνας τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, καὶ
τῶν Ἀγίων Πατέρων, ἐξεδόθη ἐν Λεπτίᾳ τῷ Παρισίῳ τῷ
1618. εἰς φύλλον .

ΗΗΗΗΔΠΙΙ.

Α Ρ Ι Σ Τ Η Ν Ο Σ .

Περί τῷ 1130.

Ἀλέξιος Ἀριστῆνός ἦτον Νομοφύλαξ καὶ Οἰκονόμος τῆς μεγά-
λης Εκκλησίας ἐν Κωνσταντινουπόλει. Οὗτος δὲ προσαγῆς τῷ
Βασιλεῶς Γωάννῃ τῷ Κομνηνῷ ἔκαμε μίαν σωφίν τῷ Ἱε-
ρῶν Κανόνων, ἣτις ἐξεδόθη μὲν χολείων ἐν τῇ Πανδέκτη
τῷ Βεβερεγίῳ .

ΗΗΗΔΠΙΙΙ.

Ν Ι Κ Η Φ Ο Ρ Ο Σ .

Ἀπέθανε τῷ 1137.

Νικηφόρος ὁ Βρυένσιος ἦτον ἐκ τῆς Πόλεως Ὁρεσιάνδος τῆς
ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ ἀνεψιὸς τῷ ἑτέρῳ Νικηφόρῳ, τῷ τυφλω-
θέντι. Οὗτος δὲ τὰς μεγάλας πράξεις τῷ ἐτιμᾶτο μεγά-

λως ὑπὸ τῆ Βασιλείας Ἀλεξίου τῆ Κομνηνῆ, καὶ τῆς Βασιλείας Ἀννης, οἱ τινὲς ἔξ τῶν πολεμικῶν τῆ ἀνδραγαθίας τὸν ὀνόμασαν Ὑπερσέβασον. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων μεγάλων κατορθωμάτων τε, ἐσάθη καὶ Συγγραφεὺς περίφημος. Παρακινθεὶς ὑπὸ τῆς πενθερᾶς αὐτῆς Εἰρήνης τῆς Βασιλείας, συνέγραψεν Ἱστορίαν τῶν Κομνηνῶν, καὶ ἰδίως τῆ Βασιλείας Ἀλεξίου, τὴν ὁποίαν καὶ Ὑλιν Ἱστορίας ὀνόμασεν. Ὁ Σάρατος ὁμως τὸν ἐμπόδισε καὶ δὲν συνέγραψε περισσώτερον, παρὰ πέντε βιβλία, τὰ ὁποῖα ἀρχαῖται ὑπὸ Ἰσαάκ τὸν Κομνηνὸν, μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς Βασιλείας τῆς πενθεροῦ αὐτῆς Ἀλεξίου, ὅστις ἔστιν ὑπὸ τῆ 1057. ἔως τῆ 1081.

Ε' κ θ ό σ ε ι ς

Νικηφόρος τῆ Βρυεννίου Χρονικὸν ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τῷ 1661. ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντιδος.

ΗΗΗΗΔΠΙΙΙ.

Σ Ι Μ Ε Ω Ν.

Περὶ τῷ 1140.

Σιμεῶν ὁ Μεταφραστὴς, Μάγιστρος καὶ Λογοθέτης ἐχρημάτισεν ἐν τῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Αὐλῇ, τῇ ὁποίᾳ ἄλλως ἢ Ἱστορία εἶναι πολλὰ συγκεχυμένη, ἐπεὶδὴ τινὲς μὲν θέλουσιν αὐτὸν ἀξιωματικὸν τῆς βασιλικῆς Αὐλῆς, τινὲς δὲ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς, ὅπερ καὶ πιθανώτερον· ἀλλ' ἐκ τῆς γεννᾶται πάλιν καὶ ἄλλη τις Ἰστορία, διότι δύο Σιμεῶνες ἐσάθησαν, ὁ μὲν περὶ τὸν δέκατον αἰῶνα, ὁ δὲ περὶ τὸν δωδέκατον. Τίς λοιπὸν ἐκ τῶν δύο τέτων εἶναι ὁ Συγγραφεὺς μας; ἀπορῶμεν. Τῆτο μόνον ἐξέδρομεν ὅτι ὁποῖα Σιμεῶνα ἔχομεν τὴν συλλογὴν τῶν βίων τῶν Ἀγίων ὅλου τῆς χρόνου, ἥτις δὲν εἶναι ὅλη ἐκδεδομένη ἔξ τῆ τύπῃ, ἀλλ'

λὰ μόνον ἑκατὸν τετράκοντα . Ἐκτὸς ταύτης τῆς συλλογῆς
ἔχομεν ἔτι ὑπὸ αὐτὸν ΚΔ'. Λόγος ἡθικῆς, συναγμένους
ὑπὸ τὰ συγγράμματα τῆ ἀγίας Βασιλείης, μίαν ὀπίπμην
Κανόνων, ἐν χρυσῶν ἐκ θαφύρων Ἰσορικών, ἐπὶ Ε-
πιστολὰς, καὶ τινὰς ἄλλας δύο Λόγους, καὶ Δ'. Τρὶς.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Τὰ τῆ Σιμεῶνος Συγγράμματα δὲν ἐξεδόθησαν ἀκόμη εἰς
ἐν σῶμα, ἀλλὰ ξεχωριστὰ εἰς θαφύρας πόλεις, καὶ ἐν θα-
φύροις συλλογαῖς, δι' ὅ καὶ δὲν σημειῶμεν εὐδελίαν ἔκδοσιν
τέτων διὰ τὸ στυμμον . Τὰ Ἡθικά μόνον ἐξεδόθησαν ἐν
Παρισίοις τῷ 1558. εἰς 8.

ΗΗΗΗΔΔ.

Ν Ε Ι Λ Ο Σ .

Περὶ τὸ 1143.

Νεῖλος ὁ πλὴν ἐπωνυμίας ἔχων Δοξαπατρῆς, ἦτον κα-
τ' ἀρχὰς Ἀρχιμανδρείτης τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, μετέπει-
τα δὲ ἐχρημάτισε καὶ Νοτάριος τῆ Πατριαρχείας καὶ Πρω-
τοπρόεδρος τῶν Συγγέλων, καὶ ἐν ταύτῳ ἦτον Νομοφύλαξ τῆ
βασιλικῆς Θρόνου . Ἡ πατρις τότε δὲν μᾶς εἶναι γνωστὴ,
ἀλλ' ἐκ τῶν συγγραμμάτων τε φαίνεται ὅτι ἔζησεν ἀρκετὸν
καιρὸν καὶ εἰς τὸ Παλέρμιον τῆς Σικελίας, καὶ ὁ ἐκεῖ βασι-
λεύων Ρογένιος ἐζήτησεν ὑπὸ αὐτὸν πᾶς εἰδήσεις περὶ τῶν
πέντε Πατριαρχῶν· ὁ δὲ Νεῖλος ἔτι νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ ζή-
τημα τῆ βασιλείας τότε συνέγραψε τὸ Σύγγραμμα περὶ
τῶν πέντε Πατριαρχικῶν Θρόνων, περὶ τὸ, 1143.
ὃ πραγματεύεται περὶ τῆς ἀρχαιότητος, συστάσεως, καὶ
τάξεως αὐτῶν, ἔτι δὲ καὶ περὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν ἐξηρητημένων
μητροπολιτῶν, ἀρχιεπισκόπων, καὶ ὁπισκόπων, κ. τ. τ. πθ-

Τ. II.

S

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐλ τοῦ ὁποῖα ἡ Ῥωμαϊκὴ Ἐκκλησία δὲν ἔμεινεν διχα-
εισημέην .

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Νεΐλου Δοξαπατρῆ Σωτήριμα Θεῷ τῷ Πατριαρχι-
κῶν Θρόνων, ἐξεδόθη Ἐκκλησιολογικῇ ὑπὸ Στεφάνου λε
Μαύτε ἐν τῷ αὐτῷ Variis Sacris, τόμ. Α'. σελ. 211.

ΗΗΗΗΔΔΙ.

Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Σ :

Ε'ζη ἀκόμη τῷ 1143.

Θεόδωρος ὁ Πρόδρομος, ἔζη ἐν Κωνσταντινπόλει, ὡς δὲ
ἐξ ὁπσῆμας γενεάς, καὶ ὡς ἐκ τῶν συγγραμμάτων τε γίνε-
ται δῆλον, ἡ μήτηρ αὐτῆς ἀδελφὴ ἦν Ἐπισκόπου τινός. Τὰ
Συγγράμματά τε μᾶς ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὁ Θεόδωρος ἐγ-
κρατῆς ὡς ἁφ' ὧν γλωσσῶν, Ῥήτωρ καὶ Θεολόγος, ἐκ τῶν
ὁποίων τὰ περισσότερα δίδασκονται εἰσέτι ἀνέκδοτα καὶ τῶ
τύπῳ. Εἰς τὴν Ποιητικὴν ὁμοῦ ἐσάδην ὀλίγον δὲ τυχεῖς,
καὶ καὶ τῷτο, ὡς οἶμαι, ἔλαβε καὶ τὸ ἐπώνυμον, Πτωχός,
μὴ ὅλον ὅτι, καθὼς φαίνεται, ἔζησεν εἰς τὸν μοναχικὸν
βίον. Ἐκ τίνος τῶν Συγγραμμάτων τε φαίνεται ὅτι οὗτος
ἐσύχναζεν εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον τῆς Κωνσταντινπόλεως,
καὶ ὅτι ἦτον διδάσκαλος εἰς αὐτό. Πρὸς τοῖς ἄλλοις συγ-
γράψεν ἕως καὶ μίαν Μοναδίαν πρὸς τὸν Πορφυρογέννη-
τον καὶ Σεβαστοκράτορα Κύριον Ἀνδρόνικον τὸ Κομνηνόν.

Συγγράμματα καὶ Ἐκδόσεις.

Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτῶν ἐφάνησαν διὰ τῶν τύπων
ἐπόμενα.

Κυροῦ Θεοδώρου τοῦ Προδρόμου, ἐπιγράμματα εἰς τὴν Κτίσιν τῶ Κόσμου, καὶ εἰς ἄλλας ἁφ' ὧν ὑποθέσεις τῆς θείας Γραφῆς, ἐξεδόθη ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1536. εἰς 8.

--- Φιλία ἐξορίστος. ἐξεδόθη μετὰ τῶν τῶ Σποβαίε, καὶ ἐν τοῖς τῶ Μαιτταίρε Συμμίκοις, καὶ ἰδίως ἐν Παρισίοις τῷ 1549. εἰς 4.

--- Ρόδανθης καὶ Δοσιπλέως Ἑρωτικῶν βιβλ. Θ'. ἐξεδόθησαν Ἑλληνο-Λατινιστὶ ἐν Παρισίοις τῷ 1625. εἰς 8.

--- Ὑπόμνημα περὶ Σοφίας, ἐξεδόθη ὑπὸ τῶ Μορέλλου τῷ 1608. εἰς 8. ἐν Λεττεία.

--- Ἐπιστολαὶ ΙΔ'. καὶ ἔτι, Τρεῖς, ἐξεδόθησαν ἐν Ρώμῃ ἐν τοῖς Συμμίκοις τῶν Ἰησυχιτῶν, τῷ 1754.

Η Η Η Η Δ Δ Ι Ι.

A N N A.

Ἐγιν. τῷ 1083. Ε' ζη ἀκόμη τῷ 1148.

Ἄννα ἡ Κομνηνὴ, θυγάτηρ ἦν Ἀλεξίᾳ τῇ Κομνηνῇ, καὶ Εἰρήνῃς τῆς βασιλείων τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐγεννήθη τῷ 1083. ἔτι μετὰ Χειρόν. Ὁ πατὴρ αὐτῆς ἔδωκε μεγάλῳ προσοχῇ εἰς αὐτὴν εἰς τὸ νὰ τὴν αὐαδρέψῃ βασιλικῶς, καὶ μάλιστα εἰς τὴν παιδείαν τῶν μαθημάτων, ὅσα δὲ καὶ αὐτὴ φύσεως ἐπιτηδεύει, ἔκαμε μεγάλας προόδους εἰς τὰ μαθήματα, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ῥητορικὴν καὶ Φιλοσοφίαν. αἰὶν ὅσον μὲν αὐτὴ πρότερον ἐθαυμάζετο διὰ τὸ φυσικὸν ἐξωτερικὸν κάλλος, καὶ διὰ τὴν ἐπιτηδεύουσαν τὴν νοῦς τῆς πρὸς τὰς μαθήσεις τῆς, ὅσον περισσότερον ἔγινε μὲν ταῦτα μισή-τη διὰ τὴν δολιότητάς της, καὶ τὴν ἐναντίαν τῆς φύσεως ἀπαι-θροπίαν πρὸς τὸν ἀδελφὸν τῆς Γεωργίου τὸν Κομνηνόν, τῆς ὁποίας ἡ κακία μαρτυρεῖται διὰ παντὸς ὑπὸ τῆς ἰσορείας, ὡς μιᾶς δευτέρας Σεμιράμιδος καὶ τῶ ἀδελφῆς.

Σ υ γ γ ρ α μ μ α τ α.

Περὶ τὸ 1148. ἔτι ἐπλείωσεν αὕτη τὸ Σύγγραμμα αὐτῆς τὸ ἐπιγραφόμενον Ἀλεξιάς, εἰς τὸ ὅποιον περιγράφει τὰς πράξεις καὶ τὰ κατορθώματα τῶ πατρὸς αὐτῆς Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, τῆς ὁποίας ἡ Ἱστορία εἶναι πάντῃ ἀσύμφωνος μετ' ἐκείνην τῇ συγχρόνῳ τῆς Ἱστορικῆς. Τάτο συντίθεται ὑπὸ ΙΕ'. Βιβλία.

Ε' κ ρ ό σ ε ι ς.

Ἀντὶ Κομνηνῆς, Ἀλεξιάς, ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν Αἰγύπτῳ τῷ 1610. εἰς 4. Ἐτι δὲ καὶ ἐν Παρισίοις τῷ 1651, ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντιδος, καὶ ἐν Βενετίᾳ τῷ 1729.

Η Η Η Η Δ Δ Ι Ι Ι.

Σ Ο Υ Ι Δ Α Σ.

Περὶ τὸ 1150.

Σεΐδας ὁ συγγραφεὺς τῆς Λεξικῆς, εἶναι πόσον ὀλίγον γνωστὸς ὥστε ἀμφισβᾶλλεται ἡ ὑπαρξίς τε. Τινὲς θέλουσιν ὅτι ἐσάθη παρὸ τοῦ Στράβωνος, ἄλλοι δὲ ὅτι ἤκμαζε περὶ τὸν Ι'. ΙΒ'. καὶ ΙΔ'. αἰῶνα, καὶ ἄλλοι ἄλλως, ὥστε καὶ αὐταὶ αἱ γνώμαι πάλιν δὲν μένουσιν ἀπὸ ἀμφιβολίας, εἰς τὸ νὰ πισδύσωμεν ὅτι τὸ τοῦτο Λεξικὸν δὲν συντέθη ὑπὸ κυρίως τινος Σεΐδα, ἀλλ' ὑπὸ ἑτεροῦ καλῶν, καθὼς γίνεται ὁμολογία καὶ παρὰ τῆς παλαιᾶς τῆς ἐκδόσεως. Εγὼ λοιπὸν κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Οὐδίνε τάσσω αὐτὸν εἰς τὸ μέσον τῶ ΙΒ'. αἰῶνος, ἐπεὶ καὶ ἀναφέρει ὁ Σεΐδας ῥήσεις τινὰς Μιχαὴλ τοῦ Φελλῆ, καὶ Σιμεῶνος τοῦ Μεταφραστῆ, καὶ ἐξ ἐναντίας πάλιν ἀναφέρεται αὐτὸς ὑπὸ τὸν Εὐστάθιον Θεσσαλονίκην, ὅστις

ἔζη περὶ τὸ τέλος τέττε τῷ αἰῶνος. Τὸ Λεξικὸν τέττε εἶναι ἐ-
 ρανισμείον διὰ τῶν ἑξήφορος Συγγραφεῖς, ἀλλ' ὅχι μὲ μεγά-
 λην προσοχὴν καὶ ἀκρίβειαν, ὥςτε καὶ ἡ τάξις τε εἶναι ἁ-
 πακτος, καὶ συχνάκις ἑξήφορα πρὸς ὅσα καὶ ἑξήφοροι ὑποθέ-
 σεις συγχέονται μεταξύτων, ἀγκαλὰ καὶ πολλοὶ, θέλοντες
 νὰ ὑπερασπιδῶσι τὸν κυρίως συγγραφέα τέττε τῷ λεξικῷ,
 λέγουσιν, ὅτι αὐτὴ ἡ ἀταξία προῆλθεν ἀπ' ἐκείνας, οἱ τι-
 νες ἀπέκτισαν τὸ βιβλίον τέτο, καὶ θέλοντες νὰ τὸ ἐπαυ-
 ξήσωσι, τὸ ἔφερον εἰς ταύτην τὴν ἀταξίαν, καὶ σύγχυσιν.
 Τὸ Λεξικὸν τέτο περιέχει κυρίως βίβας τινῶν ἐκδόσεων ἀν-
 δρῶν, Παροιμίας τινὰς, καὶ ἐρμηνείας τινῶν λέξεων καὶ
 ἰδιωτισμῶν.

Ε' καὶ δ' ὁ σ ε ι ς.

Σουίδα. Ἐξεδόθη τὸ πρῶτον τῷ 1498. Ἑλληνιστὶ ἐν
 Μεδιολανοῖς, εἰς φύλ. ἐν ᾧ καί τις Διάλογος μεταξύ τοῦ
 Βιθλιοπώλε καὶ τῶ ἀγοραστῆ. Αὐτὴ ἡ ἐκδοσις εἰς μερικὰς
 ρήσεις εἶναι ὀρθοτέρα, πρὸς ἢ ἀκόλουθος.

--- Ἐξεδόθη τὸ δεύτερον Ἑλληνο-Λατινιστὶ ἐν δυοὶ πό-
 μοις εἰς φύλ. ὑπὸ τῷ Αἰμιλίῳ Πόρτε ἐν Κολλωνίᾳ τῷ 1619.

Σουίδα Λεξικόν; Ἑλληνο-Λατινιστὶ, ἐξεδόθη ὑπὸ Λε-
 δόλφου τῷ Καστέλι ἐν Κωνσταντινίᾳ, τῷ 1705. ἐν τεσσά-
 ρμοις εἰς φύλ. Τύποις Ἀκαδημαϊκοῖς. Ὁ Καστέλιος ἐν
 ταύτῃ τῇ ἐκδόσει ἔλαβε μεγάλας ἐλέγχους ὑπὸ τῷ Κριτι-
 κῶν, μὲ ὅλον τέτο εἶναι ἡ ὀρθοτέρα καὶ ἡ ἀρίστη. (α)

(α) Ὅρα τὰς κατὰ τὸν Καστέλι ἐλέγχους καὶ τὰς φιλονεικίας αὐ-
 τῇ τῷ Φαβερικίῳ Βιβλιοθήκῃ Τομ. Θ'. σελ. 646.

ΗΗΗΗΔΔΙΙΙΙ.

Τ Ζ Ε Τ Ζ Η Σ.

Εΐζη ακόμη τῷ 1185.

Γωάννης ὁ Τζέτζης Γραμματικὸς περὶφημος τῷ καιρῷ, ἐγενήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ὁ πατήρ τε Μιχαὴλ καλέμενος ἔδωκε μεγαλὴν ποροσχὴν καὶ τὸ χρέος τε διὰ τῷ ἀνατροφῇ τε, ὅστις μὴ φειδόμενος ἔξεδωκε εὖρε τὴν πλέον πε-
 παιδευμένους διδασκάλους, καὶ παρέδωκε τὸν υἱὸν τε εἰς αὐτὴς, ὁ ὅποιος διὰ τὸ ὀπιδέξιον τε νοός τε χεδὸν τῷ δεκάτῳ πέμ-
 πτῳ ἔτει τῆς ἡλικίας τε, ἐγκρατὴς ἐγίνετο ἀπάντων τῶν
 μαθημάτων. Ἡ πολυμαθεὶα τῷ τε ἀνδρὶ ἐκτείνεται καὶ
 μέχρι τῆς Εἰραϊκῆς, καὶ Χαλδαϊκῆς ἑλάντε. Ὁ Συγγρα-
 φάς μας ἐπεδάξε τῷ Ποιτικῷ, Ρητορικῷ, τὴν Ἰσραῖαν,
 Γεωμετείαν, καὶ Φιλοσοφίαν μετὰ πᾶσιν ὀπιδέλειαν, καὶ ὅτι-
 χῇ ἀκολοθίαν, ὥστε ἐν τοῖς συγγράμμασι τῷ φαίνεται
 μία πολλὰ ἐκτεταμένη πολυμαθεὶα, ἀλλ' ἐν ταύτῳ καὶ μία
 μεγάλην ματαιότης, ἀλαζονία καὶ καταφρόνησις ἐναντίον
 τῶν ἄλλων πεπαιδευμένων. Εἰς πόσῳ δὲ ἡλικίᾳ ἔφθασε
 δεῦν μᾶς εἶναι γνωστόν. Τῷ μόνον μᾶς φανερόναι ὁ ἴδιος,
 ὅτι ἐκατὸν χρόνων νεώτερος ἢ τοῦ Μιχαὴλ τὸν Φελλόν.

Συγγραμματα.

Εἰς τῶν Συγγραμμάτων τῷ Τζέτζι πολλὰ ὀλίγα ἐξεδόθη-
 σαν ἔξ τῷ τύπῳ, τὰ δὲ λοιπὰ ἐξέλιπον.

Α'. Αἰθηγοεῖαι μυθολογικαί, φυσικαί, καὶ ἠθικαί. Αὐ-
 ται εἰσιν ὅ τε περμάχιον ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν αἰθηγοειῶν, τὰς
 ὁποίας πρὸς τῷ Βασίλισαν Εἰρήνῳ ἔγραψεν.

Β'. Ὑπόμνημα, ἥτοι χόλια εἰς τὸν Ἡσίοδον.

Γ'. Ὑπόμνημα, ἥτοι χόλια εἰς τὸν Λυκόφρονα.

Δ'. Χιλιάδες, ἥτοι Ἱστορικὴ Βίβλος. Τῆτο εἶναι τὸ ὀξαίρειον Σύγγραμμα τῆς Τζέτζη εἰς εἰχὲς πολιτικὰς γεγραμμένον, τὸ ὁποῖον συνίσταται ἀπὸ ἐξακοσίας ἐξήκοντα Ἱστορίας, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ ἐξήκοντα ἐχάθησαν ἔτι εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἰδίας. Τῆτο τὸ Σύγγραμμα εἶναι κυρίως μία ἐξήγησις τῶν ὀπισθολῶν τε (α), ἐν αἷς ὠθλεῖται ἡ παλαιὰ Ἱστορία, ἡ Μυθολογία, καὶ Φιλοσοφία.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Γωάννη Τζέτζη Ἀλληγορίαι Μυθολογικαί, Φυσικαί, καὶ Ἠθικαί ἐξεδόθησαν ὑπὸ τῆς Μορελλίης ἐν Λεπείᾳ τῆς Παρισίων τῷ 1616. εἰς 8.

Χιλιάδες, ἥτοι Ἱστορικὴ Βίβλος ἐξεδόθη ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1546. εἰς φύλλον.

Ἐντι δὲ καὶ ἐν τῷ σώματι τῆς Ἑλλώων Ποιπτῶν ἐν Γενέβρῃ τῷ 1614. ἐν τόμῳ β'. σελ. 274.

ΗΗΗΗΔΔΠ.

Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Σ .

Εΐζη ἀκόμη τῷ 1192.

Θεόδωρος ὁ Βαλσαμών ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινπόλει, χρηματίσας Διάκονος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, Νομοφύλαξ, καὶ Χαρτοφύλαξ· ἔπειτα δὲ ἀπορραγείσθῃ καὶ Πατριάρχῃ τῆς Ἀντιοχείας, ἀλλ' εἰς τῆτο ἀπέτυχε, διότι κατ' ἐκείνης τῆς καιρῆς ἡ Ἀντιόχεια ἦτον ὑπὸ τῶν ὀξυσίων τῆς Λατίνων, διὸ καὶ ἔμεινεν ἐν Κωνσταντινπόλει ἡσυχάζων. Περί

(α) Αὗται αἱ ἐπιστολαὶ δευ' ἐφάνησαν ἀκόμη διὰ τῆς τύπης.

τάς ὑδεμίας ἄλλω εἶδῃσιν ἔχοντο, ἀλλὰ μόνον εἰδήσεις συγκεχυμένας, καὶ ὑποκειμένας εἰς διαφορὰς ἀμφιβολίας, ὥστε τιτὲς τῆς Κεϋτικῆς θάλασσης, ὅτι ὑπῆρχον εἰς καὶ ὁ αὐτὸς ὁ Ζωναράς, ἔχων καὶ τὸ τοῦ ἐπιδείκτον.

Συγγράμματα καὶ Ἐκδόσεις .

Τὰ Συγγράμματα τὰς συνίστανται ὑπὸ Κανόνας Ἐκκλησιαστικῆς, καὶ ὑπὸ Ἐρμηνείας εἰς τὰς Κανόνας τῆς ἁγίων Συνόδων, πρὸ ὅποια ἐξεδόθησαν τὸ πρῶτον ἐν Λατινίᾳ τῆς Περσίῳ τῷ 1620. εἰς φύλλον, καὶ ἐν Ὁξονίᾳ τῷ 1672.

Η Η Η Η Δ Δ Π Ι .

Ε Υ Σ Τ Α Θ Ι Ο Σ .

Ε΄ζη ἀκόμη τῷ 1194.

Εὐστάθιος ὁ πολυμαθὲς, πατρίδα εἶχε τὴν Κωνσταντινέπολιν . Κατ' ἀρχὰς ἦτον Μοναχὸς ἐν τῇ Μονῇ τῇ ἁγίᾳ Φλώρε· μὲν ταῦτα δὲ ἐτιμῆθη Μάγιστρος τῆς Ρητόρων, καὶ ἐπεμελὲως ἐχηματίσθη Διάκονος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας περὶ τῷ 1155. ἔτος . Ὀλίγον μὲν ταῦτα ἐκλέχθη Ἐπίσκοπος τῆς Μύρων τῆς Λυκίας, ἀλλὰ πρὸ τῆς γὰρ ἀναδεχθῆναι τὴν Ἐπισκοπικὸν τῶτον θρόνον, ὅθεν προσαγῆς τῇ Βασιλείᾳ Μακεδὼν τῇ Κομνηνῇ ἔγνω Μητροπολίτης τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἐκκλησίας . Οὗτος περὶ τῷ 1180. ἦτον παρὼν εἰς τὴν Σύνοδον τὴν ὑπὸ τῇ ρηθούτῃ Βασιλείᾳ συναχθεῖσαν πρὸς ἐξάλειψιν τῆς βλασφημίας καὶ τῇ Θεῷ τῇ Μωάμεθ, ἣ ὅποια τότε εἰσεχώρησεν εἰς τὸν κατήχισμὸν τῆς Ἐκκλησίας μας· τῷ δὲ 1185. ἀπεθῆς ὁ Εὐστάθιος ἐν Θεσσαλονίκῃ, κατ' ὃν καιρὸν οἱ Σικελοὶ ἐκυβέβησαν ταύτῃ τὴν πόλιν ἀπέδειξαν εἰς αὐτὸς τὴν εἰς τὰ Πολιτικά φρόνησιν καὶ ἐπὶ

παιδείότητά τε, δι' ὧν ἐξημέρωσε τὴν Θηριώδη καὶ ἀπαίδευτον αὐτῶν μανίαν καὶ τῇ ἐγκατοίκῳ τῆς Πόλεως ταύτης· καὶ διὰ τῆς γλαφυράς τε ῥητορείας, ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖρας αὐτῶν, τὸ ὅποιον ἐγένετο ὡρὶ τὸ 1194. Ἄλλω βεβαιωτέραν εἰδήσιν ὡρὶ τῆς τῆ μεγάλης ἀνδρὸς δυνάμει, καὶ τὸ σφάλμα εἶναι τῇ πεπαιδευμένῳ τῷ καιρῷ τε, διότι αὐτοὶ μὴτε ὡρὶ τῆς παιδείας ἐφρόντιζον, μὴτε διὰ τὰς βίβας τῇ πεπαιδευμένῳ ἀνδρῶν, τῇ ὁποίῳν καὶ ἡ διδασκαλία, καὶ ἡ Βιογραφία εἶναι ἐπωφελεστάτη εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον τῷ κόσμῳ.

Σ υ γ γ ρ α μ μ α τ α.

Ἡ πολυμαθὲς τῆς τῆ ἀνδρὸς ὑποδεικνύεται εἰς τὸ ἀδωάτον τε Σύγγραμμα, δηλ. εἰς τὰς εἰς τὸν Ὅμηρον Παρεμβολὰς, καὶ εἰς τὸ ἄλλο εἰς Διονύσιον τὸν Περικλητῆν, περὶ τῇ ὁποίῳν ἐδώσαμιν εἰδήσεις ἐν τῷ μ. Α'. σελ. 125. καὶ σελ. 329. Ἐκτὸς τῶν ὁ Εὐστάθιος συνέγραψε καὶ ἄλλα τινὰ διάφορα, ἐκ τῇ ὁποίῳν ἐδόξα ἀκόμη ἐρᾶν διὰ τῆ τύπε. Ἀποδίδασιν ἔτι εἰς αὐτὸν καὶ τὸ κατ' Ἰσμενίαν καὶ Ἰσμενίῳ Δράμῃ φερόμεν, ἐπειδὴ τὸ εἶναι ἄλλας τινὸς ἔργον Εὐμαδὶς τὸ ὄνομα, τὸ δὲ γένος Αἰγυπτίς, ὅς τις καὶ μέγας Καρποφύλαξ ἐξημέρωσε. Τὰ τοιαῦτα ἐν διαφόροις τόποις, ἀλλ' ἢ τῆς Λειψίας ἐκδόσεσιν ἢ ἀρίστη.

Η Η Η Η Δ Δ Π Ι Ι.

Ι Ω Η Α.

Περὶ τὸ, 1204.

Ἰωὴλ ὁ Ἰσραηλῆς, περὶ τῇ ὁποίῳν ἄλλας εἰδήσεις δυνάμει, συνέγραψεν Ἰσραηλῆς Χρονικῶν, ἀπ' ἀρχῆς κόσμου

μέχρι τῆς ὑπὸ τῆς Λατίνων αλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία ἐξεδόθη ἐν Παρίσις τῷ 1651. μὲν Γεωργίᾳ τῇ Ἀκροπόλει ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος.

ΗΗΗΗΔΔΠΙΙ.

ΝΙΚΗΤΑΣ.

Α'πέθ. μὲν τὸ 1206.

Νικήτας ὁ Ἀπομινάτος εἰς τῆς Ἰσορείαν τῆς Βυζαντίδος, ἦτον ὑπὸ τῆς Χάνας πόλεως τῆς Φρυγίας, ἥτις ἄλλως καὶ Κολλασαί ἐλέγετο* ὅς τις νέος ἔτι ὡν ἦλθεν εἰς Κωνσταντινέπολιν, ὅπερ καὶ ἀνέβλεψεν ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς Μιχαὴλ τῷ μὲν ταῦτα Μητροπολίτῃ τῆς Ἀθηνῶν χρηματίσαντος (α). Οἱ Νικήτας μὲν ταῦτα συνέκρινεν τῆς φρονήσεως καὶ πολυμαθείας καὶ ἐτιμῆθη μέγας Λογοθέτης, καὶ διοικητὴς τῆς Φιλιππουπόλεως ὑπὸ τῷ Βασιλεῶς Ἰσαακίῳ τῷ Ἀγγέλῳ· εἰς δὲ τὸν καιρὸν τῆς ὑπὸ τῆς Λατίνων αλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπῆλθε μὲν τῆς συζύγου καὶ τῆς τέκνων αὐτῆς εἰς τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας, ὅπερ καὶ ἀπέθανε.

Συγγραμματα.

Οἱ Νικήτας συνέγραψε τὴν Ἱστορίαν τῆς Βασιλείων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ τὸν καιρὸν τῶν Βασιλέων Γεωργίου καὶ Κομνηνοῦ μέχρι Εὐρίκου τῶν Βαλδουίνου, εἰς δέκα Τμήματα· ἔτι δὲ καὶ Θεσαυρὸν τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως ἐν βιβλίοις Κς'.

(α) Οὗτος συνέγραψε μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Νικήταν, ἥτις ἀνέκειται ἐκδομένη ἐν τῇ μεγάλῃ Βιβλιοθήκῃ τῆς Πατρῶν σφύρ. κ. σελ. 180. καὶ μίαν Ὀμιλίαν εἰς τὴν Βαίαν, ἥτις ἀνέκειται ἐν τῇ τῇ Κομμενίου Βιβλιοθήκῃ.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Νικήτα Α'κομινάτη Χωνιάτη Ἱστορία Χρονική ἐξεδόθη τὸ
πρῶτον ἐν Βασιλείᾳ τῇ 1557. εἰς φύλλον· καὶ ἔτι τῇ 1647.
ἐν Παρισίοις, ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντιδος. Ο' δὲ ἀρθρό-
δοξος Θεσσαυρὸς αὐτὴ ἐξεδόθη μόνον Λατινισί ἐν ταῖς Βι-
βλιοθήκαις τῶ Πατέρων.

ΗΗΗΗΔΔΠΠΠ.

Ν Ι Κ Η Φ Ο Ρ Ο Σ .

Περὶ τὸ 1255.

Νικηφόρος ὁ Βλεμμύδης μᾶς εἶναι γνωστὸς, ὡς εἰς τῇ πε-
παιδευμένων. Θεόδωρος Δάσκαρος ὁ Βασιλεὺς τῆς Κωνσταν-
τινουπόλεως ἐξήφισεν αὐτὸν Πατριάρχην, ἀλλ' αὐτὸς μὴ
δεχθεὶς τὴν ἡφον πούτῃ, ἔμεινε μόνον μετὰ τὸ μοναχικὸν
χῆμα σὺνδεδυμένον ἔχον καὶ τὴν τῆς Γερασίου ἀξίωμα. Οὗ-
τος κατ' ἀρχὰς ἦτον εἰς τῇ ζήλοπὸν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκ-
κλησίας, καὶ πάντως ἐκείνης τῇ Λατίων, καὶ τῆς ὁποίας
καὶ πολλὰ συνέχευε· μετέπειτα δὲ καὶ τὴν γνώμην τῇ
Ἀλλατικῇ θέλῃσι τινὲς, ὅτι ἐλατινοφρόνησε, πλὴν αὕτη ἡ
γνώμη τῇ Ἀλλατικῇ, καθὼς καὶ ἄλλαι πολλαὶ, δὲν ἔχει τὸ
κῦρος. Τὰ συγγραμματα τέως εἶναι πᾶ ἀπόλυτα.

Α'. Λόγοι δύο περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τῆ ἀγίας Πνεύματος.

Β'. Ἐπιστολὴ ἐγκύκλιος.

Γ'. Ἐπιτομὴ Δογικῆς καὶ Φυσικῆς.

Ε' κ θ ό σ ε ι ς .

Νικηφόρου Βλεμμύδου περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τῆς ἁγίου
Πνεύματος, καὶ ἐγκύκλιος ἐπιστολὴ ἐξεδόθησαν ἐν τοῖς τῷ
Ἀλλατίᾳ Οὐρθοδόξοις.

... Ἐπιτομὴ Λογικῆς καὶ Φυσικῆς ἐξεδόθησαν ἐν Αὐγύ-
στῃ τῷ 1605. εἰς 8. καὶ ἐν Λειψίᾳ τῷ 1775.

ΗΗΗΗΔΔΔ.

ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΗΣ.

Ἐγεν. τῷ 1220. ἀπέθ. τῷ 1282.

Γεώργιος ὁ Ἀκροπολίτης κατήγετο ἐξ ἐπισήμων γυναικῶν τῆς
Κωνσταντινουπόλεως, συγγενῆς ὦν καὶ μὲν τῆς βασιλικῆς φα-
μιλίας. Ἐγενήθη τῷ 1220. σωπείων ἔτει, τὸν ὁποῖον ὁ
πατὴρ αὐτοῦ ἐν τῇ ὑπὸ τῷ Λατίνων ἀλώσει τῆς Κων-
σταντινουπόλεως τῷ δεκάτῳ ἔκτῳ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ἔσει-
λον εἰς τὴν Νίκαιαν, ὅπου ὁ βασιλεὺς Δουκάς εἶχε τὸν
θρόνον αὐτοῦ, ὅστις καὶ ἐδίδασκε μόνος τε τὸν νέον Γεώργιον
χρόνους ἐπὶ πέντε μαθήσεις. Ἐχὼν δὲ ἐπιτήδειον νῦν εὐφρα-
χάρισσε πόσον εἰς αὐτὰς, ὥστε καὶ μίαν ἔκλειψεν τῇ ἡ-
λικίᾳ περὶ ἑξήραφε σαφῶς εἰς τὴν Βασιλισσῶν Εἰρήνῃ. Ὁ
Γεώργιος μὲν ταῦτα ἐτιμήθη μεγάλας ὑπὸ τῆς βασιλικῆς
αὐλῆς, καὶ ἐσάλθη εἰς διαφόρας ὑπερβείας, πᾶς ὁποίας μὲν
δόξης ἀποτελέσας, ἠξιώθη τῆς ἀξιώματος τῆς μεγάλου Λο-
γοθέτου. Περὶ δὲ τὸ 1274. ἐσάλθη ὑπὸ τῆς Μιχαὴλ Πα-
λαιολόγου εἰς τὸ Διόν, εἰς τὴν ἐκεῖ συναθροισθεῖσαν Λα-
τινικὴν Σύνοδον, ὅπου ὡς ἐκ μέρες τῆς βασιλείας τε ὁμο-
λόγησεν ἀφ' αὐτῇ τὴν Ῥωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν
ταῦτῃ ὁμολογίᾳ ὡς ἐναντίαν τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας
ἢ ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδος τὴν ἀπέρριψεν. Ἀπέθανε

τῷ, 1282. ὀλίγοντι προτίτερα ὑπὸ τὸν βασιλέα Μιχαὴλ τὸν Παλαιολόγον.

Συγγραμματα.

Ἡ πολυμαθία τῷ Ἀκροπολίτῃ ἐτιμᾶτο μεγάλως εἰς τὸν καιρὸν τῷ. Ἡ φυσικὴ τῷ ἀδραβάζεται μετὰ τὴν τῷ Ἀεισοτέλῃ, καὶ ἡ Θεολογία μετὰ τὴν τῷ Πλάτωνος, ἐκ τῆς ὁποίᾳ ἀκόμη εἶδεν ἄλλο ἐφάνη ὅτι τῷ τύπε εἰμὴ μόνον ἡ Χρονικὴ Συγγραφή αὐτῷ, ἥτις ἀρχεται ὑπὸ τῆς ὑπὸ τῷ Λατίνων ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μέχρι τῆς βασιλείας Μιχαὴλ τῷ Παλαιολόγου.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Γεωργίου Λογοθέτου Ἀκροπολίτου, Χρονικὴ Συγγραφή, ἐξέδοθη ἐν Παρισίοις τῷ 1651, εἰς φύλ. ἐν τῷ σφματι τῆς Βυζαντίδος.

ΗΗΗΗΔΔΔΙ.

Ι Ω Α Ν Ν Η Σ .

Πρὸ τῷ 1300.

Γωάννης υἱὸς ἡντινος Ζαχαρίου Γαβρὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅσις μαθὼν τὴν τέχνην τῷ πατρὶ, ἐπορχώρησεν εἰς τὴν βασιλείαν ἀξιώθεις ὑπὸ τῷ παλαιῷ Ἀνδρόνικῳ τῷ βασιλέως τῆς ἀξίας τῷ Ἀκταρίῳ, τὴν ὁποίαν εἶδεν ἡ Αὐλὴ εἰς τὴν μεγάλῃς Γαβρὰς. Οὕτως λοιπὸν ἐσάθη ὁ ἔχων τῷ πατρὶ τῷ Γραικῶν, ὅσις ἔλαμψεν ἐπ' ἀρετῇ καὶ μαθήσει εἰς ἐκείνους τὴν δυσχερέστατον χρόνον, κατ' ἧς ἡ Ρωμαϊκὴ βασιλεία ἐκλονεῖτο ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς. Ἐκ τῆς συγγραμμάτων τῶν πολλὰ παρετήρησαν οἱ μεταγενέστεροι,

ἣ εὗρον αὐτὰ ἀληθέστατα, καθὼς π. χ. ἡ περιγραφή τῆς κτυπήματος τῆς καρδίας, μερικά τινὰ καθαρτικά τῆς κοιλίας, ὡς ἡ Κασία, ἡ Μαίνα, ἡ Σεναμική, τῆς ὁποίων ἡ χρῆσις τῆς Ἀποσάξεως αὐτῶν διὰ τῆς ὕδατος ἦτον ἐν χρήσει τότε μεταξὺ τῶν Γραικῶν.

Συγγραμματα.

Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τῶν Ἰωάννου μόνον εἷς ἐξεδόθη Ἑλληνισί διὰ τῆς Τύπης, Περὶ Ἑνεργειῶν ὀπιγραφόμενον, ἐν Παρισίοις τῷ 1557. εἰς 8. Τὰ δὲ λοιπὰ ἐξεδόθησαν μόνον Λατινισί, τὰ ὁποῖα ὀπιγράφονται, Α'. Libri septem de Urinis. Β'. De methodo medendi Libri VI. Ταῦτα τὰ βιβλία ὀποτελεῖσιν ἐν ἐντελὲς ὡρατικὸν ἱατρικὸν σύστημα, διὰ τὰ ὁποῖα ἀξιοκαλῶνται ὅσοι τῶν ὁμογενῶν ἔτυχε νὰ ἔχωσιν αὐτὰ ἐν Ἀντιγράφοις εἰς τὸ Ἑλληνικόν, νὰ τὰ κοινώσωσιν εἰς τὸ Γένος.

ΗΗΗΗΔΔΔΙΙ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Πρὸ τῆς 1301.

Νικόλαος ὁ Μυρεφόρ, Ἀλεξανδρινὸς Ἰατρός ἣ πελοπόννησος τῶν Γραικῶν τῆς τότε καιρῷ Ἰαφός ἦν. ἔχουσιν ὅπῳ τῆτον τὸν Ἰαφόν ἐν σύγγραμμα περὶ Συνθέσεως τῶν Ἰατρικῶν, εἰς τεσσαράκοντα ὀπῳ τμήματα, ἐν οἷς εὐρίσκονται καί τινες δυσειδαιμονίαι περιπλεγμέναι. Τῆτον τὸ Σύγγραμμα ἐξεδόθη τῷ 1541, ἐν Βεῖσαςόβορν, εἰς 4, ἣ ἐν Βασιλέα τῷ 1549. εἰς φύλ.

ΗΗΗΗΔΔΔΠΙ.

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Σ.

Περὶ τὸ 1308.

Γεώργιος ὁ Παχυμέρης ἐγενήθη εἰς Νίκαιαν τῷ 1242, κα-
ταγόμενος ἀπ' ἐκείνας τὰς φαιμιλίας τῆς Γραικῶν, αἱ ὁποῖαι
κατέφυγον ἐκεῖ εἰς τὸν καιρὸν τῆς ὑπὸ τῆς Λατίνων ἀλώ-
σεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τῷ 10'. ἔτει τῆς ἡλικίας τῆς
ὁ Γεώργιος ὑποστρέφας εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὤνεκον τῆς
φρονήσεώς τε καὶ παροκοπῆς ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῆς Βασιλέως
Μιχαὴλ τῆς Κομνηνῆς, καὶ τῆς Παλαιολόγης, καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκ-
κλησίας· διότι ἐκ μὲν τῆς Ἐκκλησίας ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τῆς
Διακόνου, τῆς Ἱερομνήμονος, καὶ τῆς Πρωτεδίκου· ἐκ δὲ τῆς Βα-
σιλικῆς Αὐλῆς, τὸ, τῆς Δικαιοφύλακος. Οὗτος ἐναντιώθη
μεγάλως διὰ τὴν τότε μελετωμένην Συνοδὸν περὶ τῆς εὐώ-
σεως τῆς Ἐκκλησιῶν. Πότε ὅμως ἀπέθανον ἀκόμῃ δεῦν μᾶς
εἶναι γνωστὸν· τῷτο μόνον ἐξέδρομεν ὅτι ἔζη ἀκόμῃ μέλει
τῆς 1340. σωτηρίας ἔτις.

Συ γ γ ρ ά μ μ α τ α.

Ὁ Γεώργιος ἦτον ἑκδοτος εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ μάλι-
στα εἰς τὴν Ἀριστοτελικήν, τὴν ὁποίαν καὶ παρέφρασε χε-
δὸν ὅλῳ, ἣτις ἀέσκειται ἐν Ἀντιγράφοις εἰς ἑκατόμβας Βι-
βλιοθήκας, ἐκ τῆς ὁποίας Ἐκκλησιᾷ ἔδωκεν ἀκόμῃ ἐξεδώθη
ὑπὸ τῆς τύπης. Α'. Ἐπιτομὴ Λογικῆς τῆς Ἀριστοτέλους. Β'. Ἰ-
σοεῖα Βυζαντινὴ, ἐν ΙΓ'. βιβλίοις, ἐν ᾗ παραγματούεται
ὡρὶ τῆς πολιτικῶν συμβεβηκότων ὑπὸ τῆς γεννήσεως Ἀν-
δρονίκου τῆς Παλαιολόγης, ἥτοι ὑπὸ τῆς 1258, μέλει τῆς 1308,
σωτηρίας ἔτις. Τὸ ὕφος ταύτης τῆς Ἰσοεῖας εἶναι τεχνικόν, καὶ

ὅτι τὸ εἰς πολλὰ μέρη σκοτεινόν . Γ'. Παράφρασις εἰς Διονύσιον τὸν Ἀρειοπαγίτην . Δ'. περὶ τῆς Ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος . Ε'. Περιγραφή τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἀγίας Σοφίας .

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Γεωργίου Παχυμέρη, Ἐπιτομὴ Λογικῆς, ὁξεδόθη Ἐκβωσιῇ ἐν Παρισίοις τῇ 1548. εἰς 8. καὶ ἐν Οξονίᾳ τῇ 1666. εἰς 8. Ἑλληνο-Λατ.

--- Ἰσοεῖα Χρονικὴ Ἀνδρονίκα τοῦ Παλαιολόγου, ὁξεδόθη ἐν Ρώμῃ τῇ, 1666. εἰς φύλ. καὶ τῇ, 1669. αὐτόθι.

--- Παράφρασις Διονυσίου τοῦ Ἀρειοπαγίτου. Ζήτη. ἐν τῷ.

--- Περὶ τῆς Ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὁξεδόθη ἐν τοῖς τοῦ Ἀλλατίου Ὁρθοδόξοις.

--- Περιγραφή τοῦ Ναοῦ τῆς ἀγίας Σοφίας ὁξεδόθη, ἐν τῇ Νικηφόρου Γρηγοροῦ Βυζαντινῇ Ἰσοεῖᾳ.

Η Η Η Η Δ Δ Δ Ι Ι Ι.

Θ Ω Μ Α Σ.

Περὶ τὸ 1327.

Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος, ὁ μετονομαθεὶς διὰ τοῦ Μοναχικοῦ γήματος Θεόδωλος, ἦτον Γραμματικὸς καὶ Ρήτωρ, Μάγιστρος καὶ Χαρτοφύλαξ ἐν Κωνσταντινπόλει, εἰς τοὺς χρόνους Ἀνδρονίκα τοῦ Βασιλέως. Μετὰ ταῦτα καταλιπὼν πᾶσαν κοσμητικὴν ἀξίαν ἀπῆλθεν εἰς τὸ μοναστήριον, ὅπου καὶ διήνυσεν τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ, καταλιπὼν τὰ ἐπόμενα Συγγράμματα.

Α'. Κατὰ ἀλφάβητον ὀνομάτων Ἀττικῶν Ἐκλογαί.

Β'. Ἐγκώμιον εἰς Γρηγόριον τὸν Θεολόγον.

Γ'. Λόγος τέσσαρας Ἐγκωμιαστικῶς.

Δ'. Ἐπιστολαί, Η'.

Ε'. Τὰς βίβλιν Πινδάρου, Εὐριπίδου, καὶ Ἀριστοφάνους :

Ε' κ θ ό σ ε ι ς .

Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου, Ἐκλογαὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων. ἔξεδόθησαν ἐν Ρώμῃ τῷ 1517. εἰς 8. Ἐν Λαγδόνω τῷ 1757. ἐν δυσὶ τόμοις εἰς 8. Ἐν Βιέννῃ δὲ τῷ 1757. μετὰ ὑποσημειώσεων καὶ ὑποσημειώσεων πολλῶν Κριτικῶν, καὶ αὕτη ἔστιν ἡ ἀρίστη.

Θεοδότῃ Μοναχῷ, Ἐγκώμια καὶ Ἐπιστολαὶ ἔξεδόθησαν ἐν Οὐφάλῃ τῷ 1693. εἰς 4.

Η Η Η Η Δ Δ Δ Π .

Φ Ι Λ Η Σ .

Πρὸ τῷ 1321.

Μαρκὸς Φιλῆς ἔξ Εφέσου, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν Μιχαὴλ Παλαιολόγου τοῦ νεωτέρου. Οὗτος συνέγραψεν ἐν Ποίημα περὶ Ζώων ἰδιότητος εἰς Γαμβικὰς εἰχάς, τὸ ὅποιον ἔξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν Βενετίᾳ τῷ 1533. εἰς 8. καὶ ἐν Τραιέκτῃ τῷ 1730. εἰς 4. ὑπὸ τοῦ Πάβ. καὶ ἐν τῷ σώματι τῆς Ποιητῶν. Ἐν τῷ δὲ συνέγραψε καὶ Περὶ Ναυτίλου, καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματα, τὰ ὅποια δέσονται ἐν τῷ σώματι τῆς Ποιητῶν, καὶ ἐν ἄλλοις διασπαρμίστα.

ΗΗΗΗΔΔΔΠΙ.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.

ΕΨη ἀκόμη τῷ 1341.

Νικηφόρος Καλλίτος ὁ Ξανθοπέλος, εἰς ἣν τῷ Ἱσουλῶν, ὅς τις ἠκμαζεν εἰς τὸν καιρὸν τῆ βασιλείας Ἰωάννη τῆ Κατακοζίνῃ· συνέγραψε μίαν ἐκκλησιαστικὴν Ἱσουλῶν εἰς δεκαοκτὼ Βιβλία, συνάξας αὐτῇ ἐκ τῶν παλαιῶν ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων, τὴν ὁποίαν ἐφόσφερε πρὸς Ἀνδρόνικον τὸν Παλαιολόγον. Οὕτως ἀπῆλause μὴ τὴν φήμην διὰ τὸ δῆλον ἐκ καλλωπισμῶν ὕψος τε, δὲ ἐφόσφεζεν ὁμως τὰ ἁποφύγη τὰς κατηγορίας, τὰς ὁποίας δικαίως προσάπτει πρὸς αὐτὸν οἱ Κριτικοὶ ὅτι τὰς μύθους τὰς ὁποίας συνέτελιξεν εἰς τὴν Ἱσουλῶν. Ἐκτὸς ταύτης, συνέγραψεν ἔτι Κατάλογον τῶν βασιλέων τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἔπειρον τῶν Πατριάρχων, ἔπειρον τῶν ἁγίων Πατέρων, καὶ ἔπειρον τῶν Ὑμνογράφων τῆς Ἐκκλησίας. Συνοπτικῶς σώσκειν τῶν ἁγίων τὴν χρόνον. Εὐχὴ τῆς ἐξομολογήσεως, καὶ Ἐπιτομῆς ἁγίας Γραφῆς.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Νικηφόρος Καλλίτος τῆς Ξανθοπέλος Ἐκκλησιαστικῆς Ἱσουλῶν Βιβλία ΙΗ'. ἐξεδόθησαν ἐν δυσι τόμοις ἐν Λεπείᾳ τῶν Παρισίων τῷ 1630.

Κατάλογος τῶν βασιλέων καὶ Πατριάρχων τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐν Ἰάμβοις ἐξεδόθησαν μὲν τῶν ὁπηρεμαμάτων Θεοδώρου τῆ Προδρόμου ἐν βασιλείᾳ τῷ 1536. εἰς 8. Ὁμοίως καὶ τὰ λοιπὰ ἄλλα ἐξεδόθησαν αὐτῷ ἐν τῇ ἰδίᾳ τέλει.

 ΗΗΗΗΔΔΔΠΙ.

Ν Η Λ Ο Σ.

Μετὰ τὸ 1341.

Νῆλος ὁ Καββάσιλας Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης ἦν, καὶ ἔζη εἰς τὸν καιρὸν Ἰωάννη τῷ Κατακοζινῷ, τῷ ὁποίῳ τὰ συγγράμματα συγγέονται μὲν τῷ Νικολάῳ Καββάσιλῃ. Οὗτος συνέγραψε περὶ τῆς ἀρχῆς τῷ Πάπῃ, καὶ περὶ τῆς αἰτίας τῷ χρίσματος τῶν δύο Εκκλησιῶν, τὰ ὅποια ἐξεδόθησαν ἐν Αἰνοβεργίᾳ τῷ 1608. καὶ ἐν Λευκόνῳ τῷ 1645. εἰς 4.

 ΗΗΗΗΔΔΔΠΙΙ.

Β Α Ρ Λ Α Α Μ.

Ἀπέθανε τῷ 1348.

Βαρλαάμ Μοναχὸς ὁ Καλαβρὸς, ἦν ἐκ τῶ τάγματος τῶ ἀγίου Βασιλείου. Οὗτος ἐκ νεαρᾶς τε ἡλικίας ἐκδοτος ἦν εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μαθημάτων, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Θεολογίαν, Φιλοσοφίαν, Μαθηματικὴν, καὶ Ἀστρονομίαν, καὶ ἔρεκεν τῶν τῶν Μαθημάτων ἀπῆλθεν εἰς Αἰτωλίαν, καὶ εἰς Θεσσαλονίκην. Μετὰ ταῦτα δὲ τὸ 1327. ἀπελθὼν ἐν Κωνσταντινουπόλει, προσεκολλήθη εἰς Ἰωάννην τὸν Κατακοζινὸν τὸν ἡγαπημένον τῷ Βασιλέως Ἀνδρόνικῳ τῷ νεωτέρῳ, εἰς τὸν ὁποῖον δοῦναι ὑπεράσπισιν, καὶ μίαν ἀρκετὴν Βιβλιοθήκην, ὅχι μόνον ἐγκρατὴς ἔγινεν ἀπάντων τῶν Ἐπιστημῶν, καὶ τῆς Θεολογίας, ἀλλὰ τῷ 1331. καὶ ἡ γράμμος ἀπεκατέστη τῆς Μονῆς

τῇ ἀγίῃ Πνύματι. Μ' ὅλον τὸτο ἡ μεγάλη τε φαντασία,
 καὶ ἡ πρὸς τὰς Γραικὰς καταφρόνησις, ἐβίασαν αὐτὸν νὰ ἀφί-
 σῃ τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς Θεσσαλονίκην,
 ὅπερ πάλιν περὶ τὸ 1336. ἄρχησε τὰς φιλονεικίας τε, καὶ
 τῶν Μοναχῶν τῶ Ὁρῆς τῷ Ἀθωνος, οἱ τινες ὧρ' τὸ 1341.
 συναθροίσαντες μίαν Συνόδον κατέκριναν αὐτὸν, διὰ τὸ ὀ-
 ποῖον ὁ Βαρλαάμ λυπηθεὶς μεγάλως, ἀφίσας τὴν Ἑλλά-
 δα, ἀπῆλθεν ὀπίσω εἰς Ἰταλίαν πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς
 Νεαπόλεως Ρ'ομπέρτον, ὃς τις τῷ παρέδωκε τὴν ὀπισθασίαν
 τῆς Βιβλιοθήκης τε, καὶ τότε ὁ Βαρλαάμ ἀναδεχθεὶς πάλιν
 τὰ δόγματα τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας, ἀπέδειξεν ἑαυτὸν
 ἐχθρὸν ἀσπονδὸν τῶν Γραικῶν, συγγράψας ἅπειρα κατ' ἡ-
 μῶν· διὸ καὶ Κλήμης ὁ 5'. ἐτίμησεν αὐτὸν μὲ τὴν Ἐπισκο-
 πῶν τῆ Γεραιῆς ἐν τῇ Νεαπόλει.

Συγγραμματα.

Τὰ διὰ τοῦ τύπου ἐκδομῆς συγγράμματα τέτε εἶναι
 τὰ ἐπόμενα.

Α'. Αἰθμητικά, καὶ Ἀλγεβραϊκὰ βιβλία 5'.

Β'. Ἠθικά.

Γ'. Περὶ τῆς τῷ Πάπᾳ ἀρχῆς.

Δ'. Λόγοι δύο ὧρ' εἰσάσεως τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ε'. Ἐπιστολαί.

ς'. Ἀποδείξεις περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τῇ ἀγίῃ Πνύμα-
 τος, τὰ ὅποια ἐξεδόθησαν ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τῶν Πα-
 τέρων.

ΗΗΗΗΔΔΔΠΙΙΙ.

Γ Ρ Η Γ Ο Ρ Ι Ο Σ .

Ε΄ζη ἀκόμη τῷ 1351.

Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἐξ Ἀσίας εἶχε τὸ γένος· καταλι-
πὼν δὲ πάσας τὰς βασιλικὰς τιμὰς μὲν δύο ἀδελφῶν αὐ-
τῷ, ἀπελθὼν ἐν τῷ Ὄρει τῷ Ἀθωνος, τὸν μοναδικὸν ἡσά-
σατο βίον. Μετὰ ταῦτα ἔζη ἀσκητικῶς εἰς Βέρροισιν καὶ εἰς
Θεσσαλονίκην, ἕως ἃ ὁ Βαρλαάμ ἐκίνησε τὸν κατὰ τὴν Μονα-
χῶν πόλεμον. Περὶ τὸ 1347. ὁ Βασιλεὺς Κατακοζυνοὺς δὲ
τῷ Πατριάρχῃ Ἰσινδώρῳ ἐλήφισεν αὐτὸν Ἀρχιεπίσκοπον
τῆς Θεσσαλονίκης, μὴ δεχθεὶς δὲ αὐτὸν ὁ ἐκείσε διοικητὴς,
ἀπελθὼν εἰς Λήμνον ἡσύχαζεν. Ἦτον δὲ παρὰ καὶ εἰς τὴν
ἐν Κωνσταντινπόλει κατὰ τῷ Βαρλαάμ Σύνοδον. Ἄλλας εἰ-
δήσεις βεβαιωτέρας οὐκ ἔχει πῶς δὲν ἔχρησεν.

Σ υ γ γ ρ α μ μ α τ α .

Ὁ Γρηγόριος συνῆγαγε πλεῖστα καὶ Λατίνων, ἑλληνισ-
τῶν θερμώτατος τῷ ὀρθῷ δόγματι τῆς Αἰατολικῆς Ἐκκλη-
σίας, τὰ ὅποια σώζονται ἐν χειρογράφοις ἐν ταῖς Βιβλιο-
θήκαις τῷ Ὄρει τῷ Ἀθωνος, καὶ μερικὰ μόνον δὲ τῷ τύ-
πῳ ἐφάνησαν, ἐκδοθέντα ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τῆς Πατρῶν.

ΗΗΗΗΔΔΔΔ.

ΜΑΞΙΜΟΣ Ο ΠΛΑΝΟΥΤΗΣ.

Ε΄ζη ἀκόμη περὶ τὸ 1353.

Μάξιμος ὁ Πλανέτης Μοναχὸς ἦν ἐν Κωνσταντινπόλει, ἐν ταύτῃ δὲ καὶ εἰς τῆς πεπαιδευμένων τῶ αἰωνότα, τὸν ὁποῖον Ἀνδρόνικος ὁ Παλαιολόγος ἐσεῖλεν ὡς πρέσβυν εἰς Βουετίαν τῷ 1327. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐπανελθὼν εἰς Κωνσταντινέπολιν ἔζη ἀκόμη, μέχρι τῶ 1353.

Συγγραμματα.

Ε΄χομεν ὑπὸ τὸν Πλανέτην διάφορα Συγγραμματα, Συλλογὰς διαφόρων ἑτέρων συγγραμμάτων καὶ μεταφράσεις, ἐκ τῆς ὁποίας τὰ θεωρητότερα δέχονται ἐν ἀντιγράφοις· τὰ ἐκδεδομῆα εἰσὶ τὰ ἑξῆς.

Α΄. Κεφάλαια τέσσαρα περὶ τῆς Ἐκπορεύσεως τῆ ἀγίου Πνέματος.

Β΄. Λόγος εἰς τὰς Ἀποστόλους Πέτρον καὶ Παῦλον.

Γ΄. Λόγος εἰς τὴν Θεόσωμον παφίῃ τῆ Σωτῆρος.

Δ΄. Ἐπιγράμματα τέσσα εἰς τὸν Ναὸν τῆ ἀγίας Ἀνδρέας.

Ε΄. Βίος Αἰσώπε καὶ Μῦθοι, περὶ τῆς ὁποίας ὅρα Τόμῳ α΄. σελ. 144. Οἱ τῶ Αἰσώπε βίος ἔχει πολλὰ ὀλίγον τὸ ἀξιόπιστον.

ς΄. Συναξις Ἀνθολογίας Ἑλληνικῶν Ἐπιγραμμάτων.

Ζ΄. Κάπνος δίστοιχα ἡθικά.

Η΄. Τῶ ἀγίῳ Ἀυγουστίνῳ περὶ τῆς ἀγίας Τριάδος.

ΗΗΗΗΔΔΔΔΙ.

Γ Ρ Η Γ Ο Ρ Α Σ.

Ε'γεν. τῷ 1295. ἀπέθ. μτ' τὸ 1359.

Νικηφόρος ὁ Γρηγοράς, πατεῖδα εἶχε τῷ Ἡράκλειον τῷ Πόντι. Ὁ Πατριάρχης Γεωργίου Γλυκὺς ἐδίδασκεν αὐτὸν τὴν Ῥητορικὴν, ὃ δὲ Θεόδωρος ὁ Μετοχίτης τῷ Αστρονομίαν, ὅσις δεξιὸν νῦν ἔχων, ἔκαμε μεγάλας ποροδὰς εἰς αὐτὸν, καὶ τῷ Εὐριπιδῷ τῷ Πάρα δι' αὐτῆς σερώς ἐδέσσωσε, καὶ συνέκρινεν τῷ Ἀνδρόνικῳ ὁ Παλαιολόγος μεγάλως αὐτὸν ἐτίμησε, καὶ τὸ ἀξίωμα τῷ Χαρτοφύλακῳ ἔλαβε. Μετὰ ταῦτα εἰς τὸν καιρὸν τῷ Βαρλαάμ περιπλεχθεὶς καὶ ἔτος εἰς τὰς φιλονεικίας τῷ Βαρλαάμ καὶ Παλαμᾷ, καὶ μ' ὅλον ὅτι ἠγωνίσθη μεγάλως καὶ τῷ πρώτῳ, ἔφωρεπε νὰ κλεισθῇ εἰς φυλακὴν ἐν τῇ ἰδίᾳ Μονῇ εἰς ἣν ἐκατοῖκει· ἐλθόντες δὲ πάλιν τῆς φυλακῆς, ἔφωρεπε νὰ υποφέρῃ πολλὰς δυσυχίας. Ἐν ποσέτῳ ὅμως, καὶ μ' ὅλον ὅτι ἔζη μίαν τοιαύτην δυσυχὴν ζωὴν, δὲν ἔλειπε τῷ νὰ συγρᾶφῃ πλεῖστα συγγραμματα, ὅς ἂν τὰ κυριώτερα εἰς τὰ ἐπόμενα.

Α'. Ἱστορία Βυζαντινὴ, εἰς λ' ἢ βιβλία, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐτυπώθησαν μόνον τὰ κδ'. τὰ δὲ λοιπὰ μένεν εἰσέτι ἀνέκδοτα. Ἡ Ἱστορία αὕτη ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς πόλεως τῆς ὑπὸ τῆς Ἰταλῶν, ἕως τῷ 1351. τὰ δὲ λοιπὰ ταύτης μέχει τῷ 1359. μόνον εἰσέτι ἀνέκδοτα.

Β'. Λόγος ὑπαφίσιος εἰς Θεόδωρον τὸν Μετοχίτην.

Γ'. Ὑπόμνημα εἰς τὸ τῷ Σωκράτει ἐνύπνιον.

Δ'. Μαρτύριον τῶν ἁγίων Κοδράτου Κορινθίου, καὶ ἄλλων μαρτύρων τῆς Ἀχαΐας.

Ε'. Παχάλιον.

ς'. Ἐπιστολὴ εἰς Θεόδωρον Μοναχόν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Νικηφόρου Γρηγορά Ιστορία Βυζαντινή, ἐξεδόθη ἐν Βασιλείᾳ, τῷ, 1562. εἰς φύλ.

Ε' τι ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις καὶ ἐν Βενετίᾳ ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντιδος. Ο' εἰς τὸν Μετοχίτλιν, ἐξεδόθη ἐν Λαγδόνῳ τῷ 1618. εἰς 8. Τὸ Παράλιον ἐξεδόθη ἐν τῷ Οὐρανολογίῳ, ἡ δὲ πρὸς Θεόδωρον, ἐν Ο'φάλη, τῷ, 1693.

ΗΗΗΗΔΔΔΔΠ.

ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

Ε'ζη ἀκόμη τῷ 1375.

Γωάννης ὁ Κατακουζηνὸς υἱὸς ὑπῆρχε τῷ Διοικητῇ τῆς Πελοποννήσου Κατακουζηνῷ. Οὗτος ἐκ νεαρᾶς τε ἡλικίας ἐδόθη ὅλος εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ἐπιστημῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς Πολεμικῆς, ὥστε μὲν ταῦτα, εἴτεκεν τῆς ἀποκοπῆς τε, ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τῷ νεώτερῳ Ἀνδρονίκῳ τῷ Παλαιολόγῳ, ὅς τις δὲν ἐτίμησεν αὐτὸν μόνον μὲ ἀξιώματα πολιτικά, ἀλλὰ καὶ συμβουδὸν αὐτὸν εἰς τὴν διαίτησιν τῆς Βασιλείας ἔλαβεν, καὶ εἰς τὴν θανάτην τε ἐπήτροπον τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἀπεκατέστησεν. Ἀποθανόντος δὲ τῷ Ἀνδρονίκῳ, ἐκηρύχθη Βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως περὶ τὸ 1342. πολέμῳ τινὸς βιάσαντος αὐτὸν· μὲν δὲ πενταετίαν αὐξήσας τῆς υἱῷ τῷ Βασιλέως, παρέδωκεν εἰς τὸν ἀληθινὸν ἑταίρον τὴν Βασιλείαν, δίδως αὐτῷ καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς γυναῖκα· περὶ δὲ τὸ 1355. καταλιπὼν τὰ Βασίλειαν, αἰδέεζατο τὸν μοναχικὸν βίον. Ταῦτα τῷ ποιήσας καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ματθαῖος, ἀπῆλθεν εἰς τὸ ὄρος τῷ Ἀθῶνος περὶ τὸ 1354.

Συγγράμματα.

Κατέλιπον δὲ ἔποι οἱ Κατακλινοὶ Συγγράμματα τὰ ἑπόμενα.

Α'. Βυζαντινῆς Ἱστορίας βιβλία πένταρα, ἀρχαιότης ἀπὸ τὸ 1320. μέχρι τῷ 1354. μὲν ὅλον ὅτι κατηγορεῖσιν εἰς αὐτὴν τινὲς τὸν Κατακλινόν, ὅτι ὁμιλεῖ μὲν ληψομερίαν, μὲν ὅλον τὸν τῷ αὐτῷ ἡ Ἱστορία εἶναι ἡ ὀρθότερα ἐκείνη τῶ χρόνῳ. Ἐν ταύτῃ ἀδείσκονται ἔτι καὶ δύο Ἐπιστολαὶ τῷ Κατακλινῇ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Νείλου, καὶ Χερσοδέλου.

Β'. Ἀπολογία, ἣτοι ἀπεδείξας περὶ τῆς Χερσιανικῆς Πίστεως κατὰ Μωαμετῶν.

Γ'. Λόγοι Δ'. κατὰ Μωαμετῶν.

Ε' κ δ ο σ ε ι ς.

Ἰωάννης Κατακλινῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας ἐξεδόθη ἐν Ἰγυολισαδίῳ τῷ 1603. εἰς φύλ.

Ἐν τῇ ἐξεδόθῃ ἐν Παρισίοις, καὶ ἐν Βενετίᾳ ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος.

--- Κατὰ Μωαμετῶν ἐξεδόθη ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1543. εἰς φύλ.

Ματθαῖος Κατακλινῆς ἐρμηνεία εἰς τὸ ἄσμα τῶν ἀσμάτων ἐξεδόθη ἐν Ρώμῃ τῷ 1624. εἰς φύλ.

ΗΗΗΗΔΔΔΔΠΠ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

Ε' γιν. 1320. Α' πέθ. τῷ 1383.

Κωνσταντῖνος ὁ Ἀρμενιόπικλος, εἰς τῶν περιφώνων Νομικῶν, ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1320. Ὁ Πατὴρ αὐ-

τὴ ἐκαλεῖτο Κυροπαλάτης, ἡ δὲ Μήτηρ αὐτῆς Μαζελαή· ἦν δὲ καὶ ὁ ἑσάδελφος τῆς Βασιλείας Ἰωάννα τῆς Κατακλιζωῦς. Ἀφ' ἧς ἐδιδάχθη ὅλῳ τῷ Ἑλληνικῷ παιδείαν ὑπὸ τινος Μοναχοῦ Φιλάσεμον καὶ Λέοντα, ὁ Πατὴρ αὐτῆς ἔφερε καὶ ἄλλον τινὰ ὑπὸ τῷ Καλαβερίαν Ἀσπασίον λεγόμενον, ὃς τις ἐδίδασκεν αὐτὸν καὶ τῷ Λατινικῷ διαλέκτον. Μετὰ ταῦτα ἐδόθη ὅλος εἰς τὰ νομικά, καὶ ἔκαμε τοιαύτας προόδους, ὥστε τῷ ΚΗ' ἔτει τῆς ἡλικίας τῆς ἑλαβε τὸν τίτλον τῆς Ἀντικλήσσορος, ὁ ὁποῖος ἐδίδετο μόνον εἰς τὰς παλαιὰς καὶ δοκίμας Νομικὰς. Τῷ δὲ τεταποσῶ ἔτει ὁ Κωνσταντῖνος ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τῶν εἶναι ὁ πρῶτος τῶν Κριτῶν, καὶ μὴ ὅλον ὅτι ἦτον νεώτερος τῶν λοιπῶν, εἶχε τῷ πρωτοκαθεδρίῳ εἰς τὰ βασιλικά Συμβόλια. Τῷ δὲ πεσαραποσῶ ἔτει ἔγινε διοικητὴς καὶ πρῶτος τῶν Κριτῶν τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου καὶ ἀπέθανε τῷ 1383. μίση εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς εὐτυχίας.

Συγγραμματα.

Ὁ Κωνσταντῖνος κατεγίνετο πάντοτε εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν Νομῶν καὶ εἰς τὸ συγγράφειν βιβλία, δι' ὧν ἐζωγράφησε τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὸν Ναὸν τῆς ἀθανασίας. Εἰς τὴν Συγγραμμάτων αὐτῶν ἐξεδόθησαν διὰ τῆς τύπης τὰ ἐπόμενα.

Α'. Εξάβιβλος, ἥτοι πρόχειρον τῶν Νόμων.

Β'. Ἐπιτομή τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων.

Γ'. Περὶ Αἰρετικῶν καὶ τῆς γνώμης αὐτῶν.

Δ'. Περὶ τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως.

Ε'. Τόμος κατὰ Γρηγορίου τῆς Παλαμᾶ.

Ε' κ θ ὅ σ ε ι ς .

Πρόχειρον τῶν Νόμων, ἡ Εξάβιβλος ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τῷ 1540. εἰς δ'.

Ἐστὶ ἐξεδόθη ἐν Λουζδόνῳ τῷ 1656. εἰς δ'. καὶ αὕτη ἔστιν ἡ ἀρίστη. Σπανὸς δὲ τις ἐν Ἀνδριανουπόλει διδάσκαλος παραφράσας τὸ βιβλίον τὸ ἐσπανίσεν αὐτὸ τῆς ἀρχαίας αὐτοῦ ἀριότητος, ὥς μὴ ἄφειλεν. Ἡ τοιαύτη ἐσπανισμένη παράφρασις, ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ πολλὰκις.

Ἐπιτομή τῶν Δείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων ἐξεδόθη ἐν τῇ
 συλλογῇ τῶν Νομικῶν. Τὸ δὲ πρὸς Αἰρέσεων καὶ περὶ τῆς
 Ὁρθοδόξου Πίστεως ἐξεδόθησαν σὺ ταῖς Βιβλιοθήκαις τῶν
 Πατέρων. Τόμος κατὰ Γρηγορίου τὸ Παλαμᾶ ἐξεδόθη ἐν
 ταῖς τῷ Ἀλλατίκῳ Ὁρθοδόξοις.

ΗΗΗΗΔΔΔΔΙΠΙ.

Χ Ρ Τ Σ Ο Λ Ω Ρ Α Σ.

Α'πέθανε τῷ 1415.

Εἰμανὴλ ὁ Χρυσολωρᾶς, ἱππὺς τῆ βασιλείας τῆς Κων-
 σταντινουπόλεως, γέννημα ἦν τῆς αὐτῆς πόλεως. Φημίζε-
 ται μεγάλως ὑπὸ τῶν Δυτικῶν, διότι ἔπος ἐσάθη ὁ παρῶ-
 ντος ὅς τις εἰσέφερε πάλιν τὴν σπουδὴν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσ-
 σης εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἥτις πρὸ χρόνων ἱκανῶν ἦν ἡμελι-
 μνή. Ἀποσάλειψεν οὗτος ὑπὸ Ἰωάννη τοῦ Παλαμολόγου ὡς
 πρέσβους εἰς τὰς ἡγεμόνας τῆς Ἰταλίας διὰ τὰ παραινέσθαι
 αὐτὰς ἵνα βοηθήσωσι τὸν Ἰωάννην κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν
 τῶν Τέρκων, τῶν ὁποίων ἡ ἔφοδος ἐπαπειλῶσε φθορὰν τῇ
 βασιλείᾳ, ὁ Χρυσολωρᾶς ἀφ' ἧς ἐτελείεωσεν τὰ τῆς πρεσβείας
 ταύτης, ὑπεσρέψας εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ αἰαγγείας ἀπαντα
 τὰ φερόμενα τῷ Βασιλεῖ, ὑπέσχετο πάλιν εἰς Ἰταλίαν,
 διότι ὤρετο ἀρέσκειαν, καὶ ἡσυχίαν εἰς τὸν τὸν τόπον. Ἐλ-
 θὼν δὲ κατὰ παρῶν ἐν Βενετίᾳ, εὐθὺς τὸν ἐπορροχάλεσαν
 ὑπὸ τῷ Φλωρεντιᾶν Ἰωάννῃ διδάξαι ἐκεῖ ὅπῃ μὴδ' αὖ τῷ
 Ἑλληνικῷ ἔχλεκτον. Μετὰ χρόνον τινα ἔπειτα, ἀνεδέχθη
 τὸ ἐν Παυσίᾳ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, ποροτροπῇ τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ
 τῶν Μεδιολάνων Ἰωάννῃ Γαλεάτῳ. Ἐκεῖθεν δὲ ἐπανελ-
 θὼν εἰς Βενετίαν, ποροτροπῇ πάλιν τῷ μαθητῇ αὐτοῦ Λεω-
 νάρδῳ Ἀρετίνῳ, ἀπῆλθεν εἰς Ρώμην. Περὶ δὲ τῷ 1413.
 ἀπῆλθεν ὁ Χρυσολωρᾶς μετὰ τῷ Καρδινάλι Φραγγίσκου
 Ζαβαρέλλᾳ πρὸς τὸν Καίσαρα Σιγισμούνδον, ἵνα τὰ διορί-

σαςι πὺν τόπον εἰς ὃν ἔμελλε νὰ συναχθῇ ἡ ὑπὲρ τῆς ἐνάσεως τῶν Ἐκκλησιῶν Σύνοδος. Μετὰ ταῦτα ὑποσέφας εἰς Κωνσταντιнопόλιν, ὁ Βασιλεὺς ἔστειλεν αὐτὸν μετὰ καὶ ἄλλων πρὸς τὴν ἐν Κωνσταντία Σύνοδον, ὅπου καὶ ἀπέθανε τῷ 1415, τῇ 15. Ἀπριλ. καὶ ἐπὶ τῇ ἐκεῖ ἐν τῇ Μονῇ τῶν Δομνικιάνων (α).

Συγγραμματα.

Ἀπὸ τὸν Χρυσολωρᾶν ὀλίγα τινὰ Συγγραμματα εἰσῆσαν ὅσα τὰ τύπε.

Α'. Ἐρωτήματα Γραμματικά.

Β'. Ἐπιστολὴ πρὸς Ἰωάννην Παλαιολόγον.

Γ'. Ἐπιστολαὶ δύο πρὸς Ἰωάννην καὶ Δημήτριον Χρυσολωρᾶν.

Ἐκδόσεις.

Ἐρωτήματα Χρυσολωρᾶ, ἔκδοθ'. ἐν Βενετία τῷ, 1507. καὶ ἐν ἄλλοις διαφόροις τόποις τῆς Ἰταλίας, καὶ ἐν Παρισίοις τῷ, 1549. εἰς 4.

Αἱ Ἐπιστολαὶ ἔκδοθ' ἐν τῇ τῇ Λαμβενία Ἀρχαιο-λογίᾳ.

(α) Κατ' αὐτὰς πᾶς χρόνους πολλοὶ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Ἐλλάδι διαφανῶν ἀνδρῶν ἐν παιδείᾳ, φοβούμενοι τὴν Τερρικλὴν ἀσπλαγχνίαν καὶ τὸν ἐπικείμενον αὐτοῖς αἰχμηλωτισμὸν πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντες, ὑπῆσαν εἰς Ἰταλίαν, φέροντες μετ' ἑαυτῶν ἔσχατὰ τὰ Ἑλληνικὰ βιβλία, τὴν ὁποίαν κατεκόσμησαν μὲ πᾶς μαθήσεις. Μεταξὺ τούτων ὡς Γεώργιος ὁ Τραπεζέντιος, Θεόδωρος ὁ Γαζής ὁ ἐκ Θεσσαλονίκης, ὅστις σωείγραφε διάφορα εἰς τὸ Ἑλληνικόν, ἔ μεταφράσε διάφορα εἰς τὸ Λατινικόν, Μαρκελλὸς ὁ Μοχόπουλος, Ἰωάννης Ἀργυρόπουλος, Κωνσταντῖνος ὁ Λάσκαρις, ὅστις ἐν Σικελίᾳ ὡς σωείγραφε τὴν Ἑλληνικὴν Γραμματικὴν αὐτῇ, Μάρκος ὁ Βυζάντιος, καὶ ἄλλοι. Ἐκποσε λοιπὸν ἀρχισε νὰ φωτίζεται ἡ Εὐρώπη μὲ πᾶς φῶτα τῶν Μαθημάτων.

ΗΗΗΗΔΔΔΔΠ.

Σ Ι Μ Ε Ω Ν.

Α'πέθανε τῷ, 1429.

Σιμεών ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, ἀπέθανε τῷ 1429. κατ' ὃν καιρὸν ὁ Σελταὺν Ἀμεράτης ἐκυρίευσεν αὐτῇ τῇ πόλιν, ὅσις ἐδακνέμενος ὑπὸ τῷ Σελταίνῃ δι' ὑποχέσεων, καὶ δι' ἀπειλῶν διὰ τὰ παρακινήσει τὰς Γραικὰς νὰ διώξωσι τὰς Λατίνους ἐκ αὐτῆς τῆς πόλεως, καὶ νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς αὐτὸν, ἐσάθη πέσον σαθερός καὶ ἀνίκητος, ὥστε ἐπρόκεινε τὸν θάνατον. Τοιαύτην σαθερότητα ἔδειξεν ἀκόμη καὶ πρότερον εἰς τὰς κατὰ τῶν Λατίνων φιλονεικίας. Οὗτος συνέγραψεν περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, περὶ πῶν ἱερῶν Τελετῶν, περὶ Μυστηρίων, καὶ κατὰ Αἱρέσεων, κ. τ. τ. τὸ ὁποῖον σύγγραμμα προσφέρει μίαν μεγάλην τιμὴν πρὸς αὐτὴν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Σιμεών (ἢ ὡς τινες γράφουσι Συμεών) τοῦ μακαρίτου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης καὶ σωζόμενα ἅπαντα, ἐξεδόθησαν ἐν Γασίῳ τῆς Μολδαβίας, τῷ 1683. εἰς φύλ. Παραφραδεύεται δὲ, χάριν τῶν κοινῶν, ὅθεν ἐδόθησαν τὸ δεύτερον ἐν Βισόνῃ τῷ, 1793. εἰς 4.

ΗΗΗΗΔΔΔΔΠΙ.

Γ Ε Μ Ι Σ Τ Ο Σ .

Μετὰ τὸ 1441.

Γεώργιος ὁ Γεμισὸς, ὅστις ἔτι καὶ Πλέθων ἀνομάσθη, ἐγέννηθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὡς δὲ Φιλόσοφος Πλατωνικὸς, καὶ εἰς ἄκρον πεπαιδευμένος, διδάσκαλον ἔχων Βησσαρίωνα τὸν Καρδιάνην. Οὗτος ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου. Περὶ τὸ 1426, καὶ ὅτε τὸ 1438, ἦτον παρὼν καὶ εἰς τὴν ἐν Φλωροντία Συνόδον μετὰ τῶν λοιπῶν Γραικῶν, ὅστις τότε ἠγωνίζετο μέγας καὶ τῶν Λατινοφρονέντων, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα, ὡς τινὲς θέλουσιν, ἐκλίνε καὶ ἕτος εἰς τὰ δόγματα τῶν. Ἐπειτα ἐπαπελθὼν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ περὶ τὸ 1441, διατείνει διοικητὴς τῆς Πελοποννήσου. Θέλουσιν ὅτι ἐμακρύνθη ἡ ζωὴ αὐτοῦ μέχρι τῶν ἑκατὸν χρόνων. (α)

Συγγραμματα.

Ο. Γεμισὸς συνέγραψε Α'. ὅτε τῆς ἐν Μαντινείᾳ μάχης βιβλία δύο, λαβὼν τὴν ὕλην ὑπὸ Διοδώρου τὸν Σικελιώτην, καὶ ὑπὸ τὸν Πλέταρχον. Β'. Ἀέγες δύο πρὸς τὸν βασιλέα Ἐμμανὴλ καὶ Θεόδωρον τὸν Δεσπότην, περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πραγμάτων. Γ'. Σχόλια εἰς τοὺς Χρησμούς τοῦ Ζωροάστρου. Δ'. Ἐπιτομὴ τῶν τοῦ Ζωροάστρου καὶ Πλάτωνος Δογμάτων. Ε'. Περὶ ὧν Ἀεριστέλης πρὸς Πλάτωνα διαφέρει-

(α) Κατ' αὐτὰς τὰς χρόνας ἦν καὶ Βησσαρίων ὁ Καρδιάνης, ὁ Μάρκος ὁ Ἐφέσιος Μητροπολίτης, Γεωργίου Εὐγενικοῦ, Θεόδωρου Ἀγγελικου, καὶ Σίλβεστρου ὁ Συρόπουλος.

ται. 5'. Περὶ Εἰμαρμόνης, Ζ'. περὶ Ἀρετῶν, Η'. Περὶ
τῆς ἐκπορεύσεως τῆς ἁγίας Πνοῦματος, Θ'. Περὶ παξέων τῶν
Μηνῶν, Χρόνων, καὶ ἡμερῶν.

Ε' κ' δ' ό σ ε ι ς .

Γεωργίᾳ Γεμισῆ, περὶ τῆς ἐν Μαντινείᾳ μάχης, ἐξεδόθη
ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1540. εἰς 4.

--- Περὶ τῶν τῶ Ζωροάστρε καὶ Πλάτωνος Δογμάτων, ἐ-
ξεδόθη ἐν τῇ τῶ Φαβερικίου Βιβλιοθήκῃ, ἐν τόμῳ ΙΔ'.
σελ. 137—144. καὶ ἐν Βιττεμβέργῃ τῷ 1719. εἰς 4.

--- Περὶ Μηνῶν καὶ χρόνων, ἐξεδόθη ἐν τοῖς Ἀλφατίς
περὶ μέτρων τῶ χρόνου καὶ τὰς παλαιάς.

--- Περὶ ὧν Αἰτιστέλης πρὸς Πλάτωνα διαφέρεται, ἐ-
ξεδόθη ἐν Βονετίᾳ, τῷ, 1532. εἰς 8. καὶ 1540. εἰς 4. καὶ
ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1574. εἰς 4.

--- Περὶ Εἰμαρμόνης, καὶ Ἐπιστολαί, ἐξεδόθη ἐν Λευ-
δόνῃ τῷ 1722. εἰς 8. καὶ ἐν τῇ τῶ Κλαυδίου Βιβλιοθήκῃ
Καθολικῇ. Τὸ περὶ Ἀρετῶν ἐξεδόθη εἰς τοῖς τῶ Στο-
βαίου. Τὸ δὲ Περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τῆς ἁγίας Πνοῦματος
ἐξεδόθη ἐν Ἰασίῳ τῷ 1698.

ΗΗΗΗΔΔΔΔΠΠ.

Γ Λ Υ Κ Α Σ.

Μετά τὸ 1445.

Μιχαὴλ ὁ Γλυκᾶς ὡς ἐν Κωνσταντινπόλεως, ὅσις καὶ εἰς
Σικελίαν ἀρκετὸν χρόνον διέτριψε. Τινὲς πάσσει τῶτον εἰς
τὸν ΙΒ'. αἰῶνα, ἀλλ' ἀπὸ μίαν τὴν ὑποσολὴν πρὸς τὸν Βα-
σιλέα Κωνσταντῖνον τὸν Παλαιολόγον, καὶ διὰ ἄλλας ὁπο-
δείξεις, γίνεται δῆλον ὅτι ἠκμαζεν εἰς τὰς χρόνας τῆς, πρὶν
ἀνέβῃ εἰς τὸν θρόνον. Ὅτι δὲ ὁ Γλυκᾶς ἦτον καὶ Μοραχός,

ὡς τινες θέλουσι, δὲν ἔχομεν ἀποδείξεις. Τὰ το μόνον φανε-
ρῶται ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τε ὅτι πρὸς τοῖς ἄλλοις βιβλίοις
καὶ εἰδήμων διαφόρων ἄλλων Γλωσσῶν, καὶ ἔκτινος Ἐπιστολῆς
τε, ὅτι διδάσκαλος βιβλίων Γραμματικῶν. Οὗτος συνέγρα-
ψεν τὸ Χρονικὸν, τὸ ὁποῖον ἀρχεται ἀπὸ κτίσεως κόσμου
καὶ λήγει, ἀπὸ ἀδήλου αἰτίας, μέχρι τοῦ 1118. καὶ Ἐπι-
στολὰς διαφόρας ἐξ ὧν Δέκα ἐξεδόθησαν.

Ε' κ θ ό σ ε ι ς

Μιχαὴλ Γλυκᾶ Χρονικὸν, ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τῷ
1660, εἰς φύλ. ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντιδος, καὶ ἐν Βε-
νετίᾳ, τῷ 1729.

--- Ἐπιστολαί, ἐξεδόθησαν ἐν πῖς τοῦ Γωάν. Λαμρίου
Deliciis Eruditorum. Τόμ. Α'. καὶ, Ε'.

ΗΗΗΗΔΔΔΔΠΠΠ.

Κ Ω Δ Ι Ν Ο Σ.

Μετὰ τὸ 1453.

Γεώργιος ὁ Κωδινός, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τῶν Παλαιολόγων,
τὸ ὁποῖον γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ Συγγράμματος αὐτοῦ, Πε-
ρὶ ἀρχῆς καὶ κτίσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐν ᾧ διηγεί-
ται καὶ τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων καταστροφὴν τῆς βασιλείας
τῶν Γραικῶν, καὶ τὴν ἄλωσιν αὐτῆς, ὡς αὐτὸς ἦτον αὐτόπτης.
Ἦν δὲ ἐνδεσμὸς εἰς τὴν βασιλείαν αὐτῶν μετὰ τὸ ἀξίωμα
τοῦ Κροπαλάτη. Σώζονται ἀπὸ τῶν τοιούτων ἐπόμενα Συγ-
γράμματα.

Α'. Περὶ τῶν Ὀφφικίων τῆς αὐλῆς, καὶ τοῦ Πατριαρχείου.
Β'. Παραβολαί ἐν τοῦ Χρονικοῦ αὐτοῦ, Περὶ ἀρχῆς τῆς Κων-
σταντινουπόλεως.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

„ Τῷ σοφωτάτῃ Κουροπαλάτῃ Γεωργίου Κωδινῷ, περὶ
 Οσφικίων τῆς Αὐλῆς, καὶ τῇ Πατριαρχείᾳ τῆς Κωνσταντινου-
 πόλεως, ἐξεδόθη ἐν Λαγκόνῳ τῷ 1588, εἰς 8. καὶ ἐν Πα-
 ρισίῳ τῷ 1625. εἰς φύλ.

--- Χρονικόν. Εξεδόθη ἐν Παρισίοις τῷ 1648. καὶ ἐν
 Βενετίᾳ τῷ 1729. εἰς φύλ. ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος.

ΗΗΗΗΔΔΔΔΠΠΗ.

Β Ρ Υ Ε Ν Ν Ι Ο Σ .

Α'πέθανε τὸ 1445.

Γεώργιος ὁ Βρυέντιος Μοναχὸς ὡς τὸ χῆμα ἐκ Κωνσταντι-
 νόλεως, αὐτὴρ πεπαιδευμένος εἰς ἄκρον καὶ φιλόπατρις, συ-
 νέγραψε Θεολογικά, καὶ ἄλλας τινὰς Λόγους, οἱ τινες ἐξεδό-
 θησαν ἐν Λειψία ἐν τρισὶ τόμοις εἰς 8. ὑπὸ Εὐγενίου τῷ
 Βουλγαρέως.

ΗΗΗΗΠΙ.

Σ Χ Ο Λ Α Ρ Ι Ο Σ .

Μετὰ τὸ 1453.

Γεώργιος ὁ Σχολάριος, ὅστις καὶ Γεννάδιος μετὰ πᾶσι με-
 τωνομάδι, Πατριάρχης ἐχειμάτισε τῆς Κωνσταντινουπόλεως
 διδύς μετὰ τὴν ἄλωσιν, τῷ 1453. Οὗτος συνέγραψε πολ-
 Τ. Π. V

λὰ Θεολογικά καὶ κατὰ Λατίνων, καθ' ὃν καιρὸν δὲν ἦτον πόλεμος τῷ Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ πόλεμος τῆς ἀμαθείας καὶ βαρβαρότητος καὶ κακοποιείας, πρὸς τὰ ἐναντία τῶν, καθ' ὃν καιρὸν ὁ Σχολάριος εἶχε τὴν εὐνοίαν τῇ καταδολώσαντος τὴν πατρίδα ἡμῶν Σελτῶν, εἰς τὸ νὰ ζητήσῃ ὑπεράσπισιν καὶ κέρωσιν τῶν δεινῶν τῇ δυστυχῆς γούρας, εἰς τὸ νὰ ζητήσῃ σύσασιν Σχολείων, καὶ δεφονεύσει τῶν πεπαιδευμένων, πῶν ὁποίων ἡ φυγὴ εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐρήμωσε τὴν δυσυχὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῆς μαθήσεως, καὶ πορροσετέθη ὅπῃ τὸν ζυγὸν ἄλλος ζυγὸς βαρύτερος ὁ τῆς ἀμαθείας· καθ' ὃν καιρὸν ὁ Σχολάριος ἐδύνατο διὰ Προνομίαν νὰ ἀπολαύσῃ ταῦτα πάντα ἀπὸ τὸν Σελτῶν.

Τὰ Θεολογικά Συγγράμματα τῷ Σχολάρει ἐξεδόθησαν ἐν τῷ τέρμῳ τῆς Ἀγάπης.

ΗΗΗΗΔΙ.

Δ Ο Υ Κ Α Σ.

Μετά τὸ 1462.

Γωάννης ὁ Δέκας, ἐγγόνος τοῦ τῷ ἱατρῷ Μιχαὴλ Δέκα, καὶ ἀπόγονος τῆς βασιλικῆς φαμίλιας τῶν Δεκῶν. Οὗτος μετὰ τὴν ἀλώσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατέφυγεν εἰς τὴν νῆσον Λέσβον πρὸς τὴν ἐκεῖ Χριστιανὴν Διοικητὴς Δομίνικον καὶ Νικόλαον τῆς Γατελῆζιδες, οἱ τινες ἐξείλον αὐτὸν εἰς ἀσφόρους πρεσβείας πρὸς τὴν Τέρκων. Συναέγραψε μίαν συνοπτικὴν Ἱστορίαν ἀπὸ Ἀδάμ μέχρι τῆς ὑπὸ τῷ Τέρκων ἀλώσεως καὶ ταύτης τῆς Νήσου, ἣ τις ἐγένετο τῷ 1462. τὴν ὁποίαν ἐμμεγρᾶφει διεξοδικώτατα. Πόσον ἐζησεν αὐτὸς μετὰ ταῦτα δὲν μᾶς εἶναι γνωστὸν, διότι ἡ Ἱστορία αὕτη πρὸς τὸ τέλος εἶναι ἐλλειπής.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Μιχαήλ Δέκα χρονική Ιστορία, ἔξεδόθη ἐν Παρισίοις τῷ 1649. καὶ ἐν Βενετίᾳ τῷ 1729. εἰς φύλ. εἰς τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος.

ΗΗΗΗ ΙΔΙΙ.

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗΣ:

Μετὰ τὸ 1462.

Λαόνικος, ἢ Νικόλαος ὁ Χαλκοκονδύλης, Ἀθήναῖος ἦτον τὸ γένος, ὅσις συνέγραψεν Ιστορίαν χρονικὴν ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ 1298. ἥτοι ἀπὸ τοῦ πρώτου Ὀττομαν, ἕως τοῦ 1462. ἥτοι Μωαμέτ τοῦ β'. Ἐν αὐτῇ περιγράφει τὴν καταστροφὴν τῆς ὑπὸ τῆς Τέρκων βασιλείας τῶν Γραικῶν. (α)

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Λαόνικος Χαλκοκονδύλης Ιστορία Χρονική ἐν βίβλοις Ι'. τῆς βασιλείων Τούρκων, ἔξεδόθη ἐν Παρισίοις τῷ 1650. καὶ ἐν Βενετίᾳ τῷ 1729. εἰς φύλ. ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος.

(α) Κατ' αὐτὸς αὐτὸς Χρόνης ἦν καὶ Ματθαῖος ὁ Καμαριώτης ὁ ἐκ Θεσσαλονίκης. Τότε μία ἐγκύκλιος Ἐπιστολή περὶ Καταστάσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐν τῇ ἀλώσει, ἔξεδόθη ἐν τῇ Τερκογραικῇ.

ΗΗΗΗ ΔΙΙΙ.

Φ Ρ Α Ν Τ Ζ Η Σ.

Περὶ τῷ 1477.

Γεώργιος ὁ Φραντζῆς, ἐγκυηθήναι ἐν Κωνσταντινπόλει ἔκ τινος ὀπιφανῆς γυναικὸς περὶ τὸ 1401. ὅστις ὁ μόνος πατριώτης αὐτοῦ εἰς ἐκείνους τὰς δυσυχεῖς χρόνους, πῶν ὁποῖον ὁ συγγενὴς αὐτοῦ καὶ δυσυχὴς βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, εἰς πολλὰς πρεσβείας ἔσειλε. Τέλος εἰς τὸν καιρὸν τῆς αἰχμαλωσίας τῆς Κωνσταντινπόλεως, αἰχμαλωτιθεὶς καὶ αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ, καὶ μετὰ ταῦτα ἐλθόντες, κατέφυγον εἰς τὴν Πελοπόννησον. Κυριολογῶν δὲ καὶ πύτης ὑπὲρ τῶν Τέρκων, κατέφυγον εἰς Ἰταλίαν, καὶ ἐκεῖθεν ὑπέσχεον εἰς Κερκύραν, ὅπου καὶ τὸ μοναχικὸν χῆμα ἐδέξατο. Εἰταῦθα ὁρατῶν, συνέγραψε τὴν χρονικὴν αὐτοῦ Ἱστορίαν, καὶ ὅσα ἐφθαλμοφανῶς εἶδε καὶ ἔπαθε, πᾶσι ὁποῖα ἀναγινώσκων τις δεῖ δύναται εὖ κρατήσῃ τὰ δάκρυα, ὅχι πόσον ὁρατὴν αἰχμαλωσίαν τῷ Γένει, ὅσον δὲ τὴν ἡλιθιότητα τῶν ποροῖσάμενών αὐτοῦ, οἱ τὸ ὑπέταξαν ὑπὸ τὸν βαρύντατον ζυγὸν τῆς τυραννίας. Ἀπέθανε δὲ ὁ Φραντζῆς τῇ 29. Μαρτίᾳ εἰς ἀθλιωτάτῳ καὶ εἰδεεσάτῳ κατὰσασιν.

Ε' κ δ' ὅ σ ε ι ς.

Γεωργίῳ Φραντζῇ τῷ Πρωτοβησιαεὶς χρονικὴ Ἱστορία, ἐξεδόθη Ἐκδόσει τῷ πρῶτον ἐν Βιέννῃ τῷ 1796. ὑπὸ Φ. Αἴλπερ, εἰς φύλ.

Τέλος τοῦ Β'. Βιβλίου,
καὶ συνελευσαίου Τόμου.

Π Ι Ν Α Ξ

Τῶν Συγγραφέων κατὰ Ἐπισηµας.

A.

Γραμματικοί.

Ωραπόλων.
 Δίδυμος.
 Ζηνόβιος.
 Διογενιανός.
 Διονύσιος.
 Ἀπολλώνιος.
 Ἡρωδιανός.
 Ἀρποκρατίων.
 Ἡφαισίαν.
 Ἀδριανός.
 Φρόνιχος.
 Πολυδύκης.
 Ἀθλιώσιος.
 Ἡσύχιος.
 Ἀμμώνιος.
 Γεώργ. Φιλόπονος.
 Σεΐδας.
 Τζέτζης.
 Εὐστάθιος.
 Θωμᾶς Μάγιστος.
 Χρυσολωρᾶς.
 Θεόδ. Γαζής.
 Καντ. Λάσκαρης.

B.

Διδάσκαλοι τῆς
 Ῥητορικῆς.

Ἀεισοτέλης.
 Δημήτριος Φληράς.
 Διονύσιος Ἀλικαρνασσέως.
 Ἑρμοκράτης.
 Λογγίνος.

Γ.

Ῥήτορες.

Γοργίας.
 Ἀντιφών.
 Ἀνδοκίδης.
 Λυσίας.
 Ἀντιδοχείης.
 Ἰσοκράτης.
 Ἀλκιδάμας.
 Ἰσαῖος.
 Λυκέργος.

Δημοδοῦλης.
 Αἰχίνης.
 Δημάδης.
 Τ'περίδης.
 Δείναρχος.
 Λησβώτης.
 Δίων Χρυσόστομος.
 Ηρώδης.
 Αἰετείδης.
 Καλλίνικος.
 Ἰσλιανὸς Βασίλ.
 Θεμισίος.
 Λιβανίος.
 Συνέσιος.

Δ.

Ἐπιστολογράφοι

Ἀνάχαρσις.
 Φάλαρις.
 Θεανώ.
 Ηῤάκλειτος.
 Θεμισοκλῆς.
 Σωκράτης.
 Δημοκρίτος.
 Αἰεσιππος.
 Διογένης Κυνικός.
 Χίων.
 Ἀλέξανδρος Μ.
 Κράτης.
 Αἰεταίνετος.
 Σύμμαχος.
 Συνέσιος.
 Ἰσίδωρος.

Νεῖλος.
 Διονύσιος Ἀντισχ.
 Καπιόδαρος.
 Θεόδωρος.
 Φώτιος.

Ε.

Ποιηταί

α.) Διδάσκαλοι τῆς
 Ποιητικῆς.

Ἀριστέλης.

β.) Λυρικοί :

Ὀρφῆς.
 Ἀρχίλοχος.
 Ἀλκμαί.
 Στισίχωρος.
 Σαπφώ.
 Ηῤείνα.
 Ἀλκαῖος.
 Ἰβυκος.
 Ἀνακρέων.
 Πίνδαρος.
 Βακχυλίδης.
 Πραξιῖλα.
 Κλέανθος.
 Καλλίμαχος.
 Σωέσιος.

γ'.) Βακολικοί.

Θεόκριτος.
Βίων.
Μόσχος.

δ'.) Ηρώϊκοί.

Μεσαῖος.
Ησίοδος.
Απολλώνιος Ρόδιος.
Νόννος.
Τρυφιδώρος.
Κόλαθος.
Κοῖντος Σμυρναῖος.

ε'.) Ελεγειακοί.

Τυρταῖος.
Μίμνερμος.
Θέογνις.

ς'.) Εποποιοί.

Ησίοδος.
Φακυλίδης.
Πυθαγόρας.
Εμπεδοκλῆς.
Παρμενίδης.
Αῤρατος.
Νικάνδρος.
Οππιανός.
Μάξιμος Φιλόσοφος.
Γεώργιος Πισειδ.
Φιλῆς.

ζ'.) Γνωμικοὶ
καὶ Μυθικοί.

Αἴσωπος.
Θέογνις.
Φαῖδρος.
Αἰγαιπότης.
Βασίλειος Μακεδ.
Αντώνιος Μέλισσα.

η'.) Επιγραμματικοί.

Θεόδωρος Πρόδρομ.
Μάξιμος Πλανάδης.
Μελέαγρος.
Παλλαδάς, καὶ ἄλλοι οἱ ἐν
τῇ Ανθολογίᾳ ὑπὸ τοῦ
Πλανάδου ἀναφερόμενοι, καὶ
ἐν τοῖς Ἀναλέκτοις τοῦ
Βρέγκ.

θ'.) Δραματικοὶ
Τραγικοί.

Αἰχύλος.
Σοφοκλῆς.
Αἰχάιος.
Ευεπίδης.
Θεόδεκτος.
Φιλόξερος.
Χαιρέμων.
Κράτης.
Λυκόφρων.

ι.) Κωμικοί.

Επίχαρμος.
 Φιλονίδης.
 Φρύγχος.
 Κρατίνος.
 Εὐπολὶς.
 Ἀγάθων.
 Πλάτων.
 Δεισοφάνης.
 Θεόφιλος.
 Φιλονίδης.
 Νικόχαρς.
 Νικόφρων.
 Τελεκλίδης.
 Θεόπομπος.
 Διογένης Οινόμα.
 Ἀστυδάμας.
 Ἐπικράτης.
 Φίλιππος.
 Φιλεταῖρος.
 Νικόςτρατος.
 Ἐφίππος.
 Διονύσιος.
 Εὐβελος.
 Ἀναξανδρίδης.
 Ἀναξίλαος.
 Λεϊσίφων.
 Ἀντιφάνης.
 Σώπατρος.
 Ἀλέξιος.
 Σωπᾶδης.
 Ηγήσιππος.
 Φιλίσκος.
 Ἀνάξιππος.
 Φιλιππίδης.

Δίφιλος.
 Φιλέμων.
 Μοιάνδρος.
 Ἀπολλόδαμος.
 Ποσίδιππος.
 Δαμόξενος.
 Φιλισίων.

ι α.) Σατυρικοί.

Λακκιανός.
 Ίελιανὸς βασιλεύς.

ι β.) Μυθιστορικοί.

Παρθένιος.
 Ἡλίοδαμος.
 Θεόδαμος Πρόδρ.
 Εὐστάθιος ἢ Εὐμάθιος.

Ζ.

Γ' Ἱστορικοί.

α.) Καθολικοί.

Ἡρόδοτος.
 Διόδωρος.
 Νικόλαος Ἀμασσηνός.
 Ἀλιανός.
 Φιλόστρατος.
 Εὐσέβιος Παμφίλος.
 Ολυμπιόδωρος.
 Προκόπιος.
 Θεοφύλακτος.

Γεώργιος Σύγγελος.
 Θεοφάνης.
 Νικηφόρος.
 Γεωάννης Μαλέλας.
 Κεδρηνός.
 Γεωάννης Σκυλίτζης.
 Ζωναράς.
 Γωήλ.
 Γλουκάς.

β.) Μερικοί Ιστορικοί
 τῶν Ἰσλαμίων.

Μωϋσῆς.
 Ἰησοῦς Ναυῆ.
 Σαμεὺλ.
 Γὰδ, ἡ Νάθαν.
 Ἰώσηπος.

γ.) Τῆς Ἀσίας.

Κτησίας.
 Μαχαβδαίνης.
 Βιρωσός.
 Μανέθαν.

δ.) Τῶν Ἑλλήνων.

Δάρις.
 Δίκτυς.
 Παλαίφατος.
 Θεκυδίδης.
 Ξενοφῶν.
 Ἡρακλείδης.
 Ἀπολλοδώρος.
 Κόναν.
 Ἀντώνιος Λιβ.

Κορράτος.
 Πτολεμαῖος.
 Πλέπαρχος.
 Φλέγων.
 Ἀπολλώνιος.
 Ἀρρίανός.
 Γεμισός.

ε.) Τῆς Βυζαντιδος.

Πέλοπος.
 Προκόπιος.
 Ἡσύχιος.
 Ἀγαθίας.
 Μενάνδρος.
 Θεοφύλακτος Σιμ.
 Γεωάννης Καμην.
 Νικηφόρος.
 Λέων.
 Κωνσταντῖνος Πορφ.
 Γεωάννης Σκυλίτζης.
 Νικηφόρος Βρυέν.
 Ἄννα Κομν.
 Νικητῆς Χαν.
 Νικηφόρος Γρηγ.
 Κατακλιζηνός.
 Κωδινός.
 Δεκάς.
 Χαλκοκονδύλης.
 Φραντζῆς.

ς.) Ρωμαίων.

Πολύβιος.
 Διονύσιος Ἀλ.
 Πλέπαρχος.
 Ἀππιανός.

Δίων Κάσσιος.
 Ηρώδιανός.
 Εὐτρόπιος.
 Ζώσιμος.
 Ζιφιλίνος.

ζ'.) Ἐκκλησιαστικοὶ
 Ἰσραηλιῖται.

Πρόχορος.
 Εὐσέβιος.
 Φιλοσόργιος.
 Παλλάδιος.
 Σωκράτης.
 Σαζόμενος.
 Ἰλάριος.
 Θεοδώρητος.
 Γελάσιος.
 Θεόδωρος.
 Επιφανίος.
 Κασσιανός.
 Εὐάγγελος.
 Μόχθος.
 Ἀγγελος.
 Ἀναστάσιος.
 Σιμεὼν Μεταφρ.
 Νεῖλος Δοξαπ.
 Νικηφόρος Κάλλιςτος.

η'.) Περί τῆς Παιδείας.
 μείων.

Ἀρεῖας.
 Διονύσιος Ἀλικαρν.
 Πλέταρχος.
 Διογενὴς Λαέρτ.
 Εὐνάπιος.

Ἰερώνυμος.
 Γοννάδιος Μασ.
 Οὐλμπιάδωρος.
 Ἰσίδωρος.
 Ησύχιος.
 Ἰβλιανός.
 Φώτιος.
 Σεΐδας.
 Θωμᾶς Μάγιστρος.
 Νικηφόρος Κάλλιςτος.

θ'.) Γεωγράφοι.

Ἄννων.
 Ἀγαθαρχίδης.
 Σκύμνος.
 Στράβων.
 Διονύσιος Περιηγ.
 Ἰσίδωρος.
 Μέλας.
 Ἀρριανός.
 Πτολεμαῖος.
 Πανσανίας.
 Ἀγαθήμυρος.
 Στέφανος Βυζ.
 Κοσμάς.
 Μελέτιος.
 Θεοτόκης.

Η.

Μαθηματικοί.

Ἀριστόξενος.
 Εὐκλείδης.

Ἀρχιμήδης .
 Ἀπολλώνιος ,
 Σηρῆνος .
 Εὐπίκιος .
 Πάππος .
 Ἰέρων .
 Βίτων .
 Ἀθήναιος .
 Φίλων .
 Μενέλαος .
 Νικόμαχος .
 Θέων .
 Ἀπολλόδωρος .
 Πλέταρχος .
 Διοφαντὸς .
 Πολυαινός .
 Ἰέλιος Ἀφελκ .
 Μόδισος .
 Ἀνατόλιος .
 Θέων .
 Πάππος .
 Πρόκλος .
 Εὐτόκιος .
 Διονύσιος .
 Ἰέρων .
 Βασίλειος .
 Περφυρογόνητος .
 Ψελλός .
 Μπαλλαῖος .
 Θεοτοκίης .
 Εὐγόνιος .

Θ.

Ἀζρονόμοι ἢ Ἀ-
 ζρολόγοι .

Ἐμπεδοκλῆς .
 Αὐτόλυκος .
 Ἀράτος .
 Μανέθων .
 Ἀείσαρχος .
 Μέλαμπος .
 Ἐρατοδότης .
 Ἰππάρχος .
 Γεμῖνος .
 Θεοδόσιος .
 Πτολεμαῖος .
 Ὑψικλῆς .
 Μάξιμος .
 Θέων .
 Κλεομήδης .
 Πρόκλος .
 Μελέτιος .

I.

Φιλόσοφοι .

Πυθαγόρας .
 Ἡράκλειτος .
 Ἐμπεδοκλῆς .
 Παρμενίδης .

Ὀκείλος .
 Σωπράτης .
 Δημόκριτος .
 Ξενοφῶν .
 Αἰχίνης .
 Κέβης .
 Αἰεσίππος .
 Ἀντιφάνης .
 Πλάτων .
 Τίμαιος .
 Ἀρχύτας .
 Διογένης .
 Αἰεσιτέλης .
 Θεόφραστος .
 Ἐπίκροτος .
 Ἐπίκτητος .
 Ἀπολλώνιος Τυαν.
 Πλάταρχος .
 Ἀρρίανός .
 Ἀντωνῖνος .
 Μάξιμος Τύρ.
 Σέξτος Ἐμπυρ.
 Ἀλέξανδρος Ἀφρ.
 Πλωτῖνος .
 Περφύριος .
 Χαλκυδῖος .
 Γάμβλιχος .
 Δῆξιππος .
 Μάξιμος .
 Γελανός .
 Θεμίστιος .
 Γεροκλῆς .
 Συρειανός .
 Αἰνέας .
 Πρόκλος .
 Στοβαῖος .
 Ἀμμώνιος .

Βοίδιος .
 Ζαχαρίας .
 Σιμπλίκιος .
 Ὀλυμπιόδωρος .
 Ἰωάννης Φιλόπ.
 Βασίλειος Μακ.
 Φελλός .
 Νικηφόρος Βλεμ.
 Γεμισός .

 Κ.

Φυσικοὶ ἢ Γεωγ-
 γικοί .

Θεόφραστος .
 Ἀντίγονος .
 Διοσκορίδης .
 Ἀρτεμίδωρος .
 Αἰλιανός .
 Ὀππιδανός .
 Νεμεσιανός .
 Νεμέσιος .
 Θεοφύλακτος .
 Ἰσίδωρος .

 Λ.

Γατροί.

Ἰπποκράτης .
 Πόλυβος .

Νίκανδρος .
 Ξυνοκράτης .
 Διοσπορίδης .
 Ανδρόμαχος .
 Αρεταῖος .
 Ρῆφος .
 Γαληνός .
 Λιατόλιος .
 Θεόδωρος .
 Ορβασίος .
 Μάρκελλος .
 Αἴτιος .
 Αλέξανδρος .
 Παλλάδιος .
 Θεόφιλος .
 Παῦλος Αἰγίν.
 Γεωάννης Δαμασκ.
 Νόννος .
 Ραζῆς .
 Σεραπίων .
 Κωνσταντῖνος ?
 Γεωάννης Ακτ.
 Νικόλαος Μυρ.

M.

Νομικοί.

Σόλων .
 Ούλπιανός .
 Παῦλος .
 Μοδεστῖνος .
 Γρηγόριος .
 Ερμογενιαρὸς .
 Αντίοχος .

Θεόφιλος .
 Τριβενιανός .
 Γελιανός .
 Βασίλειος .
 Λέων .
 Γσιδωρος .
 Αδελανός .
 Φώτιος .
 Ζωναράς .
 Βαλσαμών .
 Αρμενιόπελος .

N.

Εκκλησιαστικοί.

Πρόχορος .
 Βαρνάβας .
 Αβδίας .
 Κλήμης .
 Γγνάτιος .
 Ακίλας .
 Πολύκαρπος .
 Ερμᾶς .
 Γεσῖνος .
 Τατιανός .
 Θεοδοτίων .
 Αθναγόρας .
 Θεόφιλος .
 Σίμμαχος .
 Ερμείας .
 Ειρηναῖος .
 Κλήμης .
 Γππόλιτος .
 Αρμάνιος .

Ωεργίνης .
 Κυπριανός .
 Διονύσιος .
 Γρηγόριος .
 Ἀρχέλαος .
 Ἀρνόβιος .
 Πάμφιλος .
 Μεθόδιος .
 Πέτρος .
 Ευσέβιος .
 Ἀντώνιος .
 Σεραπίων .
 Γρηγόριος .
 Εὐστάθιος .
 Ἐπιφάνιος .
 Ἑφραίμ .
 Βασίλειος .
 Κύριλλος .
 Γρηγόριος Μ.
 Μακάριος .
 Ἀπολλινάριος .
 Χρυσόστομος .
 Γρηγόριος Νύσ.
 Ἀμφιλόχιος .
 Ἀρσένιος .
 Ἀμβρόσιος .
 Ἀσέριος .
 Εὐάγγελος .
 Θεόφιλος .
 Κύριλλος .
 Πρόκλος .
 Ἰσίδωρος .

Νεῖλος .
 Θεοδώρητος .
 Βασίλειος .
 Διονύσιος .
 Προκόπιος .
 Καισάριος .
 Κασσιόδωρος .
 Εὐστράτιος .
 Γρηγόριος .
 Ἰσίδωρος .
 Ἰωάννης Φιλ.
 Οὐλυμπιόδωρος .
 Ἀναστάσιος .
 Ἰωάννης Δαμ.
 Νικηφόρος .
 Φώτιος .
 Νίκων .
 Οἰκουμενίος .
 Σιμεών .
 Νικήτας .
 Ψελλός .
 Εὐθύμιος .
 Νικήτας Χαν.
 Νικηφόρος .
 Νεῖλος .
 Βαρλαάμ .
 Γρηγόριος Παλ.
 Μάξιμος .
 Κατακλζηνός .
 Σιμεών Θεσ.
 Βρυένιος .

Π Ι Ν Α Ξ

Ὄνομαστικός τῶν Συγγραφέων Κατὰ Ἀλφάβητον.

Α.		Ἀννα .	275
		Ἀντώνιος ?	268
		Ἀπολλινάριος .	119
Ἀγαθημήρης .	20	Ἀρέθας .	254
Ἀγαθίας .	217	Ἀρισταίετος .	90
Ἀγαπητός .	194	Ἀριστείδης .	16
Ἀδριανός Σοφιστής .	10	Ἀριστίνος .	271
Ἀδριανός Ἐκκλησιασ.	162	Ἀρσένιος .	124
Ἀέτιος .	184	Ἀρχέλαος .	71
Ἀθανάσιος .	103	Ἀσέριος .	132
Ἀθναγόρας .	6	Αὐρήλιος Ἀντωνῖνος .	8
Ἀθηνάιος .	32	Ἀχμέτης .	243
Ἀιλιανός .	41	ἈΨίνης .	48
Ἀινέας .	175		
Ἀκροπολίτης Γεώργιος .	284	Β.	
Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδισ.	34	Βαρλαάμ .	291
Ἀλέξανδρος ὁ Ἰατρός .	214	Βασίλειος ὁ Μέγας .	109
Ἀμμώνιος Χειριανός .	54	Βασίλειος Σελοδικίας .	171
Ἀμμώνιος Γραμματ.	115	Βασίλειος Βασιλίδης Κων-	
Ἀμμώνιος Ἑρμείν .	188	σταντινεπόλεως .	247
Ἀμφιλόχιος .	122	Βασίλειος ὁ Πατείσιος .	253
Ἀνατόλιος .	74	Βίκτωρ .	141
Ἀναστάσιος Ἐπίσκοπος		Βρυένσιος .	305
Ἀντιοχείας .	221		
Ἀναστάσιος Σιναΐτης .	236		
Ἀνδρέας .	186		

Γ.	Εῤῥαν .	225	
	Εὐάγγελος, ὁ ἀπὸ τὴν Ἰ- βηριν .	133	
Γαληνός .	26	Εὐάγγελος Σχολαστικός .	218
Γελάσιος .	174	Εὐθάλιος .	172
Γέμιος .	302	Εὐθύμιος .	269
Γερμανός .	237	Εὐάπιος .	138
Γεώργιος ὁ Πισεΐδιος .	228	Εὐνόμιος .	128
Γεώργιος Μοναχός .	241	Εὐσέβιος ὁ Παύφιλος ὁ ἐκ Παλαιστίνης .	85
Γεώργιος ὁ Παχυμέρης .	287	Εὐσέβιος Ἐπίσκ. Ἐ- μέσης .	92
Γλοκάς .	303	Εὐσάδιος ὁ ἐκ τῆς Σίδης τῆς Παμφιλίας .	91
Γρηγορίτιος .	208	Εὐσάδιος ὁ ἐκ Κωνσταντ. .	280
Γρηγοράς .	295	Εὐστράτιος .	216
Γρηγόριος ὁ Θευματρ. .	65	Εὐτρόπιος .	105
Γρηγόριος ὁ Θεολόγος .	116	Ἐφραίμ .	107
Γρηγόριος Νύσσης .	120		
Γρηγόριος ὁ Παλαμάς .	293		
Δ.			
		Ζ.	
Δαμάσκιος .	203	Ζαχαρίας Ἐπίσκοπος Μυτιλήνης .	197
Δέξιππος .	84	Ζωναράς .	270
Διάδοχος .	163	Ζώσιμος .	145
Δίδυμος .	129		
Διογένης .	55		
Διονύσιος Ἐπίσκ. Ἀλεξ. .	61		
Διονύσιος Ἀντιοχείας .	176		
Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης .	186		
Δίων .	45	Η'λιόδωρος .	127
Δέκας Ἰωάννης .	306	Η'ραδιανός .	49
Δωρόθεος .	93	Η'σύχιος ὁ ἐκ Μιλήτης .	213
		Η'σύχιος ὁ Ἀλεξαν. .	72
Ε.			
		Θ.	
Εἰρηναῖος .	28	Θεμίστιος .	113
Ἐπιφάνιος .	135	Θεοδοτίων .	5
Ἐρμίας .	21		

Θεόδοτος.	154	Ἰωάννης ὁ Σκυλίτζης.	261
Θεοδώριτος.	167	Ἰωάννης ὁ Ξιφιλίνος.	262
Θεόδωρος Ἀναγνώστης.	192	Ἰωάννης Ἰατρός.	285
Θεόδωρος Ἡγούμενος.	233	Ἰωήλ.	281
Θεόδωρος ὁ Ἀβκεάρας.	240		
Θεόδωρος ὁ Στεδίτης.	244		
Θεόδωρος ὁ Πρόδρομος.	274		
Θεόδωρος ὁ Βαλσαμών.	279		
Θεοφάνης.	242		
Θεόφιλος Ἐπίσκ. Ἀν- τιοχείας.	15		
Θεόφιλος Ἐπίσκ. Ἀλε- ξανδρείας.	143		
Θεόφιλος Νομικός.	195		
Θεόφιλος ὁ Φιλόσοφος.	226		
Θεοφύλακτος ὁ Συμοκάτ.	227		
Θεοφύλακτος Βουλγαρ.	267		
Θέων.	99		
Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος.	288		

I,

Ἰάμβλιχος.	82
Ἰεροκλῆς.	161
Ἰμέριος.	98
Ἰορναῆς.	209
Ἰβλιανός.	95
Ἰέλιος Ἀφεικανός.	43
Ἰππόλυτος.	39
Ἰσίδωρος.	160
Ἰωάννης ὁ ἐκ Καππαδ.	220
Ἰωάννης ὁ Σχολαστικός.	223
Ἰωάννης Γραμματικός ὁ ἢ Φιλόπορος.	229
Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.	238
Ἰωάννης Μαλέλας.	250
Ἰωάννης Καμηνιάτης.	251

T. II.

Ἰωάννης ὁ Σκυλίτζης.	261
Ἰωάννης ὁ Ξιφιλίνος.	262
Ἰωάννης Ἰατρός.	285
Ἰωήλ.	281

K.

Καισάριος.	100
Καλλίνικος.	61
Καπακυζηνός.	296
Κεδρηνός.	259
Κλεομήδης.	147
Κλήμης.	36
Κόϊντος.	191
Κόλκας.	189
Κοσμάς.	202
Κύριλλος Ἱεροσολύμ.	112
Κύριλλος Ἀλεξανδρείας.	155
Κωδινός.	304
Κωνσταντῖνος.	255
Κωνσταντῖνος ὁ Ἀρμενό- πελος.	297

Λ.

Λέων Ἐπίσκ. Ρώμης.	173
Λέων ὁ Δ'.	251
Λέων Γραμματικός.	254
Λιβανίος.	124
Λογγίνος.	67
Λεκιανός.	22

Μ.

Μακάριος.	118
Μάλχος.	181
Μάξιμος Ὁμολογητής.	234

X

Μάξιμος ὁ ἐκ Τύρε.	12
Μάξιμος Βυζάντιος.	94
Μάξιμος ὁ Πλανέδης.	294
Μάρκος.	135
Μεθόδιος.	79
Μερίανδρος.	219
Μιχαήλ.	263
Μόχος.	224

N.

Νέλος Δοξαπατρῆς.	273
Νέλος Ἄγιος.	164
Νεμέσιος.	134
Νήλος ὁ Καββάσιλας.	291
Νικήτας ὁ Σπηδαίος.	258
Νικήτας ὁ Ἀκομινάτος.	282
Νικήτας ὁ Σεργιάνειος.	260
Νικηφόρος Πατελάρχης Κωνσταντινῆ πόλεως.	245
Νικηφόρος ὁ Βρυέντιος.	271
Νικηφόρος ὁ Βλεμμύδης.	283
Νικηφόρος Κάλλιστος.	290
Νικόλαος.	286
Νίκων.	257
Νότιος ὁ Ἱατρός.	255
Νόννος Ποιητής.	142

O.

Οἰκεμένος.	257
Ὀλυμπιόδωρος Διάκον.	232
Ὀλυμπιόδωρος Πλατω- νικός Φιλόσοφος.	207
Ὀλυμπιόδωρος ὁ ἀπὸ τῆς Θήβας Αἰγύπτου.	145
Ὀπιανός.	30
Ὀρβάσιος.	130

Π.

Παλλάδιος ὁ ἐκ Γαλα- τίας.	148
Παλλάδιος ὁ Ἱατρός.	222
Πάμφιλος.	78
Πάππος.	111
Παῦλος Ἀλεξανδρός.	107
Παῦλος Σιλεντιάριος.	210
Παῦλος Αἰγυπῆς.	235
Πέτρος Ἐπίσκ. Ἀλεξαν.	80
Πέτρος ὁ Χρυσολόγος.	170
Πέτρος Ρήτωρ.	206
Πλωτίνος.	62
Πολυδύκης.	13
Πολυχρόνιος.	153
Πορφύριος.	74
Πρίσκος.	173
Πρόκλος Ἐπίσκ. Κων- σταντινῆ πόλεως.	157
Πρόκλος Φιλόσοφος.	177
Προκόπιος ὁ ἐκ τῆς Γάζης.	193
Προκόπιος ὁ ἐκ Κασα- ρείας.	211

Σ.

Σέξπος.	18
Σεραπίων.	89
Σόλωνος.	141
Σιμεών Ἡγούμενος.	258
Σιμεών ὁ Μάγιστος.	266
Σιμεών ὁ Ἀρχιεπίσκ. Θεσσαλονίκης.	301
Σιμεών ὁ Μεταφραστής.	272
Σιμπλίκιος.	204

Σείδας :	276	Φιλόστρατος ὁ Νεώτερος :	53
Στέφανος :	182	Φιλόστρατος ὁ Παλαιός :	
Στοβαῖος :	183	τερος :	51
Σύμμαχος :	21	Φλαυιανός :	159
Συνέσιος :	149	Φραντζῆς :	308
Συριανός :	163	Φρύνιχος :	11
Σχολάειος :	305	Φώτιος :	248
Σωζόμενος :	158		
Σωκράτης :	154		

X.

Τ.

Τζέτζης :	278	Χαλκίδιος :	81
Τίτος :	102	Χαλκοκονδύλης :	307
Τελβωνιανός :	198	Χρύσιππος :	166
Τρυφιδώδωρος :	190	Χρυσολωρᾶς :	299
		Χρυσόσομος :	139

Φ.

Ω.

Φίλης :	289	Ωείγνης :	57
Φιλοσόργιος :	144		

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ.

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ.,

Ο' Πανοσιώτατος Γεράσιμος Ζυγέρης ἐφημέριος τῆς ἀγίας Γεωργίας ἐν Βενετία.	Σώματα.	1
Μιχαὴλ Γλυκὺς.		10
Παύλος Θεοδοσίος.		20
Γεώργιος Λαζάρης.		2
Μαρίνος Μαυρογιαάνης.		2
Ἀδελφία Ζωσιμᾶ ἐν Νίζνα.		2
Κωνσταντῖνος Μαρίνογλου.		2
Ἀθανάσιος Νικολάου Λάμπουρας.		2
Ἀλέξιος Νικολαΐδης.		2
Γωάννης Χεισοδέλης.		2
Γεώργιος Βελῆδος.		1
Κωνσταντῖνος Φλέβας.		1
Δημήτριος Γαζέλης.		1

ΕΝ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΩ.,

Ο' Πανιερώτατος Μητροπολίτης Ἀγίου Οὐγκροβλα- χίας Κύριος Δοσίθεος.	Σώματα.	15
Ο' Θεοφιλέστατος Ἀγίου Μπεζαίου Κύριος Κων- σταντῖνος.		5

- Ο' Θεοφιλέστατος Ἅγιος Ἀρτζεσίε Κύριος Γωσήφ. 2
 Ο' Πανιερώτατος Ἅγιος παῖς Βράτζας Κύριος 1
 Σαφρόνιος. 1
 Ο' Πανοσιώτατος Ἀρχιμανδρίτης τῆς Ἀγιοπότης 2
 Μητροπόλεως Οὐγκροβλαχίας Κύριος Νικόδημος. 2
 Ο' Ἐκλογιμώτατος Ἀρχιδιάκονος τῆς Ἀγιοπότης 1
 Μητροπόλεως Οὐγκροβλαχίας Κύριος Γλασίω. 1
 Ο' Πανοσιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Κοτροτζιανίε Κύ- 2
 ριος Βησσαρίων. 2
 Ο' Πανοσιώτατος Ἀρχιμανδρίτης τῆς Γεράς Λαύρας 1
 τῶ Πατρῶν, καὶ ἐρμηνεύτης τῆς Γεράς Ἀποκαλύ- 1
 φτως Κύριος Κύριλλος. 1
 Ο' Πανοσιώτατος Ἀρχιμανδρίτης τῶ Σινάίου ὄρους 1
 Κύριος Κύριλλος. 1
 Ο' Πανοσιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Κύριος Γεννάδιος. 1
 Ο' ἐν ὁγδοέσι Παρασκευᾶς Γεωργίε. 1
 Κωνσταντῖνος Βαρδαλάχος. 3
 Ο' ἐν ὁγδοέσι Δημήτριος Χρυσόσκυλαῖος. 1
 Ο' ἐν ἑκλογίμοις Στρατόνης Σορέσκυλος Πρωτοφά- 1
 λης τῆς Ἀγιοπότης Μητροπόλεως Οὐγκροβλαχ. 1
 Γεώργιος Σκόβας Βυζάντιος. 1
 Γρηγόριος Γιαγκυλαῖος. 1
 Βασίλειος Νικολάε ε' ἐκ Ρ'ετζικίε. 1
 Ο' ἐν ὁγδοέσι Νικόλαος Γερμανός. 1
 Χρῆτος Νικολάε Ἀλβαντοχωρίτης. 1
 Ο' ἐν ὁγδοέσι Νικόλαος Λοζοδέτης τῆς Ἀγιοπότης 1
 Μητροπόλεως Οὐγκροβλαχίας. 1
 Ο' μεσικολογιμώτατος Ψάλτης τῆς Μητροπόλεως Οὐ- 1
 κροβλαχίας Παῦλος. 1
 Νικόλαος Γωάννε Τζαόγλε. 1
 Κωνσταντῖνος Π. Ζωή. 1
 Πέτρος Η' πύτης. 1
 Βασίλειος Κυριακίδης Τραπεζέντιος. 1

- Ο' Παροσιώτης Πρωτοσύγκελλος τῷ πατρίῳ Τερ-
 νόβῃ Ἀΐδιμος Μιτυληναῖος . ἰ
 Ο' Ἐκλογιμώτατος Παρθένιος Γεροδράκονος ὁ ἐκ
 Μεγαπερνάβου . ἰ
 Μιχαὴλ Γεωργίου Σχινᾶς ὁ Βυζαντίας . ἰ
 Νικόλαος Σάββα ὁ ἐκ Τερνάβου . ἰ
 Ο' Ἐκκλέσιος Νικόλαος τῷ Ἀρχοντὶ Μεγάλου
 Βισιάρη Γεωργίου Βαλαρέσκου . 2
 Γεώργιος Παπᾶ Ἀναστασίου ὁ ἐκ τῆς κατ' Ἡ' πειρον
 κωμοπόλεως Δολιανᾶ . ἰ
 Ἀγγελῆς Θεοδώρου Κοτῷ Ἡ' πειρώτης . ἰ
 Κωνσταντῖνος Ἀθανασιάδης Πελοποννήσιος . ἰ
 Νικόλαος Παπᾶ Γεωργίου Τρικκαῖος . ἰ
 Ο' ἐν Ἐκκλῆσι Γαβριὴλ τοῦ Ἀρχοντὸς μεγάλου
 Χατμῶν Ἀιωνίου . ἰ
 Ο' ἐν Ἐκκλῆσι δούπερος Βισιάρη Παναγιώτης Πα-
 πιαῖος . ἰ
 Κωνσταντῖνος τῷ Ἀρχοντὶ Παχαρνίῃ Ἀλέξῃ Βυ-
 ζαντίας . ἰ
 Μανολᾶκης τῷ Ἀρχοντὶ μεγάλῃ Βορνίῃ Φλαρέσκῃ . ἰ
 Κυριακὸς Ἀναστασιάδης Ζέκας Ἡ' πειρώτης . ἰ
 Γρηγόριος Δημητριάδης Ἀλβανοχωρείτης . ἰ
 Δημήτριος Μεσακὸφ Γαβροβαλλῆς . ἰ
 Πέτρος Θεοδώρου Βυζαντίας . ἰ
 Κωνσταντῖνος Ποπόφ Φιλιππεπολίτης . ἰ
 Σφέτικος Ἀναγνώστης Φωξιαλῆ . 4
 Ο' Ἐκλογιμώτατος Κύριος Σεραφεῖμ Γεροδράκονος ὁ
 ἐκ Ρ' αἰδέσῃ . ἰ
 Θεοδόσιος Γεωργιάδης . ἰ
 Κωνσταντῖνος Περσιδέρης . ἰ
 Κωνσταντῖνος Σπυρίδωνος . ἰ
 Ο' Ἐκκλέσιος Δημήτριος Πλαγηνός Μ. Γραμ-
 ματικὸς τῷ ὑψηλοτάτῃ Αὐθέντῃ Γ' φηλαῖν . ἰ

- Ο' Εὐγενέστατος Ἀλέξανδρος Θεολόγος β'. Βισιάρης. I
 Ο' Εὐλαμπρότατος Πειζαδὲς Ἀλέξανδρος Χαν- I
 τζαρίης.
 Ο' Ἐκλογιμώτατος Κύριος Ἀποστόλης Σιφνειός. I
 Ο' Εὐγενέστατος Νικόλαος Βαρδαλάχος Σερδάρης. I
 Ο' Εὐγενέστατος Ἀρχ. Μέγας Κλωτζιάρης Γωάν- I
 νης Μαυροκορδάτος.
 Ο' Εὐγενέστατος Ἀρχ. Μ. Παχάρνικος Στέφανός I
 Καταρτζής.
 Ο' Εὐγενέστατος Ἀρχ. Σλατζιάρης Στέφανος Θεο- I
 δώρη.
 Ο' Ἐκλογιμώτατος Κωνσταντῖνος Χάφτας. I
 Ο' Πανοσιώτατος Ἡγούμενος Ἀγίου Γωάννη Κύ- 2
 ριος Νεόφυτος ὁ ἐν Ζίτζης.
 Ο' Εὐλαβέστατος Κύριλλος Γερομόναχος ὁ ἐν Πρέσπης. I
 Ο' Εὐγενέστατος Ἀρχ. Σκαρλάτος Σλατίνωϊός. I
 Ο' Εὐγενέστατος Ἀρχ. Σερδάρης Μεκές. I
 Ο' Εὐγενέστατος Ἀρχ. Παχάρνικος Στέφανος Μπέ- I
 λιος.
 Ο' Εὐγενέστατος Ἀρχ. Σπύλνικος Γωάννης Γκιλ- I
 πεάζης.
 Ο' Εὐγενέστατος Ἀρχ. Παχάρνικος Γρηγόριος Ρω- I
 μανίτης.
 Ο' Τιμιώτατος Κύριος Βασίλειος Κωνσταντῖνος Ζε- I
 πανιώτης.
 Ο' Κύριος Δημήτριος Νικόλαος Μιμή. I
 Ο' Εὐλαμπρότατος Μπειζαδὲς Γρηγόριος Γκήκας. I
 Ο' Ἐκλογιμώτατος ἐν Διδασκάλοις Γωάννης Ἀνα- I
 στασίς ὁ ἐν Ζαγορείς.
 Ο' ἐν Εὐγενέσιν Ἀναστάσιος Κορυδαλλός. I
 Ἀλέξανδρος Πατριακοπέτος ὁ ἐν Ζαγοράς. I
 Ο' Εὐγενέστατος Ἀρχ. Μ. Κλωτζιάρης Θωμᾶς I
 Κετζελέσκος.

Ο' Παροσιώτατος Η' γάμενος Μαρκατζιάος Κύριος
Δαμιανός .

Ο' Εντιμώτατος Κύριος Γεωάννης Κοσπούλης .

Ο' μητροπολιτώτατος Ρίζος ὁ εἰς Γεωαννίνων ἐκ χω-
εῖν Βεζδανίς .

Ο' Εὐλαβέστατος Θεοδόσιος Τραπεζάντιος .

Ο' Ἀρχ. Πολυκόβνικος Διαμαντῆς Πελοποννήσιος .

Γρηγόριος Ἱερομόναχος ὁ ἐκ τῆς Νήσου τῆς Ἀγίου
Εὐστατίου .

Ο' Εὐγενέστατος υἱὸς τῷ Ἀρχ. Μ. Πάιν Μαυρο-
κορδάτῃ Κωσάκης .

Ο' Εὐγενέστατος Ἀρχ. Μ. Καμαράσης Ἀλέξαν-
δρος Νέγρης .

Ο' Εὐγενέστατος Ἀρχ. Μ. Κόμισος Κωνσταντίνος .

Ο' Εὐγενέστατος Ἀρχ. Καμινάκης Ἀλέξανδρος ὁ
τῷ Ἀρχ. Πάιν Σκαρλάτῃ Γκίκα .

Σκαρλάτος Γκίκας ὁ τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Μπαίν Κωσά-
κη Γκίκα .

Νικόλαος Μαῦρος Γεωργίῃ Χατμαῖν .

Ο' Εὐχογιμώτατος Γεώργιος Θεοχαρόπουλος ὁ ἐκ
Πατρῶν τῆς Πελοποννήσου .

Ἀλέξανδρος Φύγας .

Ο' Ἀρχων β'. Λογοθέτης Στέφανος Παλατζάνος .

Ο' Ἀρχων β'. Λογοθέτης Ἀλέξανδρος Βιλαράς .

Ο' Ἀρχων β'. Βισιάρης Νικόλαος Γεϊπᾶς .

Ο' Ἀρχ. Διβικτάρης Γεωάννης .

Ο' Ἀρχ. Μερχορδάκης Ἀλέκος .

Ο' Ἀρχ. β'. Βισιάρης Κωσάκης Κεϊτσελέσκος .

Ο' Ἀρχ. Μ. Λογοθέτης Ἰσαὰκ Ραλέτος .

Ο' Ἀρχ. Σπόλνικος Νικολάκης .

Κωνσταντίνος Γεωάννῃ Θεοχάρη .

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

Ο' ὑψηλότατος Αὐθούτης Ἀλέξανδρος Χαντζερῆ.	2
Ο' Πανιερώτατος Μητροπολ. Ζαΐδης Σεραφεῖμ.	1
Ο' Πανιερώτ. ἅγιος Φιλαδελφίας Κύριος Δωρόθεος ὁ Πρώτος ὁ καὶ Σχολάρχης.	1
Ο' λογιώτατος Κύρ Γωάννης Παλαμᾶς Μισολογγίτης.	1
Φραγγέλης Καρβένης Μισολογγίτης.	1
Γρηγόριος Τζάλας.	1
Ο' πανιερ. ἅγ. Γεωργίου Κύριλλος.	1
Ο' πανιερ. ἅγ. Ἀγάθεπόλεως Γαβριήλ.	1
Διονύσιος Διδάσκ. τῆ Γραμματικῆς.	1
Γεωργάκης Σελετζάρης Κωνσταντίνος.	1
Νεόφυτος Βάμβας Χίος.	1
Παΐσιος Καραπατᾶς.	1
Σπυρίδων Γωάννης Βαλέτας.	1
Κύριλλος Διβέριος.	1
Σπυράκης Πόσιας.	1
Δημήτριος Σῆττος.	1
Δημήτριος Σκανάβης.	1
Σπυρίδων Λεονάρδου Βαλέτας.	1
Ἀγάπιος καὶ Διονύσιος οἱ τῆς κατ' Ἀριτζῆς Σχολῆς Διδάσκαλοι.	2
Χριστόδουλος ὁ τῆς Δραγομαῆς τῆς Κύπρου ἡγός.	1
Μιχαὴλ τῆ αὐτῆς.	1
Μανυὴλ Δημητρίου ἐκ Σηλυμβρείας.	1
Μιχαὴλ Νεοχωρίτης.	1
Στέφανος Κεῖος.	1
Γωσήφ Διδάσκαλος τῆς παλαιᾶς Σχολῆς τῆς Κων- σταντινουπόλεως.	1

Βασίλειος Βολτῆς Ἀνδριος.	Ι
Δωρόθεος Γεροδ. Νάξιος.	Ι
Δημήτριος Τζακῆς Βυζάντιος.	Ι
Παντολέον Χίος Φραγκιάδης.	Ι
Γεώργιος Κεῖος.	Ι
Λεόντιος Καισαρόης.	Ι
Ἀλέξανδρος Κεῖος.	Ι
Μαργαρίτης Μελανθίου ὁ ἐκ πασaráκοντι Ἑκκλησιῶν.	Ι
Νικόλαος Κωνσταντῖνος Ἀσλάνογλα Βυζάντιος.	Ι
Νικόλαος Χατζῆ Κωνσταντῖνος.	Ι
Γεωάννης Σίφις Ἀργυρός.	Ι
Γεώργιος Αἰνεῖν.	Ι
Γεώργιος Πελοπόν. Δημητρί.	Ι
Στέφανος Τζανῆ ἐκ τῆ μεγάλης ρώματος.	Ι
Δημήτριος Γεωάννης Νέλλα Ζαγοραῖος.	Ι
Νικόλαος Εὐστράτιος Χίος Πετροπόκκιος.	Ι
Ἀναστάσιος ὁ ἐκ πασaráκοντι Ἑκκλησιῶν.	Ι
Κωνσταντῖνος Φετλάς ἐκ Μεντανίων.	Ι
Στέφανος Χίος Γιαλέσης.	Ι
Πανάγος Πελοποι. Ἀθανασιάδης.	Ι
Χάτμανος Δημήτριος Σχινᾶς.	Ι
Κωνσταντῖνος εἰς Ἀγράφων.	Ι
Κωνσταντῖνος Παχάρνικος ἐκ Μεντανίων.	Ι
Ἀδάμ Παναγιωτίδης εἰς Ἀρχιάλ.	Ι
Γαβριήλ Ἀρχιμανδρίτης Κρής.	Ι
Δοσίθεος Γεροδιάκ. Τεικκός.	Ι
Γεώργιος ἐκ Βρυλλῶν, ὁ καὶ Λογοθέτης τῆ γραικῆ τῆς μεγάλης Ἑκκλησίας.	Ι
Ὁ πανερ. παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός.	Ι
Θεοδόσιος Γερομόν. Βυζάντιος.	Ι
Ζαχαρίας Ἀρχιμανδρίτης ἐκ κόμης Τειγλίας.	Ι
Νικόλαος Λογάδης.	Ι

ΕΝ ΑΙΒΟΡΝΩ.

Γεώργιος Δρόσα.	1
Μιχαήλ Ζωσιμάς ἐπιστάτης τῆ Σχολαίᾳ.	6
Α'λέξανδρος Πατερινός.	1
Γρηγόριος Διδάσ. τῆς Ε'λλην. Σχολῆς.	1

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

900

ΡΑ Γαλίας, Ανθιμος.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

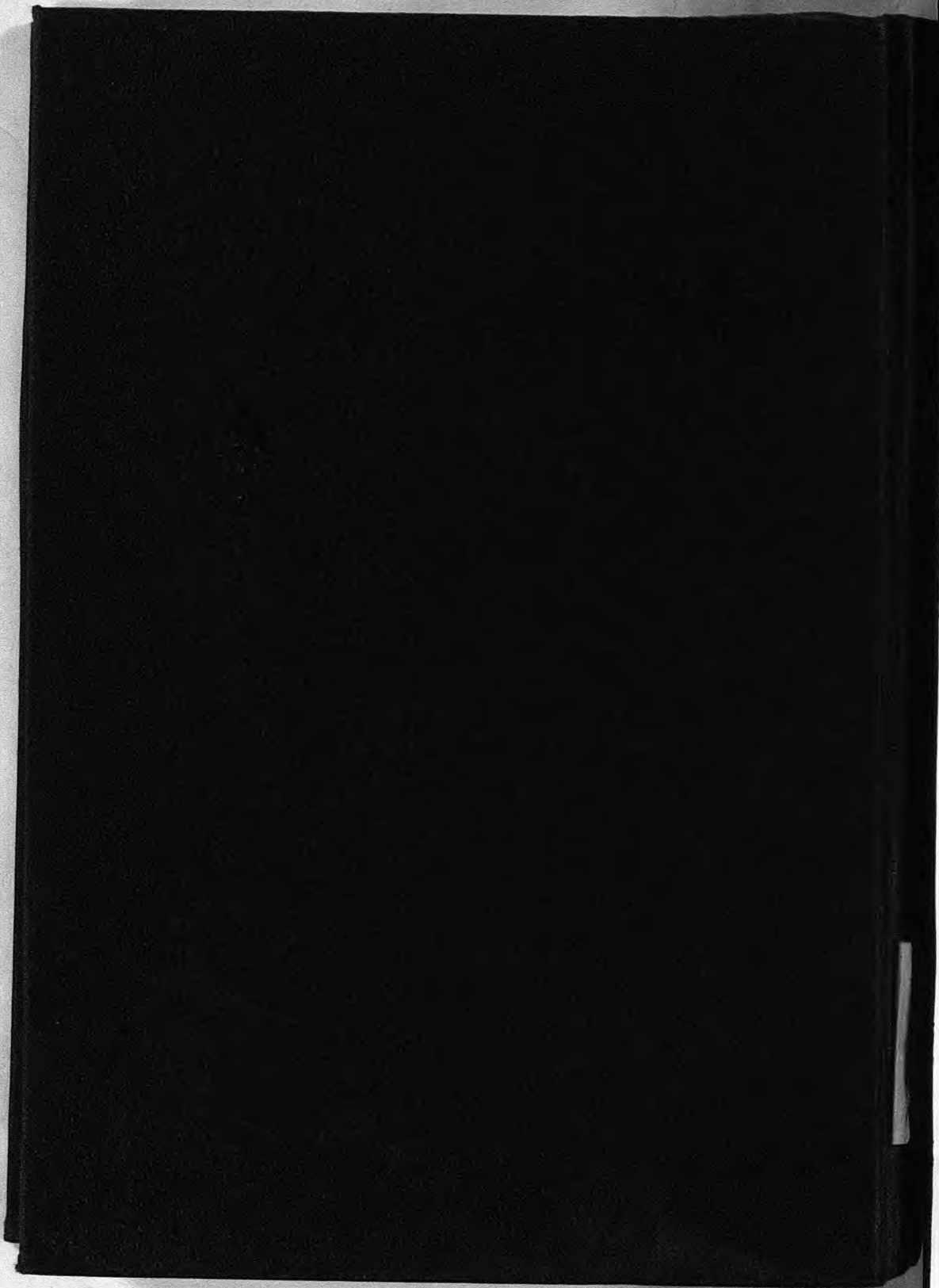
αριθ. χρ. 686

Ημερομηνία
επιστροφής

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας